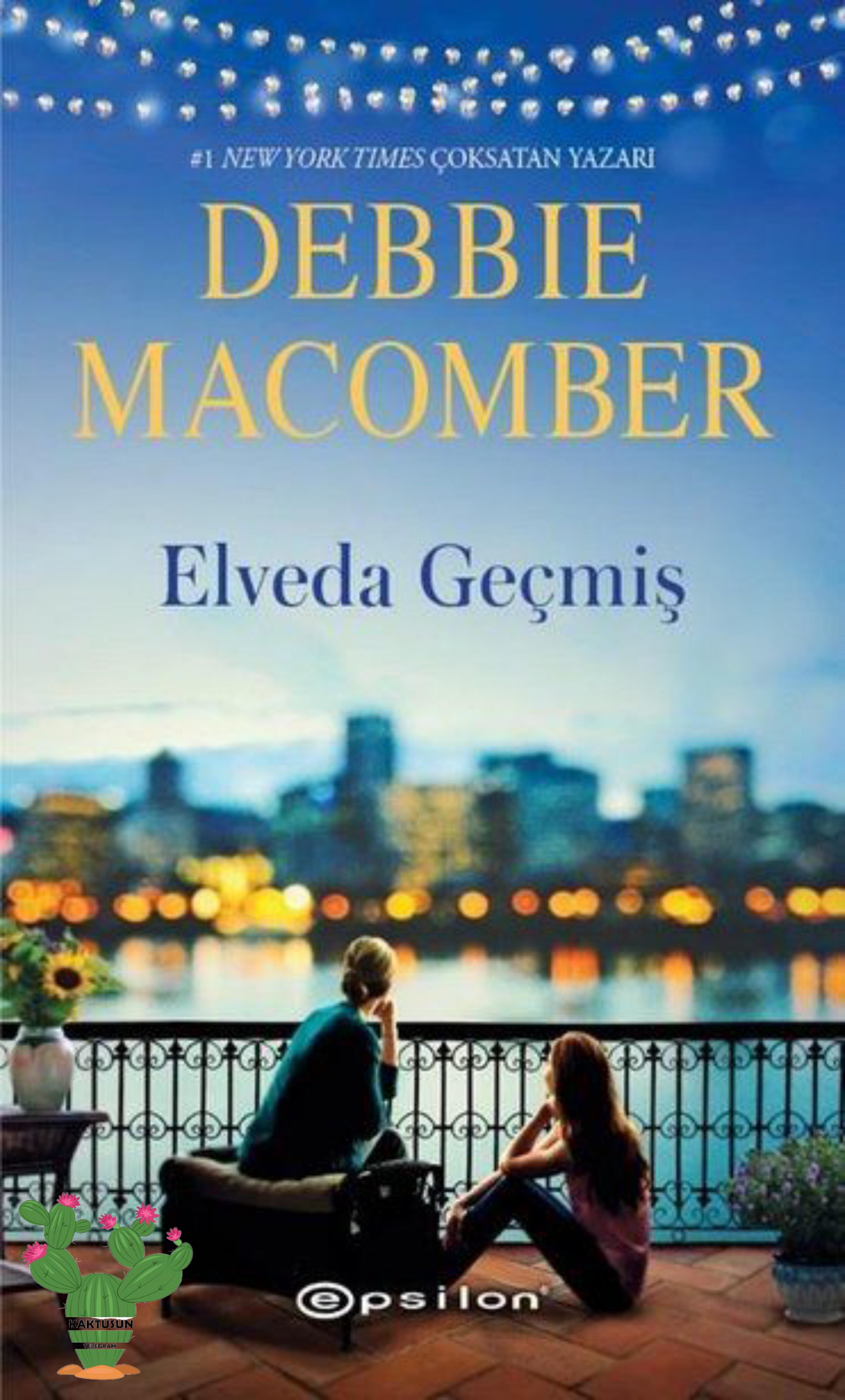
#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

DEBBIE MACOMBER

Elveda Geçmiş

epsilon

KAKTUSUN TELEGRAM

Hayatınız paramparça olduktan sonra yaşamaya nasıl devam edersiniz?

Nichole, kocası Jake'in onu aldattığını öğrendiğinde kusursuz hayatı geri dönüşü olmayan bir şekilde mahvolur. Oğlu, yeni işi ve yeni hayatı arasında dengeyi kurmaya çalışırken Nichole, Jake'in neredeyse her açıdan zıddı olan Rocco'yla tanışır. Kaba ve aksi tavırlarına rağmen Rocco iyi bir baba ve düşünceli bir arkadaş olduğunu kanıtlar. Ancak aralarında bir ilişki başladığında Jack aralarına girmek ve Nichole'u geri kazanmak için elinden geleni yapacaktır.

Leanne kocasının sadakatsizliklerini yıllarca görmezden gelir ama Nichole sayesinde o da hayatını değiştirecek adımı atar. Artık özgür bir kadın olarak bir sosyal merkezde göçmenlere İngilizce öğretirken, Ukraynalı çekici bir erkekle tanışır: Nikolai. Romantik ilişkilerin karmaşıklığından ve kalbinin kırılma ihtimali yüzünden ondan uzak durmaya çalışsa da kendini Nikolai'a kaptırmaya başlar. Ne var ki beklenmedik bir trajedi her şeyi altüst edecektir.

Sorunlu evliliklerini cesurca arkada bırakıp hayata yeniden başlayan bu iki kadının güçlü ve umut veren hikâyesi, size her kadının kendine yeni bir yol çizebileceğini ve aşkı bulabileceğini hatırlatacak.

Elveda Geçmiş

Yeni Düşler 2

DEBBIE
MACOMBER

Çeviri:
Nil Bosna

epsilon

Sevgili Dostlar,

Uzun yayıncılık geçmişi olan bir yazar olarak, bana favori bir kitabım olup olmadığı soruluyor. Bazı hikâyeler kesinlikle diğerlerinden daha güçlü. Bununla birlikte her kitabımla gurur duyuyorum. Bunu açıklamanın belki de en iyi yolu, sayfadaki sözcüklerin ardında yazarın kalp atışlarının olduğunu söylemektir. Hikâyeye duyduğum sevgi hemen oracıkta sizlerin okuma sevginizle bağlantı kurmaya hazır.

Bilmenizi isterim ki *Elveda Geçmiş* özel bir kitap. Her sabah bilgisayarımı açmak için sabırsızlanıyorum, bölümler içimden öylesine bir telaşla dökülüyor ki sözcükleri yeterince hızla sayfaya geçirmekte zorlanıyorum. Nichole ve Leanne'in hikâyesini okurken sizlerin de aynı keyfi alacağınızı umuyorum. Güzel bir kitap okuduğumda hikâye genellikle aklımda kalır. Karakterleri aklımdan çıkarmak zordur. Rocco ve Nikolai'ı aklımdan çıkarmak için de zorluk çektim. Onlara özenle davranın ve benim yaptığım şekilde âşık olun.

Okuyucularımdan haber almak sevdiğim pek çok şeyden biri. DebbieMacomber.com, Facebook ya da Twitter üzerinden bana mesaj bırakabilirsiniz. Eğer mektup yazmayı

tercih ederseniz posta adresim olan P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 üzerinden bana ulaşabilirsiniz. Yorumlarınızı dört gözle bekliyorum.

En içten saygılarımla,
Debbie Macomber

Giriş

Nichole

Çok uzak olmayan bir geçmişte mükemmel bir hayatım olduğunu sanıyordum. Kocamın kayda değer bir geliri olduğundan yeni yürümeye başlayan oğlumuz Owen'ı evde büyüten, çalışmayan bir anneydim. Kocam beni seviyor, el üstünde tutuyordu. Oregon, Portland dışında kalburüstü bir muhitte yaşıyorduk. Jake'le ikimiz bölgenin en prestijli özel kulüplerinden birine üyeydik. Kocamın annesiyle babası yakında oturuyorlar ve torunlarına bayılıyorlardı, özellikle de kayınvalidem Leanne.

Derken, bir öğleden sonra tüm dünyam çöktü. Kocamın bir ilişkisi, belki de birçok ilişkisi olduğunu ve sonuncu sevgilisinin hamile kaldığını öğrendim. Bunu bana söyleyen Leanne olmuştu.

Kayınpederimin evlilikleri boyunca sadık bir koca olmadığı bilinen bir gerçekti. Leanne bilmiyor mu, yoksa göz mü yumuyor diye hep merak ederdim.

Biliyordu.

Leanne, Jake'in babasının izinden gittiğini öğrenince, yıllarca maruz kaldığı küçük düşme ve aşağılanmaya benim da

maruz kalmama dayanamamıştı. Owen'ın büyüdüğünde babasıyla büyükbabası gibi olmasından, evlilik yeminini hiçe sayarak karısının onurunu yerle bir etmesinden korkuyordu.

Ben Leanne gibi değildim. Göz ardı etmeyi, evliliğimde her şey yolundaymış gibi numara yapmayı kabul etmedim. Yine de Jake'i terk etmekten korkuyordum. Yalnız olmaktan, tek başına annelik yapma mücadelesinden ve birçok şeyden korkuyordum. Boşanma Owen'la ikimizin hayatında tam bir karmaşa anlamına geliyordu, maddi durumumuz da bunun cabasıydı. Teşvik ve desteğe ihtiyacım vardı.

Annem babam yoktu, kısa aralıklar içinde ikisi de ölmüştü. İki kız kardeşim başka eyaletlerde yaşıyordu, ama destekleyici ve harika insanlar olsalar da bu gözyaşı vadisinden geçerken benimle yürüyecek yakın birine ihtiyacım vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu kişi Leanne'di. Ben boşanma davası açtığımda, aynı şeyi yaparak otuz beş yıllık evliliğini bitirmek için o da dava açtı. Canına tak etmişti.

Böylece Portland merkezinde, birbirimizle karşılıklı dairelerde yaşamaya başladık. Birbirimizi cesaretlendirerek kendi destek grubumuzu oluşturduk. Leanne evliliğin bitmesiyle ortaya çıkan duygusal bataklıktan geçmeme yardım ediyordu. Birlikte her gün yeni bağımsız hayatlarımızla yüzleştik. Leanne olmadan dayanabileceğimi sanmıyorum ve o da benim için aynı şeyi söylüyor. Daha önce de birbirimize yakındık, şimdi ise daha da yakınlaşmıştık.

Dairelerimize taşınmamızdan kısa süre sonra, Leanne'le ikimiz bu acıyı atlatmanın yollarından oluşan bir liste yaptık. Buna da HAYATA DEVAM ETME LİSTESİ adını verdik.

Bu listedeki ilk madde şöyleydi: **Kendine acının içinde debelenme izni verme. İletişim kur. Gönüllü ol. Başkalarına yardımcı olacak ya da sevdiğin bir şeyler yap.**

Bunu söylemek yapmaktan kolaydı. Kendimi genellikle ağlamaklı ve bu umutsuz yalnızlıkla mücadele ederken

buluyordum. Jake'i ve arabama benzin doldurması, pil değiştirmesi ya da tamirat yapması gibi ufak tefek şeyleri özlüyordum. Şimdi kendim yapmak zorunda kaldığım binlerce can sıkıcı iş de bunlara ekleniyordu. Ayrıca yalnız bir anne olmak da çocuk oyuncağı değildi. Önce evde ailemle, sonra üniversitede oda arkadaşlarımla, her zaman başkalarıyla yaşamış, sonra da Jake'le evlenmiştim. Hayatımda ilk kez tamamen yalnızdım ve alışmak zaman alıyordu.

İkimizin de gönüllü bir projeye katılmasını öneren Leanne oldu. Bizi evden çıkaracak ve kaybımız üzerinde düşünmeyi bırakmaya zorlayacak bir proje. Leanne haftada iki gece yabancılara İngilizce dersi vermeyi seçti. Ben ise... Ben modayı ve en yeni tarzları takip etmeyi seviyorum. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biri de Owen şekerleme yaparken dergileri okumaktı. Artık bu bir lükstü tabii. Gönüllü olmaya gelince, ilk kez işgücüne katılan kadınları giydirmeye yardımcı olan bir ajans buldum. Bundan büyük zevk aldığımı memnuniyetle keşfettim.

Listemizdeki ikinci madde: **Yeni arkadaşlıklar kur.**

İkimiz de özel kulüp hayatı yaşamıştık, sosyal hayatımız kulüpteki arkadaşlarımızın etrafında dönüyordu. Lake Oswego'da iyi arkadaşlarım olduğunu sanıyordum, ama birdenbire dış kapının mandalı olmuştum. Boşanma davası açar açmaz sosyal hayatım bıçak gibi kesilmişti. Bu beni sandığım kadar rahatsız etmemişti. Canımı sıkan şey, sözümona arkadaşlarımın Jake'ten bahsetmek için çok hevesli olmalarıydı. Dedikodu arıyorlardı. Bazı iyi niyetliler Jake'in davranışlarının uzun yıllardır farkında olduklarını ama bana nasıl söyleyeceklerini bilemediklerini itiraf etmek için sabırsızlanıyordu. Evet, kesinlikle yeni arkadaşlar bulmanın zamanıydı, Leanne'le Portland'ın gelişen merkez bölgesine taşınma nedenlerimizden biri de buydu.

Üçüncü ve benim için her koşulda en zor olan madde: **Yeniyi kucaklamak için eskiyi bırak.** Bu madde kızgınlık ve mutsuzluk batağına saplanmamanın önemli olduğunu düşünen Leanne'den gelmişti. Bu durumu benden daha iyi yönetiyor gibiydi. Doğruyu söylemek gerekirse, o duygusal olarak Sean'dan yıllar önce ayrılmıştı.

Boşanma işi (duygusal ayrılık) benim için yeniydi ve olumlu davranmak için mücadele veriyordum. (Boşanmamız şimdi bile sona ermemişti, hemen hemen iki yıldır bu karmaşanın içindeydim. Jake süreci geciktirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.)

Bu çok ama çok zordu çünkü zihinsel bir savaştı. Takip edebileceğim bir yapılacaklar listesi yoktu. Amaç sadece olumlu düşünmekti. Bu bir şakaydı, değil mi? Leanne mutsuzluğu salıverirsem, kalbimin ve hayatımın almaya açık olacağını söylüyordu.

İki yıldır pratik yapıyordum ve daha iyiye gittiğimi itiraf ediyorum. Jake'ten nefret etmiyorum. Bir oğlumuz var ve yakında eski kocam olacak Jake daima Owen'ın hayatının bir parçası olacak. Leanne haklıydı, ama bu aşama çaba gerektiriyordu. Gerçek çaba.

Leanne duygusal olarak benden kuvvetli. Yaşça büyük ve hayat tecrübelerinin avantajına sahip. Onun içgörüsünü ve bilgeliğini takdir ediyorum. Ayrıca son maddeyi ben gündeme getirdim çünkü bana önemli geliyordu. **Kendini sev.**

Bu da söylendiği kadar kolay değil. Jake'in ilişkileri olduğunu öğrendiğimde, hemen *bende* eksik bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Tamam, hemen değildi ama ilk hücum eden yakıcı öfkenin ardından gelmişti. Bu aslında kendimizi kocalarımızdaki zayıflıklardan ayırmakla alakalı. Boşanma davası açtıktan sonraki ilk ayda yedi kilo vermiştim. Daracık kotlarım yine üstüme oluyordu ve bu harika bir şey olsa da depresyonda ve perişandım. Bu dip noktaydı. Kendini

sevmek, yemek yemek, uyumak ve egzersiz yapmak – hem duygusal hem de fiziksel olarak kendime bakmak anlamına geliyordu. (Bir liste yapmam iyi olmuştu ve bunu bu adımla yapabilirdim.)

Aynı zamanda manevi olarak da kendime dikkat etmek anlamına geliyordu. Owen doğduktan sonra kilise ayinlerine katılmayı ihmal etmiştim ve hem olumlu mesajlara hem de arkadaşlığa ihtiyacım olduğundan geri döndüm. Leanne de öyle yaptı. Ve Owen pazar okulu sınıfını çok seviyor.

Kilisede bir boşanma destek grubu vardı, böylece Leanne'le birlikte derslere katılmaya başladık. Harikaydılar ve bahsettiklerimizin çoğu derlediğimiz listede vardı. Papaz komik bir yorum yaptı. Evlilik dersleri verdiğinde, katılanların çoğunun uyukladığını söyledi. Boşanma derslerinde ise herkes not alıyordu. Bunu anlayabiliyordum. Evliliğe girerken Jake'le bir gün boşanacağımızı kesinlikle düşünmemiştim. Benim için evlilik sonsuza kadardı.

İşte bu kadardı. Hayata devam etme listemiz. Bırakma ve gelecek ne getirirse getirsin bir sonraki adımı atma listemiz.

1

Nichole

Hayata devam etme listemizin ilk maddesi aynı zamanda en keyiflisiydi. İki haftada bir cumartesileri bütün günü *Başarı İçin Giyin* adında güzel bir butikte geçiriyordum. Cesaretleri bana ilham veren ve beni canlandıran bu hanımları giydirmeyi seviyordum. Çoğu kötü muamele gördükleri ilişkilerden çıkmışlardı veya iş sahasında yerlerini bulmaya çalışıyorlardı. Onlara özgüven ve başarabileceklerine dair umut veren bir gardırop hazırlamak çok zevkliydi.

"Bana bakabilir misin?" Shawntelle Maynor aynadaki aksini inceliyordu. Döndü, omzunun üzerinden bakarak başını salladı, belli ki gördüğünü beğenmişti. "Bu popomu iyi gizliyor."

Shawntelle benim bir altmış iki boyumdan on üç santim daha uzundu. Sık, siyah bukleli saçları vahşi bir kütle halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. İlk iş mülakatı için oluşturduğum kıyafeti eleştirel bir şekilde inceledi.

Giysilerin yarattığı farklılığa inanmak zordu. Shawntelle bol bir eşofman altı ve üstüne büyük gelen bir tişörtle gel-

mişti. Şimdi, siyah pantolon ve pembe bir ceketle harika görünüyordu.

"Hayret bir şey." Geri çekilerek eserimi gözden geçirdim. Dönüşüm çarpıcıydı.

"Bu saçlar için yardıma ihtiyacım var," dedi, kaşlarını çatarak yüzünden geriye çekti. "Saçlarımı Charise'e kestirmemem gerektiğini bilmeliydim. Bir YouTube videosu izledikten sonra yapabileceğinden çok emindi. Bir makasla saçıma yaklaşmasına izin vererek aptallık ettim." Parmaklarıyla kâküllerinin ya da kâkül diye tahmin ettiğim saçlarının eğri büğrü uçlarına dokundu. "Uzayacağını düşünmüştüm ve uzadı da, ama şimdi daha kötü görünüyor."

"Sana zaten yan taraftan bir randevu aldım. *Başarı İçin Giyin*'in bitişiğindeki dükkânın kuaförü iş görüşmesinden önce her kadının saçını yıkayıp kesmek için gönüllü olmuştu.

Shawntelle'in gözleri neredeyse yuvalarından fırladı. "Hadi oradan. Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Görüşmen ne zaman?"

"Pazartesi öğleden sonra."

"Saç randevun saat onda. Bu senin için uygun mu?"

Tebessümü yeterli cevaptı. Shawntelle kısa süre önce bir muhasebe dersini tamamlamıştı ve ilk işini arıyordu. Beş çocuğu vardı, kocası evi terk etmişti. Ajans onun için yerel bir araba satış firmasında iş görüşmesi ayarlamıştı. Birkaç mülakat pratiği yapması güvenini fazlasıyla artırmıştı. Şimdi, uygun kıyafetle ve özgüvenle gözlerinin içi gülüyordu.

"LeRoy'suz yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı. "Ama yapıyorum ve o zampara pisliğin geri dönmesine izin vermeyi reddediyorum. Bu bana attığı son kazıktı."

Sesindeki ateşe gülümsedim. Ben de aynı yolda yürüyordum. Gönüllü işime ilave olarak Portland Okul Bölgesi'n-

de yedek öğretmendim. Fakültedeyken ikinci branş olarak Fransız Edebiyatı lisansımın olması beni eğitim için vasıflı kılıyordu. Ne yazık ki tam zamanlı müsait bir pozisyon yoktu ve bu yüzden gerektiğinde boşlukları dolduruyordum.

Neyse ki Leanne, Owen'a bakmaya hazırdı ve bir destek olarak apartmanımızın bulunduğu sokağın hemen aşağısında oğlanı bırakabileceğim bir gündüz bakım merkezi vardı. Evliyken alıştığım müsrif yaşam tarzının tam aksine, kıtı kıtına idare ediyordum.

Teknik olarak kendime hâlâ evli olduğumu hatırlatmam gerekiyordu. Son evraklar henüz Jake'i memnun edecek şekilde düzenlenmemişti. Kocam bu boşanmayı olabildiğince zorlaştırıyor, fikrimi değiştirebileceğini düşünüyordu. Bıkıp usanmadan bir daha düşünmem için yalvarıyordu. Nihayet bu işi bitirme konusunda kararlı olduğumu fark ettiğinde, her noktayı tartışıp uzlaşma oturumlarını sürüncemede bırakarak elinden gelen her türlü engeli çıkarmaya başladı. Avukatlık ücretlerimiz fırlamıştı.

Boşanmak zordu, hem de tahmin ettiğimden de zor.

Jake'le alakalı düşünceleri kararlı bir şekilde aklımdan kovarak, "Görüşmeden sonra beni arar mısın?" diye sordum Shawntelle'e.

"Anlaşıldı."

"Gayet iyi geçecek." Kolunu hafifçe sıktım.

Shawntelle dönüp bana sarıldı. "Kardashian piliçleri bile yanımda sönük kalır."

"Çok güzelsin." Ve bunda ciddiydim.

Saat beşte günlük işlerimi bitirmiştim ve oğluma geri dönmek için can atıyordum. Leanne, Owen'ı parka götürmüştü. Aşağı yukarı dört yaşındaki küçük adamım patlamaya

hazır bir enerji topuydu. Kayınvalidemin bir molaya dünden hazır olduğunu düşünüyordum.

Arabama binip motoru çalıştırırken telefonum çaldı. Ben on yıllık eski Toyota'yı kullanırken çok yakında eski kocam olacak adam, annemle babam öldükten sonra bana kalan mirasla satın aldığım neredeyse yepyeni bir BMW kullanıyordu. Bu tamamen başka ve tekrar tekrar aklımdan çıkarmak zorunda kaldığım bir hikâyeydi. Üç numaralı kural: **Yeniyi kucaklamak için eskiyi bırak.**

Telefonumu buluncaya kadar çılgın gibi çantamı karıştırdım. Arayanın Jake olduğunu gördüm. Şaşırtıcı değildi. Hemen her gün beni aramak için bir bahane buluyor gibi görünüyordu. Medeni davranabiliyordum ama beni kendisine bağlı tutmak için çabalamasına içerliyordum. Arkadaşlar aldatma yöntemlerini hiç değiştirmediğini anlatmak için can atıyorlardı. Artık evde olmadığım için kocam bir zampara olduğunu saklamak zahmetine girmiyordu.

Bu hafta sonu Owen'la olma sırası ondaydı ama bir iş seyahati vardı. Ya da öyle diyordu. Bildiklerim nedeniyle, söylediği her şeyden kuşku duyar hale gelmiştim.

"Evet," dedim, fazla cana yakın konuşmamaya dikkat ederek. Onunla arama duygusal bir mesafe koymak zordu, özellikle de o bunu zorlaştırmak için bu kadar uğraşırken. Jake beni zorlayacak tüm doğru tuşlara basmayı biliyordu. Boşanma görüşmeleri boyunca benimle oyuncak gibi oynamıştı.

"Merhaba tatlım."

"Yanlış numarayı aradın," dedim zoraki. Ne zaman böyle konuşsa kaç kadına "tatlım" dediğini merak ediyordum.

"Hadi ama hayatım, tatsız konuşmaya gerek yok. İyi haber vermek için arıyorum."

Elbette öyleydi. "Hangisi?"

Tereddüt etti ve sesi üzüntüyle biraz daha alçaldı. "Son kâğıtları imzaladım. Evde hisse istiyorsun, o zaman tamam,

senin olsun ama sadece ben satmaya karar verdiğim zaman. İstediğin buydu, değil mi?"

"Doğru." Bu, acı veren mücadelenin bittiği ve boşanmanın onaylanacağı anlamına geliyordu. Boşanma davası açmamdan yirmi beş ay sonra son kâğıtları imzalayabilecektik.

"İmzaladın mı?" Eğer durum buysa, kısa sürede, muhtemelen pazartesi sabahı avukatımdan haber alırdım.

"Bu işi şu andakinden daha fazla sürüncemede bırakmak ikimizi de öldürüyor."

Evden taşındığım andan itibaren Jake fikrimi değiştirebileceğine inanmıştı. Avukatım yerimden kıpırdamamamı tavsiye etmesine rağmen, evde yaşamaktan memnuniyetle vazgeçmiştim. Tek istediğim evi satmaya karar verdiğinde bana düşen payımdı.

Artık o lüks evde yaşamakla ilgilenmiyordum. Tüm o pahalı mobilyaları ve tasarım detaylarıyla oradaki hayatım sahteydi. Anılar benim için çok fazlaydı. Jake'in lekelediği yatağımızda uyumak işkence oluyordu. Bildiklerimi hesaba katınca, aynı yatakta başka bir kadınla sevişmiş bile olabilirdi. Ayrıca evi tutmaya çalışmak mali bir mücadele olurdu. Tamamen kurtulmam ve en baştan başlamam gerekiyordu. Taşınmayı kabul ettiğimde Jake şaşırmıştı. Boşanma anlaşmasında evin yanı sıra kulüp üyeliğini de pazarlık kozu olarak kullanmıştım.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sordu Jake.

Ne diyeceğimden emin değildim. "Sanırım hepsi bu kadar," diye fısıldadım, hissettiğim duygular karşısında bocalayarak. Avukatım Jake'in sonunda pes edeceğine güvence vermişti. Ya öyle olacaktı ya da mahkeme tarafından atanan bir arabulucuya gidecektik. Ben istekliydim ama Jake ayak diremişti. İkimiz de bunun mahkemeye gitmesini istemiyorduk. Avukatlar ve boşanma işlemleri yeterince pahalıydı.

"Evet. Yakında sona erecek," dedi Jake, sesi o kadar alçaktı ki neredeyse fısıldıyordu. Sözleri pişmanlıkla doluydu.

"Son," diye tekrarlayarak altdudağımı ısırdım.

"Sen iyi misin?" diye sordu Jake.

"Evet, elbette." Ama değildim. Bunca zaman sonra bu didişme ve çılgınlık sona erecek diye sevineceğimi sanırdım. Evliliğimi geride bırakmaya can atmam, havalara uçmam gerekirdi. Hayatıma devam etmeye çoktan hazırdım. Bunun yerine sanki kalbim eriyecek gibi geliyordu, büyük bir düğüm boğazımı tıkamıştı.

"Bilmek istersin diye düşünmüştüm," dedi Jake, benim kadar üzgün ve mutsuz konuşuyordu.

"Teşekkürler. Gitmem gerekiyor."

"Nichole... Nichole..."

Söyleyeceklerini daha fazla duymak istemiyordum, bu yüzden görüşmeyi bitirdim. Görüşüm yaşlarla bulanırken telefonumu yeniden pahalı Michael Kors çantama koydum. Jake güzel eşyaları hak ettiğimde ısrar ettiği için aldığım çanta. Artık kendini suçlu hissettiği için bunu istediğini biliyordum. Anladığım kadarıyla Chrissy'nin hamile olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra çantayı almıştım.

Yanaklarımdaki ıslaklığı silerek arabayı geri vitese taktım, gaz pedalına bastım ve birden bir hendeğe düştüm.

2

Nichole

Arabada alnım direksiyona dayalı ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Utanmış ve sarsılmıştım, ama sadece kazadan dolayı değildi. Evliliğim bitmişti. Hazır olduğumu düşünüyordum, hem de fazlasıyla. Bunun gerçekliği tüm gücüyle sarsmıştı; derin bir kayıp ve yabancılaşma hissediyordum.

"Nichole, iyi misin?"

Sahipsiz bir ses geliyordu. Başımı kaldırdığımda dikey duran arabanın yanında saç stilisti Alicia'yı buldum. Hemen cevap vermeyince sürücü penceresine vurdu.

"Nichole. Nichole."

Başımı kaldırıp salladım. "Aptalın biriyim ben."

"Yaralandın mı?"

Bir şeyim olmadığını söyledim.

"Seni buradan çıkarması için bir çekici gerekecek."

O kadarını biliyordum.

"Sigortan var mı?"

Başımı iki yana salladım. Ödeyemediğim ek bir masraftı.

"Senin için birini aramamı ister misin?"

"Lütfen." Arabamda fazla hasar olmaması için dua ederek oturmaya devam ettim.

Alicia tereddüt ediyordu. "İyi olduğundan emin misin? Başını falan çarpmadın değil mi?"

"Hayır, hayır, iyiyim ben." Değildim. İyi olmaya yakın bile değildim ama bunun arabamın hendeğe düşmesiyle alakası yoktu.

Alicia duraksadı, sonra beni bırakarak gitti. Birkaç dakika sonra nefes nefese geri döndü. Direksiyonu kavramış, arabada oturuyordum. Sürücü kapısını açtı. "Potter Çekici otuz dakika içine burada olacak."

Başımı sallayarak onayladım. "Teşekkürler."

"Arabadan çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Başıma darbe almadığıma ikna olmamış gibi beni inceliyordu.

Burnumu çektim, elimi burnumun altından geçirerek başımı iki yana salladım. "Yaralanmadım, sadece biraz sarsıldım."

"Dinle, seninle beklerdim ama Bayan Fountaine'e perma yapıyorum ve solüsyonun başında fazla kalmasını istemiyorum. Denise bugün izinli, o yüzden yalnızım."

"Merak etme, sen git Bayan Fountaine'le ilgilen. Ben iyiyim." Bunun için Jake'i suçlamak istiyordum ama gittiğim yere bakmıyordum.

Tam da Alicia'nın söz verdiği gibi, yirmi beş dakika sonra çekici otoparka girdi. O arada çantamı alıp arabadan inmiştim, endişeyle volta atarak bekliyordum. Leanne'i arayıp olup biteni anlattım.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Leanne, sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

"Yok yok, gayet iyiyim ben. Sadece normalden geç geleceğimi bilmeni istedim. Bak, gitmem gerek, şimdi çekici geldi."

"Owen'ı merak etme. Harika gidiyor. Acele etme."

İriyarı bir adam çekiciden aşağı atlarken telefonu kapadım. Adam üstüne yağ bulaşmış bir iş tulumuyla kolsuz

bir tişört giymişti. Her iki kolunda şişkin kaslar ve boydan boya dövmeler vardı. Delici mavi gözlerini benden arabaya doğru çevirdi.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu, arabanın duruşunu inceleyerek.

"Düşündüğün buysa, içki içmiyordum."

Başını iki yana sallayarak sırıttı. "Yani bunu ayıkken mi yaptığını söylüyorsun?"

Jake'le konuşmam bittiğinden beri ilk kez gülümsedim. "Görünüşe göre öyle."

Gözlerini aydınlatan tebessümü cana yakındı.

Kollarımı kendi belime doladım. "Bu bana kaça mal olur?" diye sordum.

Söylediği rakamla soluğum kesilerek yutkundum. "Kredi kartıyla ödeme yapmak zorundayım." Sadece acil durumlar için bir kartım vardı. Bir zamanlar para konusunda bağımsız ve rahattım. Buna param yetiyordu, tabii artık öyle değildi.

"Nakit ödersen sana indirim yapabilirim," diyerek kalın tel kablosunu çekip arabanın tamponuna bağladı.

"Ne kadar indirim?"

"Yüzde on."

Kafamda çabucak bir hesap yaptım. "Hesap kartımla olur mu?"

"Onunla gene bankaya ödeme yapmam gerekecek. Sadece nakit."

"Çek kabul eder misin?" Çantamda bir çek defteri vardı.

Duraksadı, omzunun üzerinden göz attı. "Sağlam mı?"

Sormasına sinirlenmiştim. "Evet, sağlam."

"O zaman çekini alırım."

İyilik olsun diye yapıyordu.

"Alicia'yı tanıyorum," dedi kamyonuna geri yürürken.

"Şu kullanılmış kıyafet yerinde çalıştığını söyledi." Başıyla dükkânı işaret etti.

"Bu gönüllü bir durum, bu yüzden iş gibi değil."

"Evet, Alicia da öyle demişti. İş arayan kadınları giydiren bir dükkânmış. Bu tür işlerden iyi anlıyorsun herhalde."

Cevap beklemiyordu, ben de vermedim.

Araba çekici kamyonuna bağlanınca, hendekten çıkarmak sadece birkaç dakika sürdü. Daha fazla hasar vermediğimden ve motorun çalıştığından emin oluncaya kadar bekledi.

Çantamı arabanın kaputuna koyup çek defterimi çıkardım. Çeki aldı, ikiye katladı. Bana baktı, cebine sokmadan önce duraksadı. Söylemek istediği bir şey var gibi görünüyordu. Bekledim, sonra belki de çek için endişelendiğini düşündüm.

"Çek sağlam," diye tekrar güvence verdim, onu dolandıracağımı düşündüğü için canım sıkılmıştı. Belki de daha önce dolandırılmıştı.

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Teşekkürler. Eve gitmem gerek."

Beni selamladı ve "Sizinle iş yapmak güzeldi Bayan Patterson," dedi.

"Sizinle de Bay?.."

"Nyquist. Bana Rocco de."

"Rocco," diye tekrarladım gülümseyerek. "Yardımın için teşekkür ederim Rocco," dedim, artık yola çıkmak istiyordum.

Leanne kapıyı açar açmaz Owen oyuncağını bırakıp kollarıma koştu. Tek dizimin üzerine çöktüm, oğlum boynuma sımsıkı sarıldı.

"Parkta eğlendin mi?" diye sordum.

"Babaannem beni kaydırağa bindirdi."

"Korkutucu muydu?"

Owen başını onaylarcasına salladı, sonra her zamanki gibi ilk öğrenmek istediği şey akşam yemeği oldu. "Akşam yemeğinde sosis yiyebilir miyiz?"

"Elbette." Peynirli makarna ve sosis her zaman en sevdiği yemekti. Bu iyi bir şeydi çünkü çekiciye para ödemek zorunda kaldığım için market alışverişinde kısıntı yapmamız gerekecekti.

"Günün iyi geçti mi?" dedi Leanne.

Başımı salladım. "Harikaydı." Ve Jake'in telefonuna kadar öyleydi.

Leanne'e görüşmemizden söz etmedim. Daha sonra anlatırdım. Onun boşanması sekiz ay önce sonuçlanmıştı. Sean, Leanne ne isterse vererek işi olabildiğince kolaylaştırmıştı ve evliliği bittiği için neredeyse memnun görünüyordu. Jake'in beni sokmaya çalıştığı duygusal mayın tarlasına sürüklenmediği için Leanne'e gıpta ediyordum.

Tabii bu, belgeleri imzaladıktan kısa süre sonra Leanne'i neredeyse histerik bir şekilde ağlarken bulmama kadar sürmüştü. Bana Sean'ın davranışlarının nezaketten ve suçluluk duygusundan olmadığını söyledi. Sean, Leanne'e hayatından çıktığı için sevindiğini söylemişti. Sean'a göre Leanne yaşlanıp çaptan düşmüş, Sean ona duyduğu tüm arzuyu yıllar önce kaybetmişti.

Eskiden de kayınpederime karşı olumsuz bir şey hissetmesem de şimdi ondan nefret ediyordum. Bir erkeğin onca yıl hayatını paylaştığı kadına bu kadar düşüncesiz ve zalim davranması benim anlayışımın ötesindeydi. Leanne güzel bir kadındı. Evet, birkaç kilo fazlası vardı ama bu bütün olarak görüntüsünü veya güzelliğini bozmuyordu. Nazik

ve düşünceliydi, sevgi dolu ve cömertti. Ona şimdiye dek tanıdığım kadınların hepsinden daha fazla hayrandım.

Owen eşyalarını topladı ve koridordan iki yatak odalı dairemize doğru yürüdük. Dairemiz Lake Oswego yakınlarındaki evimizin aşağı yukarı üçte biri kadardı. Bahçemi ve çiçek tarhlarımı özlüyordum. Bahçeyle uğraşmak benim için bir saplantı haline gelmişti. Owen'la ikimiz için mümkün olduğunda bir ev alacak ve başka bir bahçe ekecektim.

Owen kendi evinde olmaktan mutluydu, oturma odasında etrafta koşturuyor ve tombul bacaklarıyla etrafımda daireler çiziyordu. Yorulup gece sorunsuzca yatacağını umuyordum. Ona her gece okuyordum, en sevdiği hikâyelerin hepsini dinlemek istediğinden kitap yığını sürekli büyüyordu. Jake'in okumadığını biliyordum çünkü Owen okumadığından şikâyet etmişti.

Akşam yemeğinde sosis ile Owen'ın masada tabağının üstüne yay şeklinde dizdiği yeşil fasulye yedik. İki tane yeşil fasulye yemesi için ona rüşvet verdim. Owen'ı sebzelerini yemeye ikna etmek bitmeyen bir savaştı.

En sevdiği on kitabı okudum ve sonra yatağına yattı. Sıradışı bir şekilde tüm akşam sessiz geçmişti. Tek bir telefon gelmemiş olması şarjımın bitip bitmediğini merak etmeme yol açtı. Muhtemelen telefonumu şarj etmem gerekiyordu. Ama çantamı karıştırdığımda telefonumu bulamadım.

Anında içimi panik duygusu kapladı. Telefonum gerekliydi. Bir şekilde gözden kaçırdığımı düşünerek kocaman çantamı tamamen boşaltıp tek tek ayıkladım.

Telefon yoktu.

Kapı zili çalınca elim kalbimde ayağa kalktım. Gözetleme deliğinden kapının öbür tarafında çekicinin sürücüsü Rocco'nun durduğunu gördüm. Onu aradığımı tahmin etmiş olmalıydı çünkü ziyaret sebebini açıklamak istercesine telefonumu yukarı kaldırdı.

Rahat bir nefes alarak kapının sürgüsünü açtım. "Nerede buldun?" diye sordum, derin bir rahatlama duygusuyla.

"Sen arabayla uzaklaştıktan sonra asfaltın üstünde gördüm ve sana ait olduğunu düşündüm. Adresini yazdığın çekten aldım."

"Tabii ya. İçeri gel."

Daireye girdiğinde cüssesiyle tüm oda dolmuş gibiydi sanki. Boyutları göz korkutucuydu. En az bir doksan beş olduğunu tahmin ettim. Temizlenmiş ve işçi tulumunu çıkarmıştı. Şimdi üstünde bir tişörtle uzun bacaklarını ortaya çıkaran soluk mavi bir kot vardı.

"Telefonumun olmadığını yeni fark ettim ve paniğe kapılmak üzereydim. Teşekkür ederim." Cep telefonumu sımsıkı göğsümde tutuyordum.

"Sorun değil. "Ellerini ceplerine soktu. Tişörtünün kollarından kasları çıkıntı yapıyordu. Dövmelerini incelemek ama belli etmek istemiyordum. Vücudunun başka yerlerinde dövme olup olmadığını merak ettim.

"Baba?" dedi Owen odasından dışarı koşturarak. Kapı zili uyandırmış olmalıydı. Ya öyleydi ya da tam olarak uyumamıştı. Evin ortasında duran devasa adamın Jake olmadığını fark edince tiz bir ses çıkararak kalakaldı.

Owen gözleri kocaman açılarak başını geriye yatırdı ve kocaman açılmış gözlerle, merakla Rocco'ya baktı.

Rocco çömelerek elini uzattı. "Bir beşlik çakmaya ne dersin küçük adam?"

Owen sadece bir an tereddüt ettikten sonra koluyla büyük bir daire çizerek Rocco'nun açık avucuna çaktı.

"Bu kadar küçük bir adam için oldukça iyi bir vuruş."

Owen gururla gülümsedi.

Ellerimi Owen'ın omuzlarına koyup onu yatak odasına doğru çevirdim. "Tamam küçük adam, yatağına geri dön."

"Babamı ne zaman göreceğim?" diye sordu, kocaman kahverengi gözleriyle bana yalvararak.

"Gelecek hafta sonu senin için gelecek dostum," diye güvence verdim oğluma. Rocco'ya baktım. "Onu yatağa geri yatırmalıyım."

"Beklememin bir sakıncası var mı?" diye sorarak beni şaşırttı.

Şaşırsam da kanepeyi işaret ettim. "Rahatına bak. Birkaç dakikadan fazla sürmez."

Belki de Rocco telefonumu getirdiği için bir ödül bekliyordu. Hızla ona ne verebileceğimi düşündüm. Belki de bilmek istemiyordum. Muhtemelen onu eve davet etmek akıllıca bir fikir değildi. Yalnız bir kadındım ve tehlikelere daha fazla dikkat etmeliydim. Gerçekten tuhaftı. Bu kadar iriyarı olmasına rağmen kendimi hiç tehdit altında hissetmiyordum. Sezgilerimi dinlemeyi öğrenmiştim ve güvende olduğumu söylüyorlardı.

Owen'ı ikinci kez yatırmak istediğim kadar kolay olmadı. Tam on dakika sürdü.

Geri döndüğümde Rocco televizyonu açmış, rahat rahat oturuyordu. Ayak bileğini dizine koymuş, kolunu kanepenin arkasına uzatmıştı; tamamen gevşemiş görünüyordu.

"Kahven var mı?" diye sordu.

Cevap veremeyerek gözlerimi kırpıştırdım. "Var," dedim sonunda tereddütle.

"Hazır varken kendine de bir tane al," diye önerdi.

Cüretkâr bir adamdı. Yine de birer fincan kahve hazırladım. Buzdolabını karıştırarak süt kutusunu çıkardı, kendi kahvesine ilave ettikten sonra yerine koydu.

Belli ki telefonumu teslim etmekten başka bir gündemi vardı. Küçük mutfağımın orta yerinde elimizde birer fincan kahveyle yüz yüze duruyorduk. Açık olursa ben de olabilirdim.

"Senin için ne yapabilirim Rocco?"

Elini cebine sokup daha önce yazdığım çeki çıkardı. "Sana bir teklifim var."

Mutfak tezgâhında duran çeke baktım, teklifinden hoşlanacağımdan emin değildim. "Ne tür bir teklif?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Sanki aklımı okuyormuş gibi ağzının kenarları yukarı kıvrıldı. "Düşündüğün şey neyse o değil. On beş yaşında bir kızım var. İsmi Kaylene ve tipik bir yeniyetme. Bu kızın bir çenesi var ki..."

"Çoğu genç öyledir."

Kabul etmedi ya da reddetmedi.

"Lisede yedek öğretmenlik yapıyorum. Nasıl konuştuklarını duyuyorum."

Kalın kaşlarını kaldırdı. "Seninle öğrenciler arasında herhangi bir fark olduğunu söylemek zor."

Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildim, bu yüzden üzerinde durmadım. "Peki kızınla ilgili mesele ne?"

Rocco kahvesini yudumladı. "Bir dansa katılmak istiyor, ona göre çok önemli."

"Ve..."

"Ve onun arkadaşlarıyla birlikte aldığı kıyafetle evden çıkmasına izin vermiyorum."

"Ve..."

"Ve bu yüzden bir anlaşma yapabileceğimizi düşündüm. Eğer Kaylene'in bu dans için kabul edebileceğim bir şekilde giyinmesine yardım edersen bu çeki yırtıp atacağım ve aramızda alacak verecek olmayacak."

Bu kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. "Patronun bunun için ne der?" diye sordum.

"Patron benim. Potter Çekici'nin sahibiyim."

"Ya." O zaman durdum. "Sanırım soyadının Nyquist olduğunu söylemiştin."

"İyi hafıza. İşi Potter adında bir adamdan devraldım. Anlaştık mı?"

İki kez düşünmeme gerek yoktu. "Elbette." Demek ki *Başarı İçin Giyin*'de çalışmamla bu yüzden bu kadar ilgilenmişti.

Rocco elini uzatınca ben de uzattım. Kocaman eli benim küçük elimi yutuverdi. Anladığım kadarıyla bu alışverişin sonunda ben kazanan taraftım.

3

Leanne

Hayatımın bu döneminde bir apartmanda yaşamayı asla beklemiyordum. Aklımda hep Sean emekli olduktan sonra ilişkimizin düzeleceği vardı. Seyahat edeceğimizi, birlikte zaman geçireceğimizi düşünüyordum. İyimserdim ve bunu başaracağımızı umuyordum. Emek sarf edince yıllar önce bizi bir araya getiren aşkı yeniden alevlendirebileceğimizi düşünerek bir hayal dünyasında yaşamış olduğumu çabuk öğrendim.

Evliliğimizin ilk yıllarında bile Sean cömert bir koca olmuştu. Eve hediyeyle gelmediği hafta neredeyse yoktu. Dışarıdan evliliğimize bakanlar için mükemmel bir çifttik ve kocam bana deli gibi âşıktı. Toplum içinde Sean açıkça sevgi doluydu, arkadaşlarım bana gıpta ediyorlardı. Evine iyi bakıyordu ve ben hiç çalışmak zorunda kalmamıştım.

Sean'ın bir ilişkisi olduğunu ilk kez öğrendiğimde beş yıllık evliydik. Yıkılmış, şoke olmuş ve çok incinmiştim. Aklımı kullanabilseydim, onunla hemen o zaman yüzleşirdim. Çığlık atıp ağlamak, ona bunu neden yaptığını sor-

mak istesem bile yapmadım. Bunun yerine durumun nereye varacağından, olacaklardan korkarak gururumu ayaklar altına aldım.

Çok aptallık etmiştim, ama kocamı seviyordum ve Jake yeni yeni yürüyemeye başlamıştı. Oğlumu taptığı babasından uzaklaştırmak dayanabileceğimden fazlaydı. Annemle babam Sean'ı seviyordu ve şimdi bunu söylemek aptalca gelse de ailemde hiç boşanma yoktu. İlk olmak istemiyordum. Geriye dönüp baktığımda bu kesinlikle anlamsız geliyor, bunca yıl sonra, o zamanlar duygusal olarak doğru dürüst düşünemeyecek kadar yaralandığımı görebiliyorum.

Evlendikten sadece birkaç hafta sonra hamile kalmıştım ve Sean çalışmayıp oğlumuz için evde annelik yapmamı istiyordu. Bana duygusal destek olarak ihtiyacı olduğunu, çocuğumuzu bakıcılara emanet etmek istemediğini söylemişti. Kariyerinde ilerledikçe tıpkı Jake gibi, gitgide daha fazla bana bel bağlıyor gibiydi. Okulda gönüllü çalışmaya başladım, oğlumuzu spor, izci, kilise etkinliklerine, tenis derslerine götürüp getiriyordum ve hiçbir zaman ev dışında bir işte çalışmadım.

Yıllar geçtikçe, Sean'ın ilişkilerini keşfettim. Hayatında başka bir kadın olduğuna dair işaretleri anlamam çok uzun zaman almadı. Gece geç gelmeler, kıyafetlerine fazladan itina göstermesi, kredi kartlarımızdaki açıklanamaz harcamalar. Tüm bu süre boyunca umutsuzca ikinci çocuk için dua ediyordum. Kocama daha fazla çocuk verebilirsem beni seveceğine, başka kadınların sevgisine hasret olmayacağına safça inanıyordum.

O yıllara dönüp baktığımda kendimi tokatlamak istiyorum. Hayatlarımızı bir arada tutmak, güçlü bir evliliğimiz olduğu yalanını sürdürmek için gücümün yettiği her şeyi yaptım. Sean'ın başka çocuğumuz olmasını imkânsız kılan bir sperm kanalı ameliyatı olduğunu şans eseri öğrendim.

Kadınlarından birini hamile bırakmaktan kıl payı kurtulduğunu düşündüğü zamanlarda, bana haber vermeden ameliyat olmuştu. Onca yıl bir hayal dünyasında yaşamıştım.

Ancak Jake üniversiteye gittikten sonra onu boşanmayla tehdit edecek cesareti bulabilmiştim. Ciddiydim, hatta boşanma davası açmıştım. Sean artık canıma tak ettiğini biliyordu ve tekrar düşünmem için yalvardı. Bir daha beni asla aldatmayacağına oğlumuz üzerine yemin etti. Aptal gibi ona inandım. Bir süre sadık kalmak için samimi bir çaba gösterdiğine inanıyorum.

Topu topu altı ay sürdü. Sonra tekrar başladı ve biliyordum. Sean da benim bildiğimi biliyordu. Yatak odamızdan başka bir odaya taşınıp duygusal olarak aramıza mesafe koydum. Dışarıya karşı her şey yolundaymış gibi davranıyordum. Öyle değildi. Özsaygım paramparça olmuştu ve kocamın sadakatsizliğinin acısı gururumu yiyip bitiriyordu. Aslında boşanmadan önceki on yıl boyunca ayrı hayatlar yaşamıştık, ama kulüp arkadaşlarımız için mutlu çifttik.

O yılların en güzel yanı Jake'in Nichole'la evlenmesiydi. Nichole benim için kız evlat olmuştu. Bana göre Jake daha iyi bir kadınla evlenemezdi. Kendi annesi vefat ettiğinden Nichole tavsiye için sık sık bana başvuruyordu. Onu sevmiştim ve Owen doğduktan sonra dünyamın merkezi torunum olmuştu.

Kocamla Jake'in konuşmalarına kulak misafiri olduğumda oğlumun da babasının yolundan gittiğini öğrendim.

"Baba, senin yardımına ihtiyaç duyduğum küçük bir sorunum var," demişti Jake, fısıltıdan biraz yüksek bir sesle konuşuyordu. Ben yatak odamızın dışında, koridorda çamaşır dolabına havluları yerleştiriyordum. İnsanın zihnine böyle küçük detayların takılması ne tuhaf.

Jake'in konuşmak istediği şey mali konularla alakalı sanmıştım. Evliliğimizin ilk yıllarında, Sean'ın babası birkaç

kez bize yardım etmişti. Bu küçük mahremiyetin parayla alakalı olduğunu düşünmüştüm.

Yanılıyordum, hem de çok.

Oğlumuz başka bir kadını hamile bırakmıştı. Olduğum yerde donakalmıştım, Sean oğlumuza kürtaj yapacak bir doktor arkadaşının iletişim bilgilerini verirken üzüntüden nefes almakta güçlük çekiyordum.

Odama kapanarak günlerce grip olmuş numarası yaptım. Ne yapacağımı düşünüp duruyordum. Nichole'a söyleyemezdim. Bu haber gelinimi mahvederdi. Aynı zamanda suskun da kalamazdım. Sean'a göz yumarak, ilişkilerini görmezden gelerek oğlumuzun karısını aldatmasına sessizce izin verdiğimi bilmenin suçluluk duygusu beni tüketiyordu. Bunun bitmesi gerekiyordu, hem de Jake'le bitmeliydi çünkü bu davranışın sonraki nesillerde devam etmesine izin veremezdim.

Nichole'un benim kadar kırılgan olmadığını biliyordum. Jake'in aldattığını anlaması sadece zaman meselesiydi. Ona söyleyen kişi olmak istemiyordum, ama sonunda yaptığım şey bu oldu. Göz yummanın, bilmiyormuş gibi davranmanın bedeli çok daha yüksekti. Hem onun için hem de benim için.

Jake babasının izinden gidiyordu ve zamanı geldiğinde Owen'ın da öyle yapacağına inanıyordum. Torunum büyüyecek ve sadakatin, evlilik yeminlerinin yürekten, anlamlı vaatler olduğundan ziyade öneriler olduğunu düşünecekti.

Şimdiye dek yaptığım en zor şey Nichole'a Jake'in ilişkisinden bahsetmekti. Gelinimin haberi karşılama şekline hayran kalmıştım. Yıllar önce tıpkı benim gibi şoke olmuş ve kırılmıştı. Gözlerimin önünde yıkılmasını izledim. Ama benim aksime, çabucak kendini toparladı.

Aynı öğleden sonra bana baktı ve yapılacak tek bir şey olduğunu söyledi.

Gücü ve cesareti beni şaşırtmıştı. Sean'ın ilişkilerini ilk öğrendiğimde hayatımın dizginlerini ellerime alacak basirete sahip olmayı ne kadar çok isterdim. İşte o an henüz ölmediğimi fark ettim. Çok geç değildi. Evliliğimizden geriye tek kalan ince bir kabuktu. Nichole harekete geçebiliyorsa, ben de yapabilirdim.

Sean'ın tekrarlanan kabahatlerinden dolayı, Nichole'un Jake'in daha sadık olabileceğine inanması için bir sebep yoktu. Benden farklı olarak, Nichole Jake'e ikinci bir şans vermeye istekli değildi. Ona göre kocası güvenini paramparça etmişti ve bunun geri dönüşü yoktu.

Boşanmam rahat ve sorunsuz oldu. Sean benim dava açmamı bekliyor gibiydi. Evliliğimizin sonlanması için neredeyse kendini zihinsel olarak hazırlamış görünüyordu. İşi mümkün olduğunca sancısız hallederek bana her şeyin yarısını verdi. Maddi kaygılarım olmayacaktı; oğlumuzla evde kalmam konusunda ısrar eden o olmuştu ve bunun sonuçlarına razıydı. Avukatım varlıklarımızın adil ve eşit şekilde paylaşılmasını düzenledi.

Hiç hazır olmadığım şey ise son evrakları imzalamadan önce karşılaştığım kindar tutumdu. Sean beni itici ve yaşlı bulduğunu bildirmeyi unutmamıştı. Sarkan memelerimin ve vücudumun tamamıyla keyif kaçırdığını söylemeyi gerekli bulmuştu. Yaşlanıp çaptan düştüğümü söyleyecek kadar da ileri gitmişti. Kocamı artık sevmediğim halde – kısırlık ameliyatı olduğunu öğrendiğimde aramızdaki sevgi bitmişti– sözleri hedefi on ikiden vurmuştu. Zalimliği karşısında kahrolmuştum. Kendimi yaşlı, şişman, eski gücümü yitirmiş hissediyordum.

Jake ise Nichole'un kararını kolay kabullenmedi. Oğlumun hakkını vermek zorundaydım. Karısıyla oğlunu kaybetmek istememiş, boşanmayı ertelemek için her yolu

deneyerek büyük masrafa girmişti. Jake'in samimi olduğuna, çapkınlık alışkanlığından kurtulacağına inanmak istiyordum. Ne yazık ki bunu yapıp yapamayacağını bilmenin yolu yoktu. Kanıtlar ve tecrübeler bunun aksini söylüyordu.

Bir noktada Sean denemiş ve değişememişti. Jake'in görünümü dışında başka pek çok bakımdan babasına benzediğini kabul etmek zorundaydım.

Nichole'la Portland şehir merkezine taşındık. İlk birkaç haftayı her gün depresif ve kararsız şekilde düşe kalka geçirdik.

Acımızın içinde debelendiğimiz o ilk karanlık günlerde, bir öğleden sonra liste hazırladık. Bu, hayatımıza devam etmemize, kendimiz ve Owen için yeni, daha iyi yaşamlar kurmamıza yardım edecek bir listeydi. Sadece dört maddemiz vardı çünkü kendimizi bunaltmak istemiyorduk. Adım adım olacaktı. Günbegün. Birlikte olmak bu konuda inanılmaz yardımcı oluyordu.

Listedeki ilk madde dikkatimizi dağıtmak, dikkatimizi başkalarına vererek acımızı dindirmekti. Benim için, ders vermekti.

Üniversiteden eğitim alanında yüksek lisansla mezun olmuştum, ama hiç eğitim vermemiştim. Tam zamanlı bir pozisyon aramıyordum, bu yüzden bir gönüllü işi buldum, haftada iki kere gece sınıfında yabancılara İngilizce dersi veriyordum.

İyi bir seçim olmuştu. Öğrencilerimden keyif alıyor, İngilizcenin karmaşık deyimleri ve argoları ile başa çıkmaktaki kararlılıklarını takdir ediyordum. Dünyanın dört bir yanından göç etmiş on öğrencim vardı.

Sınıfta ders vermeyi gitgide daha sabırsızlıkla beklediğimi fark ettim. Duyduğum memnuniyetin en büyük kısmı öğrencilerimden biri olan Nikolai Janchenko'dan kaynak-

lanıyordu. Nikolai bana yakın yaşlardaydı ve Ukraynalıydı. Şimdiye dek en hevesli öğrencimdi. Onda en hoşuma giden şey beni güldürebilmesiydi.

Pazartesi akşamı arabamı sosyal merkezin otoparkına park ettim. Ayrılan bölüme girer girmez, Nikolai'ın merkezin ön kapısının dışında durduğunu fark ettim. Siyah beyaz gür saçlarıyla hoş görünümlü bir adamdı. Konuşmalarımızdan bir şarküteride ekmekçi olarak çalıştığını öğrenmiştim. Yaptığı iş nedeniyle omuzları tüm üst bedeninden daha genişti. Hiç iriyarı bir adam değildi, orta boylu ve güçlü bir Doğu Avrupalıydı. Okul dosyasından anladığıma göre, beş yıldır Amerika'da yaşıyordu ve kısa süre önce vatandaşlık almıştı.

Nikolai arabamı tanımış olmalıydı çünkü benimle karşılaşmak için hızla sokağın karşısına geçti. Çantamla kitaplarımı aldığım sırada sürücü kapısını açtı ve inmeme yardım etmek için elini uzattı. Bu kadar centilmence davranması hoşuma gitmişti.

"Öğretmenim, iyi geceler."

"İyi akşamlar Nikolai. İyi geceler değil, iyi akşamlar diyeceğiz."

"İyi akşamlar öğretmenim."

"İyi akşamlar Nikolai. Seni görmek güzel."

"Seni görmek çok güzel," dedi. Bana gururla bir somun ekmek verirken gözleri içtenlikle parlıyordu. "Senin için yapıyorum."

Fırından çıkmış somun hâlâ sıcacıktı ve aroması eşsizdi. Burnuma götürdüm, gözlerimi kapatıp maya ve un kokusunu içime çektim.

"Bu ekmek patatesle yapılır."

"Nefis kokuyor." Kahvaltım için bir dilim kızartmak

zevk olacaktı, somunu Nichole ve Owen'la paylaşmayı planlıyordum.

"Senin için özel olarak yapıyorum." Yanımdan yürürken başını bana çevirmiş, dikkatle beni izliyordu.

"Havalara uçtum."

Birden durarak kaşlarını çattı. "Havalara uçmak mı? Ne anlama geliyor?"

"Bu bir deyim, Nikolai, bu akşam sınıfta bunu konuşacağız."

"Şu okul tekerlemelerindeki inek gibi sıçramak mı?"

"Hayır." Gülümsemek zorunda kaldım. Ne zaman Nikolai'la konuşsam kendimi sık sık bunu yaparken buluyordum. Öğrettiğim her şeyi almaya hevesliydi. Tüm öğrencilerimin öğrenmeye hevesli olması bu iki dersi haftamın en önemli olayı haline getiriyordu.

Nikolai'ın sınıfta ön masada oturması sürpriz değildi. Her seferinde en önde, ortadaki bir yeri seçiyor ve her sözüme dikkat ediyordu.

Çantamla kitapları masama koydum. Ön tarafa yürüdüm, eğilip ellerimi masanın kenarına koyarak öğrencilerime baktım.

"İyi akşamlar," dedim.

Sınıf birbirine karışan farklı aksanlarla selamıma karşılık verdi.

"Bu gece deyimlerden konuşmak istiyorum. "Öğrencilerimden bazılarının kelimeleri yazılı görmesi gerektiğini bildiğimden tahtaya ilerledim ve büyük harflerle *deyim* yazdım.

"Deyimler her dilin bir parçasıdır," dedim. "Anlamı harfi harfine alınmayacak bir kelime veya cümledir. Mesela 'havalara uçtum' dersem, bu heyecanlandım veya mutluyum anlamına gelir."

Jose ürkekçe elini kaldırdı. "O zaman neden mutlu olduğunuzu söylemiyorsunuz?"

"Söyledim. Sadece farklı bir şekilde söyledim. İşte ikinci bir örnek. Belki şu cümleyi duymuşsunuzdur, 'bardaktan boşanırcasına yağıyor'. Bu gökyüzünden bardak boşalıyor anlamına gelmez."

Titus elini kaldırdı. Yanlış hatırlamıyorsam Güney Afrikalıydı. "Afrika'da bizim de benzer bir deyişimiz var. Değnekli yaşlı kadınlar yağıyor deriz."

Bundan sonra diğer öğrenciler kendi kültürlerinden deyimler paylaştıkça tartışma daha canlı bir hal aldı. Bazıları bana komik geldi, çok geçmeden hepimiz anlatıyor ve gülüyorduk.

Derste zamanın bu kadar hızlı geçmesi beni her zaman şaşırtıyordu. Daha farkına bile varmadan zamanımız bitiveriyordu. Alışkanlık edindiği gibi en son giden Nikolai oldu. Beni otoparka götürmek için bekliyordu.

"Şimdi 'havalara uçuyorum' dediğimde ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordum çantamla kitaplarımı toplarken.

"Evet öğretmenim. Ekmek yaptığım için mutlu olduğunu söylüyorsun."

Bana hep öğretmenim demesi biraz saçma geliyordu. "Nikolai, istersen ismimle hitap edebilirsin."

Hafifçe gözleri irileşti.

"İsmim Leanne."

"Leanne," diye tekrarladı, diline yabancı geliyor gibi telaffuz ediyordu ki muhtemelen öyleydi. Aynı zamanda sanki bir kütüphanede ya da kilisedeymiş gibi, alçak sesle, yavaşça, dua eder gibi konuşuyordu. "Leanne çok güzel bir isim."

"Teşekkür ederim," dedim sınıftan çıkarken.

"Güzel bir kadın için güzel bir isim."

Ona şaşkın bir bakış atmış olmalıyım. Sean'ın söylediği çirkin sözlerden sonra kendimi güzel olarak düşünmüyordum.

"İnanmıyor musun?" diye sordu Nikolai, şoke olmuştu. "Güzel olduğuna inanmıyor musun?"

Utandım, cevap veremeyerek başka tarafa baktım.

Kaşlarını çattı, uzanıp parmağını yavaşça, özenle yüzümün yan tarafından aşağı indirdi, çenemin üstünde yavaşlayarak hafif bir okşamayla boynuma indi. Doğruca içime işleyen bir elektrik çarpmasıyla nefesimi içime çektim. Bir erkek bana dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki vücudum hemen tepki vermişti. Nikolai gözlerini gözlerime kilitledi ve usulca Ukraynaca konuştu. Tek kelimesini anlamamıştım. Anlamı ne olursa olsun, kollarıma bir ürperti yayıldı.

Çaba harcayarak gözlerimi ondan ayırdım, tempomu artırarak hızlı adımlarla otoparka ilerledim. Nikolai beni izledi, o da aramızda olanların ötesine geçmek ister gibi görünüyordu.

"Ekmek için tekrar teşekkür ederim," dedim, anahtarla arabamın kapısını açtım.

"Sana ekmek yaptığım için havalara uçuyorum."

Gülümsedim, onu düzeltmek istemiyordum. "Fırından mı aldın?" diye sordum, şarküteriye ekmek yapmak için çok erken saatlerde kalktığını biliyordum.

"Hayır, hayır," dedi üstüne basa basa, başını iki yana salladı. "O ekmekler makineden geliyor. Bu ekmeği sana teşekkürlerimi göstermek için kendi ellerimle yaptım. Hamuru yoğururken seni düşünüyorum, benim ekmeğimi yediğini, ekmeğimin tadını beğendiğini düşünüyorum. Sana ekmeği verdiğimde gülümsediğini düşünüyorum."

"Beğeneceğimden eminim," diye ona güvence verdim.

Kocaman, sıcak bir tebessümle gülümsedi. "Sana daha fazla yaparım."

"Nikolai, ben tek kişiyim. Tüm bu ekmeği yemek birkaç gün sürer."

"Yine de ben daha fazla yaparım. Her derste sana ekmek yaparım. Ekmeğimi yer ve keyif alırsın, ben de senin gülümsemeni hatırlarım. Senin gülümsemen beni gülümsetiyor." Elini kalbinin üstüne koydu.

O kadar ekmeği yiyemeyeceğimi söyleyerek şevkini kırmaktan nefret ediyordum; ekmeği paylaşmam gerekecekti. Çantamı yolcu koltuğuna koyarak arabaya binmeye hazırlandım. "Biliyorsun, sınıf senin öğretmenin gözdesi olduğunu düşünecek."

Bana şaşkınlıkla bakarak geriledi. "Ben senin gözünde miyim?"

"Hayır, hayır," dedim, gülümsememi bastıramamıştım. "Bu en sevdiğim öğrenci anlamına geliyor."

Bakışları hemen yumuşadı. "Bu da başka bir deyim."

"Evet, başka bir deyim. "

Tebessümü genişledi. "Çarşamba görüşürüz Leanne."

Arabadan uzaklaştı, elini kaldırarak veda etti. Ben geri geri park alanından çıkarken arabamın yanından yürüdü. Uzaklaşmadan önce pencereme vurdu. Camı indirdim, yoğun ve ciddi gözleriyle bana baktı.

"Çarşamba günü daha fazla ekmekle geliyorum."

4

Nichole

"Sen Kaylene olmalısın," dedim. Rocco salı günü öğleden sonra kızı ve kendisiyle Lloyd Center'da bir buluşma ayarlamıştı. Kızı uzun boylu, ince ve kürdan gibiydi. On beş yaşındaki halimi, fena halde kız kardeşlerim kadar güzel olmak istediğimi hatırladım. Gelişmeye başlamadan önceki tuhaf bir yaştı. Tek bir bakış bana Kaylene'in dönüm noktasında olduğunu anlattı. Babasının boyunu ve kemik yapısını miras almış, güzel bir kızdı. Serpilip bir kadın haline gelmesi çok uzun sürmeyecekti. Onun fark edilme arzusunu ve babasının bundan korkusunu anlıyordum.

Okul yılının ilk dansıydı ve o cuma gecesi gerçekleşecekti.

Kaylene kollarını göğsünde kavuşturarak ayağa kalktı; ayakları ayrı duruyordu ve sert bir meydan okumayla bakıyordu. Babası eliyle dürtünceye kadar yanıt vermedi. Ayağını sürüyerek birkaç adım öne çıktı. "Evet, ben Kaylene."

"Ben de Nichole. Anladığım kadarıyla okul dansı için bir elbise arıyorsun."

Gözlerini kısarak babasına baktı. "Bir elbisem var zaten,

ama babam içimi gösterdiğini düşünüyor. Onun deyişiyle beni çok pespaye yapıyormuş."

Rocco'nun bakışlarıyla karşılaştım. Biraz daha diplomatik davranabilirdi. Kaylene'in üzülmesinde şaşacak bir şey yoktu.

"Arkadaşlarımla birlikte o elbiseyi seçip bulmak için çok zaman harcadık. Biriyle çıkıyor falan değilim ki. Sadece bir grup kız gidiyor, bu yüzden sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"Dansta erkekler de olacak mı?" diye sordu Rocco.

"Olacaklarını biliyorsun."

"O zaman o elbiseyi giymiyorsun."

Baba kızın arasındaki bu ayrışmanın hızla tartışmaya dönüşeceğini görebiliyordum ve buna hemen bir son vermem gerekiyordu. "İkinizin de beğeneceği bir şey bulup bulamayacağımızı görmek için neden birkaç mağazaya bakmıyoruz."

"Ben aldığım elbiseyi beğeniyorum."

"Yani giymeyeceğin elbiseyi mi kastediyorsun?" dedi Rocco.

"Bir bakmanın zararı yok, Kaylene," dedim, mantığın sesi olduğumu umarak.

Genç kız omuzlarını düşürerek yenilgiyi kabul etti.

"Hadi başlayalım o zaman," dedi Rocco.

"Bir dakika," dedi Kaylene bağırarak ve birden durdu. "Bizimle gelme." Babasına öfkeyle bakıyordu.

"Elbiseni başka türlü nasıl onaylayabilirim?"

"Baba. Böyle bir şey olmayacak." Korkulu bakışları yoğunlaşmıştı.

"Dinle Kayl..."

Dikkatlerini çekme çabasıyla boğazımı temizledim. Baba kızın arasına girmeye veya bu atışmanın ortasında kalmaya

niyetim yoktu, ama birilerinin bir şeyler söylemesi gerektiği aşikârdı.

"Rocco," dedim tartışma daha fazla şiddetlenmeden. Dikkatini çekmek için elimi koluna koydum.

Bakışları hızla bana döndü, sonra sanki dokunmamla yanmış gibi kolundaki elime baktı. Elimi indirip geri çekildim.

"Arkadaşlarımdan biri *babamın* alışverişe benimle geldiğini öğrenecek olursa ne kadar korkunç olacağını anlamıyor musun?"

Rocco'nun dikkati yeniden Kaylene'e çevrildi. "Arkadaşlarının ne düşündüğü umurumda değil. Bu dansa gitmek istiyorsan, o zaman..."

"Rocco," dedim bu sefer daha yüksek sesle. Bu sefer elimi göğsünün orta yerine koydum, dönüp bana baktı.

"Ne var?" diye terslendi, gözlerini kızından ayırarak.

"Kızın için uygun elbiseyi bulacağıma güveniyor musun?" diye sordum çünkü güvenmiyorsa benden yardım istememeliydi. Aksi halde tek yaptığım baba kız arasında arabuluculuk yapmak olacaktı.

Rocco cevap vermedi.

"Güveniyor musun?" diye sordum zorlayarak.

"Sanırım." Güven eksikliği neredeyse komikti.

"İzin ver," dedim.

Önce sorun çıkaracağını düşündüm, ama sonra ağzını sımsıkı kapatarak yavaşça başını salladı. "Sence bu ne kadar sürer?"

"Bize birkaç saat ver."

Saatine baktı. "İyi, tamam," dedi hiç de nazik olmayan bir tavırla. "Sizinle altı buçukta buluşuruz."

Kendi saatime baktım. "Geç kalacak olursak ararım."

"Geç mi? İki saatten *fazla* zaman gerekebilir mi?" Sanki gülünç bir şey söylemişim gibi gözlerini devirdi.

Hafifçe koluna vurdum. "Bu konular zaman alır. Rahat ol, Kaylene emin ellerde."

Rocco benden yardım isteme kararını sorgularmış gibi parmaklarını saçlarından geçirdi. Başımla Kaylene'e beni izlemesini işaret ettim. Daha ancak birkaç adım atmıştı ki içtenlikle fısıldadı. "Teşekkürler."

"Sorun değil. Babam benimle alışverişe gelseydi, ben de nefret ederdim."

"Benim büyükanne gibi giyinmemi istiyor."

Onun yaşındayken aynı şeyleri düşündüğümü hatırladım, sadece konu annemdi. O sırada telefonumu getirdiğinde kahve içerken Rocco'yla konuştuklarımı hatırladım. Kaylene'in annesi olmadığı için benden yardım istemişti.

"Nereden başlamak istersin?" diye sordum.

"Ben seçebilir miyim?" Kaylene şaşırmış gibi konuşuyordu. "Beni şu yaşlı kadın dükkânlarından birine sürüklemeyecek misin?"

Hangi mağazaları yaşlı kadın dükkânı kabul ettiğini düşünmekten nefret ediyordum. Muhtemelen sormam gerekirdi, ama sık sık gittiğim mağazaları söylemesinden korkuyordum.

Bundan sonraki bir buçuk saat boyunca bir giyinme kabininden diğerine girip çıkarak ikimize de mükemmel gelen elbiseyi bulduk. Bunun Rocco'yu mutlu edeceğinden emindim ve Kaylene içinde çok güzel görünüyordu. İndirimdeki elbisenin yüzde ellisini ödemek de alışverişi tatlandırmıştı. Bu da bütçemizde uygun ayakkabıları alacak para bırakıyordu.

"Bir durağımız daha var," dedim, saatime bakınca altı yirmi beş olduğunu gördüm.

"Babam beklemeyi sevmez."

"Ama bu önemli."

Kaylene şaşkın görünüyordu. "Her şeyimiz var sanıyordum."

"Victoria's Secret'a gidiyoruz."

Yüzünde görünen şaşkınlığı kocaman bir tebessüm izledi. "Babama söyleyecek misin?"

Omzumu silktim. "Neden söyleyeyim ki? İstersen sen söyleyebilirsin. Bize bir bütçe verdi ve bu miktarın üstüne çıkmadık. Uygun iç çamaşırı kıyafetin bir parçasıdır."

"Hadi gidelim," dedi, tıpkı kendi yaşındaki okullu kızlar gibi kıkırdadı.

"Babana mesaj çekip bize fazladan on beş dakika vermesini söyleyeceğim." Çantamdan telefonu çıkarıp çabucak bir mesaj çektim. Bitirdiğimde Kaylene'i mağazanın içinde buldum, sutyenleri ayıklıyor, kendisine çok büyük olanları ortaya çıkarıyordu. Ona bakıp kaşlarımı kaldırdım.

"Bir kız hayal kurabilir, öyle değil mi?"

İkimiz de güldük. Harika bir başlangıç yapmamıştık. Kaylene babasının benden yardım istemesine içerlemişti ve onu suçladığımı söyleyemem. Alışverişe ilk başladığımızda, elbiseleri benim seçmemi istemedi. Onu özgür bırakıp kendi seçimlerini yapmasına izin verdim. Babasının haklı olduğunu çabucak anladım.

Şansımı Kaylene giyinme odasındayken elde ettim. Üstünden çıkardıklarını aldım ve iyi anlaşacağımızı düşündüğüm yeni kıyafetler getirdim. Kendisininkilere oldukça yakın seçimlerimi görünce ilk bariyer yıkıldı. Çabucak tutumunu değiştirdi ve ondan sonrası eğlenceli oldu.

Elbiseye karar verdiğimizden, Victoria's Secret'ta ihtiyacımız olan şeyleri hemen bulduk: dantelli külot ve eşleşen sutyen. Kaylene kendi parasından birkaç dolar eklemek zorunda kaldı, ama bunu büyük bir istekle yaptı. Amblemli torbayı ayakkabı torbasına sokuşturup buluşma noktasına doğru koşturduk. Bu durumda sadece beş dakika geç kalmıştık.

Rocco oradaydı, ona doğru yürürken sabırsızca volta atıyordu.

"Ee," dedi bir Kaylene'e bir bana bakarak. "Nasıl gitti?"

"Anlaştığımız bir elbise bulduk," dedim çok memnun görünmemeye çalışarak. Kaylene gururluydu ve ben bunu ezmemeye kararlıydım.

"Nichole iyi iş çıkardı baba. Onunla yine alışveriş yapmamın bir sakıncası olmaz."

Bu son derece büyük bir övgüydü.

Rocco bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Son sözü ben söylerim."

"Baba."

Başımı yana yatırdım, bana güvenmiş olduğunu ve öyle kalması gerektiğini hatırlatırcasına sabit gözlerle Rocco'yu süzdüm.

Rocco beni anlamış olmalıydı çünkü hızla konuyu değiştirdi. "Bahse girerim açsınızdır."

"Açlıktan ölüyorum," dedi Kaylene. "Bize akşam yemeği mi ısmarlayacaksın?"

Rocco bana baktı. "Bize katılmak ister misin?"

Tereddüt ettim. Teklif cazipti, ama Owen'ı Leanne'e bırakmıştım ve onu suistimal etmekten nefret ediyordum.

"Gel bizimle," dedi Kaylene, kocaman açılmış gözlerle yalvararak.

"Önce bir telefon etmem lazım." Sorarken bile suçluluk hissediyordum, ama Leanne'in Owen'a bakmaktan bir şikâyeti yoktu.

"Git. Eğlen," diye ısrar etti kayınvalidem. "Owen'la ben birlikte yemek pişiririz. Mutfakta bana yardım etmeyi seviyor, biliyorsun."

Biliyordum. Üç yaşındaki oğlum mesleğinde ilerleyen bir şefti.

Telefonu kapatırken Kaylene ve Rocco benden tarafa baktılar. "Sorun yok."

"Harika."

Rocco seçimi Kaylene'e bırakınca o da pizza istedi. Benim kalori anlayışıma göre en iyi seçim değildi, ama şikâyet etmeyecektim. Ayrıca kendimi donmuş pizzadan başka bir şeyle şımartmayalı iki ay olmuştu.

Ayrı arabalarla yola çıktık ve sadece birkaç blok ötedeki restoranda buluştuk. Jake'in beni Rocco'yla görürse ne düşüneceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. İki erkek birbirinden daha farklı olamazdı.

Rocco, Alaska ormanlarından çıkmış gibi görünüyordu. Oduncu fiziğine ve bisikletçi dövmelerine sahipti. Buna karşın Jake dergi sayfalarından fırlamış gibi giyinen, kibar bir işadamıydı. Aradaki tezatlık beni gülümsetti.

Onlarla pizza salonunda buluştum. İçeri girdiğimde Rocco bir bölmede oturuyordu. Birkaç dakika içinde siparişleri verdik. Rocco için etli pizza ve Kaylene ile benim paylaşmam için vejetaryen pizza. Rocco bir bira istedi, ben de bir kadeh beyaz şarap.

"Baba, okulumdaki çocuklardan biri burada. Bana biraz çeyreklik verir misin?"

Rocco ceplerinde bozuk para aradı ve bulduklarını kızına verdi. Birkaç dakika içinde Kaylene oyun salonunda gözden kayboldu. Sanki çıkıyormuşuz gibi Rocco'yla bir masada oturmak biraz tuhafıma gitmişti.

"Kaylene işlerin iyi gittiğini ve senin süper havalı olduğunu söyledi."

"Harika bir kız, Rocco. Onu yetiştirmede iyi iş çıkarıyorsun."

"Çalışıyorum. İşimi hiç kolaylaştırmıyor."

"O yaştaki gençler yapmaz."

İçkilerimiz geldi, şarabımdan bir yudum aldım. Taze, soğuk ve ferahlatıcıydı. Arkama yaslanarak şarabıma baktım.

"Kızım zor olabiliyor," dedi Rocco sohbetimize devam ederek. "Tartışacak en aptalca konuları buluyor. Akıllı ve

güçlü olmasını istiyorum, ama iyi bir örnek değilim ve Tanrı biliyor ya, annesi de değildi."

"Sen erkeksin Rocco ve Kaylene ergenlik çağında. Ne bekliyorsun ki? Zaman ver ona."

"Mesele şu ki ben annemle babamın canına okudum, bu yüzden kızımın da bana aynı şeyi yapmasını bekliyorum." Birasının üçte birini başına dikti ve bardağını kenara bıraktı. "Peki senin hikayen nedir?" diye sordu.

"Benim hikâyem mi?"

"Sanırım boşandın."

Başımı eğdim. "Yakında bitecek. İki yıldan bu yana detaylar üzerinde uğraşıp duruyoruz. Cumartesi günü Jake'in anlaşma teklifini kabul ettiğini haber aldım. Son imzaları atmaya hazırız."

"Hendeğe düştüğün gün."

"Evet." Parmaklarımla şarap kadehinin ayağını sıkıca kavradım. "Jake'i terk etmekle doğru karar aldığımdan çok emindim. Başta dirayetliydim. Demek istediğim, büyük acı verdi ama kocam aklını ve ahlak anlayışını belden aşağısına göre şekillendirince evli kalmayı reddettim."

"Aldattı mı? Seni? Kör mü bu adam?"

Sözleri egoma iyi geldi. Konuşmamayı tercih ettiğim berbat detayların üzerinde durmaktansa, konuyu ona çevirdim. "Peki ya sen. Senin hikâyen ne?"

"Pek güzel değil," dedi birasına odaklanarak. "Çok sarhoş ve abazan olduğum bir gece korunmadım ve bir kadını hamile bıraktım."

Rocco hiç lafını sakınmıyordu. "Kaylene bunun sonucu mu?" diye sordum, pek güzel değil dediğinde bunu kastettiğini düşünerek.

"Kaylene'e test yapılıncaya kadar bebeğin benden olduğuna inanmadım. Baba olmak falan beni çok sarsmıştı. Kendimi öyle görmüyordum. O zamana kadar canımın iste-

diğini yapmıştım, ama bu çocuk göz ardı edemeyeceğim bir sorumluluktu. Annesi pek anne gibi değildi, bu yüzden Tina izin verdikçe onu alıyordum. Kaylene üç yaşına geldiğinde, zamanının dörtte üçünü benimle geçiriyordu. Yaşlı Potter için çalışıyordum ve iyi anlaşıyorduk. Sonra Tina bir araba kazasında ölünce, Kaylene tamamen bana geldi."

"Potter işi sana mı devretti?"

"Hayır, buna param yetmezdi. Ailesi yoktu, kansere yakalanınca elimden geldiğince ona yardım ettim, tedavilerine ve doktor randevularına ben götürdüm. Sonlara doğru bir süre onunla yaşadım, ona baktım. Öldüğünde şirketi bana bıraktı. İşte bu nedenle şirketin ismini hiç değiştirmedim." Birasından büyük bir yudum daha aldı. "Hayatımın pek güzel olmadığını sana söylemiştim."

Dürüstlüğünü takdir ettim. "Sen iyi bir baba ve iyi bir insansın."

Omzunu silkti. "Uğraşıyorum. Ama Kaylene'in beni öveceğini sanmam. Annesiyle benim yaptığım hatayı tekrarlamasını istemiyorum."

Garson kız pizzaları getirdi ve sanki pizza radarı varmış gibi Kaylene birden ortaya çıktı. Çatalımı bıçağımı alıp kâğıt peçeteyi kucağıma yaydım. Rocco peynir damlayan kalın bir dilim aldı, ağzına götürürken yarı yolda durdu. Afallamış bir şekilde bana baktı. "Pizzayı elinle yemiyor musun?"

Çatal kullanmanın onu rahatsız edeceğini fark etmemiştim. "Genellikle hayır, ama seni rahatsız ediyorsa elimle yiyebilirim," diyerek çatalı bıçağı bıraktım. Çantamdan bir el dezenfektanı çıkarıp biraz püskürttüm, sonra ellerimi ovuşturarak sıvıyı dağıttım. Bitirince uzanıp bir dilim vejetaryen pizza aldım.

"Nasıl rahat ediyorsan öyle yap," dedi Rocco.

"Tamam." Çatalımla bıçağımı aldım. Pizzamı hep böyle yerdim.

Rocco sırıttı, tüm yüzünün aydınlandığını söylemeliyim. "Senin kadar klas biriyle tanıştığımı sanmıyorum."

Ben de ona gülümsedim. "Bunu iltifat olarak kabul ediyorum."

"Ben de öyle yapmak istemiştim."

İki dilim pizza yedim, müthiş lezzetliydi. Rocco tüm pizzasını bitirdi.

Kaylene yemek boyunca kıpır kıpırdı ve gitme zamanı geldiğinde şikâyet etti.

Rocco beni arabamı park ettiğim yere kadar götürdü, arabaya bindiğimde açık kapıya yaslanıp bana doğru eğildi. "Her şey için teşekkürler."

"Her zaman için," dedim ve bu konuda ciddiydim. Rocco'yu ve Kaylene'i sevmiştim.

Rocco geri çekildi, ben arabayı kapatmaya hazırlanırken, "Bunu söylediğim için kusura bakma ama kocan aptalın tekiymiş," dedi.

İlaç gibi gelen sözlerini özümseyerek gülümsedim. "Zerre kadar umurumda değil." Doğrusu onunla aynı fikirdeydim. Jake'le birlikte güzel bir hayatımız olabilirdi.

5

Leanne

"Gel benimle golf oyna," dedi Kacey Woodward, en yakın arkadaşım beni teşvik ediyordu.

"Yapamam," dedim ona, telefonu kulağıma bastırarak mutfak tezgâhını sildim. Owen'la ben akşamı birlikte geçirmekten keyif alıyorduk, ama ortalığı birbirine katmıştık.

"Neden olmasın?" diye sıkıştırdı Kacey.

"Golf ve kulüp artık hayatımın bir parçası değil." Bundan memnuniyetle vazgeçmiştim. Kulüp için can atan Sean'dı. Ben hiçbir zaman öyle olmamıştım. İki numaralı kural uygulanacaktı: Yeni arkadaşlar. Kacey hariç, eskiden arkadaş olarak gördüğüm kadınlardan kaçınıyordum. Kacey'yle yakındık ve beni herkesten iyi tanıyordu.

"Sean'la karşılaşmaktan korkmuyorsun, değil mi? O çok adi bir adam. Onca yıl nasıl evli kaldın bilmiyorum."

Kacey hiçbir zaman Sean'a pek bayılmamıştı, en iyi arkadaşım olarak kalmasının sebebi de bu olabilirdi. Sean'ın kulüpte kaç kadınla yattığını asla bilmeyecektim, ama doğrusu zaten böyle olmasını tercih ediyordum. Eski kocamın

karizmatik büyüsüne kapılmayacağına güvendiğim tek kadın Kacey olmuştu.

"Bu gece ders veriyorum ve hazırlanmam lazım," diye açıkladım.

"Bundan cidden zevk alıyorsun, değil mi?"

"Öyle." Hem de Kacey'nin hiç bilemeyeceği kadar. Öğrencilerimin öğrenme heveslerini, ders sırasında özgürce davranmalarını seviyordum. Bana hayatlarından, Amerika'nın onlara sunduğu fırsatlardan ne kadar memnun olduklarından bahsediyorlardı. Minnetlerini göstermek için bana hediyeler getirmeleri olağandışı değildi. O sabah Nikolai'ın ekmeğinden tost yapmıştım ve çok lezzetliydi.

"Tamam, o zaman öğle yemeğine gidiyoruz," dedi Kacey.

"Kulüpte mi?" Olmamasını tercih ederdim. Oradaki kadınlar benden ziyade Sean'ın arkadaşlarıydı. Herkes için tuhaf ve rahatsız edici olurdu.

"Nereyi söylersen oraya," diye açıkladı Kacey.

"Buna daha sonra karar verebiliriz. Sen şehir merkezine gel."

"Tamam."

Kacey'nin bunu kabul ettikten sonraki tereddüdü ancak bir anlama gelebilirdi. Aklında bir şey, telefonda söylemek istemediği başka bir şey vardı. Söyleyeceklerini öğrenmek isteyip istemediğimi tartarak bekledim. Hiç kuşkusuz Sean'la ilgili bir konuydu. "Golf veya yemekten fazla bir şeyler için aradığını biliyorum. Söyle," dedim. Söyleyinceye kadar rahat etmeyecekti.

"Neyi söyleyeyim?" dedi savunmacı bir tavırla.

"Sean'ın son avını." Kacey'yi çok iyi tanıyordum. "Söyleyinceye kadar rahat etmeyeceksin, dökül bakalım."

"Oh Leanne, herkes bu adamı konuşuyor. Onunla yaşayan bir kadın var ve yemin ederim otuz beşinden bir gün

büyük olamaz. Kulüpte o kadınla dolanıyor ve kadının beyni sinekkuşunun beyninden büyükse şok geçiririm."

Gülümsedim çünkü güzel kadınlar söz konusu olduğunda Sean'ın beyninin de küçüldüğüne inanıyordum. Ama aslında, beni aldatmaya gelince, söylediği akıllıca yalanlarla Üstün Yetenekliler Derneği üyesiydi.

"Öğle yemeğine çıktığımızda daha fazlasını anlatırsın." Bir tarih kararlaştırdık, telefonu kapattım.

Tezgâhı silmeyi bitirdim, bulaşık makinesini çalıştırdım ve saate baktım. Nichole yedek öğretmenlik işi bulmuştu ve okul öncesi sınıfından Owen'ı benim almam gerekiyordu. Dersime istediğim kadar ayıracak zamanım neredeyse yoktu.

Bulaşık makinesi çalışmaya başladığı sırada telefonum çaldı. Yine Kacey olduğunu düşünerek telefonu alıp kulağıma götürdüm. "Şimdi ne var?" diye sordum neşeyle.

"Leanne."

Arayan Sean'dı.

Boşanma bir buçuk yıl kadar önce sonlandığından beri eski kocamla ilk kez konuşuyordum. Nabzım hızlandı, elimi otomatik olarak boynuma götürdüm. "Merhaba Sean," dedim elimden geldiğince tarafsız bir ifadeyle.

"Nasılsın?" diye sordu o sempatik, samimi haliyle. Bazen çekici ve cana yakın olabiliyordu, bu da onu terk etmeyi çok zorlaştırmıştı. Hem hassas ve sevgi doluydu hem de aldatma ve düzenbazlık becerilerine sahipti. Kalbimi paramparça edebilir, sonra da toparlayıp bana geri veren ilk kişi olabilirdi.

"İyiyim." Çaba harcayarak kendisinin de gayet iyi gittiğini ilave etme arzusuna karşı koydum. "Senin için ne yapabilirim?" diye sordum, boş konuşmalarla zaman harcamaya hiç niyetim olmadığı mesajını vermek istiyordum.

"Buluşabilir miyiz?" diye sordu.

"Buluşmak mı? Neden?"

"Seninle Jake hakkında konuşmam lazım. Onun için endişeleniyorum ve tavsiyen işime yarayabilir."

Beni aramasının kolay olamayacağını bildiğim halde, yine de tereddüt ediyordum.

"Sadece ikimiz olacağız. Seni akşam yemeğine götüreyim."

Elimi boynumdan alnıma götürdüm. "Ne zaman?"

"Müsaitsen bu akşam."

"Değilim." Bu Sean'ı şaşırtmış gibiydi, bu yüzden ekledim. "Dersim var."

"Ders alıyorsun. Leanne, bu harika bir şey. Eğitimini geliştirecek yollar aradığını duyduğuma sevindim."

"Aslında dersi ben veriyorum." Onu daha fazla şaşırtmanın memnuniyetiyle gülümsedim.

"Ah, tamam. Bu gece benim için çok uygun. Dersinden sonraya ne dersin, mesela saat dokuz buçukta? Yoksa çok mu geç?"

"Hayır, uygun."

Evimden pek uzak olmayan bir barın adını verdi. Oğlumuzdan söz etmeseydi kabul etmezdim. Sean'la buluşacağım için huzursuz değildim, yani, belki bir derece ama kim beni suçlayabilirdi ki? Uzun bir geçmişimiz ve bir çocuğumuz vardı. Bunu da göz ardı edemezdim. Boşandığımızda, aramızda doğal olarak irtibat olacağını tahmin etmiştim.

"Görüşürüz o zaman," dedi Sean, telefonu kapattık.

Nikolai beni pazartesi akşamı yaptığı gibi otoparkta karşıladı ve söz verdiği gibi bir somun ekmek daha yaptığını söyledi. Ona teşekkür ettim, benimle birlikte sınıfa yürüdü ve önceki derste olduğu gibi aynı yere yerleşti. Her hareketi hevesini belli ediyordu. Ona yıldız öğrencim olduğunu söylediğimde abartmamıştım.

Deyimler konusuna devam ettik. Nikolai bahsettiğimiz her deyimi sanki yakın tutmak ister gibi gömlek cebine sıkıştırdığı küçük bir bloknota yazıyordu. Ayrıca anlamadıklarının bir listesini yaparak tartışmak için derse getirmişti.

Ders bittiğinde yine ben gitmeye hazır oluncaya kadar bekledi ve benimle birlikte otoparka yürüdü.

Benim yüzümden kalıyor diye kendimi hafiften suçlu hissetmeye başlıyordum. "Nikolai," dedim usulca, duygularını incitmek istemiyordum. "Düşünceli davranışını takdir ediyorum ama her derste otoparka gidip gelirken bana eşlik etmene gerek yok."

Korktuğum gibi yüzü düştü. "İstemiyor musun?"

"Çok düşünceli olsan da buna gerek yok."

"Seni koruyorum."

Korumaya ihtiyacım yoktu. İyi bir mahalledeydik ve sosyal merkez civarında suç işlendiğini hiç duymamıştım.

"Bu benim için bir onur ama istemiyorsan..."

Onu kırmak istememiştim, yine de ifadesinden kırdığımı görebiliyordum. "Nikolai," dedim, yeni baştan başlayarak. "Şarküterideki işinin sabahları erken kalkmanı gerektirdiğini biliyorum. Evine gitmek yerine beni beklediğin için uykundan feragat ettiğini düşünmekten hoşlanmıyorum." Dersi bitirmem birkaç kez saat dokuz buçuğu bulmuştu.

"Ben her gece ağaç gibi uyuyorum. Endişeye gerek yok."

Ağaç gibi, diye düşündüm, bunun sınıfta konuştuğumuz bir deyim olduğunu hatırlayıncaya kadar kafam karışmış halde baktım. "Ha, kütük gibi uyumayı kastediyorsun."

"Evet, evet. Ağaç gibi değil, kütük gibi. Yine de seninle yürüyebilirim, tamam mı?" Yüzü umut doluydu.

"Madem istiyorsun," dedim.

Sanki piyangodan bir milyon dolar kazandığını açıklamışım gibi yüzünü kocaman bir tebessüm kapladı.

Arabamın kapısını açarken geri çekildi.

"Öğretmenim..."

"Leanne," diye hatırlattım.

"Evet, Leanne. Şey görünüyorsun..." durdu, doğru kelimeyi aradı ve ne diyeceğini bilemediği için başını iki yana salladı.

Sean'la buluşacağım için kendime fazladan itina göstermiş, giyinip kuşanarak makyaj yapmıştım. "Güzel," diye önerdim.

Bana yine koca tebessümüyle gülümsedi. "Evet."

Kızarmak için fazlasıyla yaşlanmıştım ama önerdiğim kelimeyi söylerken bile yanaklarıma sıcak bastığını hissettim. Sean'la buluşmak için acele ederken gözlerindeki beğeni benimle kaldı.

Arabayı park edip salona doğru yürürken saat dokuz buçuğu birkaç dakika geçiyordu. Sean iyi seçim yapmıştı. Barın kalabalık ve gürültülü olacağından korkmuştum. Bunun yerine atmosfer sakin ve gösterişten uzaktı. Oda kalabalık olsa da gürültü çok azdı.

İçeri girdiğimde Sean ayağa kalktı, beni selamlamak için masanın etrafından dolaşarak elini uzattı.

"Leanne," dedi, beğeniyle beni süzerek. "Müthiş görünüyorsun."

Gülümseyerek yerime oturdum. İltifatlar tecrübeli bir kolaylıkla ağzından dökülüyordu ve ne kadar samimi olduğundan hiçbir zaman emin olamıyordum.

"Kilo vermişsin."

Vermiştim ama üç kiloyu fark edeceğinden kuşkum vardı. Ancak Nikolai'ın leziz ekmeklerini yemeye devam edersem kilomu koruyamayacaktım.

Sean çoktan içkisini almıştı – martini kokteyl. Kadehini kaldırınca garson hemen masamıza geldi. Damak tadıma daha uygun olan bir kadeh beyaz şarap sipariş ettim. Sean sert içki sevmememden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Mar-

tini veya meyve kokteyli içmemi tercih ederdi. Son sevgilisinin bunları sorunsuzca lıkır lıkır içtiğini düşündüm.

İçkim gelinceye kadar havadan sudan konuştuk.

Sean'ın rahat tebessümü kayboldu, yerini sıkıntılı bir ifade aldı. "Seni görmek istedim çünkü Jake için endişeleniyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Şarap kadehimin ayağından kavrayarak oğlumuz için endişeyle öne eğildim.

"Hiç iyi değil, Leanne. Hafta başında onu sarhoş buldum. Biliyorsun ki bu hiç Jake'e göre değil. Bu konu hakkında konuştuğumda bana kızdı, sonra ise hıçkırıklara boğuldu. Onu hiç böyle görmemiştim."

"Geçenlerde Nichole'la ikisinin nihai anlaşmaya vardıklarını biliyorum," dedim. Jake için yüreğim sızlıyordu; boşanmak istemediğini biliyordum. Mümkün olduğunca işin dışında kalmış, taraf tutmayı reddetmiştim. Jake'in bundan sonra karısına sadık kalacağına inanmayı tüm kalbimle istiyordum, ne var ki Nichole'la paylaşmadığım kuşkularım vardı.

Sean başını salladı. "Bu onu tetiklemiş olmalı. Jake bu boşanmayı istemiyor. Karısıyla oğlunu geri almak için her şeyi yapar ve bu onun kalbini kırıyor."

"Peki ya şu... küçük arkadaşı ne oldu?" diye sordum, ilişkide olduğu kadın için kullanacağım terimi dikkatle seçerek.

Sean kafasını iki yana sallayarak cevap verdi. "Jake o kadınla hiçbir zaman ciddi olmadı. Onun için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Kadını hamile bıraktı," diye hatırlattım kaskatı otururarak.

Sean iç çekti. "Bunu ve kızı halletti. Kadın hayatından çıktı. Jake hata yaptığını biliyor."

"Çok büyük bir hata," diyerek şarabımdan yudumladım. "Jake'in 'hatasından' kurtulmasının Nichole için bir önemi yok. Jake sadakatsizlik etti ve Nichole ona bir daha

güvenebileceğini düşünmüyor." Tecrübelerimden biliyordum ki barışma konusunda anahtar mesele buydu.

Sean sanki kendi zaaflarının ağırlığı omuzlarına çökmüş gibi başını eğdi. "Kendimi suçluyorum..."

"Şu anda suçu yüklenmenin hiçbir faydası yok." Ben de bundaki kendi payımı taşıyordum. Oğluma yardım edebilsem ederdim. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" Sormama rağmen biliyordum.

Başını kaldırdı, iç çekti ve "Nichole'la konuşur musun?" dedi.

Tam da düşündüğüm gibiydi, ama ne diyeceğimi bilemiyordum. "Ne söylememi öneriyorsun?"

"Sadece sana söylediklerimi. Jake ailesini geri istiyor ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekirse yapmaya hazır. Nichole seni dinleyecektir."

Bu karar sanki Nichole yerine bana bağlıymış gibi konuşuyordu. "Bu göründüğü kadar kolay değil."

"Nichole sana hayran ve saygı duyuyor. Ona anne gibi oldun," diye savundu Sean. "Onunla bağlantı kurabilecek bir kişi varsa, o da sensin."

Her zaman bir kız evlat istemiş, ikinci çocuk hasreti çekmiştim. Bir ara evlat edinmeyi önermiştim ama Sean kabul etmemişti. Birkaç yerle iletişim kurmuş, kocam başka bir bebeği ne kadar istediğimi anlarsa pes eder zannetmiştim. Yanılmıştım.

Sean gözlerimdeki acıyı görmüş olmalıydı çünkü eğilip elini dizime koydu. "Leanne, seni incittiğimi biliyorum ve Tanrı şahidimdir, bundan fazla üzülemezdim. İstediğim şey kendim için değil. Oğlumuz için." Gözleri gözlerimi buldu, samimi olduğunu görebiliyordum. "Nichole'la konuşacak mısın?"

Sean için beni aramanın kolay olmadığını biliyordum. Oğlumuzun hatrı olmasa asla yapmazdı. Jake'in boşanma

konusunda Sean'dan daha fazla acı çekmesi fikri hoşuma gitmemişti. "Yapacak mısın?" diye tekrarladı.

Yavaşça başımı salladım.

Anında rahatladı ve sanki nefesini tutuyormuş gibi omuzları sarktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Hiçbir söz vermiyorum."

"Biliyorum."

"Nichole'la konuşacağım. Eğer kocasını bir kez daha dinlemek isterse, o zaman Jake'le temas kurup bir şeyler ayarlamak ona kalmış."

"Bütün istediğim bu."

Yarı dolu şarap kadehimi bir kenara bıraktım.

"Seni görmek güzeldi, Leanne," dedi Sean, anlayabildiğim kadarıyla bunda ciddiydi.

"Seni de."

Rahatlamıştı. "Demek öğretmenlik yapıyorsun?"

"Sosyal merkezde yabancılara İngilizce. Buradan pek uzak değil."

"Eminim öğrencilerin seni seviyordur."

Gülümsedim. "Harikalar." Aklım hemen Nikolai'a ve bana bakışlarına gitti. Beğenisi çok fazlaydı. Benim için ne yapsa yetmiyor gibiydi.

İçkilerimizi bitirdikten sonra Sean garsona hesabı ödedi. Birlikte çıktık ve dışarıda bir süre durduk.

"Arabanı nereye park ettin?" diye sordu Sean.

"Köşeyi dönünce." Nispeten yakın bir yer bulduğum için şanslıydım.

"Benimki sokağın karşısında," dedi, eğilip yanağımdan öptü.

Tek başıma arabama yürürken Sean iki tarafına bakıp koşturarak yolun karşı tarafına geçti. Evliliğimizin çoğu yılında olduğu gibi farklı yönlere doğru ilerledik.

6

Nichole

Avukatım son boşanma evraklarını yollamış, geriye sadece imzamı atmam kalmıştı. Avukatımın her detayı incelediğini bilmeme rağmen en baştan tekrar okudum. Kalın sarı zarfı bir kenara koydum.

Jake'le evlendiğimde sonsuz olacağını, ölüm bizi ayırana dek süreceğini düşünmüştüm. Varlığımın her hücresiyle birlikte yaşlanacağımıza inanıyordum. Evlilik yeminlerimi ciddiye alıyordum. Evli olduğumuz beş yıl boyunca bir kere bile başka bir erkeğe bakmamıştım. Elbette birkaç kişiyi beğendim, hem kime olmaz ki? Yine de asla fazlasını yapmaya niyetim olmadı. Beğenilerim gerçek bir alakadan ziyade gelişigüzel bakışlardı. Kocama sadakatim ve güvenim tamdı.

Düğünümüzden kısa süre sonra bir seferinde Jake'le babasından, Sean'ın sık sık yoldan çıktığından bahsetmiştik. Jake, babasının davranışlarından tiksiniyor ve utanıyor gibi görünüyordu. Yine de Jake evliliğimizin daha beşinci yılında babasından karısını aldatma alışkanlığını kapmış görünüyordu. Beni aldatmıştı.

Buruk bir kalple boşanma evraklarını bir kenara bırakıp Portland Lisesi'nde işe gitmeden önce Owen'ı hazırladım. Bacağını kırıp ameliyat olmak zorunda kalan bir öğretmenin yerine, ikinci sınıf için üç aylığına yedek öğretmenlik pozisyonu bulduğum için şanslıydım. Bayan Miller üç aylık izin almıştı.

İş bulduğum için mutluydum, özellikle de fazladan gelir elde ettiğim için. Yeni bir arabaya ihtiyacım vardı, ama ciddi bir şekilde aramaya başlamadan önce peşinat için para biriktirmek istiyordum.

Kaylene Nyquist'in orada birinci sınıf öğrencisi olduğunu keşfettiğimde okulda işe başlayalı birkaç gün olmamıştı. Bir gün koridorda birbirimizin yanından geçerken onu tanıdım. Rocco'nun kızını diğerlerinden ayrı tutup utandırmak istemeyerek gülümsedim. Bana bir kez daha baktı ve yoluna devam etti. İkinci kez karşılaştığımızda el salladı. Ben de gülümsedim ve el salladım. Dansı sormak istiyordum, ama onun bana yaklaşmasını bekledim.

O gün için okul bittiğinde telefonumdaki mesajları kontrol ettim ve Shawntelle Maynor'un mesajını gördüm.

İşi alamadım.

Üzüntüyle iç çektim. Shawntelle'e içim ısınmıştı. Zekâsını ve hayat görüşünü sevmiştim. Dobra dobra konuşuyordu, çekinmesi yoktu. Her detayı duymak istiyordum, bu yüzden temas kuracak tuşlara bastım. Shawntelle ilk çalışta telefonu açtı.

"Neler oldu?" diye sordum. Mülakat pratiklerinden sonra kendini nasıl hazır hissettiğini anlattı.

"Bir de onları çok etkileyeceğimi sanıyordum."

"Ah Shawntelle, çok üzgünüm. Bunun cesaretini kırmasına izin verme, duydun mu beni?" İşveren potansiyelini takdir etmedi diye moralinin bozulması fikrinden nefret ediyordum. Ona tek gereken kendini kanıtlayacağı bir fırsattı.

"O ahmakların kaybı," diye üsteledi Shawntelle.

"Evet öyle. Cumartesi seni öğle yemeğine götürmeme ne dersin, o zaman bana anlatabilirsin."

"Sen mi ısmarlıyorsun?"

"Benim söylediğim de bu."

"Tamam, kulağa güzel geliyor."

"Harika. Cumartesi görüşürüz." Zamanı ve yeri belirledik. Dışarı çıkmak Owen'a Leanne'in bakması anlamına geliyordu. Bunu yapardı çünkü Jake'le akşam yemeğine çıkmam konusunda konuşmasına izin vermiştim. Tereddüt etmiştim, Jake'le görüşmenin doğru olup olmadığından emin değildim. Yine de sonunda kabul ettim. Jake'in acı çektiğini biliyordum, ama ben de çekmiştim. Leanne ikimiz için de en iyisini isteyerek zor durumda kalıyordu. Gitmeye karar vermemin tek nedeni Leanne'in istemiş olmasıydı.

Shawntelle'le bir süre daha çene çaldık. Öğretmenlerin park alanına doğru yürürken birinin bana seslendiğini duydum. Arkamı döndüğümde Kaylene Nyquist olduğunu gördüm.

Yanıma gelinceye kadar bekledim. "Selam," dedim.

"Selam." Sırt çantasının askısını sıkı sıkı tutarak derin bir nefes aldı.

"Sana dansı sormak istiyordum. Nasıl geçti?"

Gözleri ışıldadı. "Eğlenceli. Çok eğlendim ve babam çok üstüme gelmedi."

"Elbiseyi beğendi mi?"

"Sanırım. Ona gösterdiğimde çöp tenekesine atmamı ve yakmamı söylemedi. Aslında çöp tenekemiz yok ama giydiğim şeyden nefret ettiği zaman öyle diyor." Duraksadı, sonra ekledi. "Bunu çok söylüyor. Kıyafetlerimi o seçse rahibeye benzerdim."

"Yani bir şeyi yakmanı söylemediği zaman bu onay damgası mı oluyor?"

"Evet."

Gülümsedim. Bu tam da Rocco'ya uygundu.

Kaylene ayaklarına baktı. "Bir dakikan var mı?"

"Elbette." Kreşten Owen'ı almam gerekiyordu ama konuşabilirdim.

Kaylene bir kez daha tereddüt etti. "Babamla bir sorunum var," dedi, "ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Oh, gene babalığı mı tuttu?" Şaka olarak söylemiştim, ne var ki o ciddiye aldı.

"Babamın katılmamı istediği benim yaşlarımdaki kızlar grubundayım. Bu, bekâr babaların yetiştirdiği kızlar için bir tür Kızlar Kulübü. Normalde annelerin kızlarına anlattığı konuların ve diğer şeylerin üzerinde duruyoruz. Grupta bir sürü arkadaş edindim."

"Harika," dedim. İyi bir program gibi gelmişti.

"Grup lideri babalarla kızlar için bir dans düzenlemenin güzel bir bağ kurma deneyimi olacağına karar verdi. Bu konuda hepimiz heyecanlıyız. Okul dansından kıyafetim var, bu yüzden babamın yeni bir şey alması gerekmeyecek."

Babasının kendisini dansa götürmek istemediğini söylerse Rocco konusunda müthiş hayal kırıklığına uğrayacaktım. "Baban gitmek istemiyor mu?"

Kaylene'in yüzü gerildi ve bir an gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi göründü. "Babam gerekirse gideceğini söyledi."

Aman ne coşku.

"Ama asla dans etmeyeceğini söyledi."

"Ne?"

"Babam dans etmediğini söylüyor."

"Ah Kaylene, çok üzüldüm. Benim ne yapmamı istersin?" Ona yardım etmek isterdim ama Rocco'nun fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey olup olmadığından emin değildim.

"Onunla konuşur musun?" Dua ediyor gibi ellerini kavuşturdu. "Lütfen Nichole, tek umudum sensin. Babam senin klas olduğunu düşünüyor. Pizzayı çatal bıçakla yiyen bir kadın hiç görmediğini söyledi."

Gülümsememi gizlemeye çalıştım.

"Yapacak mısın?"

Tereddüt ediyordum, ama sebebi yardım etmeye isteksiz olmam değildi; bu dansın ve arkadaş grubunun kızı için ne kadar önemli olduğundan ve bir daha düşünmesi gerektiğinden başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Elimden geleni yapacağım ama babanla konuşmaktan başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Yapmalısın, onu ikna etmen gerekiyor," dedi Kaylene. "Diğer kızlar babalarıyla dans ederken, babamın bütün gece yerinde oturması korkunç olur."

Aynı fikirdeydim. Kaylene arkadaşlarının ve grup liderinin karşısında utanacaktı.

"Babanın beni dinleyip dinlemeyeceğini bilmiyorum," dedim, "ve aile içi işlerinize burnumu sokmamın hoşuna gidip gitmeyeceğini de bilmiyorum."

"Ona konuşmanı benim istediğimi söylerim, o zaman kızarsa bana kızar." Gözleri yalvarma ve umutla kocaman açılmıştı.

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum. "Tüm yapabileceğim denemek," dedim. "Hiçbir söz vermiyorum, ama elimden geleni yapacağım."

Gülümsedi, sonra beni şaşırtan bir hareketle bana sarıldı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Yardım edeceğini biliyordum. Babam seni dinleyecektir."

Buna onun kadar ikna olmamıştım. "Babana cumartesi günü giysi dükkânında olacağımı ve saat dörtten önce uğramasını istediğimi ilet. Nerede olduğunu biliyor."

"Tamam," dedi geriye doğru yürürken. "Onu aramak istemez misin?"

Kafamda planı kurarken dudağımın köşesini ısırdım. "Onunla şahsen konuşsam daha iyi olur."

"Tekrar teşekkürler Nichole, bu benim için dünyalara bedel."

Tüm yapabildiğim Rocco'yla yüz yüze gelmenin bir fark yaratacağını ummaktı.

Shawntelle'le cumartesi öğleden sonra dükkânda buluşup öğle yemeğine çıktık. "Bana görüşmeyi anlat," dedim oturup siparişimizi verdikten sonra.

"Görüşmenin iyi gittiğini sanıyordum," dedi, kâğıt peçeteyle oynayarak. "İnsan kaynaklarındaki kadın çalıştığım her soruyu sordu. Neredeyse kadını durdurup soruyu hem sorup hem cevabını verebileceğimi söyleyecektim ama fikrimi değiştirdim. Onu çok akıllıyım diye ürkütmek istemedim."

Sessizce onayladım. En büyük korkum Shawntelle'in çenesini tutamamasıydı. "Alicia saçlarını şekillendirmiş miydi?" Birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, Shawntelle'in saçları hâlâ harika görünüyordu. İyi bir saç kesimi nasıl da fark yaratıyordu.

Shawntelle keyifle elini saçlarına götürdü. "Saçlarım hiç bundan iyi görünmemişti. Vahşi buklelerim için şehrin bir yılda kullandığı saç ürününü saçlarıma uygulamak zorunda kaldı. İnsan kaynaklarındaki kadına her gün bu kadar harika görünmemi beklememesini çünkü bu görüşme için özel yaptırdığımı söyledim."

Kendimi tutamadım ve yüksek sesle güldüm. "Dedin mi gerçekten?"

"Tabii ki dedim. Ve şu tırnaklara bak. Tam bir şaheser." İncelemem için ellerini uzattı. Shawntelle haklıydı. Parlak, köşelerinde minicik beyaz papatyalarla, koyu bir kırmızıya boyanmıştı.

"Alicia mı?"

"Hayır, onun eğitimdeki bir arkadaşıydı. Beni pratik yapmak için kullandı."

Alicia'ya daha sonra teşekkür edecektim.

"Araba galerisine sanki oranın sahibiymişim gibi girdim." Shawntelle bana göstermek için elini kalçasına koyup çenesini kaldırdı.

Olan biteni anlamaya başlıyordum ve pek de güzel değildi.

"Satış müdürüne galerideki Mercedes'i alacağımı söyledim." Tasvir etmek için kolunu uzatıp odanın karşısını işaret etti. "Ve mümkünse bir de kırmızı araba. Listeye siyah BMW'yu da ekleyebilirsiniz dedim. Adam pek eğlenmiş görünmüyordu. Sanırım herkesin önüne geçmişken oradan ayrılmalıydım."

"Belki de," dedim.

Shawntelle'in tebessümü artık yok olmuştu. "Şu insan kaynaklarındaki kadın daha mülakata girmeden önce hakkımda kararını vermişti. Onların tipi olmadığımı düşündüğünü söyleyebilirim. Eh, burnu havada."

"Sırada başka görüşmen var mı?" diye sordum.

"Hayır." Yüzü asıldı. "İyi bir iş bulmak benim gibi biri için kolay olmayacak, değil mi?"

"Sakın inancını kaybetme," diye üsteledim. "Etrafta bir sürü iş var. Sabırlı ol."

"Deneyeceğim. Bir dahaki sefere çenemi kapalı tutmak için elimden geleni yapacağım. Belki de kurabiye pişirip yanımda götürmeliyim. Bir yığın fıstık ezmeli kurabiye yaparım."

"Bahse girerim yaparsın."

Yemeğimizi yedik, Shawntelle bozuntuya vermese de cesaretini kaybettiğini biliyordum. Dükkâna geri yürüdük, içeri girdikten hemen sonra otoparka mavi bir şeyin girdiği gözüme ilişti: Rocco'nun çekicisi.

Anlaşılan Kaylene babasını beni görmeye ikna etmişti. Kismen de olsa Rocco'nun reddetmesini bekliyordum. Keşke öyle yapsa diye düşünmüştüm. Genç kıza yardım etmek istesem de Rocco'nun beni dinlemesi için hiç sebep yoktu, özellikle de kendi kızını dinlememişken.

"Birisiyle konuşmam gerekiyor," dedim Shawntelle'e. "Uzun sürmez."

"Ayıpsın şeker parçası." Askıdaki elbiseleri inceleyerek pencereden dışarı baktı.

Kapıdan çıktığımda Rocco kamyonundan inmişti. Beni dükkânın önünde karşıladı.

"Kaylene benimle konuşmak istediğini söyledi." Kollarını geniş göğsünde kavuşturup ayaklarını açarak durdu. Hulk'a benziyordu ve hiç gülümsemiyordu. Ayrıca yeşil de değildi.

"Seni gördüğüme sevindim Rocco," dedim yumuşak bir ses kullanarak.

Gözlerini kırpıştırarak ihtiyatla bana baktı. "Kaylene'in sana şu baba-kız dansından bahsettiğini biliyorum. Ne diyeceğin umurumda değil, fikrimi değiştirmeyeceğim."

Bu iyi bir başlangıç değildi. "Bu kızın için çok şey ifade ediyor."

Duruşunu bozmadı. "Ben dans etmem."

"Gerçekten dans etmene gerek yok," dedim. "Bu televizyondaki gibi yargılanacağın veya karmaşık adımlar atman gereken bir şey değil. Sadece sen ve kızın olacaksınız."

"Ve yaklaşık yirmi kişi kendimi komik duruma düşürmemi izleyecek. Öyle bir şey olmayacak."

"Rocco, oradaki her baba senin gibi hissediyor."

Kaskatı oldu. "Beni duymadın sanırım. Ben. Dans. Etmiyorum."

Sesindeki sertlikten dolayı başımı istemsizce kaldırdım. "Gençliğinde travmatik bir deneyim mi yaşadın?" diye sordum yarı şakayla.

"Hayır."

Hareket etmeye isteksiz, sarsılmaz bir güçtü.

"Rocco dinle, Kaylene bana geldi çünkü seninle özel bir şeyler yapmak istiyor. Sana söz veriyorum düşündüğün kadar kötü olmayacak."

Gülmesini tutamadı.

Umudumu kaybediyordum. "Bak ne diyeceğim. Kaylene'le birlikte bir gece benim eve uğrayın, size öğreteyim."

Sanki bana inanmıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı, başını yana eğdi ve kaşlarını çattı.

"En azından bu kadarını yapmak istemez misin?"

Tereddüt ediyordu. "Bu davete akşam yemeğini katıyor musun?"

"Hayır."

Dudak büktü ve kaş çatışı derinleşti.

"Ah, akşam yemeği de var." Bu hoşuma gitmemişti, ama başka seçeneğim yoktu.

"Ne zaman?"

"Pazartesi. Altıda gelin."

Tebessüm etti ve gözleri parladı. "Anlaşıldı. Görüşürüz o zaman."

"Sıkı pazarlık yapıyorsun Rocco Nyquist." Bıyık altından homurdanarak başımı iki yana salladım ve dükkâna geri döndüm, hiç de memnun değildim. Tuzağa düşmüştüm ve mutlu değildim.

Shawntelle büyük pencerenin önünde durmuş, dikkatle beni izliyordu. "Kimdi o?" dedi elleri kalçasında. "Benden bir şeyler saklıyorsun sen."

"Rocco bir arkadaş," dedim sadece. Başka türlü düşünmesini istemiyordum.

"Şeker parçası, bu yakışıklı bir adam. Onu gördüğüm anda külotum ıslandı."

"Shawntelle!"

"Sadece arkadaşım diyorsun, derdin ne senin? Böyle bir adamı arkadaş olarak göremezsin. Onu bağla ve neye ihtiyacı varsa bir parça ver."

Gülerek başımı iki yana salladım ve açıkladım. "Bizimki öyle bir şey değil. Ona ve kızına yardım ediyorum."

"Evli mi?"

"Hayır."

"Bak sana ne diyeceğim. Onu istemiyorsan o zaman benim önüme at. Bu adama cenneti göstermekten fazlasıyla mutlu olurum."

7

Nichole

Cumartesi günü eve döndüğümde öğleden sonra geç vakit olmuştu. İlk yaptığım iş Leanne'le görüşmek oldu. Owen'ın ne kadar yorucu olabildiğini biliyordum ve ona biraz daha bakıp bakamayacağını öğrenmek istiyordum. Gerçek şuydu ki Jake'le yemeği atlatmak için bir bahaneye hayır demezdim.

"Anne, anneciğim," diye bağırdı oğlum bana doğru koşturarak. "Babaannem kurabiye yapmama izin verdi."

Ben yine çıkarken Owen babaannesiyle kaldığı için zerre hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. Kucaklaştık ve Leanne ona en sevdiği yemeği hazırlarken, Owen film seyretmek için kanepeye yerleşti.

Kayınvalidem Jake'le yemek konusunda bir şey sormayınca rahatladım. Düşüncelerini paylaşmamış ya da bana tavsiyede bulunmamıştı. Leanne bunu yapamazdı ve ben duruşunu takdir ediyordum. Jake'i bu tür duygusal acılar içinde görmesinin zor olduğunu biliyordum. Aynı zamanda, evliliğini sürdürmeyi seçtiği için onu hayattan soğutan aşağılamaya benim de maruz kalmama dayanamıyordu.

Böyle zamanlarda anneme ihtiyaç duyuyordum, ama annem ölmüştü. Büyük ablam Karen Spokane'de, Cassie ise Seattle bölgesinde yaşıyordu. Yaklaşık on dört yıllık soğukluktan sonra iki yıl önce Cassie'yle yeniden temas kurmuştum. Çok kötü muamele gördüğü bir evliliğe hapsolmuş ve sonunda kurtulmuştu. İkisinden birine ulaşıp ulaşamayacağımı bilmeden telefonumu alıp önce Karen'ı aradım.

Karen'ın aile sorumluluklarıyla dolu yoğun bir hayatı vardı. Çocukları Lilly ve Buddy birtakım aktivitelere katılıyorlardı, bu yüzden onu yakalayıp doğru dürüst sohbet etmek neredeyse imkânsızdı. Yine de denemek istiyordum. Şükürler olsun ki neredeyse hemen cevap verdi.

"Nichole, ne var ne yok?"

"Acelen var mı?" diye sordum.

"Benim her zaman acelem var. Neler oluyor?"

"Bekle, Cassie'yi yakalayıp yakalamayacağıma bir bakayım." Onu beklemeye alıp ortanca kardeşimle temas kurmak için tuşa bastım.

"Selam Nichole," diye yanıtladı Cassie.

"Bir dakikan var mı?" diye sordum.

Sesim ruh halimi belli ediyor olmalıydı çünkü Cassie, "Her şey yolunda mı?" dedi.

"Bekle Karen'la bağlanayım."

Tuşa basınca iki ablam da telefondaydı. "Bu gece Jake'le yemeğe çıkıyorum," dedim bunun yeterli açıklama olduğunu düşünerek.

"Neden?" diye sordu Cassie tereddüt etmeden. Kendisi de bir boşanma geçirdiği için koşullarımız çok farklı olmasına rağmen duygularımı anlıyordu.

"Kuşkularınız mı var?" diye sordu Karen. "Son duyduğumda Jake anlaşmayı kabul etmişti, tüm yapman gereken kâğıtları imzalamaktı ve boşanma bitecekti."

"Sean, Leanne'den Jake'le buluşmak için beni ikna etmesini istemiş."

"Kayınvalidenle kayınpederin, değil mi?" diye sordu Cassie.

"Evet. Sean Jake'in zor zamanlar geçirdiğini, ailesini kaybetmek istemediğini söylemiş."

"Taş kafa," diye bağırdı Cassie. "Fermuarını kapalı tutamayan oydu."

"Cassie," diye uyardı Karen. "Nichole'a fırsat ver. Barışmak istiyor musun?" diye usulca sordu büyük ablam.

Asıl sorun da buydu. "Bilmiyorum. Bunların hiçbiri kolay değil."

"Ama iki yıldır kendi kendine idare ettin," diye hatırlattı Cassie. "Bunu yapabileceğini kanıtladın. Jake kendi ayakların üzerinde duracak kadar güçlü olduğunu anlayınca seni geri istediğine karar vermişe benziyor."

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu Karen, dikkatimi Cassie'nin yorumundan uzaklaştırarak.

"Evet," diye fısıldadım. "Jake'i her zaman sevdim, ama ona bir daha güvenebilir miyim, bilmiyorum." Duyduğum söylentilerden söz etmedim.

"Ona güvenemezsin," diye üsteledi Cassie. "Bu bir model. Babasına bak, bilmen gereken her şeyi anlatır. O, babasının oğlu."

"Bu haksızlık," diye araya girdi Karen.

"Ama Cassie haklı," dedim. "Jake'e evliliğe son vermek istediğimi ilk söylediğimde inanmamıştı. Ciddi olduğumu düşünmüyordu."

"Ve ona gösterdin." Bunu diyen Cassie'ydi.

"Evet, ona ciddi olduğumu kanıtladım, ama zaman aldı. Sanırım geçen yıl boyunca Jake inkâr ediyordu. Sonunda pes edeceğime ve fikrimi değiştireceğime inanmış görünüyordu. Ve doğruyu söylemek gerekirse, birkaç kez bocaladım."

"Elbette bocalarsın," dedi Karen yatıştıran bir sesle. "Kocanı seviyorsun ve evlilik yeminlerini ciddiye alıyorsun."

"Ne yazık ki Jake öyle yapmadı," diye hatırlattı Cassie.

"Boşanma düşündüğümden çok daha zormuş. Mal mülk anlaşmalarını unut. Bunlar bana duygusal olarak yaptıklarına kıyasla hiçbir şey değil. Kalbim göğsümden sökülmüş gibi hissediyorum."

"Owen nasıl?" dedi Karen.

Oğlumuz ayrı bir meseleydi. "Babasını özlüyor." Boşanmaya çocuk da dahil olunca yasal süreç çok daha karmaşık oluyordu. Owen'ın babasına ihtiyacı vardı ve her hafta sonu bir evden diğerine götürülmek oğlumun kafasını karıştırıyor, onu allak bullak ediyordu.

"Jake'le yemeğe çık ve söyleyeceklerini dinle," diye öğütledi Karen.

"Cassie?" diye sordum. Ne düşündüğünü bildiğim halde yine de duymak istiyordum.

Ablam bir süre sessiz kaldı, konuştuğunda kimsenin duymasını istemiyormuş gibi fısıldıyordu. "Sana söyleyip söylemediğimi bilmiyorum, ama birkaç yıl önce Buck bana ulaştı."

Hiç haberim yoktu.

"Hapishanede, yani ait olduğu yerde ve biliyor musun, delice olsa da bir an onunla yeniden temas kurmayı düşündüm. Adam beni yıllarca kum torbası gibi kullandı. Neler yapabileceğini bilmeme rağmen beni içine çeken duygusal bir bağ var aramızda. İnanılmaz bir şey." Durdu, derin bir nefes aldı. "Sana tek tavsiye edebileceğim şu: Kalbin sana yapılacak doğru şeyi söyleyecektir, Nichole. Yüreğini dinle."

"İkinize de teşekkürler." İkisini de oyaladığımı biliyordum, aileleri ve yoğun hayatları vardı. Tavsiyelerine müteşekkirdim. Aslında ablalarım bana Leanne'le attığımız adımları hatırlatıyorlardı. Geçmişi bırakmam, aynı zaman-

da Owen'la kendim için doğru bildiğim şeyleri yapacak kadar kendimi sevmem gerekiyordu.

"Dinleyin," dedi Cassie konuşmayı bitirmeden önce, "hazır ikiniz de telefondayken, Steve'le ikimiz ciddi bir şekilde ilişkimizde bir sonraki adımı atmayı konuşuyoruz."

"Evlilik mi?" diye sordu Karen.

"Düşündüğümüz bu. Kesinleşince size detayları veririm."

"Haber bekliyorum," dedim. Ortanca ablama derinden hayrandım ve aşka, mutluluğa ikinci bir şans verdiği için ona çok imreniyordum. Steve duldu ve evlilik planlarına devam ederlerse çok yakında kendi ailelerini kurmalarını bekliyordum.

"Bize haber ver," dedi Karen. "Benim kaçmam gerekiyor."

"Yakında konuşuruz," diye söz verdi Cassie ve o da telefonu kapattı.

Elimde telefonla, ablalarımla konuşabildiğim için şükrederek uzunca bir süre yatağımın ucunda oturdum.

Karen ve Cassie'yle konuştuktan sonra duş alıp kıyafetimi değiştirdim. İki kardeşimle konuşmama rağmen, Jake'le bu yemek konusunda midem düğüm düğüm kalmaya devam ediyordu. Yatağıma dönüp oturdum ve elimi karnıma bastırdım. Owen'ı götürüp getirdiği sırada birkaç yapmacık konuşma dışında, Jake'le birkaç dakikadan fazla birlikte vakit geçirmeyeli iki yıldan fazla olmuştu.

Bakışlarım otomatik olarak odama sığdırmayı başardığım küçük masanın üstünde duran boşanma belgelerine gitti. Gelecek haftaki ders planlarımın yanında duruyorlardı. Uzun bir süre baktım, gözlerimi kapattım ve Tanrı'dan bana yol göstermesini istedim.

Jake'e onunla restoranda buluşacağımı söylemiştim. Böylesi daha basitti. Jake'in istediği bu olmasa da kabul etmişti.

Şehrin en iyi et lokantasında yer ayırmıştı. Kalçamı sımsıkı saran şık, kolsuz siyah bir elbise giymiştim. Bana Noel için verdiği incileri ve Owen doğduktan sonra hediye ettiği elmas küpeleri taktım. Bir gece çantası ve püsküllü, hafif bir dantel şal alarak kapıdan çıktım.

Oraya vardığımda Jake'i barda otururken buldum. Beni görür görmez taburesinden inerek yanağımdan öptü. Geriye kaykılarak yoğun karanlık gözlerle gözlerime baktı. "Nefesimi kesiyorsun," diye fısıldadı. "Her zaman öyleydi."

Gözlerimi indirdim, ama parmağını çenemin altına koyarak gözlerimi kendi gözlerine kaldırdı.

"Seni ilk gördüğüm zamanı hâlâ hatırlıyorum," dedi alçak sesle. Aniden yumruk yemiş gibi hissetmiştim. "Sen istediğim her şeysin Nichole."

Zorla gülümsedim. İltifatları kullanmasını bekliyordum, ama ne kadar istesem de söylediklerine inanma noktasını geçmiştim. Kulağıma fısıldanan iltifatlar fikrimi değiştirecek değildi.

Kolunu belime dolayıp beni hostes masasına götürdü. Genç kadın sıcak bir şekilde gülümseyerek masamızın hazır olduğunu bildirdi. Yemek salonuna götürüldük ve özel bir bölmeye oturtulduk. Rahatlar rahatlamaz elimize menüler verildi.

Birkaç dakika içinde garson görünerek içki siparişlerimizi aldı. Garson ana yemekleri ayrıntılı şekilde açıkladıktan sonra kararı bize bıraktı. Keşke barışmak da yemek seçimi kadar kolay olsaydı.

Jake menüye neredeyse hiç bakmadı, masaya bırakıp elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine doladı.

"Bunun için teşekkürler," diye fısıldadı, sonra elimi dudaklarına götürerek uzun uzun öptü.

Elimi nazikçe geri çektim. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Yemeği kabul etmeme rağmen, başka bir şey için karar

vermemiştim. Jake sanki onu küçük düşürmüşüm gibi gözlerini yuvarladı. Bunu kasıtlı olarak yapmamıştım; sadece ne bekleyeceğimi ya da hareketlerinden ne çıkaracağımı bilmiyordum. Evet, ne istediğini biliyordum ama birkaç sözcük ve pahalı bir yemekle bu işi çözeceğine ciddi olarak inanıyor olamazdı, öyle değil mi?

Birkaç dakika sonra garson pahalı bir şişe şampanyayla geri geldi. Şaşırarak Jake'e baktım. Bunu sipariş etmemiştik. Anlaşılan Jake bunu önceden yapmıştı. Bu gecenin bir kutlama olacağını düşünmüşse, o zaman erken davranmıştı. Bakışlarımdan anlamış olmalıydı ki hafifçe elimi sıktı.

Garson ikimize de birer kadeh doldurdu ve Jake kadeh kaldırdı. "Ömür boyu süren aşka," diye fısıldayarak kadehini benimkiyle tokuşturdu.

İtiraz etmeye yeltendim ama parmağını hafifçe dudaklarıma bastırdı.

"Küstahlık etmek istemiyorum Nichole. Kalbim umutla dolu, hepsi bu. Umut. Burada benimle olmanı kutluyorum, başka bir şeyi değil."

Şampanyamı yudumladım, o güne dek tattığım en güzel şampanya olduğunu itiraf etmeliydim. İhtiyatlı bir aradan sonra garson yemek siparişimiz için tekrar geldi.

Jake adam gidinceye kadar bekledi, sonra tekrar elime uzanıp iki eliyle tuttu. "Sana söylemekten çekinmiyorum, sensiz ve Owen'sız hiç iyi değilim," dedi, sesi duygularıyla boğuştuğunu belli edecek kadar çatallı çıkıyordu.

Elini sıktım. "Bu boşanma ikimiz için de kolay olmadı. Ya da Owen için."

Jake başı öne eğik duruyordu. "Ailemi özlüyorum. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. İkinci bir şansı hak etmediğimi biliyorum Nichole, ama boşanma evraklarını imzalamaman için sana yalvarıyorum."

Altdudağımı ısırdım. "İki yıldır birlikte yaşamıyoruz, Jake."

"Biliyorum, hayatımın en zor yılları oldu. Evden ilk taşındığında sonunda fikrini değiştireceğinden ve bana geri döneceğinden emindim. Ne var ki yapmadın. Sonra avukatlar devreye girdi, işlemleri geciktirmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Zaman içinde bunu çözebileceğimizi düşünüyordum."

Taktiklerini anlamış, kullandığı her dalavereye karşı koymuştum.

"İlk başta ciddi olduğuna inanamamıştım," diye itiraf etti Jake. "Sonra kızdım. Ancak son birkaç haftadır sensiz ve Owen'sız hayatımın hiçbir değeri olmadığını fark ettim. İkinize de çok ihtiyacım var."

Benim de kocama ve Owen'ın babasına ihtiyacı vardı, kararı zorlaştıran da buydu.

"İşten döndüğümde boş bir eve girmek beni öldürüyor çünkü benim yüzümden uzaklaştığınızı biliyorum. Bana bir şans daha vereceğini söyle Nichole. Aptallığımla hayatımızı mahvetmediğime dair umut ver bana."

Garson salatalarımızla geldi ve Jake geri çekildi. "Bu harika yemeklerin tadını çıkaralım," dedi. "Gerçek bir kutlama olsun."

Sadece yarım saniye kadar tereddüt ettikten sonra başımı salladım.

Jake gülümsedi, omuzlarındaki gerginlik hafiflemiş gibi görünüyordu. "Seni seviyorum Nichole, hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok."

Salatalarımızı bitirdiğimizde bifteklerimiz geldi. Jake dört çeşit yan yemek ısmarlamıştı, yiyebileceğimizden fazlaydı. Jake iştahla yerken bana döndü ve "Senin yemeklerini çok özledim," dedi.

Sık sık müşteri yemeği diyerek dışarıda yediğini hatırladığımdan, bu bana sürpriz olmuştu. Sözümona toplantı dediklerinin çoğunun büyük şarap şirketindeki satış müdürlüğü işiyle alakalı olmadığını ancak sonradan anlamıştım.

Ne düşündüğümü anlamış gibiydi. "Ben dersimi aldım, Nichole. Tanrı şahidim olsun ki bir daha asla benden şüphe etmene sebep olmayacağım."

Boğazımda bir düğüm oluştu. Buna inanmayı ne kadar da istiyordum.

Tatlıyı reddettik. Jake bir kadeh porto şarabı sipariş etti, ama ben sadece bir fincan kahve istiyordum. İzin alarak tuvalete gittim. Döndüğümde hostes kızın bizim masada Jake'le çene çaldığını fark ettim.

Geri döndüğümde Jake bölmeden kayarak çıkıp ayağa kalktı. Görgülü davranışları her zaman kusursuzdu. Yerime oturur oturmaz kahvemi aldım. Jake gülümsüyordu, sevinçliydi. "Gelip eşyalarını alması için bir nakliye kamyoneti ayarlayacağım. Kira kontratın olduğunu biliyorum, ama onu ben ödeyip hesabı kapatacağım."

Başımı kaldırdım. "Böyle bir şeyi kabul etmedim Jake. Bir karar vermeden önce bunu dikkatle düşünmem gerekiyor."

Ona sert bir darbe indirmişim gibi görünüyordu.

"Bu önemli bir karar ve doğru karar verdiğimden emin olmak istiyorum."

Bir an yıkılmak üzereymiş gibi titredi. "Daha ne söyleyebilirim ki?" diye sordu. "Değiştiğime seni ikna etmek için başka ne yapabilirim?"

"Sabırlı ol," diye fısıldadım.

"Beni daha ne kadar bekleteceksin? Nichole, bu beni öldürüyor. Lütfen. Ailemi geri istiyorum."

"Birkaç gün içinde sana haber veririm."

"Üç? Dört?"

"Kararımı verir vermez ilk öğrenen sen olacaksın."

Hesabı ödedi ve birlikte çıktık. Hostes masasında durdum, kadın Jake'in arabasını getirmesi için valeyi çağırırken bekledim. Hostesin vale fişini iade etmesini ve Jake'in parmaklarının *yanlışlıkla* kadının parmaklarına sürtünmesini izledim.

Sertçe yutkunup başka tarafa baktım.

Owen gece Leanne'de kalıyordu. Uyuyamıyordum. Gecenin yarısına kadar ayaktaydım. Okumaya çalıştım, ama düşüncelerim Jake'le çıktığım yemeğe sürüklendi. Samimi olduğunu biliyordum. Sadık kalmaya niyetli olduğunu ve başarabildiği sürece yapacağını da biliyordum. Yine de Jake'in elinin hostesinkine değmesini aklımdan çıkaramıyordum. Gören herkes kazara olduğunu söylerdi ve belki de öyleydi. Bunu asla bilemezdim. Kadının ben yokken masaya yaklaşması için Jake bir harekette bulunmuş olmalıydı ve gözleriyle kadının uzaklaşmasını nasıl takip ettiğini fark etmiştim.

Sorun şu ki Jake'e güvenemezdim. Evlilik hayatımızın geri kalanını ondan şüphelenerek, eve her geç geldiğinde veya hafta sonu iş seyahatine gittiğinde sorgulayarak geçirecektim. Ağzından yalanlar öylesine kolay dökülüyordu ki doğruyu söyleyip söylemediğini hiçbir zaman anlamayacaktım.

Cassie kalbimi dinlememi söylemişti ve kalbim bu evliliğin bittiğini söylüyordu. Jake'e inanmayı fena halde istememe rağmen, bir daha asla güvenimi kazanamayacaktı.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken telefonumu alıp ona mesaj attım.

Bir parçam seni daima sevecek, ama benimle Owen için en iyisinin boşanma işlemlerine devam etmek olduğunu hissediyorum. Keşke farklı olabilseydi.

Tuşa basıp mesajı gönderdikten sonra masama gittim, kalın sarı zarftan boşanma belgelerini çıkardım ve kalemi alıp imzamı attım.

8

Leanne

Yıllar boyu en iyi arkadaşım olan Kacey Woodward'la çıkacağım öğle yemeğini dört gözle bekliyordum. Tonbalığını ne kadar sevdiğini bildiğimden, Nikolai'ın son hediyesi ekmekle tonbalıklı sandviç yaptım. Kalın dilimler kestim, dereotu ve ismini bilmediğim başka bir şeyle tatlandırdım. Sandviçlerle birlikte, pazar sabahı pazardan satın aldığım meyvelerden taze meyve salatası yaptım.

Owen hafta sonu için Jake'le birlikteydi. Oğlum, Nichole'un boşanma belgelerini imzalama kararını pek iyi karşılamamıştı. Dikkatle nasıl olduğunu sorduğumda, birden eski karısı aleyhinde atıp tutmaya ve öfke kusmaya başlamıştı.

"Beni kabul etseydi her şeyi yapmaya hazırdım. Cehenneme kadar yolu var. Madem öyle istiyor, ona ihtiyacım yok." Birkaç dakika böyle devam etmişti, Nichole'u suçluyor, mantıksız davrandığını olduğunu söylüyor, beni ise ona karşı Nichole'un tarafını tutmakla suçluyordu. Bunun taraf tutmakla alakası olmadığını açıklamaya çalıştım, ama Jake açıkça dinlemek istemiyordu. Karar vermek Nichole için

çok zor olmuştu, bana boşanma işlemlerine devam etmeyi planladığını gözyaşları içinde söylemişti.

Jake verip veriştirmeye devam ederken gözlerimi kapattım. Hayatına devam etmesine teşvik etmek için elimden geleni yaptım. Bunu duymak istemiyor, hem kendisine hem de babasına ihanet ettiğimi düşünüyor, Nichole'u bir daha düşünmeye ikna edecek gücüm olduğunu iddia ediyordu. Jake'in düşünme şekline göre, ona yardım etmek için çok daha fazlasını yapabilirdim ve yapmamıştım. En hafif deyimiyle hiç hoş bir konuşma olmamıştı ve sonrasında kendimi hem duygusal hem de fiziksel olarak sarsılmış hissetmiştim.

Kacey geç kalmasıyla tanındığı için masayı kurmadan önce kendime fazladan on beş dakika ayırdım. Tahmin ettiğim gibi Kacey on ikiyi çeyrek geçe boy gösterdi; hayat, coşku ve duymak istediğimden emin olduğu en son kulüp dedikodularıyla dolup taşarak.

Onu mutfağa götürüp ikimiz için birer uzun bardağa buzlu çay doldurdum.

"Dairene bayıldım," dedi Kacey coşkuyla, etrafına bakındı. Evime daha önce gelmiş olsa da hiç uzun süreli olmamıştı, yemeğe karar verme nedenlerimden biri de buydu.

Bir sebebim daha vardı; dekorasyon çalışmalarımdan oldukça gurur duyuyordum. Sean'la boşanma anlaşmamda temel olarak evdeki her şeyi ona bırakmış ve daireme yeni eşyalar almıştım. Şöminenin önünde duran büyük, kare, beyaz orta sehpanın etrafına U şeklinde üç limon yeşili kısa kanepe yerleştirmiştim. Şöminenin iki tarafında çoğu imzalı kitaplarla dolup taşan maun kitap rafları vardı. Bu otuz yılda oluşturduğum bir koleksiyondu; kitaplarım evden getirdiğim birkaç şeyden biriydi.

Mutfağım parlak, neşeli bir sarı tonundaydı. Taşındıktan kısa süre sonra kendim boyamıştım. Tezgâha ise beyaz seramik parçalar koymuştum. İkinci yatak odasına televiz-

yonu yerleştirmeyi tercih etmiştim. Burada bir sehpayla iki koltuk vardı. Dolap ise Owen'ın oyuncaklarıyla doluydu ve ziyarete geldiğinde doğruca nereye gideceğini biliyordu.

"Çok güzel dekore etmişsin," dedi Kacey geldiğinde. "İsteseydin ev dekorasyonu işine girebilirdin," diye ekledikten sonra düşünceli bir hal aldı. "Aslında hâlâ yapabilirsin. Bunu hiç düşündün mü? Çünkü doğuştan yeteneklisin. Evini döşeme şeklini hep beğenirdim, ama bu daireyle orayı gölgede bırakmışsın. Eğer bu ilgilendiğin bir şeyse..."

Kacey'nin övgüsünden keyiflenerek, "Değil," diye itiraf ettim. "Kendiminkini yapmaktan hoşlanıyorum, ama başkalarının zevkini tahmin etmeyi beceremem."

"Onları yönlendir o zaman. Harika bir emlakçı tanıyorum..."

"Kacey," dedim, gülümseyerek elimi kaldırdım. "Zamanımı dolduracak bir şeye ihtiyacım yok. Şu haliyle hayatımdan son derece memnunum. Şimdi gel, tazeyken sandviçlerimizi yiyelim. Senin en sevdiğin malzemeyle hazırladım, tonbalığı."

"Sen mutlu musun? Gerçekten mi?" Kacey masada yerini aldı, tatlı turuncu renkli peçeteyi tutucu halkasından çıkarıp kucağına yaydı.

Sorusunu düşündüm, sonra başımı salladım. "Evet. Nichole'la ilk taşındığımızda hayata devam etme konusunda birbirimize yardım etmek için bir liste yaptık. Listemizdeki ilk madde acımızın içinde debelenmeyi reddetmekti."

"Bunu yapmamayı nasıl başardınız peki, özellikle de sen?" diye sordu Kacey, içten görünüyordu. "Otuz beş yıl boyunca Sean'la birlikteydin."

Kacey'nin bunu anlaması imkânsızdı. "Sean'la evliliğimde yeterince acı çektim. Yine de bir üzüntü süreci oluyor çünkü boşanma da bir şekilde ölüm. Nichole'la bu derin kayıp ve başarısızlık duygusuyla en iyi nasıl başa çıkacağımızı

konuştuk. İkimiz de bir rüyayı, eş olmakla birlikte gelen beklentilerimizi bir kenara bırakarak hayatımızda ilk kez tek başımıza yola çıkıyorduk. İkimiz de üniversitedeyken evlenmiştik. İkimiz de hiç tek başımıza yaşamamıştık. Gerçek şu ki, Nichole olmasaydı Sean'dan boşanma cesaretini bulur muydum, bilmiyorum." Peçetemi dikkatle kucağıma yaydım. Kacey'ye anlamanın zor geldiğini biliyordum.

Sahip olduğum birkaç arkadaşın hepsi, Sean'ın maceralarını anlatmak istiyor gibiydiler. Görünen o ki hep bildiğim ama yüzleşmeyi reddettiğim şeyleri bana söylemekte kendilerini artık özgür hissediyorlardı. Tıpkı böyle bir öğle yemeğinden sonra Nichole'la Kural 2 üzerinde karar kılmıştık: *Yeni arkadaşlıklar kur.* Uzun süreli arkadaşlıklarımı bozmak istemiyordum ama boşanmam uzadıkça, kulüptekilerle daha az ortak konu buluyordum.

"Bana sosyal merkezde gönüllü çalışıyorum, dememiş miydin?"

İngilizce sınıfımı sadece düşünmek bile yüzüme bir tebessüm yayılmasına sebep oldu. "Evet ve bundan gerçekten keyif alıyorum."

"Öyle demiştin." Kacey sandviçinden ilk lokmayı aldı, yavaş yavaş çiğnedi ve bana baktı, "Aman Tanrı'm, bu harika." Sandviçe baktı, ters çevirdi ve her iki tarafını inceledi. "Bu ekmek ev yapımı, değil mi? Şimdi de bana gurme aşçı olduğunu söyleme sakın."

"Ben değil. Öğrencilerimden biri benim için haftada iki kez bir somun ekmek yapıyor. Aslında ona defalarca bu kadar ekmeği tek başıma yememin mümkün olmadığını söylememe rağmen, bu onun tatlılığı."

"Çok lezzetli."

Aynı fikirdeydim. Nikolai'ın ekmeği şimdiye kadar yediğim en lezzetli ekmekti.

Kacey sandviçini rekor sürede bitirdi, yemeğini yerken neredeyse hiç konuşmadı. "Sana haberleri anlatmak için ölüyorum ama duramıyorum. Bu kadar leziz bir ekmek yediğimi hiç sanmıyorum."

"Nikolai yetenekli bir ekmekçi." Kacey'nin bana anlatmak için öldüğü haberler elbette Sean'la alakalıydı ve doğrusu ilgilenmiyordum. Amacım hayata devam etmekti ve elimden geldiğince öyle yapıyordum. Geriye dönüp bakmak ilerlememin hızını yavaşlatırdı.

"Sean..."

Elimi kaldırarak Kacey'yi durdurdum. "Duymak istemiyorum."

Kacey'nin ağzı açık kalmıştı. "Ama bu ilginç bir dedikodu." Başını iki yana salladı. "Duymak isteyip istemediğin umurumda değil, söyleyeceğim. Sean, o *kadını* cumartesi gecesi kulübe getirdi ve..."

"Onlardan yıllar içinde bir sürü oldu."

"Bilmez miyim? Her neyse, kadını kulübe getirdi. Cumartesi geceleri kulüp nasıl olur bilirsin. Resmi kıyafet zorunludur ve tüm o saçmalıklar falan. Neyse, evinde yaşayan bu kadın anlaşılan Sean'ın başka bir eteklinin peşinde olduğunu fark etti ve çok öfkelendi. Tam yemek salonunda büyük bir olay çıkardı. Sean kadını yatıştırmak için elinden geleni yaptı, hiçbir işe yaramadı. Sonra kadın ayağa kalktı, votka kokteylini alıp Sean'ın yüzüne boşalttıktan sonra çekip gitti."

Sean'ın nasıl utandığını hayal edebiliyordum. Dış görünüş onun için her şeydi.

"Sana söylüyorum Leanne, ayağa kalkıp kadını alkışlamamak için kendimi zor tuttum."

"Kadının bende hiç olmadığı kadar çok cesareti varmış," dedim, gerçi beni küçük düşürdüğü şekilde kocamı utandırmaktan zevk alacağım zamanlar olmuştu.

"Anlaşılan kadın pazar günü evden taşınmış."

Sean'ın eve başka bir kadın aldığını biliyor ve ne kadar süreceğini merak ediyordum. Zaferlerinden kısa sürede sıkılmaya başlamış gibiydi.

Kacey beni inceledi. "Söyleyeceğin bir şey yok mu?"

"Pek yok." Sandviçimi bitirince taze meyvelere uzandım. Bu yılın yabanmersinleri olgun ve dolgundu, ne de çok severdim. "Sean'ın kötü duruma düşmesini istemem," diye açıkladım, Kacey'nin bakışlarını karşılayarak. "Ben kindar bir insan değilim. Birkaç güzel yıl geçirdik. Bir zamanlar ondaki her şeyi seviyordum ama artık değil. Şimdi benim hayatımın bir parçası değil ve bundan memnunum."

Kacey bana bakmaya devam ediyordu. "Bazen seni anlamıyorum Leanne. *Oh olsun* diyerek zevkle izlemeliydin."

"Neden?"

"Çünkü Sean asla senin gibi harika birini bulamayacak."

Buna inanmak isterdim, ama kendime eski kocamla alakalı bir konu üzerinde durma izni vermedim. "İntikam almak, haklı çıkmak ya da başka bir şey aramıyorum. Yeni bir hayatım var ve tüm bunların ne anlama geldiğini keşfetmeye yeni başladım. Şimdi yıllardır olmadığım kadar mutluyum."

"Ne dediklerini biliyorsun, değil mi?" Kacey sordu, sonra da kendi cevap verdi. "Mutluluk en iyi intikamdır."

"Ben mutluyum."

"Öyle de olsa hayatında bir erkeğe ihtiyacın var," diye üsteledi Kacey. "Bu gerçekten Sean'ı deliye döndürür. Buna dayanabileceğini sanmıyorum."

Gülerek sakin sakin başımı iki yana salladım. "Bir erkeğe ihtiyacım yok. Aslına bakarsan romantik bir ilişki listemin en sonunda. Son iki yılda bir şey öğrendiysem, o da hayatımın şu haliyle kesinlikle güzel olduğu."

"Ama bir ilişki yardımcı olur."

"Buna katılmıyorum," dedim, yine de arkadaşımla tartışmak istemiyordum. "Kim olduğumu ve beni neyin mutlu ettiğini daha yeni öğreniyorum," dedim. Ders vermenin beni gururlandırdığını ve başarılı hissetmemi sağladığını keşfetmiştim ve her dersi sabırsızlıkla bekliyordum. "Bu noktada bir başka ilişki konsantrasyonumu bozar." Evliyken hayatım Sean'ın etrafında dönüyordu; evimizi yönetiyor, onun adına misafirleri ağırlıyor ve sosyal takvimimizi yürütüyordum. Aslında kendi benliğimi kaybedene dek Sean ve kariyeri için gerekenlerle ilgilenmiştim. Şimdi ise zevk aldığım şeyleri keşfetmekten keyif alıyordum.

"Bizim yaşımızdakilere özel tanışma siteleri var. Oralara bir bakmalısın."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Hayatının geri kalanında yalnız mı olmak istiyorsun?"

Soruyu dikkatle düşündüm. "Gerçekte yalnız değilim. Oğlum ve tabii ki Nichole'la Owen var, bir de sen ve diğer arkadaşlarım varsınız." Arkadaş edinmek yakınlarda keşfettiğim başka bir kazançtı. Sean'la evliyken yakın arkadaşlıklardan sakınırdım. Bunu kısa süre önce fark etmiştim ve artık sebebini anlıyordum. Evliyken arkadaşlar riskti.

Sonunda bana Sean'ın ilişkilerinden bahsetme mecburiyeti hissediyorlardı. Sadakatsiz bir kocam olduğunu öğrendikten sonra bana farklı davranan kişilerdi. Benden kaçınıyorlar ya da sebebini söylemeden fazla hassas veya sempatik davranıyorlardı. Arkadaşlıklar tuhaf ve ağır bir hal almaya başlıyordu, bu yüzden sadece gerçek dost bildiğim iki, üç kadın kalması en iyisiydi.

Kacey yeni bir ilişkiyle ilgilenmediğime o kadar şaşırmıştı ki odaya uzunca bir süre sessizlik çöktü.

"Bu konuda gerçekten ciddi görünüyorsun." Bu bir soru değil yorumdu.

"Öyle," dedim.

"İnternetten birini bulmakla ilgilenmiyor musun? Biliyorsun, bu iyice moda oldu."

"Kacey, ilgilenmiyorum."

"Bir tanışma randevusu?"

"Hayır."

"İlgilenmiyor musun?"

"İlgilenmiyorum," diye tekrarladım, bu kadar ısrarcı olmasıyla eğlenerek. "Tam anlamıyla mutluyum ben."

Kacey ciddileşti. "Kafan hâlâ Sean'da olamaz, değil mi?"

"Hiç de değil. Ona hayatta bol şans diliyorum. Ben onu mutlu edemedim ve umarım bunu yapacak bir kadın bulur."

"Sana yaptıklarından sonra onun mutlu olmasını gerçekten istiyor musun?" Kacey şoke olmuş, hayretle bakıyordu.

"Bana öyle davranmasına izin vermemden mi söz ediyorsun?" diye sordum. "Her zaman çekip gidebilirdim. Göz yuman bendim. Sean'ın her ilişkisinde yavaş yavaş ölmeyi seçen bendim, yani uzun lafın kısası Sean'dan nefret etmemeyi seçtim. Bir kızgınlığım varsa, o da kendime yönelik. Duygusal ve ruhsal olarak kendimle ilgilenmek için neden bu kadar bekledim bilemiyorum."

Kacey yavaşça başını iki yana salladı. "Sen tanıdığım en şaşırtıcı kadınsın."

Yüzüme bir tebessüm yayıldı. "Teşekkür ederim ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Şu anda kendimle alakalı bolca bencillik ediyorum. Kendime bakıyorum, ruhumu besliyorum."

Kacey ne diyeceğini bilmiyormuş gibi beni inceliyordu.

İkimizin de yemeklerimizi bitirdiğini görünce, kalkıp tabakları ve kâseleri lavaboya götürdüm.

"Şu ekmek," dedi Kacey kendi kendine tekrarlayarak. "İnanılmaz."

"Öyle," diye kabul ettim. "Sana bir ekmek vermekten mutluluk duyarım." Dondurucum olduğu gibi ekmek do-

luydu. Nazik itirazlarıma rağmen Nikolai her derste bir ekmek getirmekte ısrarcıydı.

"Bu yetenekli öğrencin nerede çalışıyor?"

"Koreski Şarküteri'de. Anladığım kadarıyla ekmeklerini Nikolai yapıyor."

Kacey oturma odasında dolanarak koleksiyonumu daha önce hiç görmemiş gibi kitap raflarına baktı. "Beni oraya götürmelisin, böylece kendi ekmeğimi alabilirim."

Aslında şarküteriye hiç gitmemiştim. "Ekmek sattıklarından emin değilim."

"O zaman öğrenmemiz lazım," diye üsteledi Kacey eline çantasını alarak. "Hadi gidelim."

İşte bu tam Kacey'ydi. Kafasına bir şey koyduğunda durdurulamaz bir güç haline gelip harekete geçiyordu.

"Şimdi mi?"

"Buradayım. Daha iyi bir zaman düşünemiyorum, ya sen?"

Bir bahane bulmaya çalıştım, ki bulsam bile Kacey'nin buna itiraz edeceğini biliyordum. Gülerek çantamı aldım ve kapıdan çıktık.

Koreski Şarküteri evimden bir kilometre uzaktaydı. Park yeri bulmak neredeyse imkânsızdı. Yürümeyi tercih etsem de Kacey arabayla gitmekte ısrar etti.

Öğle yemeği saati olduğu için müşteriler uzun bir kuyruk oluşturmuş, sandviç siparişlerini vermek için bekliyorlardı. Görebildiğim kadarıyla şarküteri ekmek satmıyordu. Ancak bu Kacey'yi durdurmadı. Ben şarküteride dolaşarak özel ürünlere bakarken Kacey sıraya girdi. Bir ara arka tarafta Nikolai'ı gördüğümü sansam da emin olamadım. Kapısındaki küçük bir pencereden mutfak görünüyordu ve birkaç kişi etrafta dolanıyordu.

Elime bir sarımsak dolgulu zeytin kavanozu aldığım sırada birden mutfak kapısı açıldı.

"Öğretmenim." Doğal olarak Nikolai'dı.

Seslenmesiyle döndüğümde tamamen beyaz giyinmiş olduğunu gördüm. Gülümseyerek onu gördüğümü belli ettim.

"Herkes, lütfen, öğretmenimi görmelisiniz." Nikolai tezgâhın etrafından dolaştı, dirseğimden tutarak tezgâha doğru yönlendirdi. "Bay Koreski, bu benim öğretmenim. O İngilizceyle alakalı her şeyi biliyor."

"Nikolai," diye bıyık altından itiraz ederken dükkân sahibiyle tanıştırmak için beni neredeyse kuyruğun önüne sürükledi.

"Leanne," diyerek elimi uzattım.

Bay Koreski büyük beyaz bir önlük takmıştı ve altmışlı yaşlarındaydı. Elimi sıkarken yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. "Nikolai hep senden bahsediyor."

Bunun olabileceğinden korkuyordum. Nikolai, Koreski Şarküteri'den o kadar sık bahsediyordu ki orada çalışmanın hayatının büyük bir parçası olduğunu biliyordum.

"Ona ekmek yapıyorum," diye gururla devam etti Nikolai. "Onu değerlendirdiğimi gösteriyorum."

"Değer verdiğimi," diye düzelttim alçak sesle.

"Evet, evet, değer verdiğimi." Dirseğimden tutarak beni bir başka çalışana götürüp tekrar tanıştırdı. Bu işlem birkaç müşteri de dahil olmak üzere tüm şarküteriyle tanıştığımı hissedinceye kadar devam etti. Bu arada mahcubiyetten yüzümün pembe pembe olduğuna emindim.

"Nikolai," diyerek yoldan geçenlerle tanışmam için beni kaldırıma sürüklemeden onu durdurdum. Coşkusuna ket vurmak istemiyordum, ama bu kadarı çok fazlaydı. "Arkadaşım burada," dedim dikkatini başka tarafa çekmeyi umarak. "Senin ekmeğinle öğle yemeği hazırladım ve şimdi kendine ekmek almak istiyor."

Hemen başını iki yana salladı. "Mümkün değil. Ben sadece sana ekmek yapıyorum."

"Biliyorum, burada ekmek yapmadığınızı söylemiştin." Bay Koreski'nin Nikolai'ın dükkândan çaldığını düşünmediğinden emin olmak istiyordum.

Bana bakıp göz kırptı. "Burada ekmek makineyle karıştırılır. Evde kendi ellerimle yapıyorum."

"Şarküteri senin ekmeklerini satmıyor mu... yani sandviç için olanlardan başka?"

"Aynı şey değil."

"Yani Kacey senin ekmeklerinden satın alamaz mı?" diye sordum tekrar, kesin olsun diye.

"Hayır," dedi gene, gözleriyle benimkileri esir ederek. "Ekmeği sadece senin için yapıyorum öğretmenim." Sonra tam çıkaramadığım bir şey ekledi, ama kulağıma, "Leanne'im," demiş gibi geldi.

9

Nichole

Pazartesi öğleden sonra, okul otoparkında yürürken telefonumdaki mesajları okudum. Shawntelle en az altı mesaj çekmişti. Her biri Rocco'dan bahsediyordu. Sonuncusu beni gülümsetti.

Shawntelle: O adamı istemediğin için ona kement atmıyorsun. Ben yaparım.

Rocco ve ben arkadaştık. Hatta öyle denebileceğinden bile emin değildim. Gerçek arkadaştan ziyade tanıdıktık. Kaylene'i ondan daha iyi anlıyordum ve dans dersi Rocco ya da benim için değildi.

Ben: Rocco'yla ben sadece arkadaşız.
Shawntelle: Onu ben alabilir miyim?
Ben: Önce ona sormak isteyebilirsin.
Shawntelle: Bir bityeniği olduğunu biliyordum.
Ben: Ona senin iletişim bilgilerini vermemi ister misin?
Shawntelle: Evet dememe gerek var mı?
Ben: Tamamdır.

Owen'ı kreşten alırken hâlâ gülümsüyordum; tam eve girerken telefonum çaldı. Owen eve girerken telefonu kulağıma götürdüm.

"Bu akşam hâlâ geçerli mi?" diye sordu Rocco, sesi hiç de mutlu gelmiyordu.

"Evet. İptal etmiyorsun, değil mi?"

Kıkırdadı. "Kaylene'in buna izin vereceğini cidden düşünüyor musun?"

Gülümsedim, şimdi cayarsa kızının bunun hakkında konuşmasını sonsuza dek dinleyeceğini biliyordum. "Haklısın. Sosis ve ev yapımı peynirli makarna sever misin? Sevmiyorsan kendi yemeğini getir çünkü bunları hazırlayacağım."

"Kendim pişirmek zorunda kalmayayım da ne olursa yerim," diye temin etti. "Kendimi kötü hissediyorum. Kaylene'le bana iyilik yapan sen olduğun halde akşam yemeği istememeliydim."

"Hey, anlaşma anlaşmadır. Ben kabul ettim, bu yüzden saat altı civarında iştahla yiyip bitirmeye hazır olarak gelin."

Arka plandaki gürültü telefona ulaşınca Rocco'nun sonra söylediklerini duyamadım. "Üzgünüm, ne dediğini duyamadım."

"Muhtemelen duymaman daha iyi," diye homurdandı.

"Tamam, seninle ve Kaylene'le saat altıda görüşürüz." Tam telefonu kapatacakken Shawntelle'in Rocco'ya duyduğu ilgiyi hatırladım. "Rocco," dedim alelacele.

"Evet?"

"*Başarı İçin Giyin*'de kadınlardan biri seni gördü ve ilgileniyor. İletişim bilgilerini ona vermemi ister misin?"

Kıkırdadı. "Bu bir şaka, değil mi?"

"Hayır, ciddiyim. İsmi Shawntelle. Tam bir kadın ve uyumlu bir karakteri var."

Rocco cevap vermeyince önce beni duymadığını düşündüm. "Rocco? Anladın mı?"

"Anladım."

"Ve?" Ona baskı yapmak istemiyordum, ama Shawn-

telle'in bir cevap alana kadar beni rahat bırakmayacağını biliyordum.

"Hayır, teşekkürler."

"Tamam, ona söylerim. Sonra görüşürüz."

Cevabı anlaşılmazdı, yine de canı sıkılmış gibi, sesi sert geliyordu. Tüm bu dans dersi meselesinin moralini bozduğunu tahmin ettim. Başta keyfi yerinde gibiydi, sonra sessizleşmiş, ardından dalgınlaşmıştı. Ona birini ayarlamaya çalışmam hoşuna gitmemiş olabilirdi.

Saat altıda yemek neredeyse hazırdı. Peynirli sos ocakta yavaş yavaş pişiyordu, makarna suyu ise kaynamayı bekliyordu. Brüksellahanası haşlamış, tereyağı ve sarımsakla sote etmiştim.

Owen enerji doluydu. Kapı çaldığında üç yaşındaki oğlum oturma odasının zemininde dizlerinin üzerinde kamyonlarını sürüyor, gürültü yapıyordu.

Sadece Rocco'yla Kaylene olabilirdi. Onları selamladım ve Rocco'nun öncekinden daha iyi bir ruh halinde olmadığını fark ettim. Bir elinde altılı pakette bira, diğerinde bir şişe beyaz şarap vardı.

"Bunun için hazır mısınız?" dedim keyifle. Rocco'nun tüm huysuzluğu üstündeydi.

"Ben hazırım," diye hevesle yanıtladı Kaylene.

Owen yerinden fırlayıp konukları karşılamaya koştu, kafasını yapabileceği kadar geriye eğip Rocco'ya baktı.

"Arkadaşım Rocco'yu hatırlıyorsun Owen, değil mi?"

Owen başını salladı, Rocco Owen'ın çakması için elini uzattı. Oğlum sırıttı ve sertçe tokatladı.

"Bu Rocco'nun kızı Kaylene."

Owen hemen Kaylene'in elini yakaladı. "Gel benim kamyonlayımı göy." Owen'ın peltek konuşması son zamanlarda daha belirginleşmişti. Ben endişeleniyordum ama Jake geçeceğinden emindi.

Rocco'ya yeni bir gözle bakınca Shawntelle'in haklı olduğunu kabul ettim; gerçekten harika bir adamdı ve şimdiye kadar fark etmemiştim. "Çılgınca dansa hazır mısın?" diye takıldım.

Bana ters ters baktı. "Neyse ne."

"Baba," diye homurdandı Kaylene. "Tutum kontrolü."

"Tutum kontrolü mü?" diye tekrarladım.

"Evet, babam bana hep söylüyor." Kaylene yerde Owen'la birlikteydi.

"Ne oldu da seni böyle tatsız bir ruh haline soktu?" diye sordum.

Rocco peşimden mutfağa geldi, altılı paketi bıraktı ve kendine bir bira açtı. Birini bana uzattı ama reddettim.

"Bir şeyim yok benim," diye karşılık verdi birasından içtikten sonra. "Bu dans dersi için daha önce de coşkulu değildim, şimdi neden olayım ki?"

"Eğlenceli olacak, söz veriyorum."

Şarap şişesini tezgâhta biranın yanına koydu. Birkaç pahalı şarabı tanıyordum çünkü Jake, Oregon'daki en prestijli şarap imalathanelerinin birinde satış temsilcisi olarak çalışıyordu. Bu şişe ucuz markalardan biri değildi.

"Bu harika bir şaraptır," dedim Rocco'nun şaraptan anlamasına biraz şaşırarak.

"Pizzayı çatal bıçakla yiyen birinin birayla ilgilenmeyeceğini düşündüm."

Her nedense pizza yeme alışkanlıklarım onu rahatsız etmişti. "Bazen bira içerim." Pek sık olmadığı doğruydu. Şarap tercih etmeye gelince ise beni kesinlikle doğru anlamıştı.

"Yani bana elli doları boşa harcadığımı mı söylüyorsun?"

"Hiç de değil, şarabın tadını çıkaracağım." Ocaktaki su kaynamaya başlamıştı, makarnayı ekledim, karıştırdım ve ocağın saatini dokuz dakikaya ayarladım.

Rocco kapağı kaldırıp brüksellahanalarını inceledi.

"Umarım brüksellahanası seviyorsundur." Risk almıştım, ne yapayım en sevdiğim sebzeydi.

Rocco omuz silkti.

"Babam bayılır," diye seslendi Kaylene oturma odasından.

Rocco'ya baktığımda gene kaşlarını çattığını gördüm. Uzanıp yüzünün yan tarafını avucuma aldım, dikkatini kendime çevirdim. "Rocco, sana söz veriyorum dans işini mümkün olduğunca sancısız halledeceğim."

Uzunca bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra iç çekerek başını salladı. Birden arkasını döndü. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu sırtı bana dönük halde.

"Hayır, her şey kontrol altında."

Kalan birayı buzdolabına koydu, oturma odasına giderek kanepeye oturdu. Owen onun yanına gitti ve bu kadar iriyarı olmasına inanamıyormuş gibi sadece gözlerini dikip baktı. Rocco ona gene el çaktırdı.

"Nasılsın ahbap?" diye sordu.

"Kamyonlayı seviyoyum."

"Ben de."

Kaylene, Owen'a yaklaştı. "Babam bunun gibi bir kamyon kullanıyor," dedi Owen'ın oyuncak kamyonunu işaret ederek.

Owen'ın gözleri iki misli büyüdü. "Geyçekten mi?"

Rocco geldiğinden beri ilk kez sırıttı. "Gerçekten. Bir gün seni bindirmemi ister misin Küçük Adam?"

Owen öyle coşkuyla başını salladı ki tepetaklak düşmesinden korktum.

"Harika. Annenle bir zaman belirleriz, seni götürürüm."

"Geyçekten mi, geyçekten mi?" Owen şansına inanamıyormuş gibi tekrar tekrar sordu. "Söz mü?"

"Söz, annen kabul ederse."

Hem Owen hem Rocco bana bakıyordu. Gülümsedim.

"Gördüğün gibi Owen sevinçten uçar. Teşekkürler Rocco, gerçekten çok naziksin."

Ocağın saati çınlayınca makarnayı kontrol ettim. Tam tencereyi süzgece boşaltmak üzereydim ki Rocco arkamda durdu. "Bırak ben yapayım," diye ısrar etti.

Tencereyi ona vererek en büyük seramik kâsemi çıkardım. Peynirli sosun tadı harikaydı. Hile yaparak gerçek peynir yerine hazır peynir sosu kullanmış, yarım fincan ekşi krema katarak daha da ipeksi hale getirmiştim.

Rocco makarnaları süzdü, kâseye koydu, sonra da karışımın üstüne sosu ekledi. Beğeniyle parmağını yalayarak, "Kutudan çıkmış gibi değil tadı," dedi.

"Kutudan çıkmadı. Ben yaptım."

"Öyle mi?" Kaylene fazlasıyla etkilenmiş görünüyordu. "Ev yapımı makarna hiç yemedim."

"Bu yemek dans dersini zahmete değer hale getirebilir," diye mırıldandı Rocco.

Kaylene masaya yürüdü. "Vay be, bu gerçek bir akşam yemeği."

"Sosis en sevdiğim şey." Owen sandalyesine tırmandı ve hevesle çatalını aldı.

"Geyçekten mi?" diye şaka yaptı Kaylene, Owen'ın yanlış telaffuzuyla. Hepimiz, hatta Owen bile gülümsedi.

Yemeğin güzel olduğunu, makarnayla peynirin bundan daha iyi olamayacağını itiraf etmeliyim. Yemek yedikten sonra Rocco'nun morali düzelince aç olduğu için huysuzlandığını düşündüm. Hem Rocco hem de Kaylene ikinci tabaklarını aldılar. Görünüşe göre onlar için ev yemeği nadir bir şeydi. Konuşmalarındaki ufak tefek şeylerden çoğu öğünlerini alelacele geçiştirdiklerini ya da dışarıdan yemek söylediklerini öğrendim.

Bulaşıklar kaldırıldıktan sonra Kaylene dans etmeye heveslendi. Bazı dans hareketlerini Rocco için kolaylaştıracağını düşündüğüm birkaç şarkı seçmiştim. Şarkı listesinde ilerledikçe daha da rahatlayacağını umuyordum.

"Tango öğrenmekle ilgilenmiyorum. Sadece birkaç temel adım." Gene Hulk pozunda durmuş, kollarını kavuşturarak odanın öbür tarafından bana ters ters bakıyordu.

Müzik başladı, tempolu bir ritmi vardı. Kaylene oturma odasının ortasına sıçradı, kalçasını sallayarak döndü. Kollarını başının üzerine kaldırdı, vücudunun her kısmını dahil ederek pratiğini yaptığı hareketleri gururla babasına gösterdi.

Rocco gözlerini devirdi. "Ben bunu kesinlikle yapmam."

"Hadi ama baba," diye seslendi Kaylene, harekete geçirme isteğiyle iki kolunu ona doğru uzattı.

Rocco başını iki yana salladı. "Hayır. Asla."

"Hadisene Rocco," diyerek elini tuttum. Onu harekete geçirmek, Özgürlük Heykeli'ni yerinden sökmeye çalışmak gibiydi. Yerinden oynamıyordu. Onu teşvik etmenin tek yolunun Kaylene'e katılarak daha az çılgın hareketleri göstermek olduğunu düşündüm. Zeminin orta yerine gittim, kalçamı sallayarak ayaklarımı ileri geri hareket ettirdim.

Owen araya atıldı ve trambolin üzerindeymiş gibi zıplamaya başladı. "İşte böyye. İşte böyye," diye bağırdı Rocco'ya.

"Harika, şimdi de üç yaşındaki bir çocuktan dans dersi alıyorum."

Gülüşümü sakladım. "Sadece birazcık vücudunu hareket ettir," dedim teşvik etmesini umduğum bir ifadeyle. "Tüm gereken bu. Ritmi hissetmiyor musun?"

"Hissettiğim..." Her ne söylemeye niyetlendiyse vazgeçti ve yüzündeki ifadeyi görünce buna şükrettim.

Başka bir şarkıya geçti. Kaylene öne eğilerek soluklandı. Owen başının tepesini halıya dayayarak onu taklit etti.

"Okul dansında gerçekten böyle mi dans ettin?" diye sordu Rocco kızına kaşlarını çatarak.

"Gençler böyle dans ediyor," dedim Rocco'ya. Elini tuttum, bu sefer Rocco kıpırdandı ve yavaşça öne doğru birkaç adım attı. "Sadece ayaklarını böyle yap." Ayaklarımı yana doğru hareket ettirerek basit bir figür yaptım. Rocco sanki bükülüp uçmasını bekliyormuş gibi, ayaklarına bakarak beceriksizce benim örneğimi takip etti.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

Kaylene ve Owen, Rocco'nun etrafında daire çizerek dans ediyor, çok eğlenerek gülüyorlardı.

"İyi gidiyorsun."

Rocco başını kaldırdı, göz göze geldik. Tamamen çaresiz görünüyordu.

"Kollarını nasıl hareket ettireceğini göstereyim," dedim, o sırada giderek daha rahatsız olduğunu ve dikkatini başka yöne çevirmesi gerektiğini anlamıştım. Dirseklerimi yan taraflarıma bastırıp parmaklarımı hayali bir orgun tuşlarında gezdirdim.

"Hepsi bu mu?" Şoke olmuş gibi konuşuyordu. "Tüm yapmam gereken bu mu?"

"Şimdilik," diye güvence verdim ona. Önce bir gevşesin, eğleneceğinden ve kendi hareketlerini bulmaya daha hevesli olacağından emindim.

"Baba, harika görünüyorsun." Kaylene ona ışıl ışıl gülümseyecek kadar duraksadı.

"Yapma."

"Tartışma," dedim Rocco'ya gülümseyerek.

Dikkatini bana verdi ve tebessümüme yarı gülümseyerek karşılık verdi. "O kadar da kötü değil."

"Gördün mü bak, sana söylemiştim."

"Demek sen de şu 'ben sana söylemiştim' diyen kadınlardansın."

"Sanırım öyleyim," dedim ama ikimiz de gülümsüyor ve eğleniyorduk.

Birkaç denemeden sonra tam da düşündüğüm gibi, Rocco tıpkı Elton John gibi hayali tuşlara basıyordu. Çok geçmeden omuzları ritmi yakaladı ve parmaklarıyla birlikte oynatmaya başladı.

"Yavaş bir şarkıyla nasıl dans edeceğini göstermemi ister misin?" diye sordum.

Hareket etmeyi bıraktı. "Vals gibi mi demek istiyorsun?"

"Bir bakıma. Salon dansları dersi almıştım..."

"Elbette almışsındır," dedi lafımı keserek.

"Söz veriyorum, çok kolay."

Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Bir sonraki şarkı daha yavaştı ve kollarımı ona uzattım. Kısacık bir an tereddüt ettikten sonra beni kendine çekti, kollarını belime sarıp sırtımı sıkıca tuttu. Hareketsiz durarak bana baktı.

Nefesimi içime çektim. Bir an sadece ona bakarak karşılık verebildim. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı ve bu, Rocco'ya dans öğretirken yaptığım hareketlerden kaynaklanmıyordu. Ne yaparsam yapayım, ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Böyle iyi mi?" diye sordu yine kaşlarını çatarak.

"Evet, mükemmel." Neyse ki bende farklı bir şey dikkatini çekmemişti.

"Bundan sonra ne yapacağım?" diye sordu, ben cevap vermeyince ismimi söyledi. "Nichole?"

Silkinip içinde bulunduğum transtan çıktım. Gerçekten orada durup sanki Yunan tanrısıymış gibi aval aval ona mı bakakalmıştım? Ne kadar aşağılayıcıydı. Çabucak göz temasını bozarak konuştum. "Gerçekten daha önce göster-

diğimden farklı değil. Sadece partnerini tutarken ayaklarını hareket ettir, ama daha yavaş bir tempoyla olsun."

"Böyle mi?" diye sordu, yanağını başımın tepesine yaslayarak beni kalbini duyacak kadar kendine çekti. Belki de duyduğum güçlü bir tempoyla, hızla atan kendi kalbimdi. Bir erkeğin kollarında olmayalı yaklaşık iki yıl olmuştu. Aklım ve yüreğim yaşamaya hiç hazır olmadığım duygulara boğulmuştu. Hareket etmek için çaba göstermiyordum. Rocco benim bir altmış ikilik boyumdan çok daha uzundu ve gözlerimi kapayıp ona yasladığımda başım ancak göğsüne geliyordu. Kokusu belirgin şekilde erkeksiydi. Ormanı, odunsu kokusuna karışan hafif bir yakıt kokusu sevimsiz olabilirdi ama Rocco'da olunca çekici, romantik geliyordu. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Bu kokuyu içime çekmek, anısını beynime kaydetmek istiyordum.

"Nasıl yapıyorum?" diye sordu fısıltıyla.

"Harika." Kendi sesim alçak ve biraz tutuk gelmişti. Boğazımı temizledim. "Aslında gerçekten iyi gidiyorsun,"

"Yavaş dansı benimle dene baba," dedi Kaylene.

İstemeye istemeye kollarımı indirip geri çekildim. Yüzümden okuyacaklarından korktuğumdan, başımı kaldırıp Rocco'ya bakmadım. Az önce aramızda bir şeyler olmuştu ve ne olduğundan emin değildim... bunu bilmek istediğimden bile emin değildim.

Ben geri çekilirken yerimi Kaylene aldı. Rocco'yla göz teması kurmamak için kararlı bir çaba gösteriyordum. Owen'ı kucağıma alarak onunla dans ediyormuş gibi yaptım. Üç yaşındaki oğlum yorulmuştu ve birkaç dakika içinde omzumda uyuyakaldı.

Rocco'yla Kaylene'e onu yatıracağımı işaret ettim, vals yaparak koridordan odasına götürdüm. Oğlum bitkin düşmüştü, üstünü değiştirip pijamalarını giydirirken kımıldamadı bile.

Geri döndüğümde Kaylene müziği kapatmıştı, gitmeye hazırlardı.

"Teşekkürler," dedi Kaylene, içgüdüsel bir şekilde kollarını boynuma atıp teşekkür etmek için sarıldı.

Rocco'ya baktım. Hiçbir şey söylemedi, erkeklerde bilmek zor olsa da, onu doğru okuduysam, kafası karışmış görünüyordu. "Seninle daha sonra görüşürüz," dedi.

"Babam harikaydı."

"Öyleydi," dedim. "Kim derdi ki bir gün Baryshnikov'a dönüşecek."

"Kim?" diye sordu Kaylene.

"Boş ver," diye mırıldandı Rocco.

"Sen de bilmiyorsun, değil mi?" diye dalga geçti kızı.

Kaylene gülerken Rocco kaşlarını çattı ama uzunca bir süre bana baktı, doğrudan içimi görüyor gibiydi.

Dikkatli bakışlarından rahatsız olarak onları kapıya kadar geçirdim. Kapıyı kapatıp ahşap çerçeveye yaslandım ve az önce Rocco'yla aramızda geçen, dile getirmediğimiz durumu düşündüm.

10

Leanne

Nikolai pazartesi gecesi yoktu ve bu yüzden endişelendim. Dersi hiç kaçırmamıştı, gelmesine mani olan bir şey yaşadığına emindim. Bu hiç ona göre bir şey değildi. En kendini adamış öğrencimdi; sınıfa ilk gelen ve son gidendi.

Hemen aklıma bir sürü ihtimal geldi. İlk düşüncem hasta olabileceğiydi. Belki de daha kötüsü, yaralanmıştı; belki işle alakalı bir kazaydı. Aklım can sıkıcı ihtimallerle doluydu. Ders boyunca dikkatim dağınıktı. Nikolai'ın sınıfta olmayıp tartışmalara katılamaması doğru gelmiyordu. Derse ne kadar katkıda bulunduğunu ya da diğer öğrencilerin onu ne sevdiklerini hiç fark etmemiştim. İki saatlik ders çok sıkıcıydı, akşam geçmek bilmiyordu.

Otoparka yürürken daha fazla dayanamadım. İlaca ya da yardıma ihtiyacı varsa memnuniyetle elimden geleni yapardım. Bana verilen kayıtlarda, cep telefonu numarası da dahil olmak üzere, tüm iletişim bilgileri vardı.

Sosyal merkez otoparkında arabamda otururken yapılacak şeyin onu aramak olup olmadığını düşündüm. Onun-

la konuşana kadar rahat edemeyeceğimi anlayınca karar verdim.

Numarasını tuşladım. Sinirden parmaklarım titriyordu, telefon çalarken nefesimi tuttum. Dördüncü kez çalmadan önce kapatmaya hazırlanırken cevap verdi. Derin bir uykudan uyanmış gibi mahmur bir tonda konuşuyordu.

"Merhaba," dedi, hoşuma giden derinden aksanlı sesiyle.

"Nikolai?"

"Öğretmenim?" Hemen canlanmıştı, örtüleri nasıl bir kenara atıp dik oturduğunu hayal edebiliyordum.

"Seni uyandırdım mı?" Öyle olduğu belliydi, yine de sordum.

"İyi misin?" diye sordu tamamen uyanık bir sesle.

"Elbette iyiyim. Seninle alakalı arıyorum. Bu gece derste yoktun." Zaten bildiği bir şeyi söyleyerek muhtemelen aptalca konuşuyordum.

"Hayır." Sesi alçalarak fısıltıya dönüşmüştü.

"Hasta mısın?"

"Hayır."

"İşyerinde mi yaralandın?"

"Hayır, yara yok, acı yok."

"O zaman aşırı yorgun olmalısın ve seni uyandırdım. Özür dilerim..."

"Evde kalıyorum."

"Ama neden?"

Duraksadı. "Milligan'ı biliyor musun?"

"Milligan mı?" Neden sorduğunu veya derse gelmemesiyle bunun ne alakası olduğunu bilmiyordum. Belki de ikinci bir işe girmişti. "Okulun yakınındaki barı mı kastediyorsun?"

"Evet, bar. Orada buluşup bira içelim."

"Şimdi mi?"

"Benimle bira içmek istemiyor musun?" Sanki ona hakaret etmişim gibi sönük konuşuyordu.

"Hayır... yani evet, seninle bira içmekten memnun olurum." Elimi alnıma götürdüm, bunu kabul ettiğime inanamıyordum. Oysa her zaman yaptığım gibi eve geri dönmeyi planlamıştım.

"Birazdan orada olurum. Masayı tutup sana Ukrayna birası sipariş ederim. İster misin?"

Hayrettir ki gülümsediğimi fark ettim. "Hiç Ukrayna birası içmemiştim. Amerikan birası gibi mi?"

"Hayır, çok daha güzel. Sen karar ver."

"Tamam, ben karar veririm."

Telefonları kapattık, elimle ağzımı örtüp gülmek için güçlü bir dürtü hissediyordum. Bira içmek için Nikolai'la gerçekten buluşacağıma inanamıyordum. Daha da şaşırtıcı olansa, bunun için sabırsızlanıyordum.

Söylediği gibi, oraya vardığımda Milligan Bar'da bir masaya yerleşmişti. İçeri girdiğimde Nikolai ayağa fırlayıp el salladı, yüzü şevkle aydınlanmıştı. Benim için bir sandalye çektikten sonra telaşla masanın etrafından dolaşıp kendi tarafına geçti.

"Ukrayna'nın bira imal ettiğini bilmiyordum," dedim, ama Ukrayna hakkında pek az şey biliyordum. Yani, ülkenin ve halkın Rusya'yla yaşadığı mevcut sıkıntılardan başka pek çok şeyden habersizdim.

"Chernikivske'yi bilmiyor musun?"

"Tekrar söyler misin?" Müzik ve canlı konuşmalarla gürültü düzeyi yüksekti. Söylediği yabancı ismi duymakta zorlanmıştım.

"Chernikivske? Ukrayna'da popüler bir biradır."

"Hayır, üzgünüm, hiç duymadım." Gülümsemeyi kesemiyordum.

Nikolai'ın gözleri yoğundu, sadece bana odaklanmıştı. "Tatmalısın. Beğenirsin."

Anlaşılan siparişi çoktan vermişti çünkü garson iki soğutulmuş bira bardağıyla iki şişe bira getirdi.

Nikolai bardağı hafifçe eğerek önce benim biramı doldurdu. "İyi bira için anahtar bol köpük. Köpükle tadı daha iyidir." İşi bitince bardağı önüme koydu, kendi birasını doldurmadan evvel benim tatmamı bekledi.

Pek bira içen biri olmadığım için nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Tadı hoşuma gitmezse ne diyeceğimi bilmiyordum. Tereddütle bardağımı dudaklarıma götürüp küçük bir yudum aldım.

Nikolai yüzümü inceliyor, sabırla tepkimi bekliyordu.

Tattığım diğer biralardan çok farklı olmamasına rağmen, gerçekten güzeldi. Ama ben bira uzmanı değildim.

Kararımı söyler söylemez Nikolai'ın yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. "Beğeneceğini biliyordum." Kendi bardağını doldurarak büyük bir yudum aldı, yutarken âdemelması inip çıktı.

"Sevdim."

Sanki unutmuş gibi elini aşağı uzatıp masaya bir somun ekmek koydu. "Sana kara ekmek yapıyorum. Birayla yersin, olur mu?"

Gülümseyerek başımı salladım. Gülümsemekten artık ağzım acıyordu. Bu bana göre bir huy değildi. Bu gürültülü barda, pek tanımadığım bir adamla oturmuş Ukrayna birası içerken kendimi hafif ve tasasız hissediyordum.

Önceki derste bahsettiğimiz birkaç deyim ve argo kelimeyi tartışarak tam otuz dakika çene çaldık. Çabuk anlıyordu, gülüp birbirimize şakalar yapıyorduk.

"Bu gece seni özledik," dedim muhabbet duraklayınca.

Nikolai anında gözlerini yere indirdi, benimle göz temasından kaçınıyordu.

"Sadece benim favori öğrencim değilsin, görünüşe göre başka herkes aynı şekilde düşünüyor."

"Ben senin gözünde miyim?"

"Öğretmenin gözdesi," diye düzelttim.

"Ha, tamam, öğretmenin gözdesi." Bir tebessüm belirdi dudaklarında, ama bana hâlâ bakmıyordu.

"Nikolai, bana dersi neden ektiğini söyleyebilir misin?" Keyfi yerinde görünüyordu, hasta değildi.

Ben soruyu sorunca nefes aldı ve omuzları kalkıp indi. "Artık beni sevdiğini sanmıyorum."

Bunu anlamakta zorlanarak gözlerimi kırpıştırdım. "Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Seni utandırıyorum."

"Ne zaman?" Beni utandıracak bir şey yaptığını hatırlayamıyordum, özellikle de yakın zamanda.

"İşyerimde," dedi Nikolai başını eğik tutarak. "Seni arkadaşlarıma öğretmenim olarak tanıştırdığımda."

"Bu bir hafta önceydi." O gece ve sonraki çarşamba derse gelmişti.

"Bay Koreski bu öğleden sonra soruyor. Seni utandırdığım için beni affedip etmediğini soruyor. O zamana kadar düşünmüyorum. Bilmiyorum. Burada kötü hissediyorum." Elini kalbine bastırdı. "Utangaç hissediyorum."

"Yani derse bu pervasız bir soru yüzünden mi gelmediğini söylüyorsun?"

"Pervasız nedir?"

"Bay Koreski şaka yapıyordu. Ciddi değildi."

"Ama bu doğru. Seni arkadaşlarıma gösterdiğimde yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Yüzün kırmızı oluyor."

"Utandım," diye itiraf ettim, "ama sadece ilgi odağı olmaya alışık olmadığım için." Anlamayabileceğini düşünerek detaylandırdım. "İnsanların bana bakması benim için rahatsız edici."

"Ah. Seni utandırmak istemem. Seninle gurur duyuyorum öğretmenim."

"Ben de senin öğretmenin olduğum için gurur duyuyorum."

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Sırıttı, omuzlarından yük kalkmış gibi görünüyordu. "İyi miyiz?"

"İyiyiz," diye güvence verdim. "Ama Nikolai, bir dahaki sefere bir şeyden şüphelendiğin zaman sormanı istiyorum. Tahminlerde bulunma." Anlamayabilirdi, bu yüzden biraz daha açıkladım. "Sor ve açıklamama izin ver. Senin düşündüğün şeyi hissettiğime karar verme. Bunun yerine bana sor. Tamam mı?"

"Tamam, sorarım."

"Bu gece önemli bir dersi kaçırdın."

Güldü. "Dersi kaçırdığım için mutluyum."

"Mutlu musun?" Bu hiç mantıklı değildi.

"Beni arıyorsun. Beni özlüyorsun."

Beni yakalamıştı. "Evet, seni özledim. Hepimiz özledik."

"Ama sen daha mı fazla?" Yüzü umutla aydınlanmıştı.

Bunu itiraf etmem Nikolai için önemli görünüyordu. Kollarımdan aşağı bir karıncalanma hissi yayıldı ve birden gerildim. Huzursuzlandım. O anda Nikolai'ın haklı olduğunu fark ettim. Onu bir öğrenciden daha fazla özlemiştim.

Tam o sırada kalbimin bu adama karşı hassas olduğunu anladım. Benim için bu kadar çabuk önemli hale gelmesinden ürkmüştüm. Sanırım bu anlaşılabilir bir durumdu. Otuz beş yıldır ilk kez bekârdım, karşımda saygı ve beğeniyle dolu bu çekici adam vardı. Yıllardır böyle hissetmemiştim, sözlerini yaz kuraklığında sıcaktan kavrulmuş bir çiçeğin suya hasret kalması gibi içime çekiyordum.

Saatime bakarak şov yaptım. "Gitme zamanım geldi."

"Biranı bitirmiyor musun?"

"Lütfen Nikolai, geç oldu ve gitmem gerekiyor."

Kaşları çatılınca alnı kırıştı. "Ne yapıyorum? Ne diyorum? Şimdi gülmüyorsun."

"Oh, Nikolai, hiçbir şey yapmadın. Çok tatlı ve ilgilisin, ama benim... eve gitmem gerekiyor. Geç oldu ve ben... sabaha yapacak işlerim var."

"Bana sor diyorsun ve soruyorum," dedi, şimdi ciddileşmişti. "Ne diyorum da korkmuş bir gelincik gibi kaçıyorsun."

"Tavşan."

"Rengin soluyor ve gitmen gerektiğini söylüyorsun. Seni gene mi utandırıyorum?"

Başımı iki yana sallayarak kalktım, çantamı aldım. "Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Çarşamba günü derste görüşürüz." Masanın orta yerinde duran ekmeği alarak binada yangın çıkmış gibi alelacele Milligan Bar'dan çıktım. Kendimi aptal ve gülünç hissediyor, ilk randevusundaki liseli bir kız gibi davrandığım için ellerimi yanaklarıma götürmek istiyordum.

Daha ancak yarım blok yürümüştüm ki arkamdan Nikolai'ın bana seslendiğini duydum. Durmayı reddederek hızlandım.

Nikolai beni izledi.

Kendi davranışımdan dehşete düşmüştüm. İçim titriyordu, bir an kaldırıma kusmaktan korktum. O kadar hızlı yürüyordum ki neredeyse koşuyordum.

Benim aceleyle uzaklaşmamın Nikolai'ı durdurmayacağını tahmin etmeliydim. Arabamı park ettiğim ara sokağa kadar beni takip etti. Ona ne diyeceğimden emin değildim.

"Leanne?"

Sesi yumuşak ve o kadar tatlıydı ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Sokakta arabayla benim yanımda durdu, soru dolu gözlerle yüzümü inceledi. "Neden benden kaçıyorsun?"

Başımı iki yana salladım, cevap veremiyordum. "Seni aramamalıydım."

"Neden? Aradığın zaman beni mutlu ediyorsun. Çok mutlu."

Ona bakamıyordum, bakarsam içimdeki özlemi göreceğinden korkuyordum. Karın boşluğumda toplanan duygu öyle yabancıydı ki, bununla ne yapacağımı bilemiyordum. "Seni görmem uygun değil."

"Uygun nedir?" Sorgulayarak ellerini kaldırdı.

"Ben senin öğretmeninim... bu yakışık almıyor," dedim.

"Dersi bırakırım, o zaman bu... kelime neydi? Uygun mu?"

"Ah Nikolai..." Bakışlarımı kaldırıp güçlü ve belirgin çenesine elimi koydum.

Elimi tuttu, yüzünü çevirip avucumu öptü.

İçimi dolduran duygu öyle güçlüydü ki neredeyse dizlerim büküldü. "Ne yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldadım başka tarafa bakarak.

"Aramana çok seviniyorum," diye fısıldayarak elini yavaşça boynumun etrafından geçirdi. "Bütün gün seni düşünüyorum. Ne hissettiğimi söylemek istiyorum, ama doğru sözleri bilmiyorum." Koyu renk gözleri bana bakarken daha da yoğunlaştı. "Sana kelimelerle söyleyemediğim şeyleri söylemek için ekmek veriyorum."

Tüm varlığım bu sözleri duymak için açtı. Parlak ve kırpılmayan, özlemle dolu gözleri gözlerimi buldu.

Başımı öne doğru kaldırıp dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bu öpüşmenin bana ne yaptığını tarif etmem mümkün değil. Tek bir öpücüğü tüm vücudumun her bir parçasında hissettim. Hemen tepki verdim. Şiddetli yağmurdan sonra sel basan çorak topraktaki bir çöl çiçeği gibi ona açıldım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kaburgalarımdan birine zarar vereceğinden korkuyordum.

Nikolai'ın parmakları saçlarımın arasında geziniyordu, öpmesi sona erince yüzünü boynuma gömdü.

Konuşamıyor, tek kelime edemiyordum, ona verdiğim dizginlenemez yanıttan şoke olmuştum. Tek bir öpüşmeyle böyle hissetmek beni korkutmuştu.

Bu Kacey'yle konuşmamın üzerinden bir hafta geçmeden olmuştu. Hayatımda bir erkeğe ihtiyacım olmadığında ısrar etmiştim. Beni şoke eden bir erkeği istememdi. Herhangi bir erkeği değil. Nikolai'ı istiyordum. Çaba harcayarak kollarından sıyrıldım.

Alnını alnıma yasladı. "Tüylerimi kaldırıyorsun."

Hafifçe gülümsedim, usulca dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Tüylerimi ürpertiyorsun."

"Bak. Kollarıma bak." İncelemem için kolunu uzattı. "Bunu sen yapıyorsun. Kalbimi gürültülü yapıyorsun. Yokla." Elimi yakalayıp göğsüne bastırdı. "Ne yaptığını görüyor musun?"

Beni incelerken kalbi açık ve sıcaktı. Beni güzel görüyordu, tapınılacak ve üstüne titrenecek gibi görüyordu. Gözleri o kadar sevecendi ki gözyaşlarımı tutamadım.

İlk gözyaşları yanaklarımda ıslak izler bıraktı. Nikolai parmaklarıyla lekeleri sildi. "Neden ağlıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Öperken seni incitiyor muyum?"

"Hayır, asla."

"Ama neden ağlıyorsun?"

"Sebebini bilmiyorum." Biliyordum, ama ona söylemek sadece beni tekrar öpmesini teşvik edecekti.

"Çarşamba derse gelirim," diye söz verdi.

Başımı salladım.

"O zaman konuşuruz. Daha fazla Ukrayna birası içeriz."

Kendimi tutamayıp gülümsedim.

"Gülerken daha da güzel oluyorsun." Arabanın kapısını

açtı, bindim. Kapıyı kapatıp geri çekildi. Kafam sersem gibi, düşüncelerim karmakarışık bir halde yola koyuldum.

Eve geri döndüğümde saat onu geçiyordu. Kacey'nin gece kuşu olduğunu bildiğim için, şöminenin önündeki kanepeye oturdum ve telefonu kulağıma iyice bastırarak onu aradım.

"Leanne, bir şey mi oldu? İyi misin?"

Ona ne cevap vereceğimden emin değildim. "Harikayım."

"Madem durum bu, o zaman neden bu kadar geç vakitte telefon ediyorsun? Bu senin yapacağın bir şey değil."

Haklıydı. Tüm arkadaşlığımız boyunca hiç saat dokuzdan sonra aramamıştım. "Geçen hafta öğle yemeği yerken söylediklerini düşünüyordum."

"Bir sürü şey söyledim ben."

"Biliyorum. Şu arkadaşlık sitelerinden birine girme önerinden söz ediyorum."

"Yapacak mısın?" Şaşırmış gibi konuşuyordu.

Gözlerimi kapatıp altdudağımı ısırdım. "Evet," diye fısıldadım. "Yeniden biriyle çıkmaya hazırım."

Nikolai bana tam olarak ne kadar hazır olduğumu göstermişti.

11

Nichole

İmzalanmış ve kaydedilmiş son boşanma kâğıtları salı günü öğleden sonra postayla geldi. Ne Jake'in ne de benim mahkemeye gitmemiz gerekmişti. İşlemler avukatlarımız tarafından halledilmişti. Kâğıtları okumadım, hatta Owen gece uyuyuncaya kadar zarfı bile açmadım. Oğlum uyur uyumaz kâğıtları zarftan çıkardım ve birkaç dakika hukuki sözlere baktım. Kalbim yargıç tokmağı gibi çarpıyor, evliliğimin tabutundaki son çivileri çakıyordu.

İki saat sonra karanlıkta oturuyor, Rocco'nun bir hafta önce akşam yemeği ve dans dersine teşekkür etmek için beraberinde getirdiği pahalı şarabı yudumluyordum. Gözyaşlarımın ne zaman akmaya başladığını bilmiyordum. İstemeden, davetsiz bir şekilde başlamıştı. Tüm gözyaşlarımı bu evliliğin başarısızlığı sırasında döktüğümü sanmıştım. Ama yanılıyordum.

Bir saat içinde neredeyse kutudaki tüm kâğıt mendili bitirdim, o kadar sık sümkürdüm ki sabah olduğunda gözlerim gibi burnumun da kıpkırmızı olacağından emindim.

Cep telefonum çaldığında Jake olduğunu görünceye kadar açmadım. Onun da benim kadar canının yandığını biliyordum.

"Hey," diye fısıldadım, ağladığımı bilmesini istemiyordum.

"Hey." Duraksadı. "İyi misin sen?"

"Evet. Ya sen?"

Yine tereddüt etti. "Dayanacağım. Bugün son belgeleri aldın mı?"

"Evet. Sen?"

"Evet." Birbirimize söyleyeceğimiz pek bir şey yoktu.

"Owen bu hafta benimle," diye hatırlattı. "Cuma günü öğleden sonra onu kreşten alırım."

"Tamam."

İkimiz de sustuk, acıyan kalplerimiz birlikte atıyordu.

Önce Jake konuştu. "Daha ne yapabilirdim bilmiyorum Nichole. Bunu istemedim."

Ben de istememiştim, ama ilişkiye geri dönüp ona tekrar güvenmekten sürekli korkamazdım. Her geç kaldığında omzumun üzerinden bakarak Jake'in nerede veya kiminle olduğunu merak edemezdim. Ben annesi değildim. Annesinin onca yıl yaşadığı şekilde yaşayamazdım.

"Seni sevdim," diye fısıldadı Jake, sesi acıdan boğuk çıkıyordu.

Evet, Jake beni sevmişti ama sadık kalacak kadar değil. "Ben de seni sevdim."

"Benim gibi birini asla bulamayacaksın."

Başımı geriye eğip tavana baktım. "Mesele bu değil mi, Jake?"

"Sana bir prenses gibi davrandım," diye devam etti benim sözlerimi duymazdan gelerek.

Söyledikleri doğruydu, beni şımartmıştı; her kaprisimi kabul etmiş, sürekli hediyeler almış, bir dediğimi iki etme-

mişti. Bu hediyelerin sevgiden mi, yoksa başka bir kadınla yattığı için duyduğu suçluluktan mı olduğunu yine merak ettim. Sanırım hiçbir zaman bilemeyecektim. Artık önemli değildi ve bu düşünceyi bir kenara ittim.

"Owen'ın hafta sonu yetecek kadar giysisi olmasını sağlayacağım," dedim. Gerçekten de konuşacak fazla bir şey yoktu.

"Evet, öyle yap."

"Hoşça kal Jake."

"Evet, her neyse." Birdenbire telefonu kapattı.

Ağlamaya geri dönerek bir kâğıt mendil daha aldığım sırada cep telefonum tekrar çaldı. "Evet," dedim, sesim bir hıçkırığın ardından titrek çıkıyordu.

Sessizlik izledi.

Tam kapatmak üzereyken Rocco'nun sesini duydum. "Sen misin Nichole?"

"Be-nim." Durup sümkürdüm.

"Sen... ağlıyor musun?"

"Ev-vett."

"Başka bir zaman tekrar arayayım mı?"

"Ta-mam." Duygularım Rocco'nun üstesinden gelemeyeceği kadar fazlaydı. Onun hatası olduğunu söyleyemezdim. "Senin... bir-şe-ye-mi-ih-ti-ya-cın-var?" diye sordum, normal konuşmak için elimden geleni yapıyor ve başaramıyordum.

"Sana mesaj çekerim, olur mu?"

"Ta-mam."

Telefonları kapattık, telefonu yana koyarak mesajı bekledim. On dakika sonra vazgeçtim. Telefonda hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, benimle uğraşmanın tabanları yağlamasına yol açması hiç de şaşırtıcı değildi.

Kadınların ağlamasından rahatsız olduklarını bilecek kadar erkekleri tanıyordum. Rocco'yu pek iyi tanımadığım

halde, ağlayan bir kadından sakınmak için her şeyi yapabileceğinden kuşkulanıyordum. Bana mesaj yollamadığına göre, istediği şey her neyse önemli olamayacağını düşündüm. Büyük ihtimalle daha sonra sorabileceği bir şeydi.

On beş dakika kadar sonra kapı zili çaldı. Sadece Leanne olabilirdi. Ona son belgeleri aldığımı söylememiştim ama moral konuşmalarından birini yapacak ya da hayata devam etme listemizi gözden geçirecek durumda olduğumdan hiç emin değildim. Işıklar sönüktü, muhtemelen daha saat sadece dokuzu geçiyor olmasına rağmen yattığımı düşünebilirdi.

"Kapıyı aç, Nichole," diye seslendi Rocco kapının öbür tarafından. "Dondurma eriyor."

Dondurma mı? Kaşlarımı çatarak kilidi çevirip kapıyı açtım.

Elinde bir kutu dondurmayla eşiğin öbür tarafında duruyordu.

"İçerisi karanlık," dedi benden öteye bakarak.

"Işık gözlerimi rahatsız ediyor."

"Beni içeri alacak mısın?" Sanki görmemişim gibi dondurma kutusunu yukarı kaldırdı.

Yana çekildim, eve girdi.

"Sen otur, ben bir kaşık getireyim," dedi.

Kanepedeki yerime geri döndüm. "İki tane getir, yoksa hepsini ben yerim," dedim ve burnumu çektim.

Mutfakta gürültünün ardından bir küfür duydum. "Işığı açabilir miyim?" diye sordu.

"Sanırım."

"Kaşıkları bulunca kapatırım," diye söz verdi.

"Açık bırak." Pek aldırmıyordum.

Rocco ışığı açık bırakarak oturma odasında yanıma geldi. Bana bir kaşık verdikten sonra yanıma oturdu. Dikkatle bakarak başını iki yana salladı. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Tüm bu gözyaşları ne için?"

Kaşığı karton kutuya daldırarak eriyip yumuşamış dondurmadan büyük bir parça aldım. "Son boşanma evraklarım geldi."

"Çoktan bittiğini sanıyordum."

"Yeni bitti."

Rocco ilk lokmasını aldı. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Hıçkırığımı tutarak başımı salladım. "Aptalca değil mi? Onu boşadım ve o ahmağı hâlâ seviyorum."

"Onu sevmeseydin senin hakkında olumsuz düşünürdüm," dedi Rocco, kendine biraz daha dondurma alarak. "Oğlunun babası ve bir noktada seni derinden sevmiş."

"Sadece fermuarını kapalı tutmaya yetecek kadar değil."

"Şimdi pişmanlık duyuyor. Umarım dersini almıştır."

Soğuk dondurmaya karşılık yutkundum ve gözlerimi kapattım. "O zaman ben neden böyle acı çekiyorum? İki göz iki çeşme ağlayan neden ben oluyorum?" Aslında haksızlık ediyordum çünkü Jake'in de acı çektiğini biliyordum.

"Çünkü onu sevdin."

Yeni damlalar yüzümden aşağı yuvarlanırken bir kâğıt mendil aldım. "Bunu sık sık yapar mısın?"

"Neyi yapar mıyım?"

"Kalbi kırık kadınlara dondurma götürür müsün?"

Rocco güldü. "Hayır. Lütfen sakın kimseye söyleme. Arkadaşlarım duyacak olursa vajinamın çıktığını düşünürler."

Önce sözlerinden dolayı şoke oldum, sonra içimin derinliklerinden kabaran bir neşeyle derin bir nefes aldım. Sözleri beni şaşırtmıştı. Nefes alamadım ve aldığım zaman gülmekten iki büklüm oldum.

"Nichole?" dedi Rocco, sesi endişeliydi. "İyi misin?"

O kadar çok gülüyordum ki neredeyse boğulacaktım.

"Gülüyor musun, ağlıyor musun?"

"Gülüyorum," dedim konuşabildiğim zaman.

"Bunu komik mi buldun? Ben ciddiyim. Kaylene beni yıllar boyunca kadınlara yönelik filmler izlemek zorunda bıraktı. Kalpleri kırıldığında kadınların böyle yaptığını biliyorum. Biraz dondurma terapisinin işine yarayacağını düşünmüştüm."

"Söz veriyorum sırrını ele vermeyeceğim."

Kaşlarını çatıp kaşığını kenara koydu. "Bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum." Kanepeden kalkmış volta atıyordu.

Kolumu uzattım. "Hadi ama Rocco, kime söyleyeceğim ki? Arkadaşlarından hiçbirini tanımıyorum. Yemin ederim doğru söylüyorum." İzci yemini eder gibi elimi kaldırdım.

Görünür şekilde rahatlamıştı.

"Daha önce aramıştın. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Tereddütlü görünüyordu, sorup sormamak konusunda tereddütlüymüş gibi ağzını sımsıkı kapamıştı.

Yanımdaki boş yere hafifçe vurdum. "Söz veriyorum gülmeyeceğim."

"Daha çok oltaya getirmenden korkuyorum."

Umutsuzluğun derinliklerinden birkaç dakika içinde histerik bir hale nasıl geçtim bilemiyorum, ama Rocco imkânsızı başarmayı beceriyordu. "Ne zaman seni oltaya getirdim ki?" diye sordum.

"Beni şu saçma dans dersine ikna ettin."

Ucuz kurtulmasına izin vermeyecektim. "Sen de eğlendin. İtiraf et!"

İçini çekti. "Tamam, düşündüğüm kadar kötü değildi."

"Bir kız yaptığın iltifatlarla baygınlık geçirebilir." Elimi kalbimin üzerine koydum, kanepede yana düştüm ve sonra gürültüyle göğüs geçirdim.

Gülümseyiverdi. "Seninle bir anlaşmam var."

"Anlaşma mı?"

"Biliyorsun. Seni hendekten çekip çıkarmam ve senin Kaylene'le alışveriş yapman bir tür anlaşma."

Bu sözlerden hoşlandığımdan emin değildim. "Tamam, ne olduğunu öğrenmek için iyice meraklandım."

Tekrar yürümeye başladı, orta sehpanın önünde volta atıyordu. "Kaylene şu baba-kız partisinde danstan önce fotoğraf çektirmekle kafayı bozdu. Bunu senin yapmanı istiyor."

Bu pek büyük bir şey gibi görünmüyordu.

"Bunu düzgün yapacağına güvendiği tek kişinin sen olduğunu söylüyor."

"Peki karşılığında ne alacağım?"

"Ne istersin?" Çılgınca bir şey istememi bekliyormuş gibi birkaç adım geri gitti.

Derin derin düşünüyormuş gibi işaretparmağımı çeneme bastırdım. "Owen'ı kamyonunla gezdirmeye söz verdin. Bu öğleden sonra bundan bahsetti. Sana soracağımı söyledim ona."

"Anlaştık." Öne eğilip elini uzattı.

Elimi uzatmadım. "Daha bitirmedim."

"Tahmin etmeliydim," diye homurdandı gözlerini kısarak.

"Adil olalım. Sen Owen'ı gezdireceğini zaten söylemiştin, bu yüzden zaten söz verdiğin bir şeyin ötesinde bir şey yapmış olmuyorsun. Doğru mu?" Anlaması önemliydi.

"Doğru," diye kabul etti, ama istemeye istemeye. "Başka ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Gelecekte benim takdirime bağlı bir iyilik."

"Ve benim," diye ekledi Rocco.

"Oldukça adil." Tokalaşmak için elimi uzattım.

Bu sefer elini çeken Rocco oldu. "Ben sana iki kez iyilik ediyorum, karşılığında bir iyilik alıyorum."

"Evet. Yani?"

"Yani bana da iki kez iyilik yapılmalı."

Kaşlarımı kaldırdım.

Başını yana eğdi. "Adalet adalettir."

"Pekâlâ, sen ne istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Henüz bilmiyorum. Gelecekte benim takdirime bağlı bir iyilik."

"Ve benimkine," diyerek gülümsedim.

"Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Rocco elini uzattı ve tokalaştık.

Kanepede yanıma geldi. "Dans cumartesi gecesi."

"Saat kaçta?"

"Yedide, bu yüzden eve altı buçuk civarında gelmelisin."

Adam bir hayalperestti. "Altıyı geçirmem."

"Ne? Senden *Rüzgâr Gibi Geçti*'yi filme almanı istemiyorum. Sadece birkaç fotoğraf. Büyük bir şey değil."

"Şimdi Kaylene'in fotoğrafları neden benim çekmemi istediğini anlıyorum."

"Tamam, neyse ne."

"Görüşürüz o zaman." Kanepeden kalktım, dondurmanın kapağını alıp tekrar kapattım ve buzluğa koydum.

İşimi bitirdiğimde Rocco'nun kapının yanında durduğunu gördüm. Eli kapının tokmağındaydı. "Şu senin arkadaşın olan kadın. Shawn bilmem ne."

"Shawntelle."

"Benimle tanışmakla hâlâ ilgileniyor mu?"

"Ah evet. Seni yine sordu. Sana onun iletişim bilgilerini mesaj atmamı ister misin?"

Duraksadı, sonra başını salladı. "Evet. İyi bir fikir olabilir."

"Tamamdır. Ama dikkat et, fazlasıyla dişi bir kadın."

Yandan gülümsedi. "Uyarını dikkate alacağım." Bunun üzerinde evden çıktı.

Kapı kilidini çevirdim, içimi huzursuz bir duygu kaplarken alnımı ahşap panele dayadım. Rocco'nun Shawntelle'le tanışmak istemesi beni şaşırtmıştı, yine de neden olmasındı ki? Shawntelle onunla ilgilendiğini bana kesin olarak bildirmişti. Normalde arkadaşlarımın arasını yapmaktan hoşlanırdım, ama bu sefer öyle değildi ve sebebini pek bilemiyordum.

12

Leanne

Sean salı günü öğleden sonra beni arayarak buluşmamızı önerdi. Önemli olduğunu ima etti.

"Boşanma anlaşmasıyla alakalıysa..."

"Değil," dedi lafımı keserek.

"Öyleyse neyle alakalı?"

"İyi misin sen?" Sean sorumu duymazdan gelerek sormuştu. "Pek kendin gibi konuşmuyorsun."

"Harikayım." Yanaklarıma sıcak bastığını hissetmeme rağmen, alelacele konuşmuştum. Nikolai ile aramda geçenlerden neden suçluluk hissettiğimi anlayamıyordum. Artık hayatım bana aitti ve dilediğim kişiyle çıkabilir, öpüşebilirdim.

Sean'dan ayrıldıktan sonra pek sosyal hayatım yoktu. Yasal olarak evliyken biriyle çıkmak doğru gelmiyordu, ama elbette bu Sean'ı asla durdurmamıştı. Boşanmadan bu yana böyle bir şeye ihtiyaç duymamıştım. Kalbimin iyileşmesi ve aklımın bu büyük yaşam değişikliğini kavraması için zaman istiyordum.

Sean damdan düşer gibi aramıştı. Sanki nihayet ve ger-

çekten hayatıma devam ettiğimi hissetmiş gibiydi. Belki de internette randevu sitelerine girdiğimi öğrenmişti.

Hafta başında beğendiğim bir web sitesi bulup kaydolmuştum. Sayısız soruya cevap vermiştim, şansımı deneyip flört dünyasına geri dönmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Son derece hızlı şekilde bir profil cevap verdiğinde beni şaşırtmıştı. Earl Pepper ilk randevum olacaktı ve cuma gecesi buluşmak üzere anlaşmıştık. Tamam, bu gerçek bir randevu değildi. Bu, çıkmayı isteyip istemediğimizi anlamak için bir buluşmaydı.

"Peki konu nedir?" diye sıkıştırdım.

Tereddüt ediyordu. "Konu Jake."

"Yine mi?" diye sordum. "Telefonda söyleyemeyeceğin bir şey mi?"

"Söylememeyi tercih ederim. Benimle buluşacak mısın, buluşmayacak mısın?" Sözlerinde Sean için nadir olan bir keskinlik vardı. "Öğle yemeği yiyelim mi?"

Duraksadım. Olağandışı olan, öğle yemeğinde buluşma önerisi değildi. Sean'ın sesi onu ele veriyordu ve o sırada ne olduğunu belirleyemesem de bu konuda düşünecek fırsatım olursa çözeceğimi bilecek kadar onu tanıyordum.

"Sean, yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

"Hayır," diye alevlendi. "Neden öyle düşünüyorsun ki?" diye sordu, tekrar sükûnet bularak.

"Birlikte çıkmamızın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Evde yersek daha mı rahat olursun? Senin evine gelebilirim. Bana bir şeyler hazırlamayı sana bırakıyorum," dedi şaka yaparcasına, ama öyle olmadığını biliyordum.

Hâlâ tereddüt ediyordum. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, Sean'ın telefonda söylemeyi pek istemediği bir şey. Bu adamla otuz beş yılı boşuna yaşamamıştım, konuşmasındaki incelikleri, söylenmemiş mesajları anlayabiliyordum.

"Seni görebilir miyim, göremez miyim?" diye sordu.

"Tamam," diyerek kabul ettim, cumartesi için bir saat belirledik.

Çarşamba günü Nikolai'ı tekrar göreceğim için gergindim. Öpüşmemizi düşünmekten kendimi alamamıştım. Aklımdan çıkmıyor, ne kadar uğraşırsam uğraşayım unutamadığım bir sıcaklıkla beni sarmalıyordu. Kucaklama anısını bir kenara bırakmak istiyor, ama aklımın ve yüreğimin tekrar tekrar o geceye geri döndüğünü, her ânı yeniden yaşadığımı fark ediyordum. Konuştuğumuz her sözün tadını çıkarırken, onun tadı ve duygusu benimle kalıyordu. Bir yandan unutmaya çalışırken, bir yandan da kararlılıkla hatırlamak için uğraşıyordum.

Aksine karar vermeme rağmen, sosyal merkeze vardığımda istemsizce Nikolai'ı arandım. Tabii ki bekliyordu ve bakışlarım doğruca ona yöneldi. Arabamın otoparka girdiğini gördüğü anda yüzü kocaman bir tebessümle aydınlandı. Daha park bile etmeden, bana doğru yürümeye başladı. Bana ev yapımı harika bir somun ekmek getirmişti. Bu akşamdan hem korkmuş hem de sabırsızlıkla beklemiştim.

Motoru durdurur durdurmaz, Nikolai benim için arabanın kapısını açtı. Yüzünde öylesine bir hayranlık ifadesi vardı ki, kollarımı açıp *Neşeli Günler* filminin açılış sahnesindeki Julie Andrews gibi fırıl fırıl dönmek istedim.

Nikolai gülümsedi, gözlerini benden alamıyor gibiydi.

İlgisiyle kızararak başka yöne baktım, utanmış ve heyecanlanmıştım. Kekeleyecek kadar kafamı karıştırmıştı. "Merhaba Nikolai."

"Merhaba." Avucunu açıp kalbine götürdü. "Gündüz düşünüyorum. Gece düşünüyorum. Seni tekrar tekrar öpmeyi düşünüyorum. Öpüşmelerin hayalini kuruyorum. Hafızam kovandaki arılar gibi."

Bunu tekrar düşünmek zorunda kaldım. "Düşüncelerim hiç susmuyor mu?"

"Evet, öyle. Düşünüyorum ve düşünüyorum, aklımdan hiç çıkmıyorsun."

Kabul etmek gerekirdi ki benim için de öyle olmuştu, ama bunu söylemek sadece onu cesaretlendireceği için hiçbir şey söylemedim.

"Senin de hoşuna gidiyor mu?" diye sıkıştırdı. "Öpüşmeyi düşünüyor musun?"

"Nikolai." Çantamı ve kitaplarımı aldım, göz temasından kaçınarak konuştum. "Ders için hazırlanmamız lazım."

Bana ekmeği uzattı. "Senin için."

"Teşekkür ederim." Reddetmemem gerektiğini biliyordum. Nikolai için ekmek her şeydi. Ekmeğin sözcüklerle ifade edemediklerini temsil ettiğini itiraf etmişti. Bu söyledikleri hafızamda yanıp tutuşuyordu. Bundan daha romantik veya sevgi dolu bir şey duymamıştım.

Merkeze doğru yürürken Nikolai bana hatırlattı. "Bu gece benimle Ukrayna birası içmeye geliyor musun?"

Daha evden çıkmadan bile gelirim dediğimi hatırlatacağını biliyordum. Özür dilemeye niyetliydim, ama gözlerindeki sıcak bakışları görünce onu hayal kırıklığına uğratmaya dayanamadım. Başımı salladım. Hiç olmadığı kadar geniş bir tebessümle gülümsedi.

Ders uçup gitmiş gibi geldi, daha farkına bile varmadan zaman bitiverdi. Öğrencilerim birbirleriyle konuşup gevezelik ederek sınıftan çıktı. Her zamanki gibi Nikolai sona kalmıştı. "Aynı yere mi gidiyoruz?" dedi.

Duraksadım. "Nikolai, bilemiyorum bu..."

"Milligan'a gitmemiz gerekmez. Yakına gideriz. Buradan yürürüz, tamam mı?"

Onu reddetmek hemen hemen imkânsızdı. Bu kadar

hayat ve mutluluk dolu derin, kara gözlerine bakarak onu reddedemezdim.

"Tamam," dedim.

Elimi tuttu, parmaklarıyla parmaklarımı kavradı, üç blok ilerideki pahalı bir bara yürüdük. Milligan kadar yoğun veya gürültülü bir yer değildi.

Bir bölmeye alındık ve Nikolai paltomu çıkarmama yardım etti. Yerleşir yerleşmez elime bir içki menüsü verdi. Nikolai sayfayı incelerken hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. "Ukrayna biraları yok, bu yüzden Amerikan birası içeceğiz. O kadar iyi değil ama olur."

Gülüşümü gizledim. "Sakıncası yoksa ben bir kadeh şarabı tercih ederim."

"Yok, hayır, sakınca yok. İstediğini iç. Aç mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Dersten önce yedim."

Garson siparişi almak için geldi ve gidip çabucak içkilerimizi getirdi.

Nikolai konuşmadan önce adamın gitmesini bekledi. "Endişen var mı?" diye sordu, yüzü kaygıyla doluydu. "Sende bunu görüyorum. O kadar derin gülümsemiyorsun." Masanın üzerinden kolunu uzatıp elimi tuttu. "Söyle. Bana her şeyi söyleyebilirsin."

Bu kadar şeffaf olduğumun farkında değildim. Birkaç gündür ona ne diyeceğimi düşünüp taşınmama rağmen, kendimi ondan yayılan sevgi ve sıcaklığın içinde kaybolmuş olarak buldum.

"Mesele öpüşmeler mi?" diye sordu.

"Seninle öpüşmek hoşuma gitti Nikolai." Onu rencide etmemek önemliydi. Gerçek şuydu ki onunla öpüşmekten itiraf edemediğim kadar zevk almıştım. "Otuz beş yıldır evli olduğumu unutmamalısın... kocama sadıktım."

Beni inceliyor, konuşmuyor ve endişeli bir şekilde bekliyordu.

"Ben..." Bir an gözlerimi kapattım, ona hissettiklerimi nasıl açıklayacağımdan emin değildim. "Senden çok hoşlanıyorum..."

Birden gülümsedi ve göz kenarlarındaki ince çizgiler kırışıverdi. Cevap vermek isteyebileceğini düşünerek durdum, ama bir şey söylemedi.

"Boşandığımdan beri öpüştüğüm ilk erkek sensin," diye fısıldadım başımı öne eğerek. Bana cesaret vermesini umarak şarabımı yudumladım.

"Bu büyük bir onur." Gözleri mutlulukla parlıyordu. "Ve benden hoşlanıyorsun. Ben de senden hoşlanıyorum. Karım öldüğünden beri çok kadın öpmem. Seninle tanışana kadar kalbim çok kederli ve sonra diyorum. Zamanı geldi. Bu iyi bir kadın. Amerika'ya geldiğimde artık zamanı diye düşünüyorum. Bu ikinci şansım diye düşünüyorum. Geldiğimde, iki elimden başka bir şeyim yok."

Anlatmak için iki elini kaldırdı.

Başımı salladım, ama konuşmakla meşgul olduğundan fark etmemişti. "Tek bildiğim ekmek. Ekmek hayattır ve kendi ekmeğimi yapmanın onurunu, ayrıcalığını hissediyorum. Arkadaşlar bana yardım ediyor, Ukraynalı arkadaşlar yardım ediyor, bana kalacak yer buluyor. Güzel bir daire, bir ara ziyaretime gel, olur mu?

"Arkadaşlar beni Bay Koreski'yle tanıştırıyor, ona ekmek pişiriyorum ve benden şarküteride yanında çalışmamı istiyor. Mutlu oluyorum. Magdalena'nın cennetten bana yardım ettiğini düşünüyorum. Bana Ukrayna'daki eski hayatı bırakmamı ve Amerika'da yeni bir hayata başlama zamanı olduğunu söylüyor."

Dul olduğundan ilk kez bahsediyordu. Evli olduğunu düşünmüştüm, gerçi hiç söylememişti. "İyi ki arkadaşların var."

"Daha fazla arkadaş ediniyorum. Sınıftan. İyi arkadaşlar."

Dikkatle beni incelemeye devam ediyordu.

"Kadın arkadaşlar da," dedim, biraz ürkek ve utanarak.

Tereddüt etti. "Biraz."

Sıkıştırmaya devam ettim, kendimi anlamakta güçlük çekiyordum. "Karın öldüğünden beri başka kadınları da öptün, değil mi?"

Ciddileşerek başını salladı. "Üzgünüm. Seni henüz tanımadan önce."

"Nikolai, lütfen özür dileme. Bu yüzden sormamıştım."

"Başka kimse senin gibi hissettirmiyor. Seninleyken karnımda, kollarımda ve bacaklarımda sevinç hissediyorum. Başımda sevinç hissediyorum ve yine ekmek yapmak istiyorum, kendi ellerimle ekmek yapmak, şarküterideki makineyle karışan ekmekten değil."

Söyleyeceklerimin onu yaralayacağını biliyordum. Sadece bunun beni üzdüğünü biliyordum. Onu yanlış yönlendirmemem önemliydi. Bu benim için tamamen yeni ve hayli beklenmedikti. "Başka erkeklerle görüşmem gerekiyor Nikolai. Kocamdan beri öpüştüğüm tek erkeksin ve seninle ne hissettiğimi bilmiyorum. Bir erkek bana dokunmayalı uzun zaman olduğu için basit bir durum olabilir. Seni incitmek istemiyorum, tabii kandırmak da."

Bana sanki yanlış duyduğundan eminmiş gibi dikkatle bakarken mutluluğu yok olmuştu. "Öpüşmek için mi başka adamlarla görüşmek istiyorsun? Bu adamlarla nasıl tanışıyorsun?"

Yutkundum ve başımı salladım. "İnternette bir flört sitesine girdim."

Bunun yanlış olduğunu ifade eder gibi başını iki yana salladı. Elini elimden çekti. Söylediklerimi anlayamıyormuş gibi bakışları yoğunlaşmıştı. "Bu flört servisi nedir?"

"Bekâr erkeklerle kadınların diğer insanlarla tanıştığı bir site."

"Başkalarıyla tanışmaya mı ihtiyacın var?" Başını gene

iki yana salladı. "Başka erkeklerle tanışmaya gidiyor ve öpüşüyorsun?"

"Belki. Henüz bilmiyorum."

"Ne zaman yapıyorsun bunu?"

Ona ne diyeceğimden emin değildim. "Cuma gecesi birisiyle görüşeceğim. Bu biriyle çıkmak değil. Sadece uyuşup uyuşmayacağımızı anlamak için bir kahve içeceğiz."

Kaşlarını çatınca yüzü karardı. "Bu uyuşmak kelimesi ne demek?"

"Çıkmak, birlikte zaman geçirmeye devam etmek isteyip istemediğimizi anlamak için buluşuyoruz."

Nikolai son derece perişan görünüyordu.

"Bunu neden yaptığımı anlıyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, neden başka bir adam istediğini anlamıyorum. Tanımadığın bir adamı neden öpmek istiyorsun?"

"Onu öpmeyeceğim." Açıklığa kavuşturmam gerekiyordu, yine de Earl'le öpüşeceğim bir zaman gelebilirdi. "Cuma günü değil."

Gözlerinden rahatladığı anlaşılıyordu. "Bu adamı öpmüyor musun?"

"Sadece kahve içeceğiz." Tekrar açıklayarak saatime baktım. "Eve gitmem gerekiyor. Şarap için teşekkür ederim."

Nikolai içkilerimizin parasını masaya bıraktıktan sonra paltomu giymeme yardım etti. "Seni arabaya götüreyim."

"Memnun olurum."

Yine elimi tuttu, dönüş yolculuğunda sessiz kaldı. Söylediklerimi kavramak için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Park yerine geldiğimizde arabamın kilidini açtım, benim için kapıyı açtı. Beni öpmedi ve uzaklaşırken öpmediği için hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim.

Cuma günü duygusal bir karmaşa içindeydim. Neyse ki uçurumun kenarındayken konuşacağım Kacey vardı. Eve

uğradı ve öğleden sonranın büyük kısmını bende geçirerek tavsiyelerde bulunup cesaret verdi.

"Sadece kendin ol," dedi uzun süreli arkadaşım, bu akşam sanki hafif bir esinti olacakmış gibi.

"Hissettiğim... bilemiyorum sinirliyim." Bu buluşmanın listemizdeki iki maddeye uyduğunu hatırlamam gerekiyordu –2 ve 3– yeniyi almak için eskiyi bırakmak ve yeni arkadaşlar edinmek.

Kacey elini beline koydu. "Sinirli mi? Ne için? Sadece kahve. Ne olabilir ki? Adam tecrübeli, sen tecrübelisin. Eğlenmene bak. Yaşa biraz." Tavsiyelerle doluydu. Benim durumumda olsaydı ne yapacağını merak ediyordum. Aptalca bir soruydu. Kacey'yi tanıyordum, tüm görüşmeyi hiç sıkıntı çekmeden kolaylıkla yönetirdi.

Başımı iki yana salladım, hiç de moral bulmuş değildim. "Biriyle çıkmayalı ne kadar uzun zaman olduğunun farkında mısın? Biliyorum, biliyorum, bu bir randevu değil. Sadece kahve içmek için buluşuyoruz."

"Earl'le konuştunuz mu?"

"Sadece e-postayla." Earl yeterince hoş gelmişti. Aynı yaşlardaydık ve ikimiz de boşanmıştık. Kâğıt üzerinde mükemmel uyuyorduk ya da bilgisayar öyle düşünüyor gibiydi. Aynı mahalleden olmamız da hoşuma gitmişti. Birçok ortak noktamız var gibiydi. Benim gibi okumayı ve bilmeceleri seviyordu. Aynı politik görüşü ve değerleri paylaşıyorduk. Tıpkı benim gibi Tanrı'ya ve aileye inanıyor, kiliseye gidiyordu. Ben de gidiyordum.

Giyinip de gitmeye hazır olduğumda Kacey geriye çekildi, beğenmiş, memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Harika görünüyorsun."

Dolabımdaki her kıyafeti tam üç saat boyunca gözden geçirip denemiş, bir podyum mankeninden daha fazla kıyafet giyip çıkarmıştım.

Nichole, ben evden çıkmadan birkaç dakika önce uğradı. Kacey, kocası Bill'le kulüpte bir şarap tadımı etkinliği için hazırlanmak üzere eve dönmüştü.

"Sana şans dilemek istedim," dedi Nichole bana sarılarak.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordum yavaşça kendi etrafımda dönerek.

"Çarpıcı. Adamın aklını başından alacaksın. Cazibenden ve güzelliğinden kendinden geçecek. Bir saatlik kahveden sonra adamı mahvedeceksin."

Başımı iki yana sallayarak güldüm. Bundan daha iyi bir tezahürat bekleyemezdim. "Jake, Owen'ı aldı mı?" diye sordum.

"Bu hafta sonu onun," diye teyit etti. "Öğleden sonra kreşten aldı."

Nichole'un boşanmadan dolayı hâlâ hassas olduğunu biliyordum. Hayatına devam etmek için bu kadar uğraşmasından gurur duyuyordum. İkimiz de çabalıyorduk. Kolay değildi, ama yakın olmak ve birbirimize cesaret verebilmek çok yardımcı oluyordu.

Earl içki için buluşmayı önerse de ben Starbucks'ı tercih etmiştim. Aklımın başımda olması gerekiyordu. Alkole asla düşkün olmamıştım. Sınırım bir kadeh şaraptı.

Mahalledeki Starbucks'a yürüdüm. Topuk seslerim zihnimde korkuyla yankılanıyordu. Hâlâ heyecanlıydım ve hazır olduğumdan kuşkuluydum. Öte yandan, herhangi bir zaman hazır olacağımdan da kuşkuluydum.

Kapıdan girer girmez Earl'ü hemen tespit ettim. Masalardan birinde oturmuş, şimdiden iki kahve almıştı. Kapıyı görecek şekilde oturmuştu ve içeri girdiğimde ayağa kalktı. Hoş bir tebessümü olduğunu fark ettim. Ben yaklaşınca elini uzattı.

"Leanne olmalısın."

"Sen de Earl olmalısın." Gülümsemek, rahat ve sakin görünmek için çaba harcadım.

"Umarım sakıncası yoktur, kahveni alma cüretinde bulundum."

"Hiç sakıncası yok." Sandalyemi çekti ve oturdum.

Sonraki saat boyunca konuşma kolaylıkla aktı. İkimiz de eski eşlerimizden bahsetmedik ve Sean'ın konu dışı kalmasından memnundum. Earl'ün dört yıldır bekâr olduğunu, Intel'de çalıştığını öğrendim. Üç çocuğu vardı, hepsi yetişkindi ve iki kez büyükbaba olmuştu. Ne kadar harika bir mizah duygusuna sahip olduğunu keşfetmem uzun sürmedi. Bilgisayarın tahmin ettiği gibi, gayet iyi uyuşuyorduk.

O akşam sonradan Kacey'ye telefon ettiğimde de tam olarak bunu söyledim. Eve gelir gelmez arayacağıma söz verdirmişti. Aramazsam şehre inip kapıma dayanmakla tehdit etmişti. "Mükemmel biri gibi görünüyor," dedi Kacey.

"Ama..."

"Ama mı, yani bunda bir *ama* mı var demek istiyorsun?" diye bağırdı. "Bunu duymak istemiyorum."

"Bu benim ilk randevum sayılır," diye hatırlattım, telefonu kulağıma bastırıp halıda yalınayak yürürken parmaklarım halının bol tüylerine gömülüyordu.

"Bana *ama*yı anlat ve acele et çünkü on dakika içinde çıkmamız gerekiyor."

"Tamam, tamam. Kâğıt üzerinde Earl'le birbirimiz için yaratılmış gibiyiz, ama Kacey, hiç kıvılcım olmadı. Hiçbir şey. Ondan hoşlandım, Earl de aynı şeyi söyledi, yine de hiç bağlantı yoktu. Sıfır. Hiç. Hiçbir şey."

"Her zaman vücut kimyasıyla alakalı olmuyor," diye hatırlattı arkadaşım.

"Biliyorum. Ama Earl de hissetmedi. Ayrılırken kucaklaştık ve birbirimize iyi şanslar diledik." Kacey'nin iç çektiğini duyabiliyordum. "Üzüldün mü?"

"Hiç üzülmedim. Keyifli bir akşam geçirdim ve Earl'le buluşmak bana umut verdi. Cesaret verdi."

Kacey benden çok daha fazla hayal kırıklığına uğramıştı.

"Cesaretini kaybetme. Seni bekleyen özel biri vardır."

"Biliyorum," dedi ve biliyordum.

Yatağa girdiğimde, rahatlamış ve yorgundum. Gün çok yorucu geçmişti. Bebek gibi uyudum ve cumartesi sabahı tazelenmiş, güne başlamak için hevesli uyandım. Nichole'la sabah daha sonra pazardan alışveriş yapmak için buluşacaktık.

Kot pantolon ve koyu mavi bir ceket giydiğim sırada kapı çaldı. Nichole olduğunu düşünürken karşımda Nikolai'ı bulunca şaşırdım.

Beni gördüğü anda gülümseyiverdi. İçeri girmesi için yana çekildim.

"Nikolai, ne işin var burada?" Ev adresimi bildiğinden haberim yoktu.

"Üzgünüm. Gelmem iyi bir şey değil, ama uyuyamıyorum. Endişeleniyorum, sonra bir fikrim var. Çok iyi bir fikir." İki eliyle omuzlarımdan tuttu ve dikkatle baktıktan sonra sordu. "Diğer adamla kahve için buluşma var mı?"

"Evet."

"Öbür adamı öpme var mı?" Soruyu sormak zor geliyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

"Pek sayılmaz." Earl'ün akşamın sonunda yanağımdan öpmesini gerçek bir öpüşme olarak görmüyordum.

Nikolai beni dikkatle incelemeye devam etti. "Bu 'pek' ne demek oluyor?"

"Yanağımdan öptü."

"Bu iyi." Rahatladığı aşikârdı. "Diğer erkeklerle tanışman gerektiğini söylüyorsun. Başka erkeklerle öpüşmek. İlk başta nedenini anlamıyorum, sonra tek bir adamla onca yıldan sonra buna ihtiyaç duyduğunu fark ediyorum. Ama bence belki daha fazlasına ihtiyacın var."

"Daha fazla mı?"

"Evet, evet. Kıyaslaman lazım."

"Kıyaslamak mı? Nasıl?" Onu takip edemiyordum.

"İşte böyle. "Yüzümü kocaman ellerinin arasına aldı, uzun parmaklarını saçlarımın arasına kaydırırken dudaklarını dudaklarıma eğdi. Earl'le hiç kıvılcım ya da doğal bir etkileşim hissetmemiştim. Hiç. Kıvılcım arıyorsam, o zaman Nikolai'ın öpmesi havai fişek gösterisi gibiydi.

Yavaşça, istemeye istemeye beni serbest bıraktı. Gözlerim kapalı durdum, öpüşmenin tadına varırken, içimi dolduran sıcaklığın bitmesini istemiyordum.

"Diğer adamla çık, sonra benimle çık ve kıyasla. Tamam mı?"

Sersemlemiştim, konuşamıyordum.

"Daha fazla kıyaslamaya ihtiyacın var mı?" diye sordu, beni tekrar kollarına alarak.

Usulca gülümseyerek başımı onaylarcasına salladım.

13

Nichole

Leanne'le birlikte pazara gidiyorduk, bu en sevdiğimiz cumartesi gezisiydi. Geçici süreliğine olsa da tam zamanlı ders verdiğimden, *Başarı İçin Giyin*'de gönüllü çalışmayı ayda bir cumartesiye indirmiştim, böylece daha fazla boş zamanım oluyordu.

Leanne'le, karşı karşıya olan dairelerimizin ortasındaki koridorda buluşuyorduk genellikle. Ortalıkta görünmeyince kapısını çaldım. Birkaç dakika geçtikten sonra yanıtladı, kapıyı açtığında yüzü kızarmıştı, dairesinde bir adam vardı. Bunun Nikolai olduğunu hemen anladım. Geniş alnı, belirgin elmacıkkemikleri ve gür, siyah beyaz saçlarıyla Doğu Avrupalı havası vardı. Leanne ondan birkaç kez bahsetmişti.

Leanne benim olduğumu görünce telaşlandı ve düşünmeden konuşuverdi, "Oh üzgünüm, ben... zamanın geldiğini fark etmemişim." Çantasını aldı, sonra bir arkadaşı olduğunu hatırladı. Aniden dönerek kolunu uzattı. "Nichole, bu Nikolai Janchenko. Kendisi sınıfımdaki öğrencilerden biri. Nichole benim kızım."

Beni kızı olarak tanıtması çok hoşuma gidiyordu.

Nikolai aceleyle ilerleyip elimi büyük ellerinin arasına aldı ve coşkuyla tokalaştı. "Öğretmenimin kızıyla tanışmak büyük bir onur."

Ondan yayılan sıcaklık karşısında kendimi tutamayarak gülümsedim. "Ekmeği yapan sensin, değil mi?"

Başını salladı. "Ekmek hayattır. Ekmek sevgidir."

"Nichole'la bu sabah pazara gidiyoruz," diye açıkladı Leanne, bir gaspçıyla karşılaşma tehlikesi varmış gibi çantasına sımsıkı yapışmıştı. "Pazartesi gecesi görüşürüz Nikolai."

"Pazartesi," diye tekrarlarken bakışları Leanne'e kaydı. Leanne'e bakışı bana her şeyi anlattı. Nikolai, Leanne'e âşıktı. Leanne'e karşı duyguları ışık gibi ondan yayılıyordu. Leanne'in tepkisi bir belirtiyse eğer, benim harika kayınvalidemin de ona karşı sevecen duyguları var demekti.

Asansörle hep birlikte aşağı indik. Nikolai bir yöne, biz diğer yöne yürüdük.

Daha birkaç metre gitmemiştik ki Leanne, "Hadi durma söyle. Yorum yapmak için öldüğünü biliyorum," dedi.

Beni iyi tanıyordu. Bir şey söylememek için içten içe kıvranıyordum. "Tanrı'm, Nikolai bir hazine Leanne. Sana nasıl baktığını gördün mü? Senin suyun üstünde yürüyebileceğini düşünüyor."

"Ben onun öğretmeniyim," diye ısrar etti. "Hepsi bu."

"Başka bir şey yok mu?" Onun yerine ben tamamladım. "Emin misin?"

"Ben... bilmiyorum."

Onu utandırmak istemiyordum, bu yüzden daha fazla sıkıştırmadım. "Sana tapıyor."

Leanne altdudağını dişleyerek fısıldadı. "Beni öptü."

Çok güvensiz ve utanmış görünüyordu, yine de ben bu duygulara aşina olmadığı için böyle olduğunu biliyordum.

Onca yıl evliydi ve hiçbir zaman açıkça konuşmasak da, Leanne'le Sean arasında çok seyrek "özel muhabbet" olduğundan kuşkulanıyordum. Fiziksel olarak yapılan herhangi bir şey sadece gösteriş olarak yapılmıştı. Leanne son öpüldüğünden bu yana yıllar geçmiş olabilirdi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum, kolumu koluna geçirerek.

"Gitti," dedi, sesi güç kazanmıştı. Elini yüzüne götürdü. "Gerçekten hoşuma gitti, ama kafam çok karışık Nichole. Karmaşık duygularım var. Ben Nikolai'ın öğretmeniyim ve onunla romantik bir ilişkiye girmenin ahlaki olup olmadığından emin değilim."

"Yok artık!"

"Korkarım hissettikleri aslında minnettarlık."

Güldüm. "Daha neler. Sana nasıl baktığını gördüm ben."

"Sean'dan çok farklı biri."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sorarak güldüm. "Ve bu listemizdeki maddelerden biri değil mi? Kendimizi sevmek? Başkalarını sevmek için kendimizi sevmemiz gerekiyor."

"Sadece ne yaptığımı bilmiyorum. Bu duygular çok yabancı. Düğüm düğüm oldum. Yine de onunla birlikte olduğum zaman mutlulukla doluyorum ve gülümsememi durduramıyorum."

"Mutlu ol Leanne. Kimsenin ne hissetmen gerektiğini söylemesine izin verme. Sadece mutlu ol."

Leanne durgunlaştı. "Artık ne hissettiğimi bilmiyorum. Şu internetteki tanışma sitesinden bulduğum adamla buluştum ve harika biriydi, ama kanımız kaynamadı. Kolaylıkla arkadaş olsak da aramızda hiç romantik elektrik olmadığını hemen anladık. Bunun için kendimi suçluyorum."

Bu Leanne'in sorununun bir parçasıydı. Gereğinden fazla sorumluluk alıyordu.

"Akşamın keyfini sürmek yerine," diye itiraf etti, "düşünebildiğim tek şey Nikolai oldu."

"Listeye bir kural daha eklememiz lazım. Beş Numara: **Yeni deneyimlere açık ol. Geçmişin geleceğe gölge düşürmesine izin verme.**"

"Bu iyi bir ilave gibi görünüyor," diye fısıldadı Leanne.

Pazarda çok güzel zaman geçirdik. Zaten hep öyle oluyordu, eve elimiz kolumuz taze çiftlik ürünleri, o sabah yumurtlanmış yumurtalarla dolu olarak döndük.

"Bu akşam için planın var mı?" diye sordu Leanne.

Aslında Rocco'yla Kaylene'i görmek için sabırsızlanıyordum. "Evet, büyük baba-kız partisinden önce kızıyla birlikte birkaç resmini çekmek için Rocco'lara gidiyorum."

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sıkıştırdı Leanne.

Öyleydi ve bunu itiraf etmeyi biraz aptalca buluyordum. "O bir arkadaş." Ve öyleydi. Dondurmayla uğradığından beri birkaç kez konuşmuştuk. Esas olarak beni kontrol etmek için aramıştı. Geçmişi geride bırakma konusunda bana güzel tavsiyelerde bulunmuştu. Bir mesaj yollamıştı:

Acı çektiğini biliyorum, ama geçecek. Sana söz veriyorum, zaman içinde gözyaşların kuruyacak ve kalbin iyileşecek.

Onun bir yazar olduğundan kimseye, özellikle arkadaşlarına bahsetmeyeceğime söz vererek bunu kâğıda yazıp odamdaki masanın üzerine koymuştum.

Leanne, Rocco'yla arkadaşlığım konusunda daha fazla soru sormayınca minnettar kaldım. Sebzeleri eve bıraktım, etrafı süpürüp mutfağı temizledikten sonra öğle yemeğinde en yakın arkadaşım Laurie'yle buluşmaya gittim. Birkaç yıl önce Jake'le evliyken ikimiz Arizona'da çok pahalı bir spaya yolculuk yapmıştık. Her şeyi kocam ayarlamıştı.

Şimdi bunu sevgilisiyle zaman geçirmek için yaptığından kuşkulanıyordum. Geriye dönüp baktığımda, bunun diğer kadını hamile bıraktığı hafta sonu olup olmadığını merak ediyordum.

Öğle yemeği ve Laurie'yle bol bol konuşma ziyafetinden sonra eve döndüm, ev işlerini bitirip çamaşırları yıkadım. Owen'sız hafta sonları garip geliyordu. Oğlumu özlüyordum. Huzursuz ve garip gelen bu yalnız zamanlara alışmam gerekiyordu. Kafamı evliliğim ve hayatımla alakalı olabilecekken olmayanlarla alakalı aptalca şeylerle dolduruyordu. Oğlumu yarı zamanlı bir babayla büyüteceğimi hiç tahmin etmemiştim.

Saat beş otuzda ceketimi aldım ve Rocco'yla Kaylene'i görmek için evden çıktım.

Oraya vardığımda kapıyı Kaylene açtı ve Rocco'nun hâlâ giyindiğini söyledi. Gelişimden beş dakika sonra Rocco göründü. "Vay canına," dedi Kaylene, kızının değerlendirmesine ben de katılmak zorunda kaldım. Haftalar önce çekici şoförü olarak tanıdığım Rocco'yu neredeyse tanıyamayacaktım.

Yağ bulaşmış tulumlar ve tişörtler gitmişti. Aslında üstünde gömlek ve kravat vardı. Saçları kesilmiş, tıraş olunca güçlü çenesi ortaya çıkmıştı. Bir daha bakmak zorunda kaldım.

"Ee?" dedi soruyu bana yönelterek.

"Pırıl pırıl olmuşsun," diye takıldım.

Elini sinekkaydı tıraşlı yüzüne sürttü. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Ben de öyle yapmak istemiştim." Rocco'daki değişiklik çarpıcıydı. Dövmeleri hariç, duruşuyla bir yönetici olabilirdi. Tüm odayı doldurmuş gibi geliyordu ve birkaç dakika

boyunca gözlerimi ondan ayıramadım. Kaylene söylemiş olabilirdi, ama ben de kesinlikle öyle düşünüyordum. *Vay canına.*

Kaylene'le ikimiz fotoğraflar için doğru ışığı bulmaya çalıştık, böylece ikisini şöminenin önünde durdurdum. En iyi açıyı yakalamak için pozisyonumu değiştirerek birkaç fotoğraf çektim. Resim çekmeye devam ederken, Rocco'nun giderek sabırsızlandığını anlayabiliyordum.

"Bu tebessümü sadece bir süre koruyabilirim," diye mırıldandı on dakika sonra.

"Tamam, yeterince fotoğraf çektim." Kamerayı Kaylene'e geri verdim.

Görevim tamamlandığı için çantamı aldım ve tam oradan ayrılmaya hazırlandığım sırada Kaylene beni durdurdu. "Nichole, babama yardım eder misin?"

Bakışlarımı Rocco'ya çevirdiğimde ellerini pantolon ceplerine sokmuş, duruyordu.

"Yardıma mı ihtiyacın var?" diye sordum.

Kaylene cevap verdi. "Babam dans etmeyi şimdiden unutmuş."

Rocco kızına kaşlarını çattı. "Bu konuda endişelenme. Oraya gidelim de çaresine bakarım."

Çantamı bıraktım. "Hatırlama dersinin bir zararı olmaz."

Kaylene IPad'ini alıp bir müzik açtı. Kollarımı Rocco'ya uzatıp parmaklarımı oynattım. "Hadi yakışıklı, dans edelim."

Rocco hiç memnun görünmüyordu.

"Babamın yavaş dansla sorunu var," diye açıkladı Kaylene. "Aptal gözüktüğünü düşünüyor."

Rocco'nun bana gelmediğini görünce, ben ona doğru davrandım. "Bu şekilde çok stres yapıyorsun," dedim. "Yavaş danslar hızlılardan daha kolay. Gerçekten tek yapman gereken beni tutmak." Bunu açıklamanın en iyi yolunun,

kollarımı beline dolamak olduğuna karar verdim. "Şimdi bana tutun," dedim.

İstemeye istemeye dediğimi yaptı. Kaskatı durdu, teması o kadar hafifti ki bundan başka bir şey yapmayı tercih eder gibiydi.

"Şimdi ne olacak?" diye hiç de memnun olmayan bir ifadeyle mırıldandı.

"Gözlerini kapat."

"Neden?" Soru bir meydan okumaydı.

"Çünkü müziği hissetmeni istiyorum."

Rocco bıyık altından söylenerek ellerini belime indirdi. "Bu çok gülünç."

"Baba," dedi Kaylene yalvararak.

"Belimden tutmamayı tercih ediyorsan, o zaman ellerimi tut."

İtiraz ederek inleyince biraz canım sıkıldı. Bana dokunmamayı tercih ettiğini bundan daha açık belli edemezdi.

"Ee, Shawntelle'le tanıştın mı?" diye sordum, dikkatinin dağılmasının faydalı olacağını düşünmüştüm.

Başını onaylarcasına salladı.

"Ne düşündün?"

Omzunu silkti ve soruya cevap vermedi. "Hâlâ gözlerimi kapatmam gerekiyor mu?"

"Faydası olur. Bunu Kaylene'le denemeyi tercih eder misin?"

"Hayır," diye fısıldadı ve birden gözlerini kapattı.

Dinlemesi için zaman verdim, birkaç dakika sonra ana fikri kavramış görünüyordu. Gevşediğini hissettim.

"Müziği hissettiğinde sadece vücudunla salın. Her adımı öğrenmek zorunda değilsin. Bu sen ve partnerinle alakalı bir şey, sonuçta ayak figürleriyle kimseyi etkilemen gerekmiyor."

Kaylene'in telefonu çaldı. "Maddy arıyor," diye duyurdu

sanki bu ismin büyük bir önemi varmış gibi. Konuşmaları gereken her neyse odadan çıkmasına yetecek kadar önemliydi.

Rocco harika gidiyor, adımları giderek yavaşlıyor ve güvenli bir hal alıyordu. Her şey doğru gittiğine göre durabilirdik. Gerçek şu ki onunla dans etmek hoşuma gidiyordu. Gözlerimi kapatarak kendimi müziğe bıraktım. Çok güzel bir aşk şarkısıydı ve Rocco'nun bana sarılan kollarının sıkılaştığını hissettim. Çenesini başımın yan tarafına dayamıştı, saçlarımda nefesini hissedebiliyordum.

Böyle hassasiyetle kavranmayalı çok uzun zaman olmuştu. Benim kalbime eşlik eden kalp atışlarını duyabiliyordum. Rocco sırtımın alt tarafında ellerini kenetledi ve başının yan tarafını hafifçe benimkine sürttü.

Amanın.

Müziğe, daha şaşırtıcısı Rocco'ya kapıldığımı hissediyordum. Daha bu sabah Leanne'e Rocco'nun iyi bir arkadaş olduğunu söylemiştim. Ama şimdi, kolları bana dolanmışken hiç de *arkadaşça* şeyler düşünmüyordum. Sanki vücudum benim bir kadın, Rocco'nun da bir erkek olduğu gerçeğine uyanmıştı; güçlü, canlı bir erkek.

Kalp atışlarım hızlandı, artık güçlü ve hızlı atıyordu. Başımın tepesini öptüğünü hissedince altdudağımı dişledim. Tam o sırada kaçıp gitmeliydim. Dansa dair her şeyi öğrendiğini ileri sürerek hiçbir şey değişmemiş gibi davranmalıydım. Ama değişmişti. Biz değişmiştik.

Hem de nasıl.

Yine de ondan sonra olanları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Başımı çok hafifçe geriye eğerek dudaklarımı çenesinin alt tarafına değdirdim. Çok güzel kokuyordu. Beni sarhoş eden, özlemle dolu bırakan bir baharat ve erkek karışımı.

Rocco'nun adımları durdu, sadece bana bakacak kadar geri çekildi, gözleri kısılmış, yoğunlaşmıştı. Dikkatle beni

incelerken yanaklarımın kızardığını hissettim. Özür dilemeli, aklımın başımdan gittiğini, onu öpmenin aptalca bir hata olduğunu söylemeliydim. Ama bu yalan olurdu.

Birdenbire ellerini saçlarımın arasına soktu, beni öpmek istediğini biliyordum. Göz temasını bozmamı veya geri çekilmemi bekliyormuş gibi duraksadı. Öyle yapmam gerektiğini biliyordum. Doğru olanın bu olduğunu biliyordum. Yine de başaramadım.

Yavaşça eğilip dudakları dudaklarımı buldu ve öpüştük. Öpüştük derken, gerçekten *öpüştük* diyorum. O anda dünya dursa umurumda olmazdı. Şimşek gibi vücuduma yayılan sıcak duyguyla neredeyse dizlerim çözülüyordu. Ağızlarımızın, dillerimizin, hatta dişlerimizin dahil olduğu öpüşü beni benden aldı. Sanki açlıktan ölüyorduk da tesadüfen bir mangal partisine denk gelmiş gibiydik. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve dans etme bahanesi tamamen ortadan kalktı. Ancak Kaylene'in yaklaştığını duyunca ayrıldık.

Rocco'ya bakamıyordum, bu yüzden başımı eğerek hâlâ çılgın gibi küt küt atan kalbimi ve aklımı toparlamaya çalıştım. Omzumdaki elleriyle beni dengede tuttuğu için minnettardım.

"Arayan Maddy'ydi," dedi gene Kaylene, Rocco'yla aramızda geçenlerden habersiz gibi görünüyordu.

"Söylemiştin," diye mırıldandı Rocco. Parmağını çenemin altına koydu ve başımı kaldırarak bana baktı. Derin derin gözlerime baktı. Kafası karışmış, emin değilmiş gibi görünüyordu ya da gördüğüm kendi yansımam olabilirdi.

"Baba? Her şey yolunda mı?"

"Mükemmel. Hadi paltonu al. Gitme zamanımız geldi." Kızıyla konuşmasına rağmen aç gözleri beni serbest bırakmayı reddediyordu.

Muhtemelen bir şeyler söylemem gerektiğini biliyor, söy-

leyecek hiçbir söz bulamıyordum. Rocco da benim durumumu paylaşıyor gibi görünüyordu.

Kaylene paltosuyla geri döndü. "Gitme zamanı dediğini sanıyordum."

"Öyle."

Rocco elimi tutup dudaklarına götürüp öptü. Sonra gülümsedi ve "Vay canına," dedi.

14

Leanne

Salı gecesi yemekten sonra, internet üzerinden bulduğum ikinci bir randevuya gittim. Başka bir buluşmaydı ve Starbucks'ta buluştuk. Adamın adı Ron'du, ilk bakışta hevesli ve çekiciydi. Ne yazık ki bana fazlasıyla Sean'ı hatırlatıyordu; fazla kibar ve tatlı dilliydi, beni etkilemek için çok uğraşıyordu. Ne kadar başarılı ve mükemmel olduğunu anladığımdan emin olmak ister gibiydi. Hemen hemen doksan dakika boyunca onu nezaketle dinledim, teşekkür ederek gitmek için ayağa kalktım.

"Bu hafta bir gün akşam yemeğine ne dersin?" diye sordu paltosunu alırken.

Boş kahve bardağımı çöpe attım, beden dilimden anlamamasına şaşırarak tekrar ona baktım. "Teşekkürler ama sanmıyorum."

Reddetmeme şaşırmış gibi kaşlarını çattı. "Sorun nedir? Birbirimize ısındığımızı sanmıştım. Sen tanıdığım en ilginç kadınlardan birisin. Seni daha iyi tanımak isterdim."

"Gerçekten mi? Beni ilginç kılan ne?" diye sordum. "Bir oğlum ve torunum olduğunu biliyor musun? Otuz beş yıl

evli kaldığımı biliyor musun? Benim hakkımda ne bildiğini söyle çünkü burada oturduğumuz tüm süre boyunca hiç durmadan kendinden bahsettin."

Bu beklenmedik gerçek onu sarsmış gibi geriye doğru bir adım attı.

"Hayatımda bir erkeğe ihtiyacım yok Ron. Bu siteye neden kaydolduğumdan pek emin değilim. Zamanını ayırdığın için teşekkür ederim ve en iyi dileklerim seninle." Yüzündeki şoke olmuş ifadeden, hiç kimsenin ona ne kadar bencil olduğunu söyleme zahmetine girmediğini söyleyebilirdim. "Kusura bakmazsan bir tavsiyede bulunacağım, bir daha biriyle buluştuğunda o kişiyi etkilemek için bu kadar uğraşma. Ona ilgi göster. Sorular sor ve dinle, karşındakinin *seni* ne kadar eğlenceli bulacağına şaşıracaksın." Birlikte olduğumuz bir saat boyunca bu en uzun konuşmam olmuştu.

Donakalmış gibi görünüyordu. Başını sallayarak konuşması birkaç saniyesini aldı. "Teşekkür ederim... öyle yapacağım."

"Rica ederim."

Dışarı çıkana kadar beni izledi. "Ben... daha önce hiç kimse bana karşı bu kadar açıksözlü olmamıştı. İlk görüşmeden sonra sadece iki kadının benimle görüşmek istemesinin sebebi bu mu?"

"Benim tahminime göre öyle."

Çenesini sıvazladı. "Bana ikinci bir şans vermek istemediğinden emin misin?"

Daveti beni durdurdu, ciddi bir şekilde düşündüm ama ikimiz de zamanı boşa harcadığımızı şimdiden biliyorduk. "Ben sana göre bir kadın değilim. O kadın dışarıda bir yerlerde ve sen onun için mükemmelsin. Onu bul, benimle zamanını boşa harcama."

Tebessümü içtendi. "Öyle yapacağım."

Eve döndüm, beş dakika geçmemişti ki Nichole kapıyı çaldı. Owen uyanacak olursa duymak için daire kapısını açık bırakmıştı. "Nasıl geçti?" diye sordu.

"Hiç sorma."

"O kadar mı kötü?"

"Hayır, kötü değil. Aslında bu siteye neden kaydolduğumu bilmiyorum Nichole. Bu adamlarla buluşuyorum ve kâğıt üzerinde –yani ekranda– hepsi harika görünüyor ama sonra uzun zaman önce okuduğum bir şeyi anımsıyorum: *Bir erkeğin olmadığı bir erkeğin yerini alması çok zordur.* Gerçek şu ki ben mutluyum. Bu haliyle hayatımdan keyif alıyorum. Aşk aramıyorum ve bekâr olmaktan son derece memnunum."

"Nabız yoklamak iyidir, sence de öyle değil mi?" diye sordu gelinim. "Demek istediğim, zaten bildiğin şeyi anlamana yardımcı oluyor."

Neşelendim. "*Nabız yoklamak.* Yarınki ders için harika bir deyim," dedim, Nikolai'ı düşündüğüm kadar dersi düşünmüyordum. Pazartesi günü, ertesi akşam Ron'la buluşacağımdan söz etmiştim. Bunu ona söylemeye neden gerek duyduğumu bilmiyordum ve hemen pişman olmuştum çünkü bu haberin onu ne kadar üzdüğünü görebiliyordum. Belki de bilinçaltımda onun öpücükleri için daha fazla kıyaslama arıyordum. Artık bilmiyordum. Düşüncelerim, bana lezzetli ekmek pişiren Ukraynalı adama gitgide daha fazla kayıyordu.

Ekmek. Çünkü ekmek kelimelerle söyleyemediklerini söylüyordu. Şimdi bile, bunun kollarımın ürpermesine yol açtığını hatırlıyordum.

"Bana gelsene," dedi Nichole, Nikolai'la alakalı düşüncelerimi bölerek. Başıyla kendi dairesini işaret etti. "Biraz çene çalalım."

Bunu tam olarak yapmayalı hayli uzun zaman olmuştu. Doğal olarak bu kadar yakın yaşayınca birbirimizi düzenli olarak görüyorduk. Programım el verdiği ölçüde Owen'a bakıyordum. Artık Nichole lisede ders verdiğinden ve Owen gündüzleri kreşte olduğu için bana eskisi kadar ihtiyacı olmuyordu.

Nichole çay demlerken kanepeye gömüldüm. "Görünüşe göre pek konuşacak fırsatımız olmuyor. İşim nedeniyle olduğunu biliyorum ama seni özlüyorum, moral konuşmalarımızı özlüyorum."

Moral konuşmalarımızı ben de özlemiştim ve haberlerim vardı. "Sean'la konuştum," dedim. "Cumartesi günü birkaç dakikalığına uğramak istiyor." Boşanmadan beri onu sadece birkaç kez görmüş veya konuşmuştum, birkaç hafta içinde beni iki kez araması olağandışıydı.

"Sean seni mi görmek istiyormuş?" dedi Nichole, iki fincanla gelip yanıma oturdu.

"Jake'le alakalı olduğunu ima etti, yine de bundan fazlası olduğunu hissettim." Sezgilerim Sean'ın aklında başka bir şey olduğunu söylüyordu, oğlumuz sadece bir bahaneydi. Bunu sesinden anlamıştım. Bir endişe, korku da olabilecek bir tını vardı. Tabii ki benim hayal gücüm de olabilirdi.

Nichole durdu, beni inceliyordu. "Jake'le alakalı iyi bir haber olmasa gerek. Pazar günü Owen'ı aldığımda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissettim. Tam olarak şu diyemiyorum ama kadın sorunu olduğunu sanmıyorum. Yani, bu sefer değil."

Sean'ın konuşmak istediği konu Jake'le alakalıysa, işiyle ilgili olabilirdi. Kacey'den Nichole evden taşındığından beri Jake'in işten çok izin aldığını duymuştum. "Kendime kızıyorum," diye itiraf ettim.

Nichole sorgulayarak kaşlarını kaldırdı.

"Sean aradığında öğle yemeğinde buluşmamızı teklif etti. Tereddüt ettim, sonra güldü ve o zaman onu için bir şeyler hazırlamayı bana bıraktığını söyledi." Neredeyse benimle zaman geçirmek için bir bahane arıyor gibiydi, evliliğimizin son otuz yılında yapmadığı bir şey olduğu için doğal olarak kuşkularımı artırdı.

"Kabul etmedin, değil mi?"

Çaresiz bir ifadeyle iki elimi birden kaldırdım. "Ettim." Şimdi bile sebebinden emin değildim. Sözlerinden değil, sesindeki tınıdandı, altta yatan, bir şeylerin yolunda gitmediğini belirten vurgu yüzündendi. Kuşkularımı bir kenara bırakıp şaka yapmaya çalıştım. "Tam olarak nasıl geçeceğini de biliyorum. Sean gelecek, pohpohlayan bir şeyler söyleyecek. Saç stilimin yeni olup olmadığından ya da kilo verip vermediğimden bahsedip ne kadar iyi göründüğümü söyleyecek."

Nichole güldü. "Umarım abartmadığını anlarsın. Harika görünüyorsun ve kilo verdin." Başını bir yana yatırdı. "Son birkaç aydır sende büyük değişiklikler var."

"Bende mi?" Sözlerinden şaşırarak elimi kalbime götürdüm. Ne demek istediğini hayal edemiyordum.

"Parlıyorsun," diye devam etti Nichole. "Bunu başka nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Sana bakıyorum ve artık neredeyse tanıyamıyorum."

"Gördüğün şey mutluluk," dedim, iltifatı geçiştirme arzusuyla. Kızarmış olabileceğimi düşündüm, ki bu çok saçmaydı. Söyledikleri doğruysa, bunun sosyal merkezde gönüllü çalışmak gibi, hayatımda yaptığım değişikliklerden duyduğum memnuniyetten geldiğine inanıyordum. Bir de... ah bunu itiraf etmekten nasıl da nefret ediyordum ama Nikolai'ın öpücükleri de vardı.

"Leanne," dedi Nichole iki elimi avuçlarına alarak. "Seni bundan daha mutlu görmemiştim ve bu bana umut

veriyor." Gözleri koyulaşarak ciddileşti. "Sean'ın hayatına geri dönmesine izin vermeyeceğine söz ver bana."

Aklım başıma gelmişti. "Bunu aklına bile nasıl getiriyorsun ki?" Sean'la alakalı bir şeyler vardı, bu kadarını biliyordum ama bu her neyse, beni hayatına geri istemesi olmadığını garanti edebilirdim. Yaptığı âlemlerle alakalı Kacey'den duyduğum onca şeyden sonra asla.

Nichole'un gözleri büyüdü. "Yufka yüreklisin."

Başımı iki yana salladım. "Hiç endişelenme." Kendi hakkımda konuşmak istemeyerek sordum. "Sende yeni bir şeyler var mı?"

Nichole duraksadı, hemen başka tarafa baktı.

Bir şey olmuştu. "Tamam, ne oluyor?"

Nichole ayaklarını altına topladı ve yerleşinceye kadar biraz kıpırdandı. Konuşurken bile göz temasından kaçınıyordu. "Cumartesi günü Rocco'lara uğrayacağımdan bahsetmiştim, değil mi?"

"Evet."

"Fotoğraf çekiminden sonra Kaylene, Rocco'nun bir hatırlatma dersine ihtiyacı olduğuna karar verdi ve dans ettik. Sonra Kaylene odadan çıkınca öpüştük sayılır."

Konu ilişkilere gelince son zamanlardaki jargondan haberdar değildim, bu yüzden meraktan sordum. "Öpüştük sayılır mı? O nasıl oluyor?"

"Tamam, öpüştük ve öpüşme derken daha önce hiç öpüşmediğim gibi öpüştük demek istiyorum."

O anları tekrar yaşıyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Leanne," diye fısıldadı, "bu öpüşmenin başka hiçbir şeye benzemediğini hissettim. Tek yapabildiğim Rocco'nun ayaklarının dibinde erimemek oldu. O zamandan beri onu düşünmeden edemiyorum. Bu kadar yoğun arzu duymayalı öyle uzun zaman oldu ki bende doğru gitmeyen bir şeyler var. Ben... Jake'le tanıştığımdan beri başka bir erkekle bir-

likte olmadım. Sence Rocco için hissettiklerim gerçek midir, yoksa sevgi açlığı mı duyuyorum?"

Cevabın basit olmasını ne kadar isterdim. "Ben... bilmiyorum." Gerçek şu ki, Nikolai beni öptüğünde ben de aynı şeyleri hissetmiştim, arzuya benzer şeyler hissetmeyeli öyle uzun zaman geçmişti ki. Sean'la evli olmamıza rağmen evliliğimizin son on yılında birlikte yatmamıştık. Dış görünüş uğruna, formalite icabı üstünkörü öpüşmeler dışında Sean'la öpüşmüyorduk. Kocam hakkında bildiklerim yüzünden Sean'ın bana dokunmasına tahammül edemiyordum.

"Kollarında neredeyse eridiğimi itiraf etmek mahcup ediyor." Nichole'un Rocco'ya verdiği tepkinin onu derinden utandırdığını görebiliyordum. Bakışlarını indirdi. "O zamandan beri beni arıyor, ama ne diyeceğimi bilmediğim için ya telefonu açmıyorum ya da başımdan savıyorum."

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordum. "Bir birey olarak?" Öpüşmenin Nichole'u çıkmaza soktuğu belliydi.

"Hem de çok. Tanıdığım kimseye benzemiyor ve harika bir baba. Owen onu seviyor."

Bu kadarını biliyordum. Torunum, Rocco ve kamyonları hakkında konuşup duruyordu.

"Madem durum böyle, neden korkuyorsun?" diye sordum.

Nichole başını kaldırdı. "Korkmuyorum," dedi. "Emin değilim ve panikliyorum."

Gülmemek için çabalamam gerekti. "Hey, listemize yeni deneyimler yaşamayı eklemek isteyen sendin. Bu insanlara da uygulanabilir, biliyorsun. Rocco'ya hissettiklerinden korkma. İçgüdülerini izle."

"İçgüdülerim," diye tekrarladı Nichole, elini karnına götürerek. "İçgüdülerim bana Rocco'nun gerçekten harika biri olduğunu söylüyor. Evet, biraz kaba ama harika bir adam."

"Bence cevabını biliyorsun."

Omuzları gevşeyerek iç çekti. "Evet, sanırım öyle, yine de bunu yüzüme gözüme bulaştırdım ve nasıl devam edeceğimden emin değilim."

Geçmişte karşılaştığım garip durumları düşündüm. Bir seferinde akşam yemeğinde, o sıralarda Sean'ın ilişkisi olduğunu bildiğim bir kadın ve kocasıyla aynı masada oturmuştum. Gerçekte ikisine de sinirlenmek isterken kibar ve canayakın davranmak zorunda kalmıştım.

Çok uzun yıllar boyunca inkâr denen nehirde yol almıştım. "Ne kadar uzun savsaklarsan o kadar zorlaşır. Konuş onunla, açıkla. Rocco'nun bir arkadaş olduğunu söylemiştin, ona öyle davran."

"Öyle yapacağım," dedi Nichole, bana teşekkür eder gibi elimi sıktı. Kendisini şimdiden daha iyi hissettiğini söyleyebilirdim. Garip bir şekilde ben de daha iyi hissediyordum.

"Bunu daha sık yapmalıyız."

"Aynı fikirdeyim." Kendi evime dönmeye hazır halde, ayağa kalktım. Nichole da kalktı, birbirimize sarıldık.

Çarşamba gecesi derse gitmeye can atıyordum ve evden erken çıktım. Nikolai beni otoparkta karşıladığında pazartesi akşamı giderken takındığı aynı kasvetli ifade vardı.

"Şu diğer adamla buluşma var mı?" diye sordu beklenti içinde.

Başımı onaylarcasına salladım.

"Onunla öpüşme var mı?" Gözleri dikkatle benimkileri inceliyordu.

"Hayır."

Omuzları gevşedi. "Onu yine görüyor musun?"

Elimi Nikolai'ın yanağına koyarak gözlerinin içine baktım. "Hayır."

Gözleri parladı, başını çevirip avucumu öptü. "Şimdi ayın üzerinde zıplayan inek gibi mutluyum. Tekrar nefes alıyorum. Belki sana öğretebilirim. Sen bana öğretirsin, ben de sana öğretirim."

Merkeze doğru yürümeye başladık. "Bana ne öğretmek istiyorsun Nikolai?"

Cevabın belli olması gerekirmiş gibi bana baktı. "Nasıl ekmek yapılacağını. Gerçek ekmek. Daha önce yapar mısın?"

"Bir ekmek makinem var. Hem karıştırıp hem pişiren türden, bilirsin."

Yüzünü bir dehşet ifadesi kapladı, hemen başını iki yana salladı. "Bir daha asla. Ekmekle bir daha böyle bir şey yapmamaya söz ver bana."

Kahkahamı bastırmaya çalışsam da pek başaramadım. "Söz veriyorum."

"Sana öğretmeme izin verir misin?"

Kabul ettim, ama gerçek şu ki bana önerdiği ne olursa olsun kabul ederdim. Onunla vakit geçirmeye can atıyordum.

Paraşütle atlamak? Elbette, neden olmasın. Kayalara tırmanmak? Bunu denemeyi her zaman istemiştim. *Asla.*

Cumartesi öğleden sonra buluşmak için bir zaman belirledik. Geriye bakıp düşündüğümde, keşke bunun yerine pazar gününü önerseymişim. Zamanlama alengirliydi. Sean öğle saatlerinde uğramayı planlamıştı. Nikolai'dan saat ikide gelmesini istedim, bunun Sean'a istediklerini söylemek, öğle yemeği yemek ve kendi tarzında keyiflenmek için bol bol zaman vereceğini düşünüyordum.

Cumartesi günü Sean gelmeden önce yemeği hazırladım. Geç gelerek yanağımdan öptü.

"Her zamankinden daha güzelsin."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Gerçekten mi? Kendimi iyi hissetmiyorum ve ölü gibi solgun olduğumu sanı-

yordum." Tepki yok. Hiçbir şey değişmemişti. Eski kocam tek kelime dinlememişti. Ron, Sean'a benziyordu.

"Son zamanlarda kilo verdin, değil mi?" diye sordu.

Gülümsedim. Tam da beklediğim gibiydi.

Bakışları masaya gitti. "Jambonlu sandviç mi? Favorim olduğunu hatırlamışsın."

Hatırlıyordum, hem nasıl unutabilirdim ki? Otuz beş yıl evli kalmıştık. Öğle yemeğini yedik ve çene çaldık. Sean yolunda gitmeyen bir şey olduğuna dair hiçbir belirti göstermeyince, beni aramasını yanlış yorumlayıp yorumlamadığımı merak etmeye başladım. Lokmaları arasında kulüpteki arkadaşlarından, doktor arkadaşı Liam Belcher'la oynadığı golf maçından bahsetti.

Jake için söyledikleri telefonda bahsedemeyeceği türde bir şey değildi. Görünüşe göre Jake iş değiştirmişti, ama bu işverenin kararı mıydı yoksa kendi seçimi miydi, bilmiyordum. Sean'ın anlattığına göre başka bir şarap şirketi tarafından Jake'in aklı çelinmişti. Eski kocam sanki Jake dünyanın tepesinde oturuyormuş gibi anlatıyordu. Bu ikimizin buluşmasını gerektiren bir haber değildi. Gerçek şu ki, iş değişikliğini Nichole'dan zaten öğrenmiştim.

"Sean," dedim sertçe, dikkatini çekmek için.

Gözleri bana çevrildi.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Sana sorun olduğunu düşündüren ne?"

Kaşlarımı çatarak onu yakından inceledim. Bakışlarımı karşıladı ve ters bir şey göremedim.

"Eğer bir sorun varsa," dedi o düzgün, hesapçı tavrıyla, "o da seni özlüyor olmam."

Buna tek uygun yanıt kahkahaydı. "Elbette öyledir. Ama belki de jambonlu sandviçimi daha çok özlemişsindir."

Yarım saniye kadar beni inceledi. "Bu yeni bir sensin Le-

anne ve bundan hoşlandığımı söylemem gerek. Bunu daha sık yapmamıza ne dersin?"

"Ne yapmak?"

"Öğle yemeği yemek. Birlikte zaman geçirmek."

"Hayır, teşekkürler."

İyice üzülmüş görünüyordu ve bu önemli bir davranıştı. "Oh, çok güçlü. Bunu sevdim."

Kapı zilim çalınca Nikolai'ın geleceği zamana on beş dakika kaldığını gördüm. Bir teslimat ya da arkadaş olması için dua ettim. Kapıyı açıp da Nikolai'ı bulunca dualarım boşa gitti. Kolları ekmek yapımı için malzemeler olduğunu bildiğim torbalarla doluydu.

"Nikolai."

"Erken geldim. Olur mu?"

"Tabii ki." Eve girebilsin diye yana çekildim.

Torbalardan birine davrandım, ama başını iki yana salladı. "Yok, hayır, ben taşırım."

Sean ayağa kalktı, bakışları benden Nikolai'a, sonra tekrar bana döndü. Nikolai da onu görmüştü ve dururken neredeyse elindeki torbalardan birini düşürecekti. Son anda yakaladı.

"Nikolai bu eski kocam Sean." Eski kelimesini iyice vurgulayarak söyledim.

"Sean, bu da Nikolai Janchenko. İngilizce sınıfındaki öğrencilerimden biri."

İki adam dikkatle birbirlerine baktılar. Odadaki hava yoğun ve gergin bir hal almıştı.

"Nikolai bana ekmek yapmayı öğretiyor," diye açıkladım.

"Demek öğle yemeğindeki fark buydu," dedi Sean. "Ekmektendi. Bundan daha güzelini ne zaman tattım bilemiyorum."

Nikolai başını hızla bana çevirerek şok içinde baktı.

"Sean da şimdi gidiyordu," dedim anlamlı anlamlı.

Eski kocam gülümsedi, onu durduramadan yanağımdan öptü ve evden çıktı.

Nikolai alışveriş torbalarını dikkatle mutfak tezgâhına yerleştirdi. Bana arkası dönük duruyordu.

"Özür dilerim," dedim ve bunda ciddiydim. "Sen geldiğinde Sean'ın burada olmasını beklemiyordum." Eski kocam doğal olarak kırk beş dakika geç kalmıştı. Bana söylediği zamana güvenilmeyeceğini bilmeliydim.

Nikolai yüzünü bana döndüğünde gözlerinde okuduğum acı ve öfkeye şaşırdım. "Ona sana yaptığım ekmeği mi veriyorsun?" diye sordu.

Sorunu anlayamamıştım. "Şey, evet. Bana o kadar çok verdin ki ekmek satın almam gerekmiyor."

"Bu adam... bu Sean," dedi, ismini küçümseyerek söylemişti, "kalbi kömür gibi kara." Sözcükleri hırsla söylemişti. "Ve onu senin için kendi ellerimle yaptığım ekmekle besliyorsun. Ekmek benim kalbim. Diğer adama verdiğin ekmek bu." Yüzü acı doluydu. Yaptığıma inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Nicolai'ye yaklaştım. "Üzgünüm... farkında değildim... düşünemedim."

"Beni maske ediyorsun. "

Hangi deyimi karıştırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama her neyse derinden acı çekiyordu.

Sanki ancak böyle yaparsa dayanabilirmiş gibi benden uzaklaştı. "Şimdi gidiyorum."

"Gidiyor musun?" Ciddi olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Tepkisi beni şaşırtmıştı.

Kapıya gitti. "Gidiyorum. İstemediğim sözleri söylememek için çok düşünüyorum."

Yanında getirdiği her şeyi tezgâhın üzerine bırakmıştı, kapı kapandığında gözlerimi kapatıp suçluluk ve üzüntü içinde koltuğa çöktüm.

15

Nichole

Bu Jake'in Owen'ı üst üste aldığı ikinci hafta sonuydu. Geçen hafta sonu oğlumuzu cuma günü öğleden sonra kreşten almış, sonra da Owen'ı babaannesine bırakmıştı.

Jake benden kaçınıyordu ve böylesi iyiydi. Kaçınmayı iyi biliyordum. Tüm hafta Rocco'dan kaçınmıştım. Üç kere telefon etmiş ve karşılık vermediğim mesajlar bırakmıştı. Bir seferinde yanlışlıkla açtığımda, çabucak başımdan savarak geri arayacağıma söz vermiştim. Aramamıştım. Sebebi ne diyeceğimi bilememekti. Paylaştığımız o öpücük beni şaşkına çevirmişti. Leanne'e başka bir erkeğe cinsel bir şeyler hissetmenin ne kadar şoke edici olduğunu açıklamamıştım. Boşanmam daha sadece birkaç hafta önce sonuçlanmıştı. Evet, iki yıl sürmüştü ve evet, böyle olacağını biliyordum. Ama evliliğimin yıkımına daha çok üzülmem gerekiyormuş gibi geliyordu.

Cumartesi sabahı *Başarı İçin Giyin*'e gittim ve bağışlanan kıyafetleri ayıklarken kuzeniyle birlikte Shawntelle geldi.

"Hey, n'aber kız?" Shawntelle dans eder gibi yürüyerek dükkâna girdi. Dar kot ve büyük beden gömleğiyle iyi görünüyordu. "Charise'le tanış."

"Nichole," diyerek kendimi takdim ettim.

"Charise lise diplomasını yeni aldı ve benimle aynı şekilde muhasebe derslerine kaydoldu," dedi Shawntelle başıyla kuzenini işaret ederek.

Charise sinirli bir hareketle avuçlarını birbirine sürttü. "O başarırsa ben de yapabilirim diye düşündüm."

"Dur bir dakika. İşe girdin mi?"

"Tabii ki girdim. Senin sayende."

"Ben mi?" Bu sürpriz olmuştu. "Ben ne yaptım ki?"

Yüzünde bir tebessüm beliriverdi, kocaman dişleri parladı. "Rocco. O aradı ve yeni bir muhasebeci aradığını söyleyerek işe başvurmak isteyip istemediğimi sordu."

"Bekle. Ne zaman oldu bu?"

"Geçen hafta."

"Geçen hafta," diye tekrarladım. "Neden bana söylemedin?"

Omzunu silkti. "Rocco söyler diye düşündüm."

Rocco'nun aramaları bununla alakalı olabilirdi.

"Sana söylediğini sanıyordum."

"Ah... Bütün hafta meşguldüm."

Shawntelle bana sımsıkı sarıldı, az kalsın nefesim kesilecekti. "Rocco'nun yanında çalışmak tam ihtiyaç duyduğum başlangıç oldu."

Ne kadar istesem de bunu kendime mal edemedim. Rocco'ya Shawntelle'den ve araba galerisindeki işi kaçırdığı için uğradığı hayal kırıklığından bahsetmiştim. Aynı zamanda onunla tanışmak istediğinden de bahsetmiştim. Shawntelle'in iletişim bilgilerini istediğinde onunla çıkmakla ilgilendiğini düşünmüştüm.

Shawntelle omuzlarını dikleştirdi, gözleri gururla parlıyordu. "İşe girer girmez Habitat for Humanity'ye başvurdum. Bir ev inşa etmek istiyorum. Şu altı ay geçsin, biraz para biriktireyim, hak kazanacağımı düşünüyorum. Artık bir işim olduğuna göre çocuklarım için iyi bir eve ihtiyacım var."

Kalbim gururla doldu ve canlandım. "Ablam Habitat vasıtasıyla kendisi ve kızı için bir ev edindi."

"Hadi oradan," diye bağırdı Shawntelle. "Ablan mı?"

"Hem de hepsini bir yıl içinde yaptı."

"Yakışıklı erkeklerle de tanıştı mı? İriyarı, kaslı erkeklere zaafım var."

Güldüm çünkü Cassie evi üzerinde çalışırken Steve'le tanışmıştı. "Aslına bakarsan tanıştı ve şimdi evlenmek üzereler."

"Senin sorunlu erkeklere zaafın var," diye belirtti Charise, kaşlarını çatmıştı.

"Bu geçmişte kaldı," diye üsteledi Shawntelle. "Artık daha seçiciyim. Standartlarım var. Aklıma gelmişken, yakınlarda Rocco'yla konuştun mu?" Anlamlı soru bana yöneltilmişti.

"Ah," diye kaçamak yanıtladım, "son günlerde konuşmadım."

"Tatlım senin sorunun ne? Adamın bütün hafta morali bozuktu ve bana öyle geliyor ki bu seninle alakalı. Elinde olanı takdir etmelisin."

"Evet, şey..." Rocco hakkında konuşmak şöyle dursun, onu düşünmek bile istemiyordum. Konuyu değiştirme çabasıyla Charise'e baktım. "Birkaç kıyafet denemen için sana bir kabin bulayım."

"Tam da lafın üstüne, bak otoparka kim girdi," dedi Shawntelle anlamlı anlamlı. Elini beline koymuş pencereden bakıyordu.

Gözlerimi kapatarak inledim. Artık ondan kaçış yoktu.

"Charise," diye seslendi Shawntelle, "bak, kim geldi."

Korkak davranarak duraksadım ve Shawntelle'e yalvaran bir bakış attım. "Neden gidip ne istediğini öğrenmiyorsun?"

Shawntelle başını iki yana salladı. "Olmaz şekerim, adam tamamen seninle ilgi olarak burada. Buraya benimle konuşmak için gelmedi. İkinize neler oluyor bilmiyorum, ama bir şeyler var. Her neyse hallet çünkü Rocco'nun senin yüzünden yaptığı saçmalıklara bir gün daha katlanamayacağım."

"Ama Charise'in yardımıma ihtiyacı var," dedim panik içinde. Telaşlanmıştım, Rocco'yla karşılaşmamak için umutsuzca bir çare arıyordum.

"Onun neye gerek duyduğunu biliyorum. Şimdi git." Shawntelle beni neredeyse kapı dışarı etti.

Dışarı çıktığımda, Rocco kamyonunu park etmişti. Kamyondan indi ve beni görünce durdu. Otoparkta birbirimize bakarak durduk. Birbirine meydan okuyan iki kovboya benziyor olmalıydık.

Yüzü sertti, dalga dalga öfke yayılıyordu. "Kaçacak mısın?" diye sordu bana doğru yürürken.

"Hayır." Ellerimi önümde kenetledim ve kaldırımdan park alanına doğru indim. Shawntelle'le kuzeninin konuşmalarımıza kulak misafiri olmasını istemiyordum.

Rocco bana açıklayacak fırsat vermedi. Gözlerini kısarak, "Dinle Nichole, oynadığın bu oyunlarda ben yokum," dedi.

Kendimi kötü hissettim. "Üzgünüm. Ben..."

Lafımı kesti. "Beni tekrar görmek istemiyorsan sorun değil. Bunun üstesinden gelirim. Ama beni öpüp sonra da kapıyı çarparak yüzüme kapatma."

Defalarca gözlerimi kırpıştırdım, davranışımdan utanmıştım ve nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. "Böyle olmasını beklemiyordum... ne diyeceğimi veya nasıl davranacağımı bilemedim," dedim kekeleyerek. "Senin ne dü-

şündüğünü ya da benim ne düşüneceğimi bilmiyordum." Sözcükler ağzımdan dökülüvermişti; kendimi anlamama yardım edeceğini umuyordum, ki geriye bakıldığında bu imkânsızdı. Bunu kendim çözebilmeliydim, ama yapamamıştım. Ve gerçek şu ki bu hafta onu özlemiştim. Onunla konuşmayı, onunla gülmeyi özlemiştim. Bu Rocco'yla sık yaptığım bir şeydi, gülüyordum.

"Bak sana ne diyeceğim," dedi Rocco, şimdi öfkesi her zamankinden daha belirgindi. "Kafanı topladığın zaman bana haber ver." Bundan sonra kamyonuna geri yürüdü.

O sırada bir şey söylemez ya da yapmazsam Rocco'yu bir daha hiç görmeyeceğimi anladım. Beynimde ışık hızıyla yüzlerce düşünce uğulduyordu. Belki de en iyisi gitmesine izin vermekti. Anında onu delicesine özleyeceğimin hissiyle doldum. Bir ilişki aramıyordum ve Tanrı biliyor ya, Rocco tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyordu. Farklıydık, ama başka hiçbir erkekle onunla olduğum kadar rahat olmamıştım. Ne yapmam gerektiğini bile düşünmeden peşinden koşturdum.

"Rocco."

Durdu, yine de arkasını dönmedi.

Yürüyüp önünde dursam da göz temasını reddediyordu. Şimdi bile ne diyeceğimi bilmiyordum. "Gerçekten üzgünüm," deyiverdim pat diye, ama özrümün onun için pek bir ağırlığı olmadığını biliyordum.

"Anladım," dedi, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. "Sana denk değilim. Bir çekici şoförüyle ilgilenmezsin. Sorun değil. Özür dilemeye gerek yok."

"Bu hiç de doğru değil." Böyle bir şey ileri sürdüğüne inanamıyordum. Bunun onun işiyle ya da başka bir şeyle hiç alakası yoktu. Benimle ve benim güvensizliklerimle alakalıydı.

"Ben öyle görmüyorum." Etrafımdan dolaşmaya başladı.

"Lanet olsun, Rocco, beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun."

Gözlerini kırpıştırdı, ben de öyle yaptım. Bu normalde kullandığım bir lisan değildi, ama üzgündüm. "Bana bir şans ver, tamam mı? Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Daha iki yıl oldu, ondan önce beş yıl boyunca evliydim... Jake'le üniversitedeyken tanışmış ve iki yıl çıkmıştık." Bu ne fark ederdi bilmiyordum, yine de bilmesinin önemli olduğunu hissediyordum.

Kollarını kavuşturarak bitirmemi bekledi. Bakışları benim üzerimde değildi, uzakta bir noktaya bakıyordu.

"Senden hoşlanıyorum... senden güçlü bir şekilde etkileniyorum," diye devam ettim. "Seninle ve Kaylene'le zaman geçirmekten keyif alıyorum. Beni öptüğün zaman..." Bunu açıklamak muhtemelen en zor kısmıydı. "Sen öpünce kafamın içinde bomba patlamış gibi oldu." Ve söylemeye utandığım başka yerlerde. "Mesele şu ki, bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tek istediğim bunu çözmem için bana bir şans vermen."

Sözlerim sessizlikle karşılandı, sonra, "Tamam," dedi.

Gergin yüz hatlarında hiçbir şey değişmemişti. Her zamankinden fazla kafam karıştı. "Hepsi bu mu? Tüm söyleyeceğin bu kadar mı?"

"Daha ne istersin?"

Omzumu silktim ve ellerimi havaya kaldırdım. "Bilmiyorum." Ve bilmiyordum. Yani kollarını bana dolamasından aldığım keyiften başka. "Belki bana sarılabilirsin," diye önererek kollarımı açtım.

Rocco geldiğinden beri ilk kez gülümsedi ve bana uzanıp sımsıkı sarıldı. Burnu saçlarımdaydı, sanki kokluyormuş gibi geldi bana ki bu saçmaydı. Sarılması hatırladığım kadar sıcak ve harikaydı.

"Yemin ederim beni deli ediyorsun, kadın." Yüzünü boynuma gömüp son yedi günden bu yana ciğerleri oksijensiz kalmış gibi içine çekti.

Parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım, beni yerden havalandırırken ona tutundum. Uzunca bir süre sadece birbirimize sarıldık.

"Kaylene'e onu ve en iyi dört arkadaşını yarın sinemaya götüreceğime söz verdim. Gelip bana arkadaşlık etmek ister misin?"

Başımı omzuna koydum. "Bilemeyeceğin kadar çok isterim."

Rocco başımın tepesinden öptü. "Filmin saat kaçta olduğunu öğrenip sana mesaj çekerim."

"Tamam, ayrıca bana bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim Rocco." Çekim o kadar fazlaydı ki çenesinin altından öptüm.

Rocco nefesi kesilmiş gibi donmuştu. "Dikkatli ol, Nichole. Sana karşı böyle hissederken beni öpmek ateşle oynamaya benzer."

Gülümsedim, tüm hafta olduğumdan daha mutluydum.

Sonra Rocco gitti, ben de *Başarı İçin Giyin*'e geri döndüm. Shawntelle'le kuzeni dükkândan çıkmışlar, kaldırımda beni izliyorlardı. Ben yaklaşırken alkışlayarak ıslık çaldılar ve sırtıma vurdular.

Günlük işlerimi bitirdiğimde saat hemen hemen dört olmuştu. Bütün hafta okulda çalıştıktan sonra cumartesi gününü gönüllü olarak geçirmekten yorgun olmalıydım. Bunun yerine sevinçten uçuyordum, heyecanlıydım. Rocco'yla işler yoluna girmişti. Aramızdaki huzursuzluğun üzerimde ne kadar büyük bir baskı yaptığını fark etmemiştim.

Tam dükkândan çıkacağım sırada telefonum çaldı. Arayan ablam Cassie'ydi. "Hey Cassie, nasıl gidiyor?"

"Bekle, Karen'ı tekrar hatta alacağım. Haberlerim var."

Sesindeki heyecanı duyabiliyordum, arama sebebinin Steve'le alakalı olduğundan şüphelendim. İkisi iki yıldan beri çıkıyorlardı. Onları birlikte görmeye bayılıyordum. Ablam cehennem hayatı yaşamış, bundan kurtulmak için mücadele vermişti. Kendi elleriyle bir ev inşa etmiş, geçimini sağlamıştı. Bir ara Shawntelle'le konuşacağını umuyordum çünkü Cassie'nin hikâyesinin arkadaşıma cesaret vereceğini biliyordum.

"Karen? Orada mısın?" diye sordu Cassie.

"Buradayım," diye onayladı Karen, "galiba tahmin ediyorum ama büyük haberin nedir?"

"Biraz zamanımı aldı," diye itiraf etti ortanca ablam, "ama sanırım hayatımın geri kalan kısmını Steve'le geçirmeye hazırım. Düğünümüz için tarih belirlemeye karar verdik."

Hem Karen hem de ben aynı anda konuşmaya başlayarak kardeşimizi tebrik ettik. Karen arabada Buddy'nin futbol maçına gidiyordu ve kapatmak zorunda kaldı. Ben Cassie'yle hatta kaldım.

Gözyaşlarıyla boğazım tıkanmıştı. "Bu harika bir haber Cassie."

Sesimden duygulandığımı duymuş olmalıydı, "Ağlıyor musun Nichole?" dedi.

Burnumu çektim. "Evet, sen, Steve ve Amiee için çok mutluyum. Steve'le tanıştığım andan itibaren birbiriniz için yaratıldığınızı biliyordum. Bu bana umut veriyor Cassie, belki benim için de mutlu bir son vardır."

"Vardır Nichole," diye güvence verdi bana, "ama her zaman kolay gelmediğini unutma."

"Bundan fazla zahmete değer bir şey yok." Bunu zor bir yoldan öğrenmiştim.

"Karen'la senin nedimem olmanızı istiyorum. Sadece aile ve arkadaşlarla küçük bir düğün olacak, ama Steve büyük bir resepsiyon ve dans istiyor. Tüm düzenlemeleri o yapıyor, bu yüzden tarihi işaretleyin."

"Cassie," diye fısıldadım gözlerimde yaşlar parlayarak. "Bunu dünyada kaçırmam."

Sonuç olarak bundan daha iyi bir gün isteyemezdim. Önce Rocco'yla işler yoluna girmişti, ardından Cassie'nin iyi haberi gelmişti. Evime giderken yolda Leanne'e uğrayıp Sean'ın ziyaretinin nasıl geçtiğini öğrenmeye karar verdim. Öğleden sonra Nikolai'ın uğramayı planladığını biliyordum ve şansım yaver giderse Leanne bana taze pişmiş ekmek ikram edebilirdi.

Leanne kapıyı açtığında üzgün olduğunu görebiliyordum. Kapıyı açık tutarak sessizce beni içeri davet etti.

"Leanne, neler oluyor?"

Solgundu, omuzları düşmüştü.

"Sean'la işler iyi gitmedi mi?"

"İyiydi. Beni neden görmek istediğini bile bilmiyorum."

Oturdum, Leanne de yanıma geldi. "Böylesi iyi, öyle değil mi?"

Boş boş başını salladı, sanki aklı başka bir yerlerde gibiydi. "Sean geç geldi ve Nikolai uğradığında hâlâ buradaydı."

Bu sorun olmamalıydı. Bana göre Sean'ın, bu harika adamın Leanne'le ilgilendiğini öğrenmesi iyi olmuştu.

"Nikolai benim için pişirdiği ekmeği Sean'la paylaştığım için derinden içerledi. Neredeyse bana bakmaya dayanamıyordu, sonra da çıkıp gitti. Bana sanki ağır bir suç işlemişim ve ona fena halde hakaret etmişim gibi davrandı."

Bunun için Leanne'i üzdüğünü görmek gücüme gitmişti. Onu rahatlatacağımı umuyordum. "Nikolai bunun üstesinden gelecektir."

Kayınvalidem başını iki yana salladı. "Sanmıyorum, görünüşe göre affedilmez bir şey yaptım. Onu bir daha görür müyüm, bilmiyorum."

"Ah Leanne, bunun doğru olmadığından eminim."

"Önemli değil," diye fısıldadı.

Tam tersine olduğunu görebiliyordum.

"Bunu düşünmek için tüm bir öğleden sonram vardı." Ellerini yüzüne götürdü. "Ne düşünüyordum, bilmiyorum. Benim yaşımda bir kadın ilk kez âşık olmuş bir genç kız gibi davranıyor. Kendime Nikolai'la ilgilenmek için izin vermemeliydim."

"Bunu ciddi söylemiyorsun."

"Ciddiyim," diye üsteledi.

Leanne'i hiç böyle görmemiştim. Hatta Jake'in başka bir kadını hamile bıraktığını öğrendiği gün bile şimdiki kadar acı içinde değildi. Bunda Nikolai'la olanlardan daha fazlası vardı. Öyle olmalıydı.

Öne eğilip ellerini tuttum. "Gerçek sorunun ne olduğunu söyle bana."

Önüne bakıp başını iki yana salladı. Konuşmadan önce uzun bir süre geçti, ama sabırlıydım, ona bu kadar işkence edenin ne olduğunu öğrenene kadar bırakmak istemiyordum.

Konuşmadan önce dakikalar geçmiş olmalıydı ve o zaman bile fısıltı gibi o kadar alçak sesle konuştu ki, duymak için yaklaşmak zorunda kaldım.

"Nikolai beni öptüğünde..." Durup yutkundu. "Bir erkek bana dokunmayalı on yıl oldu. Sean'la temel olarak ayrı hayatlar yaşıyorduk. Aramızdaki herhangi bir muhabbet yalnızca göstermelikti. Onun yemeklerini pişiriyor, evini temizliyor, kariyerinin sosyal gereklerini yerine getiriyor-

dum, ama aramızda sevgi yoktu. Sevgi çok uzun zaman önce ölmüştü. Ben onun hayatında bir aksesuardım, o da benim için öyleydi. Cinsel olarak körelmiştim... Nikolai'a kadar böyle duygularım olduğunu bilmiyordum."

Durumun böyle olduğundan şüphelenmiş, yine de hiç sormamıştım. Üstüme vazife değildi.

"Sevilecek biri olduğumu düşünmüyorum, Nichole. Onca yıl ilişki kurmaktan uzak durdum, sahte bir hayat yaşadım. Nikolai üniversiteden bu yana bende arzu uyandıran ilk erkek. Beni sarhoş etti, mutlu etti ve ben bunu mahvettim."

Başımı onunkine yasladım. "Eğer Nikolai sandığım gibi bir adamsa, ki ben öyle olduğunu düşünüyorum, bunun üstesinden gelecektir. Hafta sonu zaman ver ona. İnan bana pazartesi günü derse gelecektir."

Leanne başını iki yana salladı. "Öyle olsa da olmasa da önemli değil. Bugün kendimle alakalı bir şey öğrendim. İncinebilir olmayı sevmiyorum. Kuvvetli ve bağımsız olduğumu düşünmeyi tercih ederim. Öyle olmak zorundayım. İstediğim kadar akıllı değilim, ama öğreniyorum. Eğer Nikolai pazartesi günü derse gelirse onu tekrar görmek istemediğimi söyleyeceğim, sonra da gidip okulun yerime öğretmen bulup bulamayacağını soracağım."

Leanne için içim acıdı ve yürekten içimi çektim. "Lütfen bir daha düşün," diye yalvardım. "Acele karar verme."

"Çok düşündüm," diye fısıldadı. "Kendimi ve kalbimi korumak için bunu yapmam gerekiyor."

16

Leanne

Pazar sabahı ısrarlı bir fiziksel acıyla uyandım. Uykum da deliksiz değildi. Kafam Nikolai'la olup bitenlerle ve onu bir daha görmeme kararımla doluydu. Yatağa girdiğimde öğretmenliği bırakmanın aşırı bir tepki olduğuna karar vermiştim. Her hafta öğrencilerimle vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Öğrencilerim harikaydı. Nikolai'a gelince, ciddi bir şekilde artık derse gelmeyeceğinden şüpheleniyordum. Ve gelecek olursa, onu o zaman hallederdim.

Sabahın ilerleyen saatlerinde sırtımdaki ağrı daha kötü, daha yoğun bir hal aldı. Yaptığım yanlış bir hareketten değil gibiydi. Daha keskin, daha belirgin, zonklayan, sürekli bir yanma hissiydi. Aynada aksimi incelediğimde bir şey göremedim, bu da beni ürküttü. Bu derece yoğun ağrının sebebi görünür bir şeyler olmalıydı. Sanki birisi vücuduma kızgın bir bıçak sokuyor gibiydi.

Hemen öğleden önceye kadar bekledikten sonra Nichole'u aradım. O sırada ayakta duramıyordum. Ağrı iyice şiddetlenmişti. "Bir dakika uğrayabilir misin?" diye sordum.

"Tabii ki."

Nichole kapıyı açmamı beklemedi, doğruca eve girdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Sesimdeki ıstırabı algılamış olmalıydı çünkü sesinde kaygı olduğunu duyabiliyordum. "Sırtımı kontrol eder misin... ters bir şey var mı diye. Korkunç ağrıyor."

Gömleğimi kaldırdım. Tenime değen pamuklu bile canımı acıtıyordu. "Bir şey görüyor musun?" diye sordum, kendi etrafımda bükülerek görmeye çalıştım. Bir şey görmeyince yine hüsrana uğradım.

Nichole bölgeyi dikkatle inceledikten sonra başını iki yana salladı. "Hiçbir şey görmüyorum."

Parmağını bastırınca daha kötü ağrıdı, bağırdım ve alt-dudağımı ısırdım.

"Aman Tanrı'm," diye fısıldadı Nichole. "Doktora gitsen iyi olur."

Başımı iki yana salladım. "Her neyse yarına kadar geçeceğinden eminim." Umudum buydu. Bu ıstıraba bir günden fazla dayanamayacağımı biliyordum.

Nichole şüpheli görünüyordu. "Sabaha kadar rahatlamazsan bir randevu alacağına söz ver bana."

Bu sözü vermek kolaydı.

"Yanında kalmamı ister misin?" diye sordu. "Rocco'ya onunla ve Kaylene'le sinemaya gideceğimi söylemiştim, ama arayıp açıklayabilirim."

"Hayır," diye ısrar ettim. "Ben gayet iyi olacağım. Git Rocco'yla ve güzel zaman geçir."

Nichole itiraz etti, ama sonunda Rocco'yla kızına katılmak üzere gitti. Benim yüzümden eğlencesini iptal etmesini istemiyordum. Öğle vakti yemek yemeye çalıştım, ama canım hiçbir şey çekmiyordu. Aklımı bu rahatsızlıktan uzaklaştıracak bir şeyler aramama rağmen, hiçbir şeyin faydası olmadı. Sonunda daha fazla dayanamayınca internete girdim ve sırt ağrılarını inceledim. Hiçbir şey uymuyordu,

ta ki hissettiklerimi tarif etmeye başlayıncaya kadar. İşte o zaman cevabımı aldım.

Zona.

Bende zona vardı.

Nichole öğleden sonra geç saatlerde beni kontrol etmek için uğradı. Yüzüme düzgün bir ifade takınmaya çalıştım, ama korkarım başaramadım. Bana tek bir bakış attı ve başını iki yana salladı. "Çok kötü bir şeyler var."

"Sanırım bu zona," dedim daha fazla bir şey söylemesine fırsat vermeden.

Ellerini ağzına götürdü. "Ah hayır."

"İnternette araştırdım ve hissettiğim acıyı açıklayan bulabildiğim tek şey bu."

"Seni acil servise götürmemi ister misin?" diye sordu.

"Yok, hayır, doktorumu görmek için yarına kadar bekleyeceğim." Bu kadar ağrıyla istediğim son şey bir hastanenin bekleme odasında saatlerce oturmaktı.

"Emin misin?"

"Tamamen." Konuyu değiştirme isteğiyle Rocco'yla gittiği filmi sordum.

Nichole'un yüzü yumuşayarak gülümsedi. "Eğlenceliydi. Kaylene ve dört arkadaşı üç sıra önümüzde oturdular. Rocco'yla ya da benimle ilgili olmak istemiyorlardı." Gülerken gözleri keyifle parlıyordu. "Rocco göz ardı edilmekten hoşlanmadı, bu yüzden onlara patlamış mısır attı."

Rocco'yu pek tanımadığım halde, sırf Nichole'un kabuğundan çıkmasına yardım ettiği için bile seviyordum. Rocco, Owen'la da harikaydı. Owen hiç durmadan ondan bahsediyordu, bu da iyi bir şeydi. Beni endişelendiren torunumun kendi babasından pek bahsetmemesiydi.

Daha sonra Nichole'un acil servise götürme teklifini kabul etmediğime pişman oldum. Bütün gece uyuyamadım, uyuduysam bile sanırım bir saatten fazla sürmedi. Aralık-

sız ağrı uyumayı imkânsız kılıyordu. Sabahleyin neredeyse hiç hareket edemiyordum. Doktorumdan mümkün olan en erken randevuyu aldım, ki bu da akşamüstüne doğruydu.

Nichole okula ve kreşe giderken beni kontrol etmek için Owen'la birlikte uğradı. Doktorun ofisinden çıkar çıkmaz mesaj atacağıma söz verdirdi. Onu geçirdikten sonra sosyal merkezi aradım ve gece ders veremeyeceğimi, bunun ne kadar süreceğini bilmediğimi haber verdim. Onlara son dakikada bunu yapmaktan nefret ediyordum, ama nazik davrandılar ve anlayış gösterdiler.

Doktor randevum zaten bildiğim şeyi doğruladı. Antibiyotikler ve güçlü ağrı kesicilerden oluşan bir reçete verildi. Eve gelir gelmez ikisinden de içtim. Birkaç saat içinde bitkin düşerek kanepede uyuyakaldım. Uyandığımda saat beşe geliyordu, ilaçlardan midem rahatsızdı, sersem gibiydim ve kafam bulanıktı.

Nichole'un okuldan sonra beni kontrole geldiğini hayal meyal hatırlıyordum. Biraz çorba içirmeye zorlamış, sonra da yatağıma yatırmıştı. Bütün gece uyudum ve salı sabahına kadar uyanmadım.

Kacey telefon ederek öğle yemeğine çıkmayı önerdi. Özür dileyerek reddettim.

"Tamam, bu seferlik paçayı sıyırabilirsin. Yine de beraber olmak için bir tarih belirleyelim," diye üsteledi. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu. Yeni bir hayatın olduğunu biliyorum, ama ben hâlâ arkadaşınım."

"Daima arkadaşım olacaksın," diye temin ettim. Gerçek şu ki haklıydı. Aslında Kacey'yle arkadaşlığımdan her seferinde Sean'ı gündeme getirdiği için uzaklaşmıştım. Eski kocamı konuşmak istemiyordum. Şu anda birisiyle ilişkisi olup olmaması, varsa kim olduğu ve kulüpte rezil olması

umurumda değildi. Eski kocamla alakalı dedikodular beni hiç ilgilendirmiyordu. Bunu Kacey'ye birçok kez söylememe rağmen, dinlememişti.

Çarşamba günü bulanık geçti. Ağrı kesicilerle hareket edebiliyordum, ama sadece biraz. Midemi rahatsız ediyor ve uyuklamama sebep oluyorlardı. Nichole'la Owen yemek yediğimden emin olmak için günde bir ya da iki kere uğruyorlardı. Uzun kalmıyorlardı, doğrusu bunun için minnettardım. Owen ona neden masal okumadığımı veya anlatmadığımı anlamıyordu. Kocaman gözleriyle bana bakıyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmaya zor dayanıyordum.

Perşembe öğleden sonra kapı zilim çalınca Nichole olduğunu düşünerek içeri girmesi için seslendim. Kapı açık olsa da gelen Nichole değildi. Onun yerine Nikolai'dı.

Evime girdi, beni görünce durdu ve kaşlarını çattı.

Yüzümü örtüp gitmesini istememek için kendimi zor tuttum. Gün içinde erken vakitte duş almışsam da saçlarımı şekillendirmemiştim. Yüzümde hiç makyaj yoktu. Sabahlıkla ve terlikleydim ve muhtemelen korkunç görünüyordum.

Gözleri telaşla irileşti. "Leanne?" diye fısıldadı, ben olduğumdan tam anlamıyla emin değil gibiydi.

"Git buradan," diye yalvardım. "Lütfen, lütfen git."

Başını şiddetle sallayarak reddetti. "Öğretmen neden derste yoksun söylemiyor."

"Belli değil mi? Ben... hastayım." Zonanın ne olduğunu bildiğinden emin değildim ve açıklamak için zaman harcamak istemedim. "Git buradan, bu mikrop bulaşabilir," dedim. Bu açık bir yalandı, ne var ki çaresizdim.

"Gitmeyeceğim." Israrcıydı.

"Lütfen, Nikolai." Ağlamak üzereydim. "Lütfen istediğimi yap."

Başını iki yana salladı. Bu kadar inatçı olabileceğini bilmiyordum.

"Bana kızgındın, unuttun mu?"

"Hatalıyım." Yerinden ayrılmamıştı, dairede ayakta duruyordu.

"Benim için yaptığın ekmeği Sean'a ikram ettim." Bu berbat davranışımı hatırlatırsam belki giderdi.

Artık ilgilenmediğini söyler gibi kafasını iki yana salladı. "Kızgındım, ama artık değilim."

"Kızgın olman lazım," diye üsteledim. "Beni affetmeye bu kadar hevesli olmamalısın," dedim, nafile yere uğraşarak.

"Seni bırakmıyorum. Bana hastalığı söyle, sana yemek pişireyim."

Çok yorgun ve tartışamayacak kadar bitkindim. Kafamı sarkıtarak, "Zonam var," dedim.

Gözleri açıldı ve hızla, sertçe ana dilinde konuşmaya başladı.

"Zonanın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum şaşırarak.

Başını salladı ve gözleri anlayışla doldu. "Oh benim Leanne'im, Leanne'im, senin bu korkunç acıyı çekmene dayanamam."

Sözleri ve bakışları o kadar müşfikti ki gözlerim yaşlarla doldu. Gözlerimi kırpıştırdım, gözlerinden kaçırarak başka tarafa baktım.

Daha ne yaptığını anlayamadan, Nikolai beni yavaşça kollarının arasına aldı, narin bir çiçekmişim gibi sarıldı. Alnımdan, sonra yanaklarımdan öptü, tüm bu süre boyunca usulca Ukraynaca konuşuyordu. Söylediği tek kelimeyi anlamadığım halde, yumuşak sesi beni verilebilecek her ilaçtan daha fazla rahatlattı.

Nikolai beni kanepeye götürdü ve yanıma oturup iki elimi ellerinin arasına aldı. Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi, kendi içinde mücadele verirmiş gibi boynunda âdemelmasının inip çıktığını fark ettim.

"Pazartesi günü sınıfa gelmeyince memnun oldum. Hâlâ kızgındım. Sanırım bana saygın yok."

"Oh Nikolai, bu doğru değil, ben..."

Parmağını dudaklarıma koyarak beni susturdu. "Öğretmen neden gelmediğini söylemiyor. İyi diye düşünüyorum; orada olmadığına seviniyorum. Uyuz kütük eski kocanı daha fazla ekmeğimle beslediğini düşünüyorum ve öfkeyle köpürüyorum."

"Yapmadım."

"Biliyorum. Kızmak için bahane buluyorum, aksi halde çok incinirim."

Nikolai'ın yaptığım şeyi kişisel olarak alacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu benim için sadece pratik bir şeydi, daha fazlası değil.

"Çarşamba günü düşünüyorum ve düşünüyorum. Bütün gün düşünüyorum. Seni özlüyorum. Buradan ayrılırken gözlerinde keder görüyorum. Şarküteride bir arkadaşla konuşuyorum ve o bana hatalı olduğumu söylüyor. Benim aptal bir adam olduğumu söylüyor. Bunu duymak istemiyorum. Benim değil, senin aptal olduğunu duymak istiyorum. Arkadaşım kıskanç bir aptal gibi davrandığımı söylüyor ve haklı. Senden özür dilemem gerektiğini söylüyor... İşte bu yüzden geliyorum."

Elimi götürüp yanağını kavradım, özrüyle kalbim erimişti. Son konuştuğumuzdan bu yana perişan olmuştum, ama bu perişanlığın zona hastalığıyla pek alakası yoktu.

Nikolai ellerimi dudaklarına götürüp parmaklarımı tek tek öptü. "Sen sınıfa gelmeyince öğretmene soruyorum ve kadın hasta olman gerektiğini söylüyor, ama emin değil. Belki benim yüzümden, benim söylediklerimden, kıskanç olduğum için hastasın diye düşünüyorum. Gelecek haftaya kadar beklemiyorum. Bekleyemem. Seni görmeye şimdi geliyorum."

"Nikolai," diye fısıldadım ama boğazımı tıkayan düğüm yüzünden isminden fazlasını söyleyemedim.

Eğildi, nazik ve talepkâr olmayan dudaklarla beni öptü. Başını kaldırdı, saçlarımı yüzümden çekti, kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve başımı ellerinin arasına aldı.

Fiziksel olarak en kötü halimdeyken bana bakması dayanabileceğimden fazlaydı. Gözlerimi indirdim, ne göreceğini biliyordum: Ağzının ve görüşü sönükleşmiş gözlerinin etrafı kırışıklarla çevrelenmiş, gençlik zamanı geçmiş bir kadın. Çekip gidecek cesaret ve kuvveti bulmadan önce yıllarca kocası tarafından sevilmemiş ve bir kenara atılmış bir kadın.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Çok güzel."

Onu duymak ya da inanmak istemeyerek başımı iki yana salladım.

Elleri kasıldı. "Güzel olduğuna inanmıyor musun?"

"Nikolai, makyajım yok ve saçlarım..."

"Makyaja ihtiyacın yok," dedi lafımı keserek. "Saça ihtiyacın yok."

Gülümsedim.

"Sen burada güzel birisin," dedi kalbimi işaret ederek. "Orada dışındakinden daha güzel. Ve dışı o kadar güzel ki sana bakıyorum ve hava almayı unutuyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Kalbim çarpıyor ve bu tanıdığım en güzel kadın diye düşünüyorum. Ben basit bir adamım. Zengin değilim, ama tüm hayatım boyunca çok çalışıyorum. Genç evleniyorum ve aile umut ediyorum, ama hiç çocuk gelmiyor. Karımı seviyorum. Uzun zaman mutluyum, sonra Magdalena hastalanıyor ve oralarda doktor yok, ilaç yok. Ona yardım etmek için her şeyi yapıyorum. Karıma yardım edecek doktor bulmak için şehirden şehre gidiyorum, ama daha hasta ve daha hasta oluyor. Ama benim için her zaman çok güzel.

Seni görüyorum ve benim Magdalena'mı seveceğini biliyorum. Sen güzel insansın; makyaja, saçını yapmaya ihtiyacın yok. Tek gördüğüm kadın, iyi kadın."

Konuşup konuşmamayı ya da ne diyeceğimi bilemediğim için altdudağımı dişledim. Sözleri ruhumu yıkayıp temizlemişti.

"Seni sınıfta ilk gördüğümde güzel kadın diye düşünüyorum," diye devam etti. "Seni daha çok görüyorum, daha iyi İngilizce öğreniyorum. Seni daha çok öğreniyorum ve daha çok öğrendiğimde kalbim seninle doluyor, hep benimle oluyorsun. Uykumda benimlesin, işyerimde benimlesin." Durdu, elini göğsüne koydu. "Kalbimde benimlesin."

Parmaklarını saçlarıma sokarak ona bakmaktan başka çarem kalmayıncaya kadar kafamı döndürdü. "Cumartesi günü seni gördüğümde seni unutmak kolay diye düşünüyorum. Seni kafamdan çıkarıyorum. Kolay sanıyorum ama mümkün değil, biliyorum."

"Sevildiğimi ya da sevilebileceğimi hissetmeyeli çok uzun zaman oldu," diye fısıldadım, anlamasını istiyordum.

"Şu evlendiğin adam..."

"Uyuz kütük," diye ekledim gülümseyerek.

"Evet, uyuz kütük adam, benden daha aptal. Senin gitmene izin veriyor; sana sevgisi yok. Ben asla durmam, yapamam. Leanne'im olmadan asla aynı adam olmayacağımı biliyorum."

Artık gözyaşlarımı tutamıyordum.

Beni kendine çekti ve yol açtığı ağrıya rağmen ona izin verdim. Ağrı Nikolai'ın kollarında olmak için küçük bir bedeldi.

17

Nichole

Okula geldiğimde masamda uzun saplı kırmızı bir gül buldum. İliştirilmiş kartta Rocco'nun ismi vardı. Bu hoş bir sürprizdi. Rocco'nun çiçek ve çikolata getiren türde biri olduğunu düşünmemiştim. Dersten beş dakika önce cep telefonumdan ona mesaj attım.

Ben: Gül için teşekkürler.

Rocco: Ne gülü?

Ben: Burada, masamdaki kırmızı gül.

Rocco: Sen neden bahsediyordun?

Ben: Bana gül yollamadın mı?

Belki de gizli bir hayranım vardı, ama bu mantıklı gelmiyordu. Gizli bir hayran neden karta Rocco'nun ismini yazacaktı ki? Durumu anlamaya başlıyordum ve görünüşe göre Rocco da anlamıştı.

Rocco: Dur bir dakika. K bu sabah para istedi. Sebebini söylemedi.

Ben: İlginç.

Cevap yazamadan telefonum çaldı. "Alo?"

"Benim," dedi Rocco. "Konuşmanın mesajlaşmaktan daha iyi olduğunu düşündüm."

"Yani gülü sen göndermedin mi?"

"Evet ve hayır." Eğlenmiş gibi konuşuyordu. "Dediğim gibi, Kaylene bu sabah birkaç dolar istedi, ki bu hiç de alışılmadık bir şey değil. Okulda bir şeyler için her zaman paraya ihtiyacı oluyor."

"Sanırım koroya para toplamak için yapıyor," dedim, hafta başında öğretmen bülteninde okuduğum yazıyı hatırlamıştım.

"Güllerle, öyle mi?"

"Sanırım. Onun açısından hoş bir jest, bu yüzden bana gül almaya niyet etmesen de teşekkür ederim." Hayal kırıklığına uğramamıştım ve Rocco'nun öyle olduğunu düşünmesini kesinlikle istemiyordum.

"Mesele şu ki..." Rocco nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi duraksadı.

"Mesele ne?" diye sıkıştırdım.

"Kaylene bana tavsiyelerde bulundu."

"Ne konuda tavsiye?"

"Biliyorsun, çıkmak falan."

"Tavsiyeye mi ihtiyacın var?"

Rocco duraksadı. "Kaylene'e göre var."

Bu kadar ciddi olmasaydı gülerdim. "On beş yaşında birinden tavsiye aldığının farkında mısın?"

"Haklısın, komik bu," diye mırıldandı.

"Bu çok tatlı, Rocco." Bu bana hissettikleri konusunda o kadar çok şey anlatıyordu ki onu tekrar öpmek istedim. Konunun sapık bir katille alakalı olmasına rağmen onunla film seyretmekten zevk almıştım. Öyle korkmuştum ki koltuğumdan düşecek kadar aşağı kaymıştım. Rocco kolunu bana dolamış, yüzümü onun ceketine gömmüştüm. Hiç şikâyetim yoktu.

"Tatlı mı?"

"Evet, öyle."

"Bilemiyorum Nichole. Önce dondurma, şimdi de çiçekler. Erkek arkadaşlarım bunu duyacak olsa alaylarının sonu gelmez."

"Erkek ya da kadın hiçbir arkadaşınla henüz tanışmadım," diye hatırlattım.

"Buna hazır olduğundan emin misin?" diye sorup lafı dolandırdı. "Kulüpten adamlarla takılmıyorum ben."

"Sorun değil Rocco. Yeni arkadaşlar ediniyorum ve yeni deneyimler yaşıyorum." Ben de kulüpten arkadaşlarımla takılmıyordum. Çoğu sözümona arkadaşım Jake'in tarafını tutmuştu. Anlıyordum. İkimizle arkadaş olmaları zordu ve ben uzaklaşırken Jake o toplulukta kalmıştı. Yakın olarak düşündüğüm kişilerden ayrı kalmak acı vermişti. Orası çiftlerin dünyasıydı ve ben artık bekârdım. Gerçek şu ki arkadaşlıklarım aslında hiç var olmamıştı.

"Sen ciddisin. Benim takıldığım arkadaşlarla gerçekten tanışmak istiyor musun?"

"Tabii ki. Neden olmasın?" Bu soruyu saçma bulmuştum.

"Tamam, öyleyse cumartesi gecesi."

"Owen'a verdiğin sözü tutacaksın. değil mi?" Rocco cumartesi günü öğleden sonra Owen'ı çekici kamyonuna bindirmeye söz vermişti. Owen başka bir şeyden bahsetmiyordu, hatta anaokulu sınıfında bile paylaşmıştı bunu. Owen'ın oyuncak çekicisi kesinlikle en sevdiği oyuncaktı. Üç yaşındaki oğlum sürekli yerde elleri ve dizleri üzerinde kamyonu itiyor, bu sırada durmadan gürültüyü yapıyordu.

"Sözümden dönmem," diye hatırlattı Rocco.

Sözünün eri bir adam olmasını takdir ediyordum. "Cumartesi gecesi için bir çocuk bakıcısı bulmam gerekecek. Leanne hâlâ rahatsız, yoksa ona sorardım."

"Kaylene, Owen'a bakabilir."

"Onun adına konuşmadan önce sorsan iyi edersin," diye

hatırlattım. Kaylene'in kendi fikirleri vardı ve babasının ona iş vermesi hoşuna gitmeyebilirdi.

"Sorarım," dedi Rocco.

Öğrenciler sınıfa girmeye başlamıştı, konuşmaya devam etmek istesem de yapamadım. "Gitmem lazım."

"Evet, benim de. Yarın görüşürüz."

"Owen uyandığında seni ararım."

"Hoşça kal. Şu gülün tadını çıkar."

Telefonu kapatırken gülümsüyordum.

Cumartesi öğleden sonra Rocco'yla şirketinin otoparkında buluştum. Daha önce Potter Çekici'nin tek sahibi olduğunu söylemişti, ama işinin ne kadar büyük olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Çeşitli büyüklüklerde on çekiciden oluşan bir filosu vardı ve bunlar sadece otoparkta olanlardı. İşbaşında daha fazlası olsa gerekti. Bizi çıkarmadan önce, Rocco Owen'la bana garajları ve ofisi gezdirdi. Elemanlarından birkaçıyla tanıştım, sert görünümlü kişilerdi. Rocco daha sonra bana işe aldığı bazı adamların çalışma izinli mahkûmlar olduğunu söyledi. İkinci bir şansa ihtiyaçları vardı ve Rocco bunu onlara vermişti.

"Shawntelle'nin bulunduğu yer burası mı?" diye sordum, ofiste camlı bir bölüm görünce.

"Evet." Onun isminden bahsedince Rocco kaşlarını çatmıştı.

"Shawntelle'le alakalı bir sorun mu var?" İşe ne kadar ihtiyacı olduğunu bildiğim için öyle bir şey olmadığını umuyordum.

"Pek sayılmaz. Kadının neredeyse her şey hakkında bir fikri var gibi görünüyor. Mesai kartını ona teslim etmedi diye şoförlerimden biriyle atıştı. Geçen gün zavallı adamın canına okuduğunu duydum. Gerçi işe yaradı. Jerome bu sabah ilk iş ona kartını verdi."

"Bir başka deyişle senin için iyi çalışıyor." Shawntelle'in bunu yapacağını biliyordum ve duyduğuma sevinmiştim.

"Evet, ayrıca bilanço defterlerini de tutuyor, hem de özel muhasebecimden çok daha iyi."

Owen sabırsızlanarak bacağımdan çekiştirdi. "Sanırım Owen binmeye hazır," dedim.

Rocco aşağı oğluma baktı. "Pekâlâ, öncelikle bir üniformaya ihtiyacı var."

"Üniforma mı?" Rocco daha önce bundan bahsetmemişti. Söyleseydi çoktan halletmiş olurdum.

"Endişeye gerek yok, dükkânda bunlardan var." Bir malzeme dolabına yürüdü ve bir torba çıkardı. İçinde Owen'a göre çizgili bir işçi tulumu vardı.

Oğlumun gözlerinin heyecanla açılmasını izledim. "Benim için mi?"

"Bakalım üstüne uyuyor mu?" dedi Rocco. Owen'ın yanına diz çöktü, tulumun fermuarını açtı, böylece üç yaşındaki oğlum ayaklarını birer birer soktu. Üstüne mükemmel uymuştu. Owen küçük çenesini gururla kaldırdı ve ellerini ön tarafından aşağı doğru sürttü. Daha önce hiç görmediğim kadar kocaman bir tebessüm takındı.

"Mak anne, mak," dedi, kendi etrafında dönerek.

"Görüyorum. Şimdi gerçek bir çekici şoförü oldun. Resmen."

"Resmen," diye tekrarladı Owen.

"Aracını sürmeye hazır mısın?" diye sordu Rocco.

Owen hevesle başını salladı.

"Beni izle." Elini uzattı, Owen küçük elini Rocco'nun koca eline yerleştirdi.

Oğlum için heyecanlanarak arkalarından yürüdüm. Rocco, Owen'ı kaldırıp otoparktaki en büyük çekici kamyona bindirdi. Daha önce bu büyük kamyonun on sekiz

tekerleklileri çekmek için kullanıldığını söylemişti. Oğlumun arkasından Rocco da binip Owen'ı kucağına oturttu.

"Hazır mısın?" diye sordu Owen'a.

"Hazıyım," dedi Owen.

"Motoru çalıştırmak için anahtarı çevir."

Owen öne eğilip kısa kolları elverdiği ölçüde uzandı ve kontak anahtarını çevirdi. Kamyon kükreyerek hareketlenince Owen zevkle ciyakladı. Geri çekildim ve Rocco'nun kucağında Owen'la otoparkta dolanmasını izledim. Owen'ın küçük elleri Rocco'nun çok daha büyük elleriyle birlikte direksiyonu tutuyordu. Oğlumun gözleri parlak ve dikkatliydi. Rocco kamyonu belirlenmiş yerine çekinceye kadar kaç daire çizdiklerinin sayısını hatırlayamıyordum. Motor durunca Owen keyifle el çırptı, çok ama çok mutluydu.

Cumartesi akşamı çıkarken Rocco uğrayıp Owen'a bakması için Kaylene'i bırakacaktı. Nereye gideceğimizi söylememişti, ama arkadaşlarından birkaçıyla buluşacağımızdan söz etmişti. Tam olarak sebebini bilmediğim halde, bu Rocco için çok önemli gibiydi. Bunun benden ziyade onunla alakalı olduğuna inanıyordum.

Dar pantolonumu, beyaz kapüşonlu V yakalı pembe kazağımı ve kovboy çizmelerimi giydim. Jake'le evliyken bu çizmelere iki yüz elli dolar harcamıştım. Artık tek bir giysiye bu kadar para harcamayı hayal bile edemiyordum. Bir seferinde, Jake'in beni aldattığını öğrenmeden hemen önce, yedi yüz dolara bir özel tasarım çanta satın almıştım. Jake'i terk ettiğimde, mali durumumun sonuçlarını hesaba katmamıştım. Boşanmanın Jake'i de fena etkilediğini biliyordum. Buna bir bakıma memnundum. Belki başka kadınlara harcayacağı daha az parası olurdu.

Yatak odamdaki aynada yansımama bakınca memnun oldum. Saçlarımı kestirebilirdim, ama bunun bir sonraki maaş çekime kadar beklemesi gerekecekti.

Kapı zili çalınca Owen oturma odasına benden önce koşturdu. Kaylene'le Rocco'yu görünce yüzünü kocaman bir tebessüm kapladı. "Nasıl gidiyor küçük adam?" diye sordu Rocco, eğilip avucunu uzattı.

Owen kolunu tam üç yüz altmış derece savurarak Rocco'nun açık avucuna vurdu.

"Teşekkürler Kaylene," dedim. "Owen akşam yemeğini yedi ve daha sonrası için dondurma var, tabii uslu durursa."

"Dondurma seviyoyum," dedi Owen.

"Ben de," diye ekledi Kaylene.

"Ona söyle, bana masal okusun," diye hatırlattı bana Owen.

Kaylene'e baktım. "Ah evet, büyük bir kitap yığını var. Yatmadan önce okunmasını seviyor."

"Okurum," diye söz verdi genç kız.

Paltomla çantamı aldım, gelmelerinden birkaç dakika sonra çıktık. Rocco gergin görünüyordu. "Sen iyi misin?" diye sordum evden çıkınca.

"Tabii ki."

"Huzursuzsun."

"Değilim," diye savundu.

"Dinle Rocco, arkadaşlarınla tanışmamamı istedin ve bu sorun değil."

Asansörün önünde duraksadı. "Onlarla daha önce bir kadını hiç tanıştırmadım. Seni utandıracak bir şey söyleyebilirler."

"Hey, ben büyük bir kızım. Başımın çaresine bakabilirim, bu yüzden endişelenmeyi bırak."

Beni inceledi, sonra yavaşça başını salladı. "Madem eminsin, tamam o zaman. Hadi gidelim, yine de uyarmadın deme."

Sanki bilinmeyen bir bölgeden geçmek üzereymişiz gibi konuşuyordu ve belki de onun için öyleydi. Kaylene'in annesiyle hiç evlenmediğini, uzun süreli ilişkilere girmediğini söylediğini hatırlıyordum. Hatta bizim bir ilişkimiz olduğundan bile emin değildim. Birlikte bir şeyler yapıyorduk ve iyi arkadaştık, ama sadece ikimiz olarak ilk kez çıkıyorduk. Teknik olarak bu ilk randevumuzdu. O âna kadar bunu fark etmemiştim. Onu ezelden beri tanıyormuşum gibi hissediyordum, ama birlikte geçirdiğimiz her zamana başkaları da dahil olmuştu.

Evden çıktıktan sonra Rocco'nun park ettiği yere yürüdük. Kamyonun kapısını açıp binmeme yardım etti.

Yanıma geldiğinde ona sordum. "Bu bir randevu mu?"

Ellerini direksiyona koyup dosdoğru ileri baktı. "Bilmiyorum. Öyle mi?"

"Öyle gibi."

Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı.

"Ne oldu?" diye sordum, garip davranışını anlamamıştım.

"Ben kimseyle çıkmam."

Muhtemelen çok akıllıca bir yanıt olmadığı halde güldüm. "Tamam. Öyleyse buna ne demek istersin?"

"Bir şey dememiz gerekiyor mu?"

Güzel bir soru. "Sanırım hayır. Beni arkadaşlarınla tanıştırmaya götürüyorsun, hepsi bu."

"Gayet makul."

Ama hâlâ gergindi. Direksiyonu tutuşundan ve kırmızı ışıklarda durduğunda dizini sallamasından anlayabiliyordum. *Ben kimseyle çıkmam* açıklamasından dolayı meraka kapılmıştım. "Madem kimseyle çıkmıyorsun, o zaman bir kadını dışarı çıkardığında buna ne diyorsun?"

Soruyu duymazdan geldi.

"Rocco?"

"Ben kadınları dışarı çıkarmam."

Şimdi iyice kafam karışmıştı. "Ama..."

"Boş ver Nichole," dedi sertçe, sonra da çabucak özür diledi. "Üzgünüm, seni terslemek istememiştim."

Bu konuda gerçekten gergin olması beni şaşırtmıştı. Ne yapılacağından emin değildim, yine de kendine koyduğu kuralı benimle "çıkarak" esnettiği için onur duymam gerektiğine karar verdim.

Önünde bir sürü motosiklet park etmiş bir tavernaya gittik. Rocco kamyondan inmeme yardım etti, elini sırtıma koyarak beni içeri soktu. Girdiğimiz anda herkes susmuş, bize bakıyor gibiydi. Rocco parmaklarını arka ceplerine takarak durdu.

"Hey. Millet, bu Nichole."

Adamlardan birkaçı bira bardaklarını kaldırarak selamladılar.

"Merhaba," dedim, ne yapacağımı bilemeyerek hafifçe el salladım.

Rocco bize bir masa buldu ve birer bira siparişi verdi. Biralar, vücudunu bikiniden fazla açık bırakan bir şort ile boyundan askılı bluz giymiş bir garson kız tarafından hemen servis edildi. Rocco'yu izledim ama gözleriyle yarı giyinik kadını takip etmiyordu, bu da beni memnun etti.

Yüksek bir sandalyeye oturdum, Rocco koruyan bir duruşla yanımda durdu. Birkaç adam yanımıza geldi, Rocco mümkün olduğunca sohbete beni de katarak onlarla havadan sudan konuştu. Etrafta pek fazla kadın olmaması dikkatimi çekmişti.

"İkiniz nerede tanıştınız?" diye sordu Sam adında bir adam.

Adını biliyordum çünkü deri ceketine işlenmişti. "Beni hendekten çekip kurtardı," diye yanıtladım.

Sam kıkırdadı. "Şu çekici kamyonlardan bir tane edinmem lazım, o zaman senin gibi güzel bir hanımla tanışabilirim."

Rocco sanki kendi alanı olduğunu belirtir gibi kolunu belime doladı. "Geri bas Sam," dedi Rocco, yine de gözlerinde muzip bir pırıltı vardı.

Sam teslim işaretiyle iki elini kaldırarak bana göz kırptı. Onu hemen sevmiştim. Rocco'nun yaşlarındaydı, belki biraz büyüktü. "Rocco iyi bir adamdır. Etrafta böylesi pek yok, bu yüzden senin yerinde olsam onu sıkı tutardım."

Rocco duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Sanırım sen öyle yapıyorsun," dedim Sam'e.

Rocco bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Ciddi misin?"

Cevap olarak sadece gülümsedim, bu da yeterli gelmiş gibiydi.

Rocco biramdan pek içmediğimi fark etti. "Sana şarap sipariş edecektim, ama burada şarap yok."

"Şarap yok mu?"

"Üzgünüm, buraya gelenler bira içen kişilerdir."

"Endişelenme." Bira en sevdiğim içki değildi, yine de idare edecektim.

Biralarımızı bitirdikten sonra Rocco'yla bilardo oynadık. Rocco'nun bana yardıma fazlasıyla istekli görünen arkadaşlarından bol bol tavsiye aldım. Rocco'nun ilgi çekmemden hoşlanmadığını görebiliyordum, ama sükûnetini korudu. Arkadaşlarıyla birlikteyken bana nasıl davranacağını bilmiyor gibiydi.

İkinci biradan sonra rahatladım ve kendimi gülüp eğlenirken buldum. Arkadaşlarının dışarıdan kaba görünseler de hiç beklendiği gibi olmadıklarını itiraf edeceğim. İlk izlenim yanıltabiliyor. Görünüşe göre çoğu motosiklet kullanıyor ve birlikte takılıyordu.

İkinci kez bilardo oynadım, ama bu sefer Sam ve başkalarıyla oynarken Rocco geride durup izledi. Kazandığımız zaman kollarımı Rocco'ya dolayıp muzaffer bir tebessümle ona baktım.

"Eğleniyor musun?" diye sordu bana sırıtarak.

"Evet." Aslında keyfim yerindeydi. Rocco öyle isimlendirmek istemese de biriyle çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kaslı, sakallı ve deri ceketli iriyarı bir adam bize yaklaştı. Deri ceket giymiş bir kadın da kolunu adamın gövdesine dolamıştı. Rocco'ya gülümsedi, bir zamanlar aralarında bir şeyler olmuşa benziyordu.

Rocco'ya yaklaştım, parmağımı kemer ilmiğine taktım ve kadına ters ters baktım.

Adam önce bana, sonra Rocco'ya baktı. "Bu, senin kadının mı?"

Rocco nasıl yanıtlayacağından emin değilmiş gibi bana baktı.

Ona gülümsedim.

"Evet," dedi Rocco, gözlerini benden ayırmadan. "Nichole benim kadınım."

18

Leanne

Kacey'yle Lloyd's Center'da buluştum. Eskiden Jake ve Kacey'nin oğlu Adam, pistin orta yerinde buz pateni yaparlardı. O zamanlar Jake on yaşlarındaydı. Buz pistinin benim için pek çok güzel anısı vardı. Kızı yaz aylarında evleneceği için Kacey'nin kıyafete ihtiyacı vardı ve aramaya erken başlamaya karar vermişti.

"Bundan nefret ediyorum!" dedi Kacey, arkasını görmek için bükülmüş, soyunma odasındaki aynada kendini inceliyordu. Omuzları düştü. "Orta yaşlı, tıknaz bir kadın gibi görünüyorum."

"Sen orta yaşlı, tıknaz bir kadınsın," diye hatırlatarak başımı salladım. "İkimiz de öyleyiz."

"Hiç kimsenin hakikati söyleyen bir arkadaşa ihtiyacı yok," diye takıldı Kacey. "Hadi, gidip öğle yemeği yiyelim. Bir ara vermem lazım."

Mutlulukla kabul ettim. Düğün için elbise almak tahminimden çok daha fazla dayanıklılık gerektiriyordu. Sadece mükemmel kıyafeti bulmak için alışverişte birkaç saat geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Boşanmadan bu yana

nadiren alışverişe çıkıyordum ve kesinlikle bu türden resmi kıyafetlere ihtiyacım olmuyordu. Mükemmel elbiseyi aradığı için Kacey'ye kesinlikle gıpta etmiyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordu Kacey dükkândan çıktığımızda.

Hâlâ zonam vardı ama ilaçlar işe yaramaya başlamıştı ve her birkaç saatte bir aldığım ağrı kesicilerle ağrım yarıya inmiş, mide bulantısı ve uyku hali gibi belirtiler de azalmıştı. "Geçen haftaya göre kesinlikle daha iyiyim."

Alışveriş merkezinin içinde bir restoran bulduk ve hemen oturduk. Siparişimizi verir vermez Kacey bana doğru eğildi. "Bil bakalım geçen hafta sonu kimi gördüm?"

Tahmine gerek yoktu. "Sean."

"Evet, hem de seninle ilgili sorularla doluydu."

Sean'ın benim hakkımda ne soracağı konusunda hiçbir fikrim yoktu, özellikle de geçenlerde görüştüğümüz için.

"Ne öğrenmek istediğini merak etmiyor musun?" diye sordu Kacey. Oltaya gelmediğim için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz. Beni niye soruşturduğunu tahmin edemiyorum ve doğrusu hiç umurumda değil."

"Tamam, doğruyu söylemek gerekirse seni, sana ekmek getiren adam kadar merak etmiyordu. Kimden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi? Şarküteride karşılaştığımız adam."

Sırtım kaskatı kesildi. Bu kesinlikle merakımı uyandırmıştı. "Ne olmuş Nikolai'a?"

"Sean benden bilgi almak için oldukça sinsi davrandı, tabii onun ne numara çevirdiğini hemen anladım."

"Ne demek istiyorsun?"

Kacey iyice havaya girmişti, ellerini etkileyici bir şekilde kullanarak hevesle ayrıntıları verdi. "Bill'le kulüpte içki içiyorduk. Cumartesi geceleri ne kadar yoğun olduğunu bi-

lirsin. Barda masa beklerken Sean içeri girdi. Doğal olarak yanında bir kadın vardı."

Doğal olarak bu duymakla ilgilenmediğim bir bilgiydi.

"Bizi görünce kadını bırakıp benimle ve Bill'le konuşmaya geldi. Birkaç dakika havadan sudan bahsetti. Bill'e golf oyununu sordu, mutlaka görüşmeliyiz, dedi. Bilirsin işte, buna benzer şeyler."

Nikolai'la alakalı kısma gelmesi için merakla başımı salladım.

"Sonra Sean bana baktı ve ne kadar güzel göründüğümü söyledi falan. Tek yapabildiğim gözlerimi devirip ne istediğini sormamak oldu." Kacey dudaklarını büzdü.

"Tam da Sean'a göre." Bana iltifat ettiğinde benden bir şey istediğini her zaman bilirdim.

"Geçenlerde sana uğradığından ve bir yabancıyla karşılaştığından bahsetti. Şarküterideki adamı kastettiğini hemen anladım. Onunla sınıfın dışında görüştüğünü bilmiyordum."

"Onunla görüşmenin doğru terim olduğunu sanmıyorum," dedim, ilişkimizi önemsiz göstererek.

"Ama senin evindeydi. Sean öyle dedi."

"Evet, oradaydı... bana ekmek yapmayı öğretiyor."

Kacey'nin gözleri hafifçe irileşti.

Ona daha fazla bilgi vermedim. Nikolai'la her akşam görüştüğümden de söz etmedim.

"Sana hâlâ her ders ekmek getiriyor mu?"

"Zona olduğumdan beri okula gitmedim." Elimden geldiğince sorudan kaçınıyordum.

"Ama geri döneceksin, değil mi?"

"Evet." Kendime iyileşecek zamanı verdikten sonra, Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta dönmeyi planlıyordum.

"Her neyse," diye devam etti Kacey, "Sean, Nikolai hakkında neler bildiğimi öğrenmek istedi."

Bunu duymaktan pek hoşlanmamıştım. "Peki ona ne anlattın?"

"Fazla bir şey değil. Demek istediğim, pek bir şey bilmiyorum ki. Mesela, ekmek yapmayı öğrettiğini bilmiyordum. Bunu sık sık yapıyor mu? Yapıyorsa hemen kaydolurum. Ekmek nefisti, ama öğretmen de öyle." Güldü ve yüzünün önünde elini sallayarak Nikolai'ı seksi bulduğunu belirtti.

Hoşlanmamıştım. Kıskanç bir kadın olduğumu hiç düşünmemiştim. Sean yıllar önce beni alıştırmış, sertleştirmişti ya da ben öyle sanmıştım. Kacey'nin en iyi arkadaşım ya da evli olmasına aldırmıyordum, bana Nikolai'ı seksi bulduğunu söylemesine içerlemiştim. "İstersen ona sorabilirim," dedim, tedirginliğimi dikkate almayarak. Nikolai'ın Kacey'ye yakın olmasını istemiyordum. Ne var ki bu hemen saçma geldi çünkü Nikolai'ın evli bir kadınla ilişki kurması mümkün değildi. Hem Kacey'nin sadece bana takıldığını biliyordum.

"Sean'a geri dönecek olursak," dedi Kacey, "kaygılı görünüyordu."

"Kaygılı mı?"

"Senin hayatının savunmasız bir döneminde olduğundan ve özellikle bir göçmen tarafından kolaylıkla kandırılabileceğinden korkuyor. Hemen konuya girerek Nikolai'ın sana bakışlarına hiç güvenmediğini belirtti. Nikolai'ın tehlikeli olabileceğini söyledi, sonra sesini alçaltarak onun Rus mafyasına dahil olabileceği konusunda beni uyardı."

"Ah lütfen." Yüksek sesle güldüm. Bu delilikti.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Kacey hafifçe gülerek. "Onunla ilişkin yok ki." Duraksadı ve beni dikkatle inceledi. "Yoksa var mı?"

Bu yanıtlamamaya kararlı olduğum bir soruydu. Garsonun yemeklerimizi getirmesini umarak bakındım. Tabii ki görünürde yoktu.

"Sean başka ne öğrenmek istedi?" diye sordum doğrudan cevap vermekten kaçınarak.

Kacey'nin kolay kolay vazgeçmeyeceğini bilmeliydim. "İlişkiniz var mı?" diye sıkıştırdı.

"Nikolai ve ben *arkadaşız.*"

"Arkadaş?" Kelimeyi uzatarak söylemişti. "Yakın arkadaş mı?" diye ekledi.

"Ne demek istiyorsun?"

"*Tüm nimetleriyle* birlikte bir arkadaşlık mı?"

Ağzım açık kalmıştı. "Beni bundan iyi tanıyorsun."

Kacey güldü. "Ama ikinizin arasında bir şeyler oluyor." Kacey neredeyse heyecandan sersemlemişti. "Biliyordum. Tatlım, senin yerinde olsaydım o adamı o kadar çabuk yatağa sürüklerdim ki ne olduğunu anlayamazdı bile."

"Kacey," diye terslendim. "Lütfen." Kızarmama yol açmıştı. Seks konusunda hiçbir zaman gelişigüzel davranan biri olmamıştım ve hayatımın bu noktasında başlayacak değildim.

"Bu adam bir harika. Seni mutlu ediyorsa, ne var bunda?"

Garson salatalarımızla gelince o kadar memnun olmuştum ki, neredeyse kalkıp adamı iki yanağından öpecektim. Bu sohbet hızla rahatsız edici bir hal almıştı.

Kacey çatalını alıp tombul bir karidese batırdı. "Sanırım Sean kıskanıyor ve doğrusu bundan mutlu olamazdım. Sana yaptığı onca şeyden sonra onu kendi silahıyla vurmanın zamanı gelmişti."

"Sean'ın kadınlarını hiçbir zaman kıskanmadım," dedim ve doğru söylüyordum. Belki en başta, ilişkisi olduğunu öğrendiğim ilk ya da ikinci seferde. Yine de çok geçmeden kıskançlığın faydasız bir duygu olduğunu fark etmiştim. Kocama karşı kendimi her türlü duyguya kapatalı o kadar uzun süre olmuştu ki, hiçbir şey moralimi bozamaz gibi geliyordu.

"Senin için mutluyum Leanne," dedi Kacey tüm içtenliğiyle.

Arkadaşıma baktım ve ona bilmesi gereken en önemli şeyi söyledim. "Ben mutluyum, Kacey." Ve uzun zamandır hiç olmadığım kadar mutluydum.

Yemekten sonra yollarımız ayrıldı, ben eve döndüm. Ağrı kesicilerden birini aldım ve tüm çabalarıma rağmen uyuyakaldım ancak kapı zili çalınca uyanabildim.

Gelen Nikolai'dı.

O kadar uzun süre uyumak istememiştim, hemen kendimi suçlu hissettim. Nikolai gelmeden makyajımı tazelemek, saçlarımı düzeltmek istiyordum.

Nikolai yüzünde kocaman bir tebessüm, elinde büyük bir yemek torbasıyla eşiğin öbür tarafında duruyordu.

"Çok mu erken?"

"Hayır, hayır, sorun değil." Onu içeri aldım, torbayı mutfak tezgâhına bıraktı.

"Üzgünüm. Bu öğleden sonra dışarı çıktım, sonra da uyuyakaldım." Görüntüm için özür dileme ihtiyacı duymuştum. Ama Nikolai çoktan en kötü halimi görmüştü ve bu onu rahatsız etmemişti.

Nikolai beni kendine çekip yüzümü büyük ellerinin arasına aldı. Bir saç tutamını kulağımın arkasına attıktan sonra yavaşça dudaklarını dudaklarıma indirdi. Öpüşü yavaş ve dikkatliydi, kollarının arasında eriyordum. Ah bu adam bana neler hissettiriyordu. Bana her dokunduğunda duygusallıktan içim pelte gibi oluyordu.

Öpüşme sona erdiğinde alnını alnıma yasladı. "Bütün gün seni düşünüyorum. Üç saat düşünüyorum sonra seni görüyorum. Sonra iki saat ve sonra sadece bir saat düşünüyorum. Son saat tüm diğer saatlerden daha uzun sürüyor."

Öne eğildim, kollarımı sağlam gövdesine sarıp onu öptüm.

"Benim için fazla iyisin," diye fısıldadı. "Beni neden öpüyorsun, bilmiyorum."

"Dur," dedim, parmaklarımı dudaklarına bastırdım. "Bunu düşünme bile."

Nikolai sırıttı ve burnunu burnuma sürttü. "Seni Eskimo gibi öpüyorum," diye fısıldadı.

Kapı zili çaldı, açtığımda Nichole'la Owen duruyordu.

"Owen daha iyi olup olmadığını kontrol etmek istedi," diye açıkladı Nichole.

Dikkatinin Nikolai'a yöneldiğini fark ettim. Öne çıkıp elini uzattı. "Ben Nichole. Bir süre önce tanışmıştık."

Nikolai gülümsedi. "Evet, evet, hatırlıyorum."

"Ben Owen," dedi torunum gururla. "Çekici kamyonu kullanıyoyum."

Nikolai, Owen'ın göz hizasına gelmek için tek dizi üzerine çökerek elini uzattı. "Sen iyi küçük adam, büyük kamyon kullanacak kadar akıllı."

Owen kaşlarını çatıp yukarı annesine baktı. "Komik konuşuyor," diye fısıldadı sanki Nikolai onu duyamazmış gibi.

"Daha beş yıl önce İngilizce öğrendim. Vatandaşım."

"Ben vatandaş mıyım?" diye sordu Owen bana, kelimeyi Nikolai'la aynı tonda söylemişti.

"Evet, öylesin," diye oğluna güvence verdi Nichole.

Owen'ın üstünde Rocco'nun onun için sipariş ettiği tek parça tulum vardı. Rocco gezmeye götürdüğünden beri her gün onu giyiyordu. Nichole gece yatarken üstünden zorla çıkardığını söylemişti, Owen çok gururlu ve heyecanlıydı. Keşke Jake de oğluna Rocco kadar ilgi gösterseydi.

Jake'in Owen'la geçirdiği süre oğlunu aldığı her hafta kısalıyordu. Başlangıçta Jake, Owen'ı pazar akşamı saat yedi civarında eve getiriyordu. Son pazar günü oğlunu saat üç civarında Nichole'a geri getirmişti. Sanki Owen'ı bütün hafta sonu almak sıkıcı bir hal almıştı.

Nichole'la Owen birkaç dakika sonra gittiler. Nikolai elimi tuttu. Parmağıyla gözlerimin arasındaki noktaya dokundu. "Kaşlarını çatıyorsun. Torunun ziyaretinden hoşlanmadın mı?"

"Ah hayır. Owen'la Nichole'u seviyorum. O benim kızım gibi. Sadece Owen'ın babası Jake'i düşünüyordum. Oğluna karşı sorumluluklarını ciddiye almadığı için endişeleniyorum." Owen sık sık Rocco'yla Kaylene'den bahsediyor, babası hakkında pek bir şey söylemiyordu.

"Endişeli misin?"

"Evet, endişeliyim ama yapabileceğim bir şey yok."

"Gel. Otur. Yemek getirdim, bu yüzden yemek yapmıyorsun." Yanında getirdiği büyük torbaya göz attı. "Ben de pişirmiyorum."

"Şarküteriden mi?" diye sordum beni mutfak alanındaki küçük masama doğru götürürken.

"Hayır, Sun Young'dan. Sınıftan. Senin zonan olduğunu söyleyince üzülüyor. Senin için yemek yaptığını söylüyor.

"Çin yemeği." En sevdiğim şeylerden biriydi.

"Özel Çin çorbası çünkü sen iyi bir öğretmensin. Sun Young bu çorbanın başka hiç kimse için olmadığını söylüyor. Senin için yapıyor, sadece sen."

"Ve sen," diye ekledim. Tek başıma yemek istemiyordum. "Lütfen kal ve bana katıl Nikolai."

Tereddüt ediyordu. "Sun Young senin için pişiriyor."

"Hepsini tek başıma yemem mümkün değil, sonunda kalanı dökmek zorunda kalacağım. Lütfen," diye ekledim gene.

Nikolai iç çekti. "Sana hayır diyemiyorum. Sen istiyorsun ve benim reddedecek cesaretim yok."

"İyi." Dolaptan iki kâse çıkarıp masaya koydum. Ben kaşıkları çıkarırken Nikolai torbanın içinden kabı alıp açtı.

Yemeden önce elimi tuttu, başını eğerek sessizce dua etti.

Bunu yapması bana dokunmuştu. Onu çok az tanıyordum ve daha fazla tanımak istiyordum.

"Seni Amerika'ya getiren nedir?" diye sordum.

"Uçak."

Güldüm, bu da onu şaşırttı. "Demek istediğim, neden geldin?"

"Fırsat için. Kendi ekmeğimi yapmak, yeni bir hayata başlamak için. Yalnızım, tabii Ukrayna'da Amerikalı arkadaşım var. Asker gibi ama üniformalı değil. Bana yardım ediyor, Oregon'a gelmemi ayarlıyor çünkü ben de ona yardım ediyorum. Ben ona yardım ettiğim için bana yardım edebiliyor."

"Bu askere yardım etmek için ne yaptın Nikolai?" Gizli bir operasyon olduğunu tahmin ediyordum. Tanrı'm, yabancı entrikaları konusunda neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

"Ne yapıyorum?" diye tekrarlayarak başka tarafa baktı. Yavaşça başını iki yana salladı, yüzünden ikilemde kaldığını anladım. "Hiç kimseye söylememeye söz veriyorum. Üzgünüm, ama söz verince sözümü tutarım. Sana bile söyleyemem."

"Anlıyorum." Sözünü tutan onurlu bir adamdı ve dürüstlüğünü takdir ediyordum.

"Bunu konuşmuyorum, tamam mı?"

"Elbette." Ne gibi bir rol oynamış olabileceğinden emin değildim. Amerika'ya neden veya nasıl geldiğinin önemli olmadığına karar verdim; burada olduğu için memnundum. Kaşığımı çorbaya daldırıp önüme baktım. Nikolai karısından ve evli olduğundan söz etmişti. Karısını öğrenmek istiyordum, yine de sormak tuhaf geliyordu. "Bana Magdalena hakkında bir şeyler daha anlat."

Gözleri kederlendi. "Okulda tanışıyoruz. Ben on altı, o on beş yaşında. Fakir bir aileden geliyor. Evleniyoruz ve benim ailemle yaşıyoruz. Ben ekmek yapıyorum, o da evde

anneme yardım ediyor. Çocuğumuz yok diye üzgün. Uzun süre hasta."

"Ne zaman öldü?"

Elime uzandı. "Uzun zaman. Şimdi yirmi yıl. Yirmi yıldır yalnızım ben. Magdalena'yı seviyorum. Benim için tek kadın diye düşünüyorum. Sonra seni tanıyorum."

"Ben otuz yıldır yalnızdım," diye fısıldadım, boğazım sıkışarak. Duygularım Sean ya da evliliğimin üzücü durumuyla alakalı değildi. Nikolai'ın benimle tanışmasıyla alakalı söylediklerindendi.

Anlamayarak kaşlarını çattı. "Evliydin. Nasıl yalnız oluyorsun?"

"Evliydim, ama yalnızdım. Kocam beni sevmiyordu. Başka kadınları seviyordu.

Nikolai somurttu. "Aptal o adam. Seni nasıl sevmez anlamıyorum."

"Uyuz kütük," dedim, evlilik konusunu uzatmak istemiyordum. Artık yeni bir hayata başlamıştım ve geriye bakmak istemiyordum.

"Annenden bahsettin. Ukrayna'daki ailene ne oldu?"

Bakışlarını yere çevirdi ve gözlerini kapattı. "Annem uzun zaman önce ölüyor. Erkek kardeşim ölüyor. Erkek kardeşim orduda ve kız kardeşim kızıp uzaklaşıyor, uzun zaman benimle konuşmuyor. Amerika için ayrılmadan önce arıyorum, ona Oregon'a gidiyorum deyince ağlıyor. Üzülüyor ama acı bir kadın. Annemizin Magdalena'yı ondan çok sevdiğini düşünüyor, yanılıyor."

"Çok üzgünüm."

"Hayır, hayır. Ben yalnız değilim. Arkadaşlarım var. Yeni bir hayatım var. Şimdi şarküteride çalışıyorum, ama şarküteriye gelenlerden fazla insana ekmek yapmak istiyorum. Düşünüyorum, planlıyorum ve planladığım bu yeni hayat

için çok çalışıyorum. Bir gün sana ne hayal ettiğimi anlatırım. Tamam mı?"

"Tamam." Bu yoğun kara gözlerle bana bakmaya devam ederse ona doğru atılacağımdan korkuyordum. Ona karşı duyduğum güçlü çekime karşı koyarak, "Benim de yeni bir hayatım var," dedim."

Nikolai elimi daha sıkı tuttu. "Sen de artık yalnız değilsin. Senin için Nichole, ben ve sınıf var. Seni ilk gördüğümde birisi kalbime çatal batırmış gibi oluyor. Masadaki yerimi zar zor bulup oturuyorum."

Nikolai'la ilk dersi hatırlıyordum. Ders boyunca hiç konuşmamıştı. Ülkede çok yeni olduğu için hiç İngilizce bilmediğinden korkmuştum. Biliyordu, daha sonra öğrenmiştim. Aslında İngilizcesi sınıftaki çoğu kişiden daha iyiydi. Ancak o ilk derste tek yaptığı gözlerini dikip bana bakmak olmuştu. O geceden sonra beni otoparkta karşılamaya ve ekmek getirmeye başlamıştı.

Bana artık yalnız olmadığımı söylemişti ve ona inanıyordum. Nikolai, her nedense beni seviyordu. Beni, onca yıl sevilemeyecek biri olduğunu ve sevilmediğini hisseden beni.

19

Nichole

Rocco'nun arkadaşlarıyla tanıştığım ilk resmi "çıkma olmayan" akşamdan bu yana her gün konuşuyor veya mesajlaşıyorduk. Ne yazık ki programlarımız nedeniyle görüşememiştik. Bu öğleden sonra işleri hallederiz diye umuyordum. Mesaj çekerek Kaylene'in Cadılar Bayramı kostümü için yardım istemişti ve yardım edeceğim için mutluydum, onu görmek için bir bahane olmasına seviniyordum. Ayrıca onunla halletmem gereken önemli bir şey vardı.

Yedek öğretmen olarak pozisyonum tam zamanlı olduğundan ve ayda bir cumartesi *Başarı İçin Giyin*'de gönüllü çalıştığım için, Jake Owen'ı aldığında sadece ayda bir hafta sonum serbest oluyordu.

Kaylene sınırlı bir beceriyle kendi rock yıldızı kostümünü yapmaya çalışmıştı. Kaylene'in önerisi ve Rocco'nun önerisi çakışmış, bu yüzden arabulucu olarak beni aramışlardı.

Rocco cumartesi yarım gün çalışmak zorundaydı, bu da herkesin hayrınaydı. Kostüm hazırlamanın onsuz daha iyi olacağını düşünerek onların evine gitmeyi kabul ettim. Rocco'yla daha sonra konuşabilirdik.

Jake'le birlikte olan Owen'a haber vermemiştim çünkü Rocco'yla Kaylene'i görmediği için hayal kırıklığına uğrayacaktı. Jake'le gitmek istemiyordu ve ben de mücadele etmek istememiştim. Owen'ın nasıl olduğunu öğrenmek için Jake'i şimdiden iki kere aramıştım. Jake nazikti, ama ikinci aramamdan hoşlanmadığını söyleyebilirdim.

Rocco'nun evine cumartesi günü saat on civarında vardım. Ön taraftaki sundurmaya daha gelmeden Kaylene kapıyı açmıştı. Evi beğeniyordum. Muhtemelen 1960'lı yılların başlarında inşa edilmiş, büyük verandası çitle çevrilmiş ve çatı pencereleriyle iki katlı eski bir evdi. Babamın annem için yaptığı çardak hariç, bana Spokane'de büyüdüğüm evi hatırlatıyordu.

"Babam imkânsız biri," diye şikâyet etti Kaylene ben daha eve girmeden. "Yaptığım kostümü giymeme izin vermiyor. Benim şeye benzediğimi söyledi... Eh, galiba söylemesem daha iyi olacak."

"Hazırladığın kıyafeti bir göreyim, bakalım yeniden şekil verip babanın hoşuna gidecek bir şey yapabilir miyiz?" diye önerdim. Paltomu çıkardım, çantamdan dükkândan alığım beş dedikodu dergisi çıkardım. Fotoğrafların bize fikir vereceğini düşünmüştüm.

Mutfak masasına oturup dergileri yaydım, Kaylene sayfaları karıştırıp gözden geçirdi. Bulduğu birkaç kıyafetin işe yarayacağını düşündü ve ben de aynı fikirdeydim. Sayfaları koparıp dergileri bir kenara koyduk.

"Alışverişe hazır mısın?" diye sordum.

Gözleri açıldı. "Alışveriş. Babam böyle bir elbise için asla para ödemez," diye itiraz etti.

"Yeni bir şey alacak değiliz," dedim. "Birkaç ikinci el dükkânına gideceğiz. Sana söz veriyorum, işimiz bittiğinde Leydi Gaga kıyafetini kıskanacak."

Kaylene'in gözleri irileşti, diğer odaya koşup paltosunu aldı.

Rocco benden tavsiye isteyerek akıllıca davranmıştı. Başkalarını giydirmek sevdiğim bir şeydi, *Başarı İçin Giyin*'de bu yüzden gönüllü çalışıyordum. İlk dükkânda hedefi on ikiden vurduk. Kıyafet bağışlanan bir dükkânda mükemmel bir elbise sergileniyordu, tamamlayan takıları da St. Vincent de Paul'de bulduk. Bir antikacı dükkânında bulduğumuz şapkaya epeyce para harcadık. Deyim yerindeyse, kıyafet bir harikaydı.

Saat birde geri döndüğümüzde Rocco araba yoluna yeni girmişti. Kaylene bahçeyi aşarak kollarını babasının boynuna doladı, Rocco itiraz edinceye kadar sıktı.

"Hey, benimle konuşmadığını sanıyordum," diye hatırlattı kızına. Benimle göz teması kurarak sırıttı. Kaylene babasını evden içeri sürükleyerek aldıklarımızı gösterdi, sonra da kıyafetine mankenlik yaptı. Beklendiği gibi Rocco bizim seçimimize onay verdi.

"Teşekkür ederim Nichole," dedi Kaylene ve bana sarıldı. "Her zaman harikasın."

Bu yaştaki bir genç kızdan gelen bu övgü çok önemliydi ve ben de seve seve kabul ettim.

"Dakota'lara uğrayabilir miyim?" diye sordu. "Kostümümü görünce deliye dönecek."

"Beş buçukta dönmüş ol," diye bağırdı Rocco, genç kız elinde paketlerle aceleyle kapıdan çıkarken.

Rocco'yla konuşmak için bekliyordum. "Bir fincan kahve için vaktin var mı?" diye sordum.

Kaygıyla beni inceledi. Belki de sesimdeki bir şey yüzündendi.

"Evet, elbette," dedi. "Aklında bir şey mi var?"

Öyle olduğunu itiraf etmeliydim.

Mutfağa geçtik ve Rocco iki fincan kahve hazırlamaya koyuldu. Bir sandalye çekip oturdum, söyleyeceklerimi yanlış anlamayacağını umuyordum. Yine de söylenmesi gerekiyordu.

Bana fincanımı verdi, kendi fincanı elinde sırtını mutfak tezgâhına döndü, ayaklarını çaprazlayarak durdu. "Sorun nedir?" diye sordu bana sabit bir şekilde bakarak.

Beni bu kadar kolaylıkla okuyabilmesine şaşırmıştım. "Arkadaşlarınla tanıştığım geçen haftayla alakalı."

"Peki, ne oldu ki?" Ağzı hafifçe gerilmişti, kahvesinden bir yudum alarak bunu gizlemeye çalıştı.

"Önce sana bir şey söylemem gerek."

Serbest eliyle devam etmemi işaret etti.

"Ben içki içen biri değilim. Bir kadeh şarap bana yetiyor ve pek bira içmem. O gece seninleyken üç tane içtim."

"Yani?"

"Yani... üç bira kafamı karıştırıyor." Rocco işi hiç kolaylaştırmıyordu. Mesafesini koruduğunu fark ettim, gardını almıştı. Neredeyse odanın soğuduğunu hissedebiliyordum. "Ve arkadaşın senin kadının olup olmadığımı sordu. Ne cevap vereceğinden emin olmadığını görebiliyordum. Oradaki deri ceketli kadın da onun malı olduğunu söyledi. Gerçekten mi? Anlaşılan kadın Özgürlük Bildirgesi'ni hiç duymamış."

"Benimle konuşmak istediğin şey bu mu?"

"Hayır. Üzgünüm, konuyu saptırmak istemedim. Konu arkadaşının sorusuyla alakalı... Biliyorsun, senin kadının olup olmadığım."

"Ne olmuş ki?" Doğrulup fincanını yana bıraktı.

"Rahatsız ve tereddütlü görünüyordun, senin tereddüt ettiğini hiç görmemiştim. Ama mesele bu değil. Ben gülümsedim ve sen düşündün ki... ne düşündüğünü bilmiyorum, ama sonra adama... senin kadının olduğumu söyledin."

"Ve senin bununla bir sorunun var." Ağzı biraz daha gerildi, çenesini sıktığını görebiliyordum.

"Sanırım önce bunu konuşmalıyız çünkü bizi kararlı bir ilişki içinde göremiyorum. Hatta çıkma sözünü bile kullanmıyorsun."

"Başka bir deyişle bu senin için sorun, öyle mi?" Rocco bir sandalye çekip oturarak kollarını kavuşturdu. Güçlü kollarından gözlerimi ayırmak zaman aldı. Bugünlerde bir gün ona hiç inceleme fırsatı bulamadığım dövmelerini soracaktım.

"Nichole! Cevap ver bana. Senin için benim kadınım dememle alakalı bir sorunun olduğunu söylüyorsun. Doğru mu?"

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. "Emin değilim." Olabildiğince dürüst davranıyordum.

Omzunu silkti. "Tamam."

Tüm söylediği bu kadardı. Yine mi? Bunu daha önce de söylemişti ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Hepsi bu kadar mı?" diye meydan okudum. "Bunu yapmandan gerçekten nefret ediyorum çünkü ne demek istediğini anlamıyorum."

"Kadınım olmak istememen için tamam diyorum."

"Her şeyden önce," dedim, derin bir nefes alarak işaretparmağımı havada salladım. "Ben bir mülk değilim. Ne senin ne de başka birinin."

"Katılıyorum."

"Bırak bu kadar uysal davranmayı. Ben ciddiyim."

"Ben de öyle."

Bunu kulak ardı etmeye karar verdim. "Ve ikinci olarak." İşaretparmağımı kaldırdım. "Şayet aramızda ciddi bir ilişki olacaksa önce bir anlaşmaya varmamız lazım. Bu bir barda anlık bir kararla bildirilecek bir şey değil çünkü ikimiz de bu soruya nasıl cevap vereceğimizi bilmiyoruz."

Rocco rahatladı. "Ben de bundan iyisini söyleyemezdim."

Bunu beklememiştim. Ondan ne cevap beklediğimden emin değildim ve tartışmaya hazırlanmıştım.

Aramızdaki sessizlik uzadı, nasıl dolduracağımı bilmiyordum.

"Dinle Nichole, senin burada biraz şaşkın olduğunu görebiliyorum, bu yüzden şüpheleri giderelim."

"Evet, lütfen." Onun da benim gibi yanlış anlaşmaları ortadan kaldırmak istemesine minnettardım.

Öne eğildi, dirseklerini masanın kenarına koyarak kavuşturduğu kollarını çözdü. "Benim bir geçmişim var ve büyük kısmı hoş değil. Hatalar yaptım, yanlış arkadaş gruplarına kapıldım. Yirmili yaşlarımda bir sürü taşkınlık yaptım ve yaşandığını unutmak istediğim pek çok pisliğe bulaştım. Ama yaşandı ve bedelini ödedim. Bir kızım olduğunu öğrendiğimde hayatımı toparlama zamanı olduğunu düşündüm ve Tanrı'nın lütfuyla bunu yaptım.

"Bir işe girdim, çok çalıştım ve yaşlı Potter gibi bir dost bulacak kadar şanslıydım. Aslında iş kafam olduğunu fark etmek, beni şoke eden bir şey oldu. Ben devraldıktan sonra Potter Çekici iki misli büyüdü."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Nefesimi tutup devam etmesini bekledim.

"Ciddi bir ilişkiden bahsettiğin zaman sana ne diyeceğimi bilmiyorum çünkü hiç ilişkim olmadı. Kaylene'in annesinin adını, onunla yattığım gece öğrendim. Kaylene'in benim kızım olduğunu gerçekten benim olduğuna dair kanıt oluncaya kadar kabullenmedim. İşte benim yaşadığım hayat bu türdendi."

"Ama artık öyle değil," diye ekledim.

"Hayır. Sorumluluklarım ve yetiştirilecek bir çocuğum var, annesiyle benim yaptığım hataları yapmaması için çok uğraşıyorum." Gözünü kırpmadan gözlerime bakıyordu, konuşurken gözleri daha da yoğunlaşmıştı.

"Şu havalı kulüp topluluğunun bir parçası olduğunu biliyorum. Üniversite eğitimin var ve akıcı Fransızca konuşuyorsun. Ben kuşdili konuşuyorum ve pek iyi sayılmam. Baban benimle görüştüğünü bilseydi muhtemelen üstüme silahını boşaltırdı ve onu suçlayamazdım."

"Gerçekten kuşdili konuşuyor musun?"

Tebessüm etmedi. "Akıcı değil."

Gülümsemek istedim, ama Rocco'nun ciddi olduğunu ve henüz bitirmediğini görebiliyordum.

"Seni tanıdığımdan bu yana bana kaybol demeni bekledim çünkü senin gibi kadınlar benim gibi erkeklerle uyuşmazlar. Bende babanın seni uyaracağı her şey var ve..."

"Dur," dedim usulca.

Gözlerini kırpıştırdı. "Dur mu?"

"Burada oturup kendini yerle bir etmeni dinleyecek değilim. Sen başka kimse yapmazken Shawntelle'e bir şans vermek isteyen, iyi ve onurlu bir adamsın. Sevgi dolu, cömert bir babasın ve oğluma karşı iyi davranıyorsun, onun için kendi babasından daha fazla baba figürüsün."

"Beni o kadar iyi tanımıyorsun ve..."

"Ve senden hoşlanıyorum." Bunu inanarak söylemiştim. "Aslında senden gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum ve çok iyi öpüşüyorsun. Çok ama çok iyi." Ayrıca birkaç öpüşmeden fazla bir şey yapmadığımız halde, diğer alanlarda da aynı derecede yetenekli olduğuna dair güçlü şüphelerim vardı.

Rocco mutfağa geldiğimizden beri ilk kez gülümsedi.

"Ve dahası, arkadaşlarını sevdim." Sonra ekledim: "Sam müthiş komik." Gerçi Sam'in küfürlü konuşmak gibi gerçekten kötü bir alışkanlığı vardı.

Rocco bakışlarını çevirdi. "Onlar da seni sevdiler, özellikle de Sam. Seni sormak için aradı ve ona birkaç kez uzak dur dedim, hem de hiç kibar değildim."

Kahkahamı tuttum. "Beni sormasının tek nedeni iyi bir bilardo oyuncusu olmam."

Rocco başını iki yana salladı. "Uzaktan yakından alakası yok. Sam'in aklında başka şeyler var, hem de güzel yüzünü kızartacak türden şeyler. Ama beni göklere çıkarmadan önce bilmelisin ki aynı düşüncelere ben de sahibim."

Masanın üzerinden kolumu uzatıp elini tuttum. "Benim de senin için aynı şekilde düşündüğümü bilmek seni şaşırtabilir."

Gözleri açıldı ve yavaş yavaş gördüğüm en büyük sırıtma şekillendi. "Bunu bilmek güzel."

Kahvemi yudumladım, Rocco da öyle yaptı.

"Dediğim gibi," diye devam etti Rocco, "ben ciddi ilişki hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiç böyle bir şeye girmedim, biriyle hiç çıkmadım. Belki ne demek olduğunu bana açıklarsan iyi olur, değil mi?"

"Ah, elbette. Benim sana bağlı olmam ve başka erkeklerle çıkmayacağım, ikimizin birbirimize karşı ciddi olmamız anlamına geliyor."

"Ne yani, tüm anlamı bu kadar mı? Seni hendekten çıkardığım andan beri sana karşı ciddiyim ben. Tüm süre boyunca seni tekrar görmenin bir yolunu bulmayı umup durdum. Sonra telefonunu buldum ve meşru bir mazeretim olduğu için Tanrı bana bir armağan vermiş gibi oldu."

"Yani benimle ciddi bir ilişki istediğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

Gözleri gözlerimi buldu. "Evet... eğer sen de istiyorsan."

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. "Önümüzdeki hafta okuldan sonra bir kahve için Matthew Brown'la buluşacağım."

Rocco'nun yüzü gerildi, ama sesi aynı düzeyde kaldı. "Onunla çıkıyor musun?"

"Hayır. O da İngiliz edebiyatı öğretmenlerinden biri ve onunla kahve içmemi istedi."

"Gidecek misin?" Gözleriyle beni tutsak etmişti.

"Gideceğimi söyledim."

Pek önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Demek ki hazır değilsin."

Uzunca bir süre Rocco'yu inceledim. Açık, dürüst, samimi ve sorumlu biriydi. Bana ablam Cassie'nin nişanlısı Steve'i hatırlatıyordu. Steve'in de sert yönleri vardı. Rocco'nun karısını aldatacak bir adam olmadığından hiç kuşkum yoktu.

Rocco'nun eline baktım. Parmaklarımızı iç içe geçirdim. "Matt'e onunla kahve içmeye gidemeyeceğimi söylerim."

"Neden?"

"Çünkü başka biriyle görüşüyorum ve sadece birbirimizle çıkmaya karar verdik. Matt'le kahve içmek onu yanlış yönlendirecektir."

Rocco'nun parmakları parmaklarımı daha sıkı kavradı. "Şimdi biraz yönlendirilmeye ihtiyacım olacak ve sonra yanlış bir şey yaparsam haberim olsun, tamam mı?"

"Anlaşıldı."

"Beni arkadaşlarınla tanıştırmanın bir sakıncası var mı?" diye sordu Rocco, bu konuda bir sorun olabilirmiş gibi sormuştu.

"Bunu isterdim, ama eskisi kadar arkadaşım yok... boşanmadan önceki kadar."

"Demek ki onlar arkadaşın değilmiş," dedi ve haklıydı.

"Üç hafta içinde bir aile düğünü var. Benimle birlikte katılmak ister misin? İki ablamla, kocaları ve aileleriyle tanışmanı isterim."

Bu onun için büyük bir adımmış gibi tereddüt etti. "Beni orada istediğinden emin misin?"

"Çok eminim. Kaylene'i de."

Bakışları yumuşadı, elimi bırakıp ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşıp benim tarafıma geldi. Elini boynumun

etrafında dolaştırıp beni dik hale getirdi ve başımı döndürüp soluksuz bırakacak kadar güçlü bir şekilde beni öptü. Çok iyi öptüğü için doğal olarak başka şeylerde de iyi olduğunu söylememde hiç abartı yoktu. Beni iyi bir kız olarak görüyordu ve öyleydim, ama aynı zamanda da bir kadındım.

Telefonumun çaldığını duyuncaya kadar öpüşmeye devam ettik. Rocco isteksizce öpüşmeye ara verdi. "Senin telefonun mu, benimki mi?"

"Benimki. Baksam iyi olur. Bu hafta sonu Owen'ı Jake aldı." Telefonu zamanında yakalayamadım ve arayanın Jake olduğunu gördüm. Onu geri aradım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Owen daha önce huysuzdu ve Jake'le giderken hafif bir öfke nöbeti yaşamıştık.

"Owen'ın giydiği bu aptal tulum da nesi?" diye sordu Jake.

"Neden ki?"

"Çıkarmayı reddediyor. Durmadan çekici kamyon kullanmaktan söz ediyor."

"Evet. Rocco onu kamyonla gezdirdi ve üniforma satın aldı."

"Peki tam olarak Rocco kim?"

Rocco'yla göz göze geldik. "Rocco'yla ben çıkıyoruz. Rocco'nun bir çekici şirketi var."

"Bu bir şaka değil mi? Çekici kamyon kullanan bir adamla mı çıkıyorsun?" Çok komik bir şakaymış gibi konuşuyordu.

"Evet, çekici kamyon kullanan biriyle çıkıyorum. Sen onun yarısı kadar adam olsaydın, hâlâ evli olurduk." Bunun üzerine telefonu kapattım.

20

Leanne

Cumartesi sabahını internette Ukrayna yemek tariflerini inceleyerek geçirdim. Nikolai'ı akşam yemeğine çağırmış, ona yemek pişireceğime söz vermiştim. Onu şaşırtmayı umuyordum.

İlk düşüncem bir pancar çorbası olan borş pişirmekti. Tarifi oldukça kolay görünüyordu. Ana yemeğe gelince, patatesli ve mantarlı börekler, ekşi krema sosu yatağında lahana sarması veya tarifi doğru okuduysam, doldurulmuş domuz eti sarması, *kruchenyky* olacaktı. Kremalı ciğer kızartmasından vazgeçmekte sorun yaşamadım. Görünüşe göre Ukraynalılar krema ve kök sebzelerine meraklıydılar. Daha sonra kullanırım diye yabanturpu ve pancarlı sosun tarifini bir kenara yazdım.

Sonraki durağım market oldu. Tarifleri araştırmayı bitirdiğimde satın alınması gereken uzun bir malzeme listem vardı. Nikolai'a sürpriz yapacak olmak içimi heyecanla dolduruyordu. Eve dönüş yolunda şarkı mırıldandığımı fark ettim. En son ne zaman şarkı söylediğimi hatırlayamıyor-

dum. Nikolai kalbime, hayatıma müzik getirmişti. Başka birisi için bir şeyler yapma heyecanı unuttuğum bir şeydi.

Evime dönünce bu özel akşam yemeği için her şeyi düzenlemeye koyuldum. Daha önce hiç yapmadığım bu küçük böreklerin bu kadar zaman almasına şaşırmıştım. Borş çorbası ocakta yavaş yavaş kaynıyordu, börekler çizgili pişirme kâğıdının üzerindeydi ve turplu pancarlı sos da buzdolabında duruyordu. Lahana sarmalarıyla uğraşırken kapı zili çaldı.

Saate göz attım, Nikolai'ın gelmesine daha bir saat vardı. Ellerimi mutfak havlusuna silip kapıya doğru gittim ve karşımda onu bulunca şaşırdım.

"Erken geldin," diye bağırdım çaresizlik içinde. Nikolai gelmeden her şeyin hazır olmasını umuyordum. Zaman çok çabuk geçmesine rağmen, kıyafetimi de değiştirmek istemiştim. Şu haliyle mutfak karman çormandı ve bluzumun önüne, pantolonuma un bulaşmış olduğundan emindim.

Nikolai benim endişeme alınmıştı. "Yardım etmek için erken geliyorum. Şimdi gidip sonra gelirim."

"Hayır... kal." Kolundan tutup onu eve yarı sürükleyerek çektim. "Seni burada istiyorum."

"Üzgünüm."

"Hayır, özür dileme." Onu gördüğüme ne kadar sevindiğimi gösterme çabasıyla öne eğilip yanağından öptüm. Dudaklarımız buluşunca inledi veya belki de inleyen bendim. Nane, baharat ve bana Nikolai'ı hatırlatan her şeyin tadı vardı. İçimi mutlulukla dolduran her şey.

Bana öylesine sevecen bir bakışla gülümsedi ki neredeyse ağlayacaktım. Elini göğsüme koydu. "Tek kişi olmuş gibi benim kalbim senin kalbinle atıyor. Ben hissediyorum. Sen de hissediyor musun?"

Altdudağımı kemirerek başımı salladım.

Başını kaldırıp havayı kokladı. "Ne kokusu alıyorum?"

"Akşam yemeği," diye fısıldadım.

"Ev gibi kokuyor." Yanımdan geçip mutfağa girdi. Yaptıklarımı görünce hızla döndü. "Ukrayna yemekleri mi pişiriyorsun?"

"Deniyorum. Bunun sürpriz olması gerekiyordu."

"Şaşkınım. Mutluyum, çok mutluyum." Yanıma geri gelip kolumdan tuttu ve beni kendine çekip tekrar öptü. "Ne yapıyorsun?"

Kenara yazdığım tarifleri işaret ettim. Islak ve hamurlu ellerimle tekrar tekrar okumaktan çoğu ıslaktı ve lekelenmişti.

Nikolai sıcak suya batırılmış lahana yapraklarını fark etti. "Lahana sarmak kolay değil."

"Bana mı anlatıyorsun?"

"Evet, şimdiden söylüyorum." Ceketini çıkardıktan sonra uzun kollarını yukarı sıvadı. "Yardım ediyorum. Annem çocukken bana öğretiyor."

Doldurmak için domuzlu malzemeyi çoktan hazırlamıştım, ruloları koyacağımız fırın tepsisi de hazırdı. Domatesli sos ocağın arka gözünde yavaş yavaş kaynıyordu.

Yemeğe başlamadan önce Nikolai çekmeceyi açıp bir kaşık aldı ve borş çorbasına daldırdı. O tadına bakarken nefesimi tuttum. Daha önce tadına bakmıştım ve bana lezzeti yerinde gelmişti, ama onun beklentilerini karşılayıp karşılamayacağı konusunda bir fikrim yoktu. Onu dikkatle izliyordum, gözlerini kapatıp çorbanın tadına varırken beğendiğini anladım.

"Mükemmel," diye fısıldadıktan sonra kaşığı lavabonun içine bıraktı.

"Emin misin?" Tariflerin bölgeden bölgeye değiştiğini biliyordum ve borş çorbasının onun bildiği lezzete yakın olduğunu ummuştum.

"Sen en harika kadınsın. Neden bu kadar şanslı bir adam olduğumu bilmiyorum."

Ona karşı çıkmadım ama bizim tanışmamızla şansın alakalı olduğunu sanmıyordum. Nikolai, Tanrı'nın hayatıma gönderdiği özel bir armağan gibi geliyordu.

En alt çekmeceye uzanıp bir önlük çıkardım, Nikolai'ın beline bağladım. Ellerini yıkadıktan sonra lahana yapraklarının suyunu süzdü ve büyük bir kesme tahtasının üzerine serdi.

"Sana gösteriyorum," dedi.

"Tamam." Yanında durup lahana yapraklarını ustalıkla doldurmasını izledim, sonra öylesine incelikle katladı ki bir arada tutmak için hiçbir şeye gerek kalmadı. İlk ruloyu hazırlanmış kaba yerleştirdi. "Sen dene."

"Tamam."

Nikolai arkamda durdu, ellerini omuz çukurlarıma koydu. Lahana yaprağını düzelttim, tam domuzu ortasına koyacaktım ki eğilip boynumun yan tarafından öptü. Kaşıktakiler kaba döküldü.

"Nikolai!"

"Üzgünüm. Duramadım. Çok mutluyum. Seninleyim Leanne'im. Ülkemden yemeklerin kokusunu alıyorum ve sanırım hiç bu kadar mutlu olmuyorum."

"Sanırım ben de hiç bu kadar mutlu olmadım," diye fısıldadım, tüm lahana yaprağı sarma iddiasını terk ederek. Dönüp başımı göğsüne yasladım. Nikolai'ın kolları bana sarılmış olarak sonsuza dek kalabilir ve hayatımın geri kalanında gayet memnun yaşayabilirdim.

Nikolai beni öptü, ben de onu öptüm. Lahana sarmaya dair düşünceler aklımdan çıktı, ta ki kapı zilimin çaldığını duyana kadar.

Nikolai bu davetsiz misafire içerlemiş gibi inledi.

Bölünmemiz benim de hoşuma gitmemişti. İçimi çektim,

Nikolai'ın kollarından ayrılmak istemiyordum. Daha da kötüsü, gelenin Sean olduğuna dair bir önsezim vardı.

Haklıydım. Eski kocam geçen hafta iki kez aramış, ben de onunla konuşmak istemeyerek sesli mesaja düşmesine izin vermiştim. Zona ağrılarım hâlâ rahatsız ediyordu ve Sean'la uğraşacak havada değildim. Bildiğim kadarıyla konuşacağımız hiçbir şey yoktu. Tahmin etmeliydim. Sean göz ardı edilmeyi nezaketle karşılayacak biri değildi.

Kapıyı açtığımda önünde büyük bir buket çiçek tutuyordu. Buketin yanından kocaman bir tebessümle bakıyordu.

"Sürpriz," dedi sanki bu düşünceli davranışıyla kendimden geçmeliymişim gibi.

"Merhaba, Sean," dedim pek coşku göstermeden.

Hoş karşılamadığım için şaşırarak incinmiş küçük bir çocuk bakışıyla bana baktı. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu anlamlı anlamlı.

Yana çekildim, daireye girdi. Nikolai gelip ellerini omuzlarıma koyarak arkamda durdu. Önlüğü çıkardığını ve Sean'a ters baktığını fark ettim.

Sean, Nikolai'ı yanımda bulmaktan da hoşlanmamıştı. "*Gene* şu Rus, öyle mi?"

"Nikolai Ukraynalı," diye düzelttim, Nikolai'ın parmaklarının omuzlarımda kasıldığını hissetmiştim. Ukraynalılar Rus değildi ve öyle zannedilmekten hoşlanmıyorlardı. "Ne istiyorsun, Sean?" diye sordum sadede gelerek.

"Zona olduğunu duydum."

"İki hafta önce oldum. Artık ağrıların büyük kısmı geçti." Geceleri daha kötü oluyordu, ama rahatsızlıkları hafifsemeyi tercih ediyordum. Özellikle de Sean sorduğunda.

"Sana çiçek getirdim." Daha önce görmemişim gibi çiçekleri hafifçe yukarı kaldırdı.

"Evet, görüyorum." Sean gidince çiçekleri benden çok daha fazla takdir edecek yaşlı bir komşuma verecektim.

"Telefonlarıma cevap vermedin." Onunla konuşmak için hevesli olduğumu düşünüyormuş gibi sesi suçlamayla doluydu.

"Meşguldüm." Sean benimle konuşmasına rağmen gözlerini kısmış, ihtiyatla dosdoğru Nikolai'a bakıyordu.

"Nichole'u sormak istiyordum," dedi Sean.

Nichole için neden bana geldiği bir gizemdi ve çözmeye hiç istekli değildim. "Nichole'un kendi cep telefonu var. İstersen numarasını vereyim."

"Bende var."

Olduğunu biliyordum. "O zaman onunla temas kurmanı öneririm."

Sean ağırlığını diğer ayağına verdi. Onu oturması için davet etmemiştim ve mesajı aldığını, gitmesini tercih ettiğimi anladığını umuyordum. Şu son birkaç haftada bana son iki yıldakinden daha fazla ilgi göstermişti.

"Sana Nichole'un çıktığı şu adamı sormak istiyordum," dedi Sean, endişeli görünüyordu. "Şu çekici şoförünü."

"Rocco seni hiç ilgilendirmez."

"Rocco," diye tekrarladı, küfreder gibi söylemişti. "Jake bana dedi ki... Rocco'nun Owen üzerinde olumsuz etkisi oluyormuş. Owen'ın babası olarak son derece endişeli. Onunla tanışıp tanışmadığını öğrenmek istedim."

"Sanırım bu benimle değil, Nichole'la konuşman gereken bir konu."

"Sen Rocco'yla tanıştın mı?" dedi biraz daha yüksek sesle, daha ısrarlı.

"Tanıştım."

"Rocco ne biçin isim böyle?" İğrenç buluyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Sanırım İtalyan." Eski kocama bilgi verdiğim için hemen pişman oldum. Bildiğim kadarıyla bu konuşma yete-

rince uzamıştı. "Gördüğün gibi Nikolai'la meşgulüz. Kabalık etmek istemem, ama gitme zamanın geldi."

Sean'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Yere bakarak usulca iç çekti. "Sana söyleyeceğim bir şey var Leanne, ama görüyorum ki şimdi zamanı değil. Daha sonra konuşmamız mümkün olabilir mi... sadece ikimiz?"

Nikolai'ın parmakları gene kasıldı, omuzlarımı sıkıyordu. "Uygun olduğumda seni ararım," dedim, uygun zaman bulmam için çok uzun süre geçecekti.

Sean kapıya doğru döndü ve sonra geriye baktı. "Değiştin, Leanne."

"Evet," diye kabul ettim, "öyle oldu."

Başını salladı, Nikolai'dan tarafa soğuk bir bakış attı, sonra çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Derin bir oh çektim, gittiği için rahatlamıştım. Nikolai ellerini omuzlarımdan indirdi. Kapı kapanır kapanmaz oturma odamı adımlamaya başladı, ellerini yan tarafında yumruk yapmıştı. Ateşli ateşli anadilinde konuşuyor, başını iki yana sallıyordu.

Konuşmadan önce birkaç dakika izledim. "Nikolai."

Hızla yüzünü bana döndü ve söylenmeye başladı. "Bu seni sevmeyen adamdan, Sean'dan hoşlanmıyorum. Gerçek erkek değil. Sahte erkek." Volta atmaya devam etti. "Sana gelmesi hoşuma gitmiyor. Bir şeylerin peşinde."

Başımı iki yana salladım. "Kıskandın mı?" diye sordum usulca.

Nikolai tereddüt etmeden hızla başını salladı. "O adama bakıyorum ve öfkeden gözüm mavileşiyor."

"Gözün kararıyor," diye düzelttim nazikçe.

"Kararma da var. Sana yakın olmasından hoşlanmıyorum. Sana ben yakın olmak istiyorum."

"Sen bana yakınsın," diye güvence verdim ona. Bu ilişki nereye varırsa varsın, Nikolai'a her zaman değer verecek-

tim. Bana çok şey katmıştı. Sean'dan ayrıldığımda kendimi işe yaramaz, yaşlı ve yorgun bir ahmak gibi hissediyordum.

Gelinimin yıllar önce yapmam gerekeni yapmam için bana cesaret vermiş olmasına nasıl da müteşekkirdim. Ve geleceğimizi düzenlemek için bize yardımcı olan listemize de minnettardım. Nichole'a kadar, beni yıldan yıla öldürdüğünü fark etmeden sevgisiz bir evliliğe boyun eğmiştim.

Nikolai öfkesini yatıştırmak için bir çıkışa ihtiyaç duyuyor gibiydi, volta atmaya devam etti. Önünde durarak onu durdurdum.

"Dur," diyerek ellerimi göğsünün ortasına koydum. "Kıskanmak için bir sebebin yok. Sean artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ona duyduğum sevgi uzun zaman önce öldü."

Nikolai sözlerimdeki gerçeklik payını ölçmek ister gibi beni inceledi. "Bu kıskançlığı daha önce bilmiyorum. Bu kelimeyi bilmek için hiçbir nedenim olmuyor. Magdalena sadece beni seviyor, ben de sadece onu seviyorum. Sean benim gibi değil ve ondan hoşlanmıyorum."

Gerçeği doğru bir şekilde açıklamıştı. Nikolai'ı süzerken Sean'ın yüzündeki antipatiyi görmüştüm. Nikolai da eski kocamı küçümsediğini saklama zahmetine girmiyordu. Sean'ın Rus mafyasından olduğunu düşündüğünü söylesem Nikolai'ın vereceği tepkiyi hayal bile edemiyordum. Hatta bunun ne kadar saçma olduğunu söylesem bile.

"Onun seni izlediğini görüyorum," diye fısıldadı Nikolai. "Seni mutlu görüyor ve kıskanıyor."

Gülmekten kendimi alamadım. "Bunu tamamen yanlış anlıyorsun. Sean bana karşı bir şey hissetmiyordu. Ne sevgi ne de nefret. Otuz beş yıl evli kaldık ve ilk birkaç yıldan sonra aramızda sadece kayıtsızlık vardı."

"Kayıtsızlık ne demek bilmiyorum," dedi Nikolai kaşlarını çatarak.

"Önemli değil. Akşamımızın geri kalanını Sean'dan konuşarak geçirmek istemiyorum." Yine de dersimi almıştım. Bir dahaki sefere Sean aradığında o sırada ne hissettiğime bakmadan cevap verecektim. Artık bu beklenmedik ziyaretleri istemiyordum.

Nichole'un Rocco'yla görüşmesi ve Rocco'nun Owen'ı etkilemesiyle alakalı kaygısına gelince, bunların hepsi geçerli bir bahaneydi. Eski kocamın aklında ne olduğunu bilmiyordum, ama bir şey olduğu belliydi. Ancak şu anda bunu düşünecek zamanım yoktu.

Belki de Nikolai Sean'ın beni mutlu görmekten hoşlanmadığını söylerken haklıydı. Sean'ın egosu bunun üstesinden gelemeyecek kadar büyüktü. Onu terk ettiğim zaman kocam hayatımın kararacağını varsaymıştı; hayatımı, arkadaşlarımı, zamanımı kendisi yönetmeden yaşayamayacağımı düşünmüştü.

Onun için aynı şeyleri istediğimi itiraf etmeye utanıyorum. Sean'ı terk etmek için eşyalarımı toplarken aklım başka yerlerdeydi. Umutsuzca Sean'ın beni ve onun için özenle baktığım evin konforunu özleyeceğini umuyordum. Sean'ı giysilerini nasıl yıkayacağını, kendi yemeğini nasıl pişireceğini çözmek için uğraşırken hayal ediyordum. Kendimi otuz beş yıl boyunca ona ve kariyerine adamamın onun için önemli olduğunu itiraf edecek kadar beni özlemesini istiyordum.

Tabii ki çok saçmaydı. Sean'ın ben gittikten sonra yaptığı ilk işlerden biri bir temizlik şirketiyle anlaşmak olmuştu. Kacey'nin dediğine göre, öğünlerini genelde kulüpte yiyordu. Bildiğim kadarıyla herkese onu –onun sözleriyle, dımdızlak bırakarak– benim terk ettiğimi söyleyerek arkadaşlarımızın sempatisini kazanmıştı.

Boşanma Sean'a istediği kadınla herkesin içinde açıkça

gösteriş yapma fırsatı vermişti. İyi bir hayat yaşıyordu ve bensiz hallediyordu. Artık bu beni rahatsız etmiyordu. Ben kendi mutluluğumu bulmuştum.

Gerçek şuydu ki Sean'la ikimiz ayrıyken, evli bir çiftken olduğumuzdan çok daha iyi durumdaydık.

21

Nichole

Ablam düğününü Şükran Günü hafta sonunda, cumartesi gününe ayarlamıştı. Cassie adına çok mutluydum ve düğünün bir parçası olacağım için heyecanlıydım. Ablam Duke'le kaçtığında kızgın ve kırgındım, onca yıl sonra kızı Amiee'yle geri döndüğünde onu affetmeye hiç istekli değildim. Cassie benim için bir yabancıydı, onu artık tanımıyordum ve tanımak istediğimden de emin değildim. Yargılayıcı tutumuma şimdi inanamıyordum. Onu işe yaramaz kabul etmeye ve hayatımın dışında bırakmaya hazır olduğum için şimdi içim pişmanlıkla doluydu.

Oysa Jake'le durumu öğrendiğinde, bana ilk el uzatıp destek veren Cassie olmuştu. Tavsiye almak için sık sık ona gitmiştim. Sevgi ve destekte cömert davranmıştı. Artık yakındık, çocukken olduğundan daha yakındık. Rocco'yla ilişkimi biliyordu ve Kaylene'le ikisini benimle ve Owen'la düğüne katılmaya davet etmişti.

Ziyaret için Seattle'a gidecektim. Ablam Karen da hafta sonu izin almayı başarmıştı. Geçen ağustostan beri üçümüz

ilk kez bir araya gelecektik. Neredeyse her hafta konuşuyorduk, ama birlikte olmakla aynı şey değildi.

Hepimiz Cassie'nin Habitat for Humanity vasıtasıyla edindiği eve doluştuk. Ablalarımı görmeyi özlemiştim. Paylaştığımız arkadaşlığı özlemiştim ve Cassie hayatımıza geri döndüğü için şükrediyordum.

Cassie'nin oturma odasında Owen'ı kucağıma alıp bacaklarımı kıvırarak halıya oturdum. Uzun süre rahat durmasını beklemiyordum. Cassie'nin yeniyetme kızı Amiee'nin yanındayken hâlâ utangaç davranıyordu. Gerçi bu da uzun sürmeyecekti.

"Bir daha giyemeyeceğiniz elbiselerle uğraşmanızı istemiyorum," diye ısrar etmişti Cassie. "Bu yüzden dilediğinizi giyin, sorun olmaz."

Bu benim için harika olmuştu. Nedime kıyafeti olmaya uygun bir sürü fantezi elbisem vardı. Jake kulüpteki yıllık balo için en iyi elbiseleri almamı sağlamıştı.

Owen'a hamile kalmadan önceki yıl giydiğim gece mavisi elbiseyi giymeye karar vermiştim. Dolabımın arka tarafında görüp eğlence olsun diye denemiştim. Üstüme yine mükemmel uyması sürpriz olmuştu. Bebek kiloları gitmişti. Sanırım uzun süren yıpratıcı boşanma bir kadına bunu yapıyordu.

Cassie üzgün bakışlarla bana döndü. "Nichole, sanırım büyük bir hata yaptım."

"Gerçekten mi? Nasıl yani?"

"Sen düğün davetiyesini almadığını söyleyince, adres defterimi kontrol ettim. Lake Oswego'daki eski adresine yollamış olabilirim."

"Merak etme. Düğünün ne zaman olduğunu biliyorum." Jake'in davetiyeyi bana yollamamış olmasına şaşırmamıştım. Rocco'yu öğrendiğinden beri bana öfkeli ve çirkin davranıyordu.

On beş yaşındaki Amiee yanımda oturuyor, Owen'ı fark etmemiş gibi davranıyordu. Küçük oğlum gözlerini örttü, sonra ihtiyatla kuzenine baktı. Amiee oyuncak çekici kamyonu alınca Owen anında tepki verdi.

"Benim o."

"Oh, üzgünüm," dedi Amiee bilmiyormuş gibi yaparak. "O kadar güzel bir kamyon ki nasıl çalıştığını görmeyi çok isterdim."

"Ben sana gösteyiyim." Owen kutudan çıkan yaylı kukla gibi kucağımdan fırlayıverdi. İkisi zeminde kamyonu kolayca sürebildikleri mutfağa gittiler.

"İyi misin?" diye sordu büyük ablam Karen. Boşanmadan bu yana benim için endişeleniyordu ve uzak mesafe konuşmalarımız içini rahatlatmaya yetmiyordu. Hepimiz meşguldük, ama Karen'la kocası Garth yakınlarda ticari gayrimenkulleri listelemek ve satmakla alakalı kendi işlerini kurmuşlardı ve her zamankinden daha yoğunlardı. Lily'yle Buddy hafta sonu için babalarıyla Spokane'de kalmışlardı.

"Aslında çok iyiyim." Bu doğruydu. Öğretmenlik yapmayı seviyordum ve düzenli gelir bütçeme çok yardımcı oluyordu. Yılın ilk gününe kadar göreve devam etmem ayarlanmıştı. Personelle iyi anlaşıyordum ve baharda Fransızca öğretmenliği için tam zamanlı bir yer açılacağını öğrenmiştim. Buna başvurmayı planlıyor, işe alınmak için şansımın yüksek olduğunu hissediyordum.

"Rocco düğüne geliyor, değil mi?" diye sordu Cassie. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Geleceğini söyledi." Bu beni şaşırtmış ve sevindirmişti. Ablalarımın Rocco'yla tanışması için can atıyordum. Rocco hayatımın önemli bir parçası haline gelmeye başlamıştı. Sert ve aksi bir dış görünüşü olmasına rağmen, düşünceli ve akıllıydı, ayrıca çok iyi bir babaydı. Owen onu seviyordu ve onu gitgide daha fazla düşündüğümü fark ediyordum.

Dışarıdan çok farklı kişilerdik, ama özde aynı değerleri ve inançları paylaşıyorduk.

Halının üzerinde, yanımda oturan Cassie, "Anlattıklarından sonra onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi.

Ablalarıma açık bir uyarıda bulunmam gerektiğini düşündüm. "Sizin tarzınızda bir adam değil. Dövmeleri var, uzun saçlı, iriyarı ve uzun boylu."

"Ama sen ondan hoşlanıyorsun."

"Öyle." Rocco'dan ne kadar etkilendiğimi hafifseyecek değildim. Evet, yakışıklıydı ama Jake'le aynı şekilde değildi. Rocco'dan erkeksilik sızıyordu, oysa Jake kibar ve medeniydi. İki erkek bundan farklı olamazdı.

"Durum ciddi mi?" diye sordu Karen.

Cevabımı düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Başkalarıyla çıkmamak ve ilişkimizin gelişmesine şans vermek konusunda anlaşmıştık. Bunun ciddi olduğumuz anlamına geldiğinden emin değildim. "Henüz değil. Hâlâ birbirimizi tanıyoruz, ama bir noktada ciddi olabilir. İkimizin de halletmesi gereken pek çok şey vardı. Üniversite arkadaşlarımdan ikisi bir yıldan kısa süren acele ikinci evliliklerinden boşandılar. Bu hatayı yapmak istemiyorum."

"Steve daha sonra akşam yemeği getirecek," dedi Cassie.

Amiee mutfaktan başını uzattı. "Kızarmış tavuk mu?"

"Hayır," diye gülerek yanıtladı Cassie.

"Kahretsin," diye mırıldandı Amiee ve tekrar mutfağa çekildi.

Karen, Cassie ve ben öğleden sonrayı resepsiyondaki masalara düğün süslerini yerleştirmekle geçirdik. Güldük, çocukluk anılarından bahsettik ve ikisi de çok genç ölen annemle babamdan konuşurken ağladık.

Çin yemekleriyle geldi Steve, oturup yemek çubuklarıyla yedik, gece ise bol bol konuştuk. Pazar sabahı Cassie bize kahvaltı hazırladı, Karen'la ben evlerimize geri döndük.

Owen'la mola için durduğumuzda dönüş yolunda olduğumuzu söylemek için Rocco'yu aradım.

"Hey," dedim telefonu açtığında.

"Hey."

Sert ses tonu içime sıcak bir mutluluk hissi yayılmasına sebep oluyordu.

"Ablalarınla iyi vakit geçirdin mi?"

"Harika."

"Ne kadar uzaktasınız?"

Ona tahminimi söyledim. "Belki bir saat ya da biraz fazla."

Rocco duraksadı. "Döndüğünde seni görebilir miyim?"

Yere asfalta baktım ve küçük bir taşa tekme attım. Buluşmamızı teklif edeceğini umuyordum. "İsterdim."

"Benim yerime gel."

"Tamam."

Bir şey söyleyip söylememekten emin değilmiş gibi duraksadı. "Seni özledim."

Gözlerimi kapattım. Rocco süslü konuşmalar veya romantik açıklamalar yapacak biri değildi. Basit sözlerinin üzerimde güçlü etkisi oluyordu. "Ben de seni özledim. Ablalarım seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Gene tereddüt. "Beni bu düğünde istediğinden emin misin? Yani gelmememi istersen üzülmem, demek istiyorum."

"Rocco, tabii ki seni düğünde istiyorum. Neden aksini düşünüyorsun ki?"

Cevap vermedi.

"Rocco?"

"Buraya geldiğinde söylerim."

İtiraf etmeliyim ki beni endişelendirmişti. Çünkü Rocco'ya ablalarımdan her bahsettiğimde onlarla tanışmaya can attığını biliyordum. Benimle dalga geçmek için Karen'la

Cassie'den çocukken yaptığım tüm tuhaflıkları öğreneceğini söyleyerek takılıyordu.

Rocco'nun Teksas'ta yaşayan bir kız kardeşi vardı. Kocası ordudaydı ve sık sık oraya buraya gidiyorlardı. Rocco pek bir şey söylememesine rağmen, ikisinin birbirlerine yakın oldukları fikrini edinmiştim. Annesiyle babası, kız kardeşine yakın bir yerlere taşınmışlardı ve annesinin sağlığı kötüydü.

Rocco'nun düğünle alakalı endişelerini merak ettiğim için, eve dönmek yerine doğruca onun evine gittim. Beni bekliyor olmalıydı çünkü arabayla yanaşır yanaşmaz evden dışarı çıktı. Motoru durdurduğumda arka kapıyı açarak araba koltuğundan Owen'ı çıkardı.

"Nasılsın küçük adam?" diye sordu oğluma Rocco.

Owen başını Rocco'nun omzuna koyarak esnedi. "Amiee kammonumu sevdi."

Rocco bana baktı. "Kuzeni mi?"

Başımı salladım. "Ona ısınması biraz zaman alsa da oradan ayrıldığımızda sıkı dost olmuşlardı."

Rocco elini sırtıma koyup bizi eve soktu. Onun peşinden mutfağa gittim, hemen bana bir fincan kahve hazırladı. Owen kucağıma oturup başını omzuma yasladı. Kaylene ya yatak odasındaydı ya da arkadaşlarıyla beraberdi.

"Düğün konusunda kafana takılanın ne olduğunu bana söylemek ister misin?" İlk söz ettiğinden beri endişeleniyordum.

Rocco omzunu silkti, huzursuz görünüyordu. Soluğunu verdikten sonra, "Daha önce hiç düğüne gitmedim," dedi. Bunu sanki karakterindeki en büyük kusurmuş gibi söylemişti.

"Hiç mi?" Buna inanmak zor gelmişti.

"Gerçek bir kilisede yapılana gitmedim," diye detaylandırdı. "Bir arkadaşım bir kızı hamile bırakmıştı ve bir

barda evlenmişlerdi. Barda oturdum ama gittiğim ve resmi bir düğüne en yakın şey buydu."

Ne diyeceğimden emin değildim.

Ellerini arka ceplerine soktu, sonra hemen çıkardı. "Sana söylemiştim Nichole, ben bir piyango sayılmam."

"Bir erkekte kilise düğününe katılmış olması gerekli gördüğüm bir kriter değil." Doğrusu rahatlamıştım. Gitmek istemediğini sanıyordum.

"Özel bir şey yapmam gerekecek mi?" Kalın kollarını çaprazlayarak tezgâha yaslandı.

"Hiçbir şey. Asıl seremoni sırasında seninle oturamayacağım. Mihrapta iki ablam ve Amiee'yle birlikte oturuyor olacağım. Ama düğün biter bitmez yanına geleceğim."

Uzun süre beni inceledi. "Bu partiye katılmamı hâlâ istediğinden emin misin?"

"Her zamankinden fazla," diye temin ettim onu.

Başını iki yana salladı. "Daha ne olduğunu anlamadan serçeparmağım havada çay yudumluyor olacağım."

Ben güldüm, Rocco da sırıttı. Muhteşem bir tebessümü vardı. Bana hissettirdiği duyguların içinde boğulabilirdim.

Bir an başını çevirdi. "Mesele şu ki seninle birlikte olmak anlamına geliyorsa, her şeyi yapmaya hazırım."

Şaşkınlıkla öne eğilip kolumu uzattım. "Gel buraya da ateşin var mı diye alnını yoklayayım. İyi misin sen?"

Başını geri çevirdi. "Evet, neden?"

"Bu şimdiye kadar bana söylediğin en romantik şey."

"Sakın buna alışma," diye takıldı.

Sokak kapısı açıldı ve Kaylene bağırarak hızla eve daldı. "Baba."

"Buradayım."

"Nichole nerede? Dışarıda arabasını gördüm."

"Babanın yanındayım," diye seslendim. Lafımı bitirdiğimde genç kız mutfaktaydı.

"Hâlâ gidiyoruz, değil mi?" diye sordu Kaylene, babasından bana, sonra tekrar babasına baktı.

"Öyle görünüyor," dedi Rocco onun üzerinden bana sırıtarak.

Kaylene'in yüzü sevinçle ışıldadı. "Gerçek bir düğüne hiç gitmedim ve babam yeni bir elbiseyle ayakkabı almama izin verdi, hatta Kelly'yle birlikte seçtiklerimizi bile beğendi. Babam da takım elbisesiyle yakışıklı görünüyor."

Rocco'ya baktım. "Hatırlıyorum."

Rocco omzunu silkerek sırıttı. "Öyle düşündüğüne sevindim."

"Şükran Günü'ne gelince," dedim ikisine bakarak. "Hepimiz Steve'in evine davetliyiz."

"Hepimiz mi?" dedi Kaylene gözlerini kocaman açarak.

"Evet. Cassie'yle ikimiz ailemizin en sevdiği yemekleri pişireceğiz. Steve'in evi Cassie'ninkinden çok daha büyük. Düğün cumartesi günü, bu yüzden tatili birlikte geçirmemiz mantıklı."

"Ya diğer ablanlar?" diye sordu Rocco.

"Karen ve ailesi kocasının ailesine gidiyorlar. Karen cuma günü gelecek."

"Bir evde gerçek bir Şükran Günü geçireceğiz." Kaylene ellerini çırpacak gibi görünüyordu. "Babamla ben Şükran Günü'nü genellikle McDonalds'ta kutluyoruz. Bütün o hindi ve diğer her şeyden pişireceksiniz, yani gerçekten değil mi?"

"İç dolgusu, patates püresi ve soslu sakatatla."

"Şimdiden acıktım," dedi Kaylene.

"Amiee'yi seveceksin," dedim Kaylene'e. "Senin yaşında, belki birkaç ay büyük."

İkimiz Cassie'yle karar verdiğimiz menü hakkında çene çalarken, Rocco kuşkulu bir şekilde sessizdi. Kaylene arkadaşlarını arayıp Şükran Günü yemeğine davetli olduğunu anlatmak için odasına koşturdu.

Rocco'ya baktım. "Ters giden bir şey mi var?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Şükran Günü benim için çok yoğun bir zaman. Elimdeki her kamyona ve şoföre ihtiyacım var. Yönetecek bir işim varken zaman ayırmam olmaz. Şükran Günü bir yana, bu düğün için buradan ayrılmam bile benim için yeterince zor olacak."

Gerçek sert bir yumruk gibi çarpmıştı. "Rocco, üzgünüm. Önce seninle konuşmadan Kaylene'e bir şey söylememeliydim."

"Ne yapabilirim bir bakacağım, yine de söz vermiyorum."

Anlıyordum. Benim düşüncesizliğimdi. "Sen yakayı sıyıramasan da ben Kaylene'i götürsem olur mu? Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum."

"Evet, bu iyi olur."

Ama bu durumda Rocco tatili yalnız geçirmek zorunda kalacaktı ve bunu istemiyordum.

"Daha iyi bir fikrim var," dedim canlanarak. "Şükran Günü için Portland'da kalacağım. Yemek yapacağım, böylece hepimiz birlikte olabiliriz."

Rocco fikri hemen reddetti. "Fikri beğensem de olmaz. Ailenle birlikte olman gerek."

İşte o zaman bir şey idrak ettim: Rocco'yla Kaylene'i şimdiden ailemin parçası olarak düşünüyordum.

22

Leanne

Sean'la buluşmayı elden geldiğince ertelemiştim. Kulüpte birlikte yemek için ısrar etti. Reddettim. Sean'ın orada boy göstermek isteyeceğimi neden düşündüğünü aklım almıyordu. Orada diğer kadınlarla resmi geçit yaptıktan sonra Sean'la kulüpte yemeğe gitmeye hiç niyetim yoktu.

Bu buluşmayı kabul etmemin tek nedeni Jake'ti. Oğlumdan bir telefon almıştım ve sesi endişeliydi. "Anne. Babamla gerçekten konuşman gerekiyor. Bu önemli."

"Telefonda söyleyemiyor mu?"

"Hayır," diye ısrar etti Jake. "Bunu yüz yüze yapması gerekiyor. Anne. Bunu yapman lazım."

Hoşuma gitmese de sonunda kabul ettim. Nikolai hemen kuşkulandı. "Bu adama güvenim yok."

"Söyleyeceği hiçbir şey aramızdakileri değiştirmeyecek," diye güvence verdim Ukraynalı sevgilime.

Yine de Nikolai endişeliydi. Bir uzlaşma olarak Sean'a Koreski Şarküteri'de buluşmayı teklif ettim. Sean, Nikolai'ın şarküteride çalıştığını bilmiyordu. Nikolai hâlâ rahat değildi, ama bunun en iyi çözüm olduğunu kabul etti.

Sean'la Şükran Günü'nden bir hafta önce perşembe öğleden sonra şarküterideki küçük restoranda buluştuk. Sean ben gelmeden bir masaya oturmuştu ve hemen kilo kaybettiğini fark ettim. Ben yaklaşırken ayağa kalkıp benim için sandalyemi çekti. Her zaman örnek bir centilmen olmuştu. Karısını aldatmak ve yalan söylemekte sakınca görmüyordu, ama sandalye çekmeyi ya da bir kapı açmayı asla ihmal etmezdi. Sandalyem mutfağa dönük olarak oturdum. Nikolai'ın küçük pencereden baktığını görünce kendi kendime gülümsedim. O benim koruyucumdu.

"Benimle buluştuğun için teşekkür ederim," dedi Sean.

"Eh, yeterince ısrarlı davrandın."

Kâğıt peçeteyi alıp kucağıma yaydım. Garson kız içkilerimizle gelerek siparişlerimizi sordu.

"Ben günün çorbasını alacağım." Nikolai'ın ekmeğinden bir dilimle doyurucu kuru fasulye ve jambonlu çorba geldi. Bu eski kocamla konuşurken onu yakınımda tutmanın bir yoluydu.

"Hepsi bu kadar mı?" Sean şaşırmış görünüyordu.

Bu buluşma yüzünden midem rahatsızdı ve pek iştahım yoktu. Evime geldiği gün aklında bir şeyler olduğundan kuşkulanıyordum. Aklındaki her neyse bugünkü buluşmamızla bağlantılı olabilirdi. Sean bir salata sipariş etti ve garson kız gitti.

Garson işitme menzilinden çıkar çıkmaz sordum. "Bunun neyle alakalı olduğunu söyleyebilir misin?"

Sean önüne baktı, ellerinin titrediğini fark ettim. "Son zamanlarda baş ağrılarım oluyor, bu yüzden Dr. Liam Belcher'ı görmeye gittim."

"Ve?"

"Başlangıçta stres olduğunu düşündük. Tansiyonum biraz yüksekti ve boşanmanın duygusal travması vardı."

Liam bir arkadaştı. İkisi neredeyse her hafta birlikte golf oynuyorlardı. Bahsettiği duygusal travmaya gelince, oldukça çabuk toparlanmışa benziyordu. Giysilerimi evden daha ancak çıkarmıştım ki, Sean eve başka bir kadını yerleştirmişti. Kacey'nin bana anlattığına göre, Sean'nın yatılı *arkadaşı* birkaç haftadan uzun sürmemişti. Anlaşılan kadın Sean'ın gömleklerini ütüleyip yemeklerini pişirmekte yatak odasında olduğu kadar iyi değildi.

"Liam'ı tekrar görmeyi elimden geldiğince erteledim," diye devam etti Sean. "Bu zor geliyordu ve sanırım gerçeği öğrenmekten korkuyordum."

Daha dik oturdum. Sean'ın gündeme getirmesini beklediğim onca konu arasında tıbbi bir mesele olacağı hiç aklıma gelmemişti. "Ama Liam'ı görmeye tekrar gittin değil mi?"

"Gittim ve kısa bir muayeneden sonra beyin taraması istedi."

"Ve?" Soluğumu tuttum.

Sean başını kaldırdığında gözlerindeki endişe ve acı doğruca içime işledi. Eski kocama karşı hiçbir duygum kalmadığını sanıyordum, oysa kalmıştı. "Sean, neymiş?" diye sordum.

"Beynimde tümör var."

Soluğum kesildi ve elimi otomatik olarak hızla göğsüme götürdüm.

Sean başını eğip hafifçe iç çekti. "Liam beni bu tür tümörlerde uzmanlaşmış bir cerraha yolladı."

"Ameliyat edecekler mi?"

"Gelecek hafta pazartesi günü."

"Sean." Kendimi kontrol etmek için çaba sarf ettim. "Kanser mi?"

Başını kaldırıp baktığında gözlerindeki korkuyu gördüm. "Ameliyat sonrasına kadar bilemiyoruz. En kötüsüne hazırım... olmak zorundayım."

"Jake bütün bunları biliyor mu?"

Sean başını iki yana salladı. "Tamamını değil. Hassas bir ameliyat ve riskleri var."

Yemeklerimiz görünüşe göre mümkün olan en kötü zamanda getirildi. Azıcık olan iştahım da tamamen kaçmıştı. Nikolai'a erişirmiş gibi bir dilim ekmeğe uzandım. Yüzümdeki tüm kanın çekildiğinden emindim ve baktığımda Nikolai'ın beni dikkatle izlediğini gördüm. Beni görünce kapıdan çıkmaya davrandı, ama ben yavaşça başımı iki yana sallayınca durdu.

"Sana daha önce söylemek istemiştim ama sen..."

"Nichole ve Rocco hakkında konuşmak istediğini düşünmüştüm," diye fısıldadım, mütevazı bir şekilde. Bir şeyden şüpheleniyordum, yine de ne olduğunu bilmiyordum. Bir süredir tuhaf davranıyor, beni arayıp dışarı çağırıyordu, oysa bu hiç Sean'a benzemiyordu.

"Benden neden kaçınmak istediğini anlıyorum Leanne. Seni suçlamıyorum. Berbat bir koca oldum; sen daha iyisini hak ediyordun. Keşke sana karşı farklı biri olsaydım."

Ona bakarken yaşlardan görüşüm bulanmıştı. Sean'dan bu sözleri duymayı hiç beklemiyordum.

"Senden bunu istemeye hiç hakkım yok ama... bir sakıncası yoksa Pazartesi günü ameliyat için hastaneye gelir misin? Ben... başka hiç kimsem yok."

"Peki ya Jake? Ameliyat için orada bulunamayacak mı?"

Sean başını iki yana salladı. "Yeni bir işe başladı ve işyerinden izin alamaz. Bu konuda kendini çok kötü hissediyor, ama ona sorun olmayacağına dair güvence verdim." Gözlerime baktı. "Ben... yalnız olmak istemiyorum."

Boğazımdaki yumru öylesine büyümüştü ki neredeyse nefes alamıyordum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Gelecek misin?"

Başımı salladım.

Rahatladığı açıkça belliydi. "Teşekkür ederim."

Masanın üzerinden uzanıp elini tuttum. Sean her zaman kibirli, gururlu bir adamdı. Şu anda karşımda oturan adamı neredeyse tanımıyordum. Alçakgönüllüydü ve özür diliyordu. Ve her şeyden çok, geleceğin getirebileceklerinden korkuyordu.

"Hastanede ne kadar kalman gerekecek?"

"Sonuca bağlı olarak sadece iki gece kalacağım."

"Sadece iki gece mi?"

Yarım bir kahkaha attı. "İnsanların bu kadar çabuk değişmesi şaşırtıcı, değil mi?"

Bunu söylemesine gerek yoktu ama Sean'ın hastanede kalmaması boş bir eve geri dönmesi anlamına geliyordu. Sanırım ameliyatın kendisi kadar bu da sinirini bozuyordu.

Sean ekseni kaymış bir dünyada tek sağlam şey benmişim gibi elimi daha sıkı tuttu.

"Teşekkür ederim Leanne," dedi. "Hastaneye gelmek için hiçbir yasal yükümlülüğün yok, ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum."

"Tabii ki geleceğim."

İkimiz de yemeklerimize el sürmemiştik. Sean hesabı ödeyip oradan ayrılmadan önce bana hastaneye dair gerekli detayları verdi, cerrahın adını ve ameliyat için ayrılan zaman dilimini bildirdi.

Söylediklerini sindirmek için birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı, masada oturmaya devam ettim. Sean gözden kaybolur kaybolmaz Nikolai mutfaktan çıkıp yanıma geldi.

"Adam olmayan kişi ne istiyor?" diye sorarak bana en yakın sandalyeye oturdu. Elimi tutup iki elinin arasına aldı.

"Sean'ın beyninde tümör varmış," diye fısıldadım. Bunları söylerken bile eski kocamın başına gelenlere inanmakta zorluk çekiyordum.

Nikolai Ukraynaca konuşarak yanıtladı. Ona boş boş baktığımı görünceye kadar lisan değiştirdiğini fark etmedi. Sonra iç çekerek elimi okşadı. "Onun için üzüldüm."

"Pazartesi sabahı ameliyat oluyor. Cerrah tümörü almak için elinden geleni yapacak. Kanser olabilir."

"Bu kötü olur."

"Evet, çok kötü. Test sonuçları çıkıncaya kadar kanser olup olmadığını bilemeyeceğiz."

Nikolai başını salladı.

Yüzümün yaşlardan ıslandığını fark ederek eğilip yanaklarımdan gözyaşlarını sildi. "Onun için ağlıyor musun?"

Kendime biraz şaşırarak bakışlarımı çevirdim.

"Neden ağlıyorsun? Onu hâlâ seviyor musun?"

Bu cevaplaması zor bir soruydu. "Sean için bir şeyler hissedeceğimi beklemiyordum. Ona olan sevgimin uzun zaman önce bittiğini düşünüyordum."

Nikolai tutulmuş gibi görünüyordu, elini çekmeye çalıştı. Onu bırakmayarak sımsıkı tuttum.

"Sen Magdalena'yı seviyor musun?" diye sordum.

"Elbette, o benim karım."

"Biz tanıştığımızdan bu yana sevgin azaldı mı?"

Gözleri irileşti ve yavaşça başını iki yana salladı.

"Ben Sean'la otuz beş yıl evliydim. Hayatımın çoğunu onunla geçirdim ve şaşırsam da ona karşı hâlâ hislerim olduğunu fark ettim. Sean benim kocamdı. İlk aşkımdı."

Nikolai'ın öfkesi geçerken omuzları gevşedi. "Hastaneye seninle gidiyorum. Seninle oturuyorum."

"Hayır." Teklifini hemen reddettim. "Şarküteridekiler sana güveniyor ve senin orada olman doğru olmayacaktır."

"İşimi kaçırmayı umursamam. Senin için her şeyi yaparım Leanne'im."

"Biliyorum ve minnettarım, ama gerekli değil."

"Ameliyattan sonra beni görmeye gelir misin? Bana doktorun ne dediğini söyler misin?"

"Tabii ki. İlk iş olarak."

Eğilip alnını alnıma dayadı. "Bütün sabah endişeleniyorum. Eski kocanla yemek yemenden hoşlanmıyorum. Seni kaybetmekten korkuyorum. Ben Bay Kıskançlık."

Elimi başının arkasına koydum. "Kıskanmana gerek yok. Ne şimdi ne de sonra."

Doğruldu, yüzü bir tebessümle aydınlanmıştı. "Sözlerin kulaklarım için bir şarkı."

Güzel yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Burada bekler misin? İşim neredeyse bitiyor."

"Tabii ki beklerim." Pek çok bakımdan tüm yetişkinlik yaşamım boyunca Nikolai'ı beklemişim gibi hissediyordum.

"Çok bekletmem," diye söz verdi.

Nikolai on beş dakikadan kısa sürede geri döndü. Üstündeki beyaz üniformayı çıkarmış, iyi bildiğim pantolon ve kazağını giymişti. Ceketini koluna asmıştı, elimi alıp dudaklarına götürdü. Ceketini sandalyenin arkasına asarak benimkini giymeme yardım etti. Ben çantamla eldivenlerimi alırken o da kendi ceketini giydi.

Hazır olunca elimi tuttu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Görürsün. Uzak değil. Yürürsün, değil mi?"

"Tabii ki."

Dışarı çıkınca elimi dirseğinin iç kısmına yerleştirdi ve bana ayak uydurdu. Dört blok yürüdükten sonra sordum.

"Nikolai, beni nereye götürüyorsun?"

"Birazdan görürsün."

Bir sonraki sokağa saptık ve anladım. Kilisenin yuvarlak kubbesini görünce Rus Ortodoks Kilisesi olduğunu fark ettim.

"Beni kiliseye mi götürüyorsun?" diye sordum.

Nikolai başını salladı. "Sean için mum yakıyoruz. Birlikte diz çöküp onu gene iyi yapması için dua ediyoruz."

Durdum. Ezici duygular içimi kaplarken ayaklarım yürümeyi reddediyor, boğazım sıkışıyor ve göğsüm daralıyordu.

"Magdalena'yı iyileştirmesi için her gün Tanrı'ya dua ediyorum. Şimdi Sean için dua ederiz. Sen dua edersin. Ben dua ederim. Tanrı iki duayı duyar. Tanrı dinler."

Bu sözleri üzerine dudağımı kemirdim.

Nikolai bana döndü, yüzü endişeli ve üzgündü. "Dua etmek istemiyor musun?"

Yanaklarımdan aşağı yağmur gibi yaşlar iniyordu. Duygularımı artık hava şartlarından fazla kontrol edemiyordum.

"Leanne'im, ne diyorum? Ne yapıyorum? Neden böyle ağlıyorsun?"

Beni kollarının arasına çekti ve öylesine sıkı sarıldı ki zaten zor nefes alırken daha da zorlaştı.

"Söyle lütfen," diye yalvardı. "Her neyse düzeltirim. Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum. Kalbime bıçak saplasan daha iyi. Lütfen neden böyle üzüldüğünü söyle bana."

Gözyaşı dalgasını engellemek için pek de vakur olmayan bir dizi burun çekmeyle homurdandım.

"Sean ve hastalığı yüzünden mi?" diye sordu Nikolai.

Başımı iki yana sallayarak kollarımı Nikolai'ın boynuna doladım, yüzümü kalın ceketinin yakasına gizledim. Parmaklarını saçlarıma sokarak yüzümün yan tarafına küçük öpücükler kondurdu.

"Nikolai," dedim hıçkırarak.

"Evet benim Leanne'im."

"Ben. Sana. Çok. Âşığım."

Parmakları durdu. Vücudu dondu, nefes almayı da kesmiş gibiydi. "Ne diyorsun?"

"Dedim ki," durup gene hıçkırdım. "Sana çok âşığım... harika bir adamsın ve seni seviyorum."

Yavaşça beni serbest bıraktı ve elleriyle yüzümü kavradı. Sanki sözlerimin samimiyetini tartar gibi gözleriyle gözlerimi aradı. Kalbimdekileri okumuş olmalıydı çünkü gözlerine yaşlar dolmasını izledim. Uzunca bir sürenin ardından yeryüzündeki en mutlu insanmış gibi gülümsedi. Sonra eğilip Rus Ortodoks Kilisesi'nin önünde kaldırımın orta yerinde beni dolu dolu öptü.

"Kalbim uzun zamandır sana ait. Kalbini bana vermen için bekledim ve bekledim. Şimdi Tanrı'nın beni niye Amerika'ya getirdiğini biliyorum. Sen Tanrı'nın bana şimdiye kadar verdiği en iyi hediyesin."

23

Nichole

Cumartesi öğleden sonra saat dört civarında Potter Çekici'ye girdim. Owen babasıyla birlikteydi ve günün büyük kısmında *Başarı İçin Giyin*'de çalışmıştım. Rocco çalışmak zorundaydı. Her gün konuşmamıza rağmen bütün hafta onu görmemiştim. Şükran Günü'nde yerini alacak birini bulmayı başaramamıştı. Onu anlıyordum ama hayal kırıklığı hissetmekten de kendimi alamıyordum. Rocco'nun açıkladığı gibi kimse şirketin sahibinden daha fazla çalışmazdı. Haklı olduğunu biliyordum.

Bütün kamyonlar gitmişti, bu yüzden Rocco'nun ofiste olmadığını biliyordum. Şansımı deneyerek arabamdan inip ofis kapısını yokladım ve kilitli olmadığını fark ettim.

"Kimse var mı?" diye seslendim.

"Kim var orada?" diye bağırdı tesisin arka tarafından bir kadın.

Bu sesi her yerde tanırdım. "Shawntelle?"

"Nichole." Saniyeler içinde arkadaşımın devasa kucaklamasıyla sarmalanmıştım. "Çok uzun zaman oldu. Nerelerdeydin?"

"Buralarda," dedim. "Çoğunlukla çalışıyorum. Lisede ders veriyorum. Rocco'nun ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Her an gelebilir. İkiniz hâlâ birlikte misiniz? Ona sormuştum ama bana hiçbir şey söylemiyor. Bu adam CIA için çalışmalı, hiç konuşmuyor." Durdu, sonra sesini alçalttı. "Ama sana şunu söylemeliyim ki, dedikodulara göre bu adama bir şeyler oldu. Adamlar bana Rocco'nun gülümsediğini, ıslık çaldığını, mutlu olduğunu ve hiç eski Rocco gibi olmadığını söylüyorlar. Ben ona ne olduğunu biliyorum: Sen. Rocco'nun bir kadını var ve o kadın sensin." Bilgece otuz iki dişini göstererek sırıttı.

Kalbim sevinçten hafifçe çarptı. Shawntelle kendisinden son derece memnun görünüyordu. Kollarını kavuşturdu. "Ve kendine birini bulan bir tek sen değilsin."

"Ya?"

"Hayır, duydun mu?" diye sordu, halinden memnun görünerek. "Burada kendime bir adam buldum. Bir şoför ve adı Jerome. Başlangıçta vahşi sokak kedileri gibi kavga ettik, sonra yelkenleri suya indirdi. İyi bir adam tatlım ve benden gerçekten hoşlanıyor. Ellerine zor hâkim oluyor." Yumruğunu geniş kalçasına koydu. "Ona henüz hiçbir şey vermiyorum ve beni fena halde istiyor. Ben dersimi aldım. Erkekler istediklerini elde edinceye kadar kadınların duymak istedikleri şeyleri söyler. Ve elde ettiklerinde son hızla ağız değiştirirler."

"Aferin sana." Shawntelle'le gurur duyuyordum. "Aklıma gelmişken, Rocco senin muhasebecilikte harika iş çıkardığını söylüyor."

Shawntelle başını salladı. "Başka kimsenin yapmadığı zaman Rocco bana bir şans verdi. Bunu Jerome ve Buck için de yaptı. Buck'ın sabıkası var ve kimse onu işe almayacaktır. O bizim sevk memurumuz."

Birkaç hafta önce Rocco, Owen'la beni tesise getirdiğinde birkaç adamla tanışmıştım. Owen da hâlâ kamyon kullanmaktan bahsediyordu.

"Rocco'yla bu gece çıkacak mısınız?"

Birbirimizle üç aydır görüşüyorduk ve bu noktada ikimiz baş başa birkaç kez birlikte dışarı çıkmıştık. Birbirimizi olabildiğince sık görüyorduk, ama neredeyse her zaman yanımızda Kaylene veya Owen oluyordu. Kendimize ait çok az zamanımız vardı.

Avluya bir kamyon girdi ve Rocco aşağı atlayarak binaya doğru yürümeye başladı. Benim Shawntelle'le konuştuğumu görünce yüzü bir tebessümle aydınlandı.

"Bir ziyaretçin var," dedi Shawntelle gereksiz yere.

Sadece gözlerini üzerimde dolaştırması bile içimi titretti. Etrafına bakındı. "Owen nerede?"

"Babasıyla. Kaylene nerede?"

"Geceyi bir arkadaşıyla geçirecek." Sözleri söyler söylemez aynı anda ikimizin de akşam boş olduğunu fark ettik.

Rocco'nun yüzünü yavaş yavaş rahat bir tebessüm kapladı. "Bana temizlenecek zaman ver, bir saat içinde senin evinde buluşuruz."

"Tamamdır." Kalbim beklentiyle çarpıyordu. Kapıdan çıkıp yürüdüm, arabanın yarı yoluna gelmiştim ki Rocco'nun ismimi seslendiğini duydum.

Geriye dönüp umutla ona baktım.

Derin bir nefes alıp yanıma geldi, beni kendine öyle bir açlıkla öptü ki neredeyse ayaklarının dibine yığılacaktım.

Gözlerim kapalıyken başını kaldırdı.

"Beklemem gerekirdi," diye fısıldadı, "ama sana öyle hasretim ki."

"Beklemeye değer miydi?"

"Bebeğim, hiçbir fikrin yok."

Oradan ayrılıp aceleyle eve gittim, duş alıp kıyafetimi değiştirdim. Tam makyajımın son rötuşlarını yaparken kapı çaldı. Rocco'ydu gelen; temiz bir kot, gömlek, önünde ve kollarında birkaç yaması olan deri bir ceket giymişti. Oldukça harika görünüyordu.

Bana sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Dişlerime ruj bulaşıp bulaşmadığını merak ettim. "Ters giden bir şey mi var?" diye sordum, keşke el altında bir ayna olsaydı diye düşündüm.

Transtan çıkıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Seni her gördüğümde bu kadar güzel olmana inanamıyorum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Daha önce de erkekler çekici olduğumu söylemişlerdi, ama bu samimiyetsiz geliyordu. Rocco'yla ise böyle değildi. Gözlerini benden alamıyormuş gibiydi ve doğrusu ben de onun için aynı şeyleri hissediyordum.

"Seni öpmemeliyim, gerçekten yapmamam gerek," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Öpersem bu evden asla ayrılamamaktan korkuyorum." Konuşurken bile bana yaklaşmıştı. Beni öpmeye niyetli gibiydi, ama bunun yerine bana sarıldı. Bana sarılırken derin derin gürültüyle iç geçirdi. "Seninle sevişmeyi o kadar istiyorum ki, canım yanıyor. Bunun senin gibi iyi bir kızı dehşete düşürebileceğini biliyorum."

"Ben sandığın kadar iyi değilim," diye fısıldayarak çenesinin altından öptüm, tadından keyif alarak yeni tıraş olmuş teninde dilimi dolaştırdım. Riske girdiğimizi biliyordum, ama onun kollarında olmak çok güzel ve doğru geliyordu. Birkaç tutkulu öpüşmeden fazla bir şey yapmamıştık, bunu daha ileriye taşımaya hazırdım ve onun da öyle olduğunu biliyordum.

Rocco acı çekiyormuş gibi inledi. "Nichole, lütfen, daha fazla zorlaştırma. Seninle her şeyi doğru yapmak istiyorum. Bunu hak ediyorsun." Kendine hâkim olmak için

gücünün her zerresini kullanıyormuş gibi beni yavaş yavaş serbest bıraktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum kendimi toparlayıp doğru dürüst düşünebildiğimde.

"Seni yemeğe çıkarmayı düşündüm. Senin için de uygun mu?"

"Ne istersen." Gerçekten önemsediğim tek şey Rocco'yla birlikte olmaktı.

Parmağını yüzümün yan tarafında gezdirdi. "Teyzemin küçük bir İtalyan restoranı var. Onunla tanışmanı istiyorum. Sen akrabalarıma tanıştırdığım ilk kızsın, bu yüzden bir sürü utandıran yorumlarda bulunabilirler."

"Erken uyarılan erken önlem alır," dedim gülümseyerek.

"Aradım ve bize bir masa ayırdı. Akşam yemeği için biraz erken olduğunu biliyorum, ama orayı her gece topluyorlar."

"Açlıktan ölüyorum. Öğle yemeği yemedim."

"Ben de öyle."

Yarım saat sonra, sadece on kadar masası olan loş ışıklı bir restoranda kırmızı kareli masa örtüsüyle iki kişilik bir masada oturuyorduk. Daha yeni oturmuştuk ki Rocco'nun teyzesi taze ekmek ve peynirle geldi. Rocco'yu iki yanağından öptü ve Rocco beni tanıştırdı.

"Maria teyze, bu Nichole."

Kadının boyu ancak bir elli civarındaydı ve sarımsakla İtalyan otları kokuyordu. Bana bakarak beğeniyle başını salladı. "Rocco'nun kendisine bir eş edinme zamanı geldi. Yeğenimle evlenecek misin?" diye sordu. "Kaylene'in bir kadının yönlendirmesine ihtiyacı var."

"Ne demiştim ben sana?" diye geveledi Rocco bıyık altından. "Maria teyze onu utandırıyorsun."

Kadın güldü, ben de onunla birlikte güldüm.

Teyzesi ortadan kayboldu, ama kısa süre sonra sürekli bir yemek akışı başladı. Menüyü bile görmemiştik, buna ihtiyacımız kalmamıştı. Ekmekle peyniri, sebze turşuları ve dilimlenmiş etlerle bir tabak, sonra da çorba izledi. Tek lokma daha yiyemeyeceğime inanmışken, kırmızı soslu devasa bir tabak makarna geldi. O sırada o kadar doymuştum ki bir çatal daha alacak durumda değildim.

"Lütfen bunun son olduğunu söyle bana."

Rocco sırıttı. "Daha ana yemek gelmedi."

Ellerimi karnıma bastırıp dehşetle masanın üzerinden ona baktım. "Rocco. Lütfen, bunu yapamam. Ailene hakaret etmek istemiyorum, yemekler nefis ama yiyemiyorum."

"Endişelenme."

Sandalyemde arkama yaslandım ve karnımdaki baskıyı hafifletmek için birkaç derin nefes aldım. Tattığım her şey beş yıldızlı restoranlara layıktı. Rocco, Maria teyzesiyle konuştu ve kadın anlayışla başını salladı.

"Gelecek sefere daha fazla yemek için yer bırak," dedi bana Maria.

Ancak Rocco tavuklu bir yemekle dolu tabağı yiyip bitirdi. Bana yemeğin ismini söyledi ama İtalyancaydı ve çabucak aklımdan çıktı. Üzerinde limon dilimleri ve kaparilerle incecik kemiksiz tavuk dilimleri inanılmaz görünüyordu.

Rocco, teyzesiyle tatlı hakkında konuşurken telefonum çaldı. Cep telefonumu çantamdan çıkardığımda Jake olduğunu gördüm. Onunla konuşmak istemiyordum, yine de Owen onda olduğu için cevap vermekten başka çarem yoktu.

"Alo?"

"Owen mızmızlanıyor," diye terslendi sanki sebep benmişim gibi.

Çoğu üç yaşındaki çocuk zaman zaman böyle olmaya yatkındı. "Sorun nedir?"

"Ne olduğunu bilseydim sana telefon eder miydim?" Jake aynı suçlayıcı tonda konuşmaya devam ediyordu.

Kaşlarımı çattım. "Hasta mı?"

"Bunu nasıl bilebilirim? Tek yaptığı ağlamak, eve gitmek istediğini söylüyor. Buranın kendi evi olduğunu ve benim babası olduğumu öğrenmesi gerekiyor. Dahası bir daha Rocco'nun adını duyacak olursam, sana yemin ediyorum Nichole..."

"Ateşi olup olmadığına bak," diye lafını kestim, sesimdeki hüsran ve öfkeyi duyduğunu umuyordum.

"Bunu nasıl yapmam gerekiyor? Hemşire değilim ben."

"Derece koyup ateşini ölç," dedim olabildiğince sakince.

Jake'de böyle şeyler bulunmuyordu.

"Alnını yokla ve bana sıcak olup olmadığını söyle," diye önerdim. Başka bir odaya yürüdüğünü duydum. Owen'ın hıçkırıkları telefondan duyuluyordu, oğlumun durumu yüzünden kendimi berbat hissettim.

Rocco'yla göz göze geldik. "Owen mı?" dedi ağzını oynatarak.

Başımı salladım.

Jake geri geldi, daha mantıklı konuşuyordu, "Alnı sıcak geldi."

"Ver onunla konuşayım," dedim.

"Tamam." Jake'in Owen'a telefonda benim olduğumu söylediğini duydum.

"Anne?" Owen'ın sesi üzgün geliyordu.

"İyi misin dostum?" diye sordum.

"Eve gitmek istiyoyum."

"Babanın hafta sonu," dedim olabildiğince yumuşak bir şekilde.

"Eve gitmek istiyoyum," diye ısrar etti Owen. "Babam kammonumu aldı ve arkadaşı kötü."

Jake'in arkadaşının ancak kadın olduğunu tahmin edebilirdim.

Jake telefonu geri aldı, arka planda beni isteyen Owen'ın ağladığını duyabiliyordum.

"Onu şımartmışsın," diye bağırdı Jake. "Oğlumu burnu havada bir velede çevirmişsin."

Rocco, Jake'i net bir şekilde duyarak aceleyle ayağa kalktı. "Onu hemen şimdi alalım."

Onunla bundan fazla aynı fikirde olamazdım. "Geliyorum. Orada olmam yarım saat sürmez."

Jake yanıtlama zahmetine girmedi. Sadece telefonun kapatıldığını duydum.

Rocco'nun teyzesine inanılmaz yemek için teşekkür edip aceleyle restorandan çıktık. Rocco elini dirseğime koyarak beni otoparktan geçirip kamyonunu park ettiği yere götürdü. Benden daha telaşlı görünüyordu.

"Ters giden bir şeyler olmasa Owen böyle ağlamaz," dedim oğlum için endişelenerek.

"Onunla ilgilenirken Jake pek rahat değil sanırım."

"Değil." Bunun kanıtına bizzat şahit olmuştum ve bu beni endişelendirmişti. Zamanla Jake'in Owen'la daha sabırlı olmayı öğreneceğini ummuştum. Oğlumdan duyduklarımdan anladığım kadarıyla babasında geçirdiği hafta sonlarında genellikle çocuk bakıcısıyla oluyordu.

Lake Oswego'ya sessizlik içinde gittik. Çantamın askısını sımsıkı tutan parmaklarım kasılmış, kalbim sabırsızlıkla çarparken Owen'a olabildiğince çabuk ulaşmak istiyordum.

Oraya vardığımızda verandanın ışığı yanıyordu, biz garaj yoluna girer girmez perdenin çekildiğini fark ettim.

"Sen Owen'ı al, ben eşyalarını toplarım," diye önerdi Rocco.

Başımı salladım, bunu atlatmak için sabırsızlanıyordum.

Daha sokak kapısına gelmeden Owen'ın ağladığını duydum. Bir zamanlar yaşadığım evin zilini çalmak tuhaf geliyordu. Bu ilk sefer değildi.

Jake birden kapıyı açarak bana ters ters baktı. "Gelmen uzun sürdü."

"Hemen geldik."

Jake hemen yanımda duran Rocco'yu görmemiş gibi davranıyordu. "Biz mi?" Rocco'ya şöyle bir baktı ve sanki duyduğu en büyük şakaymış gibi kahkahayı bastı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Çıktığın adam bu mu? Bu... Taş devri adamı."

Yorumu duymazdan geldim, neyse ki Rocco da öyle yaptı. "Owen nerede?"

"Hayır, hayır, bu Rocco denen arkadaşla tanışmak istiyorum. Anlamıyorum Nichole. Her zaman senin klas bir kadın olduğunu düşünürdüm. Bu adamla gerçekten de en kötüsünü seçmişsin."

Rocco bir adım öne çıktı, ama sonra durdu. Bir şey söylemeden atacağı tek bir yumruk Jake'i dümdüz ederdi. Belki de eski kocamın istediği buydu, böylece Rocco'ya karşı saldırı suçlamasında bulunabilirdi.

Koridordan bir kadının ciyakladığını duydum. "Küçük pislik üstüme kustu," diye bağırdı. Kadının öfkesini bir dizi küfür izledi.

"Klas kadınlardan söz ediyorduk," diye mırıldandı Rocco.

İkisi birbirlerine horozlanırken ben beklemedim. Jake'in etrafından dolaştım, banyoda donakalmış kadını görmezden gelerek aceleyle koridordan Owen'ı almaya gittim. Oğlum beni gördüğü anda gözyaşlarına boğuldu. "Anne, anne, hastalandım ben."

"Görüyorum." Banyodan küçük bir havlu alarak ıslattım.

Kadın bir imada bulunduğumu sanarak, ben Owen'ın ellerini ve ağzını silerken öfkeli bir ses çıkardı. Owen'ı kucağıma aldım, sırt çantasını ve diğer her şeyi alarak oturma odasına götürdüm.

Rocco'yla Jake göğüs göğüse duruyorlardı. Jake, Rocco'dan on beş santim kadar daha kısa olduğu için komik bir görüntüleri vardı. Gülecek halim olsaydı, bir şeyler söylerdim.

"Rocco." Owen kollarını Rocco'ya uzattı, ona gitmek istiyordu.

Jake gözlerini kırpıştırarak geri çekildi. Rocco uzanıp Owen'ı benden alırken Jake'in gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Jake'in yanından geçip Rocco'nun peşinden kamyona giderken beni izliyordu. Owen küçük kollarını Rocco'nun boynuna dolayıp başını koca adamın omzuna yasladı. Jake'in ilişkisi benden ve evliliğimizden fazlasına mal olmuş gibi görünüyordu. Anlaşılan oğlunu da kaybetmişti.

24

Leanne

Sean'ı ameliyata girmeden önce görmek için hastaneye sabahın yedisinde gittim. Ameliyat masasındaki görevli çizelgeyi kontrol etti, parmağıyla isim listesini takip ettikten sonra sordu. "Hastayla ilişkiniz nedir?"

Eski karısı olduğumu söylersem bana mani olacaklarından korkarak, "Karısı," diye mırıldandım.

Kadın sayfaya bir işaret koyarak, "Beni takip edin," dedi.

Uzun bir koridordan Sean'ın bulunduğu odaya götürüldüm. Uzun bir hasta önlüğü giymişti, kolunda uzun serum kablolarıyla yatağa yatırılmıştı. Bir monitör birkaç dakikada bir kalp atış hızını ve tansiyonunu kaydediyordu. Başı tıraş edilmişti; ölü gibi solgun ve korkmuş görünüyordu.

"Geldin." Boştaki kolunu uzatıp cansız eliyle elimi tuttu, parmaklarımı acıtacak kadar sıktı. "Seni ameliyattan önce göreceğimden emin değildim. Teşekkür ederim..." Gözlerinde yaşlar vardı, bunun onu utandırdığından emindim çünkü başını çevirip başka tarafa baktı.

Yatağının yanında durarak elimi omzuna koydum, hafifçe sıktım. "Tabii ki buradayım," diye güvence verdim. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

Titrek bir nefes aldı. "Sana söylemekten çekinmiyorum, hayatımda bundan fazla korkmamıştım."

"Herkese olur bu." Tansiyonunun yükseldiğini ve nabzının normalin üstünde olduğunu fark ettim. Hayatımın büyük kısmını evli olarak geçirdiğim gururlu, kibirli adam güvenceye ihtiyaç duyan korkmuş bir çocuk haline gelmişti. "Her şey yolunda gidecek Sean. Ânı yaşa ve bundan fazla bir şey için endişelenme."

Başını salladı. "Haklısın."

"Bu sabah senin için dua ettim," dedim. "Artık Tanrı'nın ellerindesin."

Dua ettiğimi öğrenmek onu rahatlatmış görünmüyordu.

Birkaç dakika sonra cerrah odaya geldi, başında mavi bir başlık ve yine mavi bir ameliyat önlüğü giymişti. Boynunda bir yüz maskesi asılıydı.

"Merhaba," dedi bana bakarak ve elini uzattı. "Ben Doktor Allgood."

El sıkıştık. "Leanne."

"Bu benim karım," dedi Sean.

Onu düzeltmek istiyordum, ne var ki görevliye aynı şeyi söylemiştim. Beni hafiften rahatsız etmesine rağmen böylesi daha kolay görünüyordu.

Cerrah ikimize ameliyat sürecini anlatarak neler olacağını açıkladı. Bana ameliyatın dört veya beş saat kadar sürebileceğini söyledi.

Dinledim, uygun zamanlarda başımı salladım ama tıbbi terimler ve söylediklerinin çoğu benim için anlaşılmazdı. Anlamam, Sean'ın ona duygusal destek vermek için orada olduğumu bilmesi kadar önemli değildi.

24

Leanne

Sean'ı ameliyata girmeden önce görmek için hastaneye sabahın yedisinde gittim. Ameliyat masasındaki görevli çizelgeyi kontrol etti, parmağıyla isim listesini takip ettikten sonra sordu. "Hastayla ilişkiniz nedir?"

Eski karısı olduğumu söylersem bana mani olacaklarından korkarak, "Karısı," diye mırıldandım.

Kadın sayfaya bir işaret koyarak, "Beni takip edin," dedi.

Uzun bir koridordan Sean'ın bulunduğu odaya götürüldüm. Uzun bir hasta önlüğü giymişti, kolunda uzun serum kablolarıyla yatağa yatırılmıştı. Bir monitör birkaç dakikada bir kalp atış hızını ve tansiyonunu kaydediyordu. Başı tıraş edilmişti; ölü gibi solgun ve korkmuş görünüyordu.

"Geldin." Boştaki kolunu uzatıp cansız eliyle elimi tuttu, parmaklarımı acıtacak kadar sıktı. "Seni ameliyattan önce göreceğimden emin değildim. Teşekkür ederim..." Gözlerinde yaşlar vardı, bunun onu utandırdığından emindim çünkü başını çevirip başka tarafa baktı.

Kapıyı açıp bir zamanlar gurur kaynağım olan eve girdim. Sean'ın haftada bir temizlikçi getirdiğini biliyordum. Sean'ın hayatındaki yerimin bu kadar kolay doldurulması kendime verdiğim önem yüzünden içimi sızlattı. Tek gereken bir bahçıvan ve temizlikçi olmuştu. Beni şoke eden evin tamamen karmaşa içinde olmasıydı.

Mutfak tezgâhları posta, gazete, boş bardaklar ve dışarıdan alınmış yemeklerin boş kutularıyla doluydu. Oradan başlayarak bulaşık makinesini doldurmaya hazırlanıyordum ki makinenin temiz bulaşıklarla dolu olduğunu fark ettim. Tatmin oluncaya kadar mutfakta hemen hemen bir saat geçirdim.

Yatak odası da daha iyi durumda değildi. Sean giysileri yere atmıştı. Oysa onları asma konusunda her zaman titiz davranırdı. Kirli çamaşırla dolu bir sepet buldum, beyazları ayırıp çamaşır ve kurutma makinelerini çalıştırdım, bu sırada çarşaflarını sökerek yatağını yeniden yaptım.

Banyoyla oturma odası da karmakarışıktı. Kanepe minderinin altında siyah dantelden bir kadın iç çamaşırı bulunca gözlerimi devirdim. Mutfaktan bir maşa alıp çamaşırları kaldırdım. Şimdiye dek gördüğüm en küçük külottu ve muhtemelen bir servete mal olmuştu. Her kiminse kaybettiğini anlayınca üzüldüğünü tahmin ettim.

Evi temizlemek üç buçuk saat sürdü. Oradan aceleyle ayrılıp hastaneye geri koşturdum, cerrahla konuşmayı kaçırmaktan korkuyordum. Telefon gelmemişti, bu yüzden her şeyin yolunda olduğunu tahmin ediyordum.

Sonunda telaşlanmama gerek olmadığı belli oldu. Cerrah dönüşümden tam bir saat sonra benimle konuşmaya geldi, odaya girerken ayağa kalktım. Beni dışarı, biraz daha mahremiyetimiz olacağı koridora çekti.

"Kocanız ameliyattan bir sorun yaşamadan çıktı."

Omuzlarım rahatlamayla gevşedi. "Tümörün tamamını alabildiniz mi?"

"Tamamını değil. Aldığım kısım test edilecek. Birkaç gün içinde sonuçları alırız."

"Peki ya kanserse?" Soruyu zorlukla sorabilmiştim.

"Kanserse elimizden gelen her şeyi yapacağız. Ama şu anda bunun için kaygılanmaya gerek yok." Konuşurken gözlerime pek bakmadığını fark ettim. Bu iyi görünmüyordu, yine de yanılıyor olabilirdim. Öyle olmasını umuyordum.

"Kocanız şimdi kendine geliyor. Sizi yanına götürmesi için bir hemşire yollayacağım, böylece gitmeden onu görebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, söylediğim beyaz yalan yüzünden huzursuzluk hissediyordum.

Hafifçe omzumu sıvazladı ve arkasını döndü.

Arkadaşlık edecek havada değildim, bu yüzden başlangıçta planladığım gibi Kacey'yi aramadım. Bunun yerine bir kâse çorba içmek için kafeteryaya gittim. Jake'in babasını merak ettiğini biliyordum, hemen onu aradım.

"Babam nasıl?" diye sordu Jake telefonu açar açmaz, endişesi belliydi.

"Ameliyattan çıktı ve beklendiği gibi elinden geleni yapıyor."

"Tümör kanserli miymiş?"

Tabii ki aklımızdaki tek şey buydu. Jake de benim kadar korkuyordu. "Test sonuçlarını beklemek zorundayız. Doktor birkaç gün alacağını söyledi."

"Babam için orada olamamaktan dolayı kendimi çok kötü hissediyorum. Hastanede olduğuna memnun olduğunu biliyorum."

"Sorun değil canım. Babana karşı hiçbir garezim yok." Bunu bildiğinden emindim, yine de hatırlatmanın bir zararı olmazdı.

Jake sustu, konuştuğunda sesi acı doluydu. "Anne..."

"Jake," diye fısıldadım, "endişelenmene gerek yok. Baban fiziksel olarak kendisine bakar. İyi olacak." Kendimden emin ve güvence vererek konuşmaya çalışıyordum.

"Biliyorum, biliyorum. Bu hafta sonu... dinle anne, Rocco'yla tanıştım. Nichole bu adamla ciddi mi acaba çünkü sana söylemeliyim ki adam motosiklet çetesi üyesi falan gibi görünüyor."

Oğlum beni eski karısı hakkında bilgi almak için kullanmak istiyordu. Bunu kabul edemezdim. Jake'le Nichole arasındaki konularda mümkün olduğunca tarafsız kalmaya çalışıyordum. "Sorman gereken kişi Nichole, ben değilim."

"Ama ikiniz çok yakınsınız."

"Evet, öyleyiz," diye kabul ettim. Jake beni zaten bir kere Nichole'u etkilemek için kullanmıştı ve tekrar manipüle etmesine izin vermeyecektim.

"Nichole o adamla ciddi olamaz, bunu yapamaz. Bu tür bir adamın Owen üzerinde kötü etkisi olur. Oğlumun böyle bir adamla konuşmasını istemiyorum. Nichole çok mu çaresiz? Durum bu mu?"

Kacey'nin paylaşmaya çok hevesli olduğu dedikodulardan oğlumun evine götürdüğü bazı kadınları bildiğim için, Jake'in bana bu soruları sormasını ilginç buluyordum. "Nichole çaresiz değil," dedim, sesimdeki asabiyeti belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. "Ayrıca, Nichole'un kiminle görüştüğü ya da görüşmediği konusunda söz hakkın olduğunu sanmıyorum Jake." Mümkün olduğunca yargılamadan konuşmaya çalışıyordum. Ne yazık ki dilimi tutmayı başaramamıştım.

"Nichole'u o adamla görmek beni az kalsın öldürecekti," diye itiraf etti Jake, sesi sert ve öfkeliydi.

Eski kocamın ve oğlumun bencillikleri beni şaşırtıyordu. Tüm iyi niyetime rağmen, kendimi onu paylarken buldum.

"Senin kendisini aldattığını öğrenmek Nichole için daha kolay mı oldu sanıyorsun?" diye sordum. "Ya da bir zamanlar kendisinin olan eve getirdiğin kadınları duymak?"

Derin nefes aldı. "Bu sert oldu anne."

Haklıydı. Düşüncelerimi kendime saklamalıydım. Jake şu anda öfkeliydi, nefes alışlarından anlayabiliyordum. Sonra konuştuğunda sesi sertti. "Babam hakkında haber alırsan beni ara."

"Ararım," diye söz verdim.

Jake başka bir şey söylememe fırsat vermeden telefonu kapattı. Oğlumun evliliği bittiği için acı çektiğini öğrenmek beni memnun etmemişti. Babası gibi buna kendisi sebep olmuştu, ne var ki boşanmadaki kendi rolünü anlamış ya da kabul etmiş görünmüyordu.

Hastaneye geri döndüğümde Sean uyanma bölümünden çıkmış, kendi odasına götürülmüştü. Yatağının yanına oturdum ve gözlerini açana kadar dergi okudum. Başını yana çevirip beni görünce gülümsedi.

"Burada olacağını biliyordum," diye fısıldadı, gözleri minnetle parlıyordu. "Ameliyat ne kadar sürdü?"

Ona söyledim. "Hastanede beklemedim. Eve gittim ve gidebileceğin zaman için evi hazırladım."

Gözlerinde pişmanlık yanıp söndü. "Hizmetçi işe yaramadı. Karmaşa içindeydi, değil mi?"

Zaten bildiğini teyit ya da inkâr etmedim. "Senin için birini tutmamı ister misin?"

"Lütfen." Konuşmakta zorlanıyordu, pipetli su bardağını alıp ağzına götürdüm. Kana kana içti.

Bitirdiğinde bardağı yan sehpaya bıraktım. "Şimdi gitmem lazım. Bu akşam dersim var."

Bakışlarından kalmamı istediğini görebiliyordum.

"Yarın gelirim," diye güvence verdim. "O zamana kadar test sonuçların çıkmış olabilir. "

Gözlerini kapatıp duygusal bir sesle, "Teşekkür ederim Leanne. Sensiz bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum," dedi.

Eğilip anından öptüm. Hastaneden çıkarken cep telefonum çaldı. Arayan Nikolai'ydı.

"Merhaba," dedim.

"Sean nasıl?" diye sordu endişe ve ilgiyle. "Bu sabah dua ediyorum. Daha fazla mum yakıyorum ve Tanrı'dan merhamet etmesini istiyorum."

"Teşekkür ederim." Eski kocam için dua ettiğini bildiğimden kalbim sevgiyle doldu. "Sean'ın ameliyatı iyi geçti. Beklediğim gibi, henüz tam kendine gelmedi."

"Ya kanser? Cevap yok mu?"

"Henüz yok, ama yakında."

Nikolai sormaktan emin değilmiş gibi tereddüt ett. "Seni okuldan önce görür müyüm?"

Geçirdiğim günden sonra Nikolai'yi görmeye can atıyordum. "Bunu çok isterim."

"Ben de istiyorum. Dersten önce akşam yemeği için buluşalım, tamam mı?"

"Tamam. "

Bir zaman belirledik ve sosyal merkezden uzak olmayan küçük bir restorana karar verdik.

Birkaç saat sonra oraya gittiğimde, Nikolai dışarıda bekliyordu. Beni görür görmez yanıma gelip beni kendine çekti. Gözlerime baktı, bakışları derin ve yoğundu.

"Ters giden bir şey mi var?" diye sordum restorana girerken.

Cevap vermesine fırsat kalmadan bir masaya götürüldük ve elimize menüler verildi.

"Nikolai?" diye tekrar sordum.

Menüyü okuyordu. "Sana söylemeye utanıyorum."

"Neyi?"

Uzunca bir süre bekledikten sonra cevap verdi. "Bay Kıskançlık bütün gün benimle kaldı." Elini göğsüne götürdü. "Bütün gün kalbimdesin, seni düşünüyorum. Sean'la olduğunu, onun sana ihtiyacı olduğunu biliyorum ve hiç merhametim yok gibi hissediyorum. Kendime daha büyük bir adam olmam gerektiğini söylüyorum."

"Nikolai," dedim, masanın üzerinden uzanıp elini tuttum. "Sen de bütün gün benim kalbimdeydin. Sen."

"Ama Sean'la birlikteydin."

"Aslında değildim. Ameliyatı birkaç saat sürdü, bu yüzden eve gittim. Hastaneden çıktığında evin temiz olduğundan emin olmak istedim." Gevezelik ettiğimi biliyordum ama duracak gibi değildim. "Yaptığım iyi oldu çünkü ev korkunç dağınıktı. Belli ki hizmetçi işe yaramamış. Benden onun için birini işe almamı istedi."

Nikolai elini hızla çekti ve yüzü gerildi. "Onun için temizlik mi yapıyorsun?"

"Evet. Ev korkunç durumdaydı. Sean'ın hastaneden eve bu pisliğin içinde dönmesine izin veremezdim."

Nikolai sandalyesini geriye itip kalktı ve masanın yanında volta atmaya başladı, kara kara düşünüyor gibi kasvetli bir havası vardı. Parmaklarını açıp hızla kır saçlarının arasından geçirdi, ana dilinde mırıldanıyordu.

"Nikolai, ne oluyor?" diye sordum onu izleyerek.

Öne eğilip ellerini sandalyenin arkasına koydu, parmaklarıyla ahşabı kavradı. "Bu doğru değil. Onun için temizlemen yanlış."

Sean'ın iyiliği için gerekli olduğunu düşünmeseydim yapmazdım. Nikolai'ı ameliyattan önce görebilmek için hastanede Sean'ın karısıyım dediğimi söylemeye cesaret edemedim. Nikolai bunu öğrenecek olursa küplere binerdi.

"Nikolai, lütfen bana kızma."

Oturdu ve yüzünü iki elinin arasına aldı. Kendini toparlamak için çok uğraştığını görebiliyordum.

Görünüşe göre yaptığım şey, Nikolai'ın pişirdiği ekmeği Sean'a ikram etmeme benziyordu.

Garson kadın siparişimizi almak üzere masaya gelmek için bu ânı seçmişti. Daha menüye bakmamıştım bile.

"Ben yemiyorum," diye mırıldandı Nikolai.

Gerçek şu ki ben de aç değildim.

Kadın gitti ve Nikolai ayağa kalktı. "Şu anda burada bulunmamın iyi olmadığını düşünüyorum," diyerek sandalyede benimkinin yanında duran ceketini aldı. "Düşünmem lazım."

Kendimi berbat hissediyordum. "Üzgünüm," diye fısıldadım. Evini temizleyerek Sean'a yardım etmemin endişe sebebi olacağı aklıma gelmemişti, ama anlaşılan öyleydi. "Seni okulda görecek miyim?" diye sordum.

Nikolai duraksadı, sonra başını salladı. "Seninle o zaman görüşürüz ve seni sevmeyen bu adam için hizmetçi gibi olduğunu unutmaya çalışırım."

25

Nichole

Şükran Günü hava soğuktu. Cassie'yle Steve'lere çarşamba günü öğleden sonra Owen ve Kaylene'le gittim. Rocco'yu arkada bırakmaktan gerçekten nefret ediyordum, yine de cumartesi sabahı öğleden sonraki düğün için zamanında yetişecekti. Tatili yalnız ve çalışarak geçireceği için kendimi biraz suçlu hissediyordum, ama ısrar etmişti. Bütün gün mesajlaştık.

Ben: Seni özledim.

Rocco: Bir erkek çalışmak zorundadır.

Ben: Hindi nefis, şimdiye kadarki en güzel dolgu malzemesi.

Rocco: Sen kötü bir kadınsın.

Ben: Lafını geri al. Sana biraz ayırdım.

Rocco: Benim için başka bir şey var mı?

Ben: Cevizli turta?

Rocco: Ben daha kişisel bir şeyler düşünüyordum.

Ben: Mesela?

Rocco: Mesaj yerine şahsen iletmek daha iyi olur.

Ben: Sabırsızlıkla bekliyorum.

Rocco: Grrrrrr

Kendi kendime gülümseyerek telefonumu tekrar önlük cebime koydum ve yemek takımlarını götürüp Kaylene'le Amiee'nin yardımıyla masa kurdum. Kızlar çok iyi anlaşıyorlardı. Gevezelik ettiklerini duyabiliyordum, hatta gecenin yarısına kadar uyanık kalıp konuştular. Cassie'yle ikimiz Şükran Günü sabahı saat sekizde yemek yapmak için mutfaktaydık ve yemek saat üçte masadaydı.

Annemle babam kısa süre arayla peşpeşe ölmüşlerdi. Annem, babam vefat ettiğinde daha fazla yaşamak için bir neden hissetmemişti. İkisini birden bu kadar çabuk kaybetmek zor olmuştu.

Her ne kadar öleli birkaç yıl geçmiş olsa da bu Şükran Günü'nde yanımızdalar gibi geliyordu. On üç yaşından beri Cassie'yle geçirdiğim ilk Şükran Günü'ydü. Birlikte bir zamanlar annemiz ve büyükannemize ait olan, çocukluğumuzdaki tariflerle yemek yapmıştık.

Yemekten sonra tok ve mutlu bir şekilde, sandalyelerimizde arkamıza yaslandık. Çocukken masanın etrafında toplaşır, her birimiz o yıl en çok şükran duyduğumuz şeyden söz ederdik. Bunu tekrar yapmak harikaydı, özellikle de hepimiz bu kadar mutluyken.

Boşanma ve diğer konularla benim için zor bir yıl olmuştu. Kendi hakkımda pek çok şey öğrenmiştim. Duygusal olarak tahminimden çok daha güçlüydüm. Kuşkusuz özellikle Leanne ve oluşturduğumuz listeden yardım almıştım. Ailemin en küçüğü olarak şımartılmıştım ve evlendikten sonra Jake bir dediğimi iki etmemişti. Bu sene aklımı başıma devşirmeyi ve büyük bir kız gibi davranmayı öğrenmiştim. Kolay olmamıştı. Kaylene'in sırası geldiğinde, yine de en çok şükran duyduğum şeyin ne olduğuna tam olarak karar verememiştim.

"Ben en çok Nichole için şükrediyorum," diyerek beni şaşırttı. Sebebi, elbise almama yardım etmesi ve çok hoş

olsa da babama dans dersleri vermesi değil. Ona minnettarım çünkü babamı mutlu ediyor. Babam artık ıslık çalıyor, eskiden hiç yapmazdı." Kızardı ve Amiee'ye baktı.

Amiee, yüzünde yavaş yavaş bir sırıtma belirirken masada etrafına bakındı. "Ben kızarmış tavuk için şükrediyorum."

"Amiee," diye protesto etti Cassie.

"Sadece şaka yapıyorum anne," dedi Amiee kıkırdayarak. "Kuzenlerim ve yeni arkadaşlarım için şükrediyorum." Kaylene'e baktı. "Babanın Nichole teyzemle evlendiğini bir düşün, kuzen oluruz."

"Harika," diye fısıldadı Kaylene.

"Nichole," dedi Cassie bana bakarak. Steve'in yanında oturuyordu, ikisi el eleydi. Steve'in onun elini dudaklarına götürüp öpmesini izledim.

"Benim sıram," dedim. "Geçtiğimiz yıl beni cesaretlendiren ve destekleyen sevdiğim insanlarla çevrelenmiş olduğum için şükrediyorum. Mutluyum."

"Ve seviliyorsun," diye ekledi Cassie.

Etrafı toparlamaya hepimiz yardım ettik. Kızlar masayı topladı, Cassie artanları kaldırırken ben bulaşıkları bulaşık makinesine doldurdum. Owen yardım etmeye çalıştı, ama ben çatal bıçakları yerleştirirken aynı hızla makineden çıkardı. Steve herkesi dışarı kışkışlayıp bulaşıkları elde yıkadı.

Temizlik sona erdiğinde televizyonun karşısına çöktük. Çocuklar başka bir odada film seyrediyorlardı. Owen kendisine bayılan kızlarla birlikte gitmişti. Steve bir futbol maçı seyretmek istedi ve Cassie de biraz kestirmek istedi, benim için bir sakıncası yoktu. Steve televizyon koltuğuna oturdu, Cassie kanepenin bir ucuna yerleşti ve ben de diğerine. Çocukken böyle koltuk paylaşmaya alışıktık.

Telefonum titredi, baktığımda Rocco'dan bir mesaj buldum.

Rocco: Kaylene yemeğin harika olduğunu ve beraber zaman geçirmekten zevk aldığını söyledi.
Ben: Ben seni mutlu mu ediyorum?
Rocco: Öyle mi dedi?
Ben: Evet. Ediyor muyum?
Rocco: Bilemeyeceğin kadar.
Ben: Sen de beni mutlu ediyorsun.
Rocco: Bunu bilmek güzel.
Ben: Burada olmanı o kadar isterdim ki.
Rocco: Ben de bebeğim. Ben de.

Cuma günü Cassie'yle ikimiz prova yemeği için hazırlanırken hava kapalıydı. Karen'la ailesi öğleden sonra geldiler ve azan çocuklarla günün geri kalanı mutlu bir kaos içinde geçti. Akşam yemeği Kent'in merkezinde Cassie'yle Steve'in favori mekânı olan, küçük bir Meksika restoranında yendi. Düğün partisi için bütün restoranı kiralamışlardı. Margaritalar su gibi akıyordu, müzik, şarkı, kahkaha ve sohbet vardı. Yerin sahipleri de katıldı. Akşam sona erdiğinde epey çakırkeyftim.

Eve varır varmaz sabah ilk iş yola çıkacak olan Rocco'ya mesaj çektim.

Ben: merHAba
Rocco: Yemek partisi bitti mi?
Ben: EveT şimdi YAtaktayım.
Rocco: Kaç margarita içtin sen?
Ben: bilMiRum.
Ben: YORUM
Ben: Bilmek. Lanet yazım denetimi.
Rocco: Beni öldürüyorsun bebeğim.
Ben: ?
Rocco: Sabaha oradayım.
Ben: Çabuk ol.
Rocco: Lanet olsun. Keşke şimdi orada olsaydım. Seni çakırkeyf görmeyi kaçırmaktan nefret ediyorum.
Ben: SENİN İçin TEKrarlarım.

Cumartesi sabahı biraz akşamdan kalma ama mutlu uyandım. Saat onda Karen, Cassie, Kaylene, Amiee ve ben Cassie'nin stilist olarak çalıştığı kuaför salonuna gittik. Dükkândaki kızlar öğleden sonra geç vakit gerçekleşecek düğüne bizi hazırlamak için kuaförü kapatmışlardı. Saçlarımız yıkandı, kurutuldu ve şekil verildi. Manikür, pedikür ve cilt bakımlarımız yapıldı. Salondan çıktığımızda çekiştirilmiş, yolunmuş ve boyanmıştık. Hayatım boyunca Cassie'nin iş arkadaşlarıyla güldüğüm kadar çok gülmemiştim. Düğüne onlar da katılacaklardı.

Steve'in evine dönmek için sabırsızlanıyordum çünkü Rocco'dan geldiğini bildiren bir mesaj almıştım. Biz yokken onu Steve ağırlamıştı. Kapıdan içeri daldığımızda Steve'le Rocco televizyonun karşısında oturmuş bira içip maç seyrediyorlardı. Steve rahat ve huzurlu görünüyordu, Rocco da öyleydi.

Kapı açılır açılmaz Rocco döndü ve beni görünce bira şişesini kenara bıraktı. Koltuğundan kalkıp yanıma geldi, kolunu belime doladı. Sonra beni neredeyse yarıya kadar geriye eğip öptü. Aç, talepkâr öpüşü beni ne kadar özlediğini anlatıyordu.

Başını kaldırdığımda soluksuz kalmıştım. Kolunu bana sarmış olmasaydı halıya düşeceğime emindim.

"Kahrolası," dedi Steve bira şişesiyle Rocco'yu selamlayarak. "Böyle öperek bir kadını hamile bırakabilirsin."

Rocco kıkır kıkır güldü. "Belki öyle, ama ben eski moda yöntemi tercih ederim."

Steve güldü.

Rocco'nun yardımıyla doğruldum ve dengemi sağlamak için nefes aldım. "Gördüğüm kadarıyla Steve'le aranız iyi."

"Evet. Bana ayırdığın yemek tabağını buldu. Söylediğin gibi, şimdiye kadarki en iyi iç dolgu."

"Noel için yapacağım," diyerek kaşlarımı çattım. "Lütfen Noel'de çalışman gerektiğini söyleme bana?"

Rocco omuz silkti. "Bu tartışılabilir."

Bu kısa beş dakika dışında kilise koridorunda yürüyünceye kadar Rocco'yu bir daha görmedim. Rocco takım elbisesi ve kravatıyla kilise sıralarının sonunda duruyordu. Bir binayı ateşe verecek kadar seksi göründüğünü söylemem gerek. Onu gördüğümde az kalsın tökezliyordum. Gözlerimiz buluştuğunda bakışları yoğundu. Yanından yürüyüp geçtim, nedime olarak ablam ve Amiee'yle birlikte mihrapta durdum.

Cassie muhteşem bir gelindi. Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Şükran Günü'nde annemle babamın varlığını hissetmiştim, ama burada kilisede Cassie Steve'le hayatını birleştirirken çok daha güçlü hissediyordum. Ablam bir zamanlar büyükannemize ait olan güzel kameoyu takmıştı.

Babam kameonun her zaman onun olmasını istemişti ve düğün gününde takması anlaşılabilirdi. Duke'le kaçıp evlendiğinde ondan yıllarca haber almamış, nerede olduğunu hiç öğrenememiştik. Artık ailemizle alakalı bir şey istemediğini sanmıştık. Babam yıllar sonra kameoyu bana vermişti, ama kalbimde o her zaman Cassie'ye ait kalmıştı.

Yeniden bağlantı kurduğumuzda Duke'le hayatının ne kadar zor olduğunu görmüştüm. Cassie'nin eve dönüş yolunu bulması için ne kadar metanete ve cesarete ihtiyacı olduğunu anlamıştım. Kameoyu daha fazla tutmak istemeyerek ona geri verdim. Babamın Steve'le evlendiği gün taktığını görmekten gurur duyacağını biliyordum.

Steve'le Cassie karşılıklı yeminlerini ederken, Rocco'ya dönüp bakmak için karşı konulamaz bir arzu duydum. Steve'in tereddütsüz sesi net, güçlü ve sevgi dolu çıkıyordu. Cassie aynı yürekten inançla cevap verdi. Birbirini derinden seven bu iki kişi hayatlarının geri kalanı için birbirlerine sevgiyle davranma ve onurlandırma sözü veriyorlardı.

Kilisede elli kişiden az insan vardı çünkü Cassie'yle Steve tören için sadece en yakın arkadaşlarını ve aileyi istemişlerdi.

Kiliseyi izleyen akşam yemeği ve resepsiyon tamamen farklı bir hikâyeydi. Resepsiyon bir otelin balo salonunda yapıldı. Steve hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Steve için çalışan erkekler ve kadınların yanı sıra Habitat for Humanity'den çok sayıda yakın arkadaşları vardı. Cassie bu organizasyon vasıtasıyla Steve'le tanışmıştı.

Cassie'nin Habitat aracılığıyla birçok iyi arkadaş edindiğini biliyordum. Ablamı ne kadar sevdiklerini ve ona hayran olduklarını görebiliyordum. Ona ben de hayrandım ve ortanca ablamın şimdiye dek tanıdığım herkesten daha becerikli ve cesur olduğunun farkındaydım. Annemle babam yaşasalardı onunla çok gurur duyarlardı.

Karen de aynı şeyleri düşünmüş olmalıydı çünkü göz göze geldiğimizde onun gözlerinin de benimkiler gibi dökülmemiş yaşlarla dolu olduğunu gördüm. Duygularımı bastırmak için uğraştım.

Rocco akşam yemeğinde yanıma oturdu, öbür tarafımda Kaylene'le Owen oturuyordu. Rocco elimi tuttu, yavaşça parmaklarıyla parmaklarımı sardı.

"Bu şimdiye dek katıldığım en güzel düğün oldu," dedi.

Ona eğilip fısıldayarak cevap verdim. "Hatırladığım kadarıyla bu katıldığın tek düğün."

"Başka bir düğüne gitmeyeceğim."

Hayal kırıklığıyla yüzüm asıldı. "Öyle mi?"

"Ben de gitmesi gerektiğini sanmıyorum," dedi Kaylene diğer yanımdan.

"Kaylene," diye uyardı Rocco ters ters kızına bakarak.

"Bebek gibi ağladı," dedi Kaylene sesini alçaltarak. "Babamın düğünde hıçkıra hıçkıra ağladığını görmek korkunçtu. "

"Hıçkıra hıçkıra ağlamadım," diye ısrar etti Rocco haklı

olarak. "Gözlerim yaşardı. Hepsi o kadar. Sadece birazcık duygulanıp tıkandım."

Rocco'nun elini sıktım. Parmaklarımızı iç içe geçirdik ve tüm yemek boyunca bırakmadık. Dans başladığında imayı anlayacağını umarak ona baktım.

"Nichole'la dans edecek misin?" diye sordu Kaylene babasına.

Rocco huzursuz görünüyordu. "Başka seçeneğim yoksa."

"Baba. Bunu söylemen korkunç."

"Hatırlayacak olursan," dedim ona hatırlatmaktan zevk alarak, "ilk öpüştüğümüzde dans ediyorduk."

Gözleri parlayarak sandalyesini geriye itti. "Pekâlâ, hadi biraz popo sallayalım."

Eğlendiğimi saklama zahmetine girmedim. Dans pistine ulaştığımızda kalabalıktı ve başkalarına uyum sağlamak kolaydı. Rocco kollarını bana sardı, sırtımın alt kısmında ellerini kavuşturdu, ben de ellerimi onun boynuna koydum. Onunla bu kadar yakın olmayı seviyordum.

"Sana ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?" diye sordu usulca, gözleri sıcacıktı.

Gülümsedim. "Yaklaşık on kez ama merak etme, bunu söylemenden bıkmayacağım." Kendinden memnun görünüyordu. Birkaç kadının bana gıptayla baktığını fark ettim. Bu adamda sevdiğim, onu öpmek istememe sebep olan şey, duyarsız olması ve onların tekini bile fark etmemesiydi. Gözleri sadece bendeydi. Bu partideki tüm diğer kadınlar arka planda soluk kalıyordu. Fark etmiş bile gibi görünmüyordu. Sadece bu bile hayatımın geri kalan kısmını onunla geçirmek istememe neden oluyordu.

Tam ona şık ve zarif göründüğünü söyleyecektim ki ismimin söylendiğini duydum. Başımı arkaya çevirdim ve dehşet içinde Jake olduğunu gördüm. Eski kocam ablamın

düğününe gelmişti. Jake, Rocco'nun çok daha geniş omzuna elini koydu.

"Karımla dans ediyorsun ve dansta yerini alıyorum," dedi yüksek sesle, çevremizdekilerin dikkati bize çevrilmişti.

"Ben senin karın değilim," dedim Jake'in olay çıkarmasından utanarak.

"Bunu ben halledeyim," dedi Rocco usulca. Jake'in elini omzundan çekti. "Sarhoşsun sen."

"Ne olmuş yani? Makine yağı içinde bir maymunun karımla dans etmesini istemiyorum. Sen ayaktakımısın ve..." Belli ki uygun kelimeyi bulamıyordu.

"Nichole," diye bağırdı Jake yalvararak. "Bize bunu yapma. Sen benim karımsın."

Steve göründü. "Bunu neden dışarı çıkarmıyoruz," diye teklif etti.

"Sen karına geri dön," dedi Rocco. "Jake'i ben dışarı çıkarırım."

"Davetiyem var..." diye üsteledi Jake, "beni dışarı atamazsınız."

"Sanırım yapabiliriz," dedi Steve sakince. Rocco'ya baktı. "Beni bu zevkten mahrum etme. Bu pisliğe hiçbir zaman bayılmazdım. Nichole onda ne buldu hiç anlamazdım."

Steve ve Rocco Jake'in iki tarafında durarak kollarından tuttular ve Jake'i yerden on santim havaya kaldırdılar. Çıkışa vardıklarında otel güvenliği Jake'i tesisten çıkarmak için oradaydı.

Utanıyordum, Steve'le Rocco dönünceye kadar ellerimle ağzımı örterek durdum.

"Steve, çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Sorun değil Nichole. Gerçek şu ki çok keyif aldım."

Rocco bana yine kolunu doladı ve kendine çekti. "İlk dans ettiğimiz zamanla alakalı ne diyordun sen? Hatırladı-

ğım kadarıyla erkeksiliğimin derin gücüne kapılmış ve bana sarılmadan duramamıştın."

Ona gülümsedim. "Evet, öyle bir şeyler olmuştu."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kaçamak bir öpücükten önce.

26

Leanne

Nikolai benimle mutlu değildi. Pazartesi ve çarşamba derslerimizde sessizce oturdu. Daha önceleri konuşmalarımızda hevesli bir katılımcıydı. Artık Sean'la evli olmasam bile bu tıbbi krizde ona yardım etmek için belli bir sorumluluk hissetmemi anlıyor gibi görünmüyordu.

Sean'ın hastanede fazladan bir gün kalması gerekti ve Şükran Günü sabahı taburcu oldu. Zamanlama bundan kötü olamazdı.

"Jake'e ulaşamadım," dedi Sean beni arayarak. "Beni eve götürecek kimse yok. Bunu senden istemekten nefret ediyorum Leanne, ama başka çarem yok."

Nikolai'la birlikte sınıftaki arkadaşlarla yemek yemeyi planlamıştık. Öğrencilerimden biri, Jakob Cirafesi, bizi Şükran Günü ona ve eşine katılmaya davet etmişti. Katılanlar kendi memleketlerinden bir yemek getireceklerdi. Sun Young benim zona olduğum dönemde yaptığı harika çorbadan yapmaya söz vermişti, diğer üç kişi de yemek getirmek için hevesliydi. Nikolai'la ben de katılacaktık ve Nikolai doğal olarak ekmeğinden getirecekti.

"Ne yapabilirim, bakacağım." Jake'in babası için geleceğini düşünmüştüm. Nichole'la Rocco'nun ilişkisini tartışmayı reddettiğimden bu yana oğlumla konuşmamıştım. Jake bana kızgındı; savaş halindeydi.

"Kısa sürede haber verirsen iyi olur," dedi Sean. Tanıdığım o kendinden emin işadamından ziyade çocuk gibiydi.

"Şimdi Nikolai'yi arayacağım." Aramaktan korkuyordum. Nikolai'la ilişkimizi henüz sağlam bir temele oturtamamıştık ve Sean'ın bu son isteği kesinlikle durumu daha da karıştıracaktı.

Bu durum hiç de münasip değildi. Yine de Sean'ın ne demek istediğini biliyordum. Şükran günüydü ve arkadaşlarımız veya bir zamanlar arkadaşımız olan kişiler ya kendi aileleriyle ilgileniyorlardı ya da şehirdışına çıkmışlardı. Oğlumuz ikimizi de hayal kırıklığına uğratmıştı. Sean'ın telefonunu kapatıp Nikolai'ı aradım.

Nikolai hemen yanıtladı, sesi neşeli ve mutluydu. "Evet, Leanne'im."

"Şükran Günü'n kutlu olsun Nikolai."

Duraksadı, anladığına yemin edebilirdim.

"Bu sabah Sean'dan bir telefon aldım," dedim, elimden geldiğince iyimser ve olumlu konuşmaya çalışıyordum. "Bugün hastaneden taburcu oluyor. Ne yazık ki Jake'e ulaşamıyor ve onu eve götürecek birisine ihtiyacı var. Bana sormak istemese de başka seçeneği yoktu."

"Bugün mü?"

"Evet, bugün."

"Ve senden mi istedi?"

"Dediğim gibi, başka kimse yok." İçimden anlaması için dua ediyordum.

Nikolai hiçbir şey söylemedi.

"Uzun sürmeyecektir. Sean'ı alacağım, eve götürüp yerleşmesini sağlayacağım. Sonra seninle Cirafesi'nin evinde

buluşuruz." Bu mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu. Mümkün olduğunca çabuk davranacaktım.

"Hayır," dedi Nikolai.

"Hayır mı?" diye tekrarladım, duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum.

"Seninle geliyorum. Benimle daha sonra buluşmuyorsun çünkü bu adamı tanıyorum. Seni bırakmayacağını biliyorum. Seni benim yanımda istemiyor. Onun hikâyelerini yıkıyorum," dedi.

Kahkahamı tuttum. "Hayallerini yıkmak demek istiyordun herhalde."

"Evet, öyle demek istedim."

Böylece Sean'ı hastaneden çıkarmak için Nikolai da gelip bana katıldı.

Sean'ın Nikolai'yi gördüğü anda pek mutlu olmadığını fark ettim. Nikolai pekâlâ haklı olabilirdi. Sean beni geciktirmek ve bu partiden uzak tutmak için her türlü bahaneyi kullanabilirdi. "Nikolai'ı hatırlıyorsun, değil mi?" dedim, Sean'ın hastane odasına girerek.

İki erkek boks maçına çıkacakmış gibi birbirlerine öfkeyle baktılar. Birbirlerini korkutmak istiyorlardı.

"Hatırlıyorum," dedi Sean, sesi alçak ve gergindi.

Nikolai sertçe başını salladı, bakışları hiç görmediğim kadar sertti. "Ben de hatırlıyorum."

Görevli tekerlekli sandalyeyle Sean'ı almaya geldi. Ben onunla kalırken, Nikolai arabayı alıp hastanenin önüne getirmeye gitti. Ardından hemşire talimat ve ilaç listesiyle geldi. Her şey yazılmış olmasına rağmen dikkatle dinledim. Hatırlaması gereken kişi Sean'dı, ben değil.

Eski kocam tıraşlı ve bandajlı kafasıyla hiç kendine benzemiyordu. Hatırladığımdan daha zayıftı. Güçsüz olduğunu anlayabiliyordum. Test sonuçlarından bahsetmemişti ve

sormaya korkuyordum. Tahminimce bilgisi olsaydı bana haber verirdi. En azından öyle olacağını umuyordum.

Sonunda dayanamadım. "Bir haber var mı?" diye sordum ve görevli odadan çıkınca taburcu kâğıtlarını aldım.

"Yok," dedi aynı anda hem hüsran hem de asabiyetle. "Doktor tatil yüzünden geciktiğini söyledi. Pazartesi sabahı ilk iş öğreneceğim."

"Çok uzun bir zaman. Ah Sean, bilmemek seni perişan ediyordur." Hafifçe omzunu sıktım. Uzanıp elimi tuttu, asansörde aşağı inerken de bırakmadı. Ana kata gelir gelmez Nikolai'ın görmesini istemeyerek elimi çektim.

Nikolai arabayı park etmişti, biz dışarı çıktığımızda yolcu tarafının kapısı açıktı. Hastabakıcı Sean'ın arabaya binmesine yardım etti ve bana ilaç torbasını verdi.

"İlaçlar karınızda," dedi kadın Sean'a.

Nikolai'ın saçları diken diken oldu, dişlerini gıcırdatarak, "Onun karısı değil," dedi.

Hastabakıcı evraklara baktı. "Üzgünüm, ama burada öyle yazıyor. Siz Leanne Patterson'sınız, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim Nikolai'a bakmadan. "Leanne benim, ne var ki eski karısıyım."

"Üzgünüm." Hastabakıcı bana özür dileyen bir bakış attı.

"Basit bir yanlış anlaşma," dedim hastaneden ayrılmak için can atarak.

Nikolai bizi eve götürürken arabadaki gerginlik elle tutulacak gibiydi. Nikolai'a sağa ya da sola dön demem dışında çıt çıkmıyordu. Garaj yoluna girdiğimizde Nikolai'ın eski evimizin ihtişamından etkilendiğini görebiliyordum.

Sean'ın arabadan inip eve girmesine yardım ettik. Onu oturma odasında en sevdiği koltuğa yerleştirdim.

Sean yerleşir yerleşmez, "Biz artık gidiyoruz," dedi Nikolai.

"Bir dakika." Sean'ın gerek duyduğu şeylerin hazır olduğuna emin oluncaya kadar acele edip uzaklaşmak istemiyordum. Buzdolabını kontrol ettim ve rafların çoğunlukla boş olduğunu fark ettim. Nikolai de gördü. "Sean'ın birkaç yiyeceği olsa iyi olurdu," dedim kararı Nikolai'a bırakarak.

Nikolai'ın hayal kırıklığı açıktı. Huzursuzca biraz bekledikten sonra başını salladı. Sean'ı bırakıp sessizlik içinde bulabildiğimiz ilk açık markete gittik. Birkaç temel gıda, ekmek, süt, portakal suyu ve muzun yanı sıra birkaç konserve çorba ile bir kavanoz fıstık ezmesi aldım. Şükran Günü olduğu için yiyeceklere bir paket dilimlenmiş pişmiş hindi göğüs eti ekledim. Bu yiyecekleri toparlamak on beş dakika bile sürmemişti.

Nikolai yiyecekleri Sean'a götürürken benim arabada kalmam için ısrar etti. İkisi ne konuştular bilmiyorum, yine de olması gerekenden çok daha uzun sürdü.

Nikolai geri döndüğünde yüzü kızarmıştı ve hiç mutlu görünmüyordu.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedim Nikolai arabaya biner binmez. Nikolai'ın haklı olduğunu biliyordum. Yalnız gitseydim Sean kalmam için bir bahane bulacaktı ve Şükran Günü kutlamamızı tamamen kaçıracaktım.

Nikolai'ın elleri direksiyona kenetlenmişti. "Bu adamı sevmiyorum. Onun için dua ediyorum, ama onun duadan fazlasına ihtiyacı var. Yüreği karanlık onun."

Bunun hatırlatılmasına hiç ihtiyacım yoktu.

"Lütfen sinirlenme," dedim alçak ve titrek bir sesle.

Sözlerim üzerine Nikolai arabayı yolun kenarına çekerek park etti. Dönüp yüzümü ellerinin arasına aldı ve derin derin gözlerimin içine baktı. "Sana sinirlenir miyim Leanne'im? Asla. Sen çok fazla kalbimdesin. Sinirleniyorsam, seni sevmeyen bu adama kızdığım için. O bir aptal ve ben aptalları sevmem. Seni kullanıyor ve kötü hissetmene neden oluyor. Sen fazla iyisin. Fazlasıyla şefkatlisin."

Ona gülümsedim ve beni son derece tatlı bir şekilde öptü.

"Onun için hizmetçi olman hoşuma gitmiyor. Bunu bir daha yapmayacağına söz ver bana."

"Söz veriyorum."

"Çorbaya ihtiyacı olursa, ben pişiririm. Ona götürürüm. Seni kullanmasın. Ona öyle dedim. Ona senin artık benim kalbimde olduğunu söyledim. Seni kaybettiği için aptalın biri o."

Demek ki Nikolai'ı içeride oyalayan bu olmuştu. "Sean'a öyle mi dedin?"

"Evet ve daha fazlasını. Yardım etmek için oğlu olduğunu söylüyorum. Sevgilisi olduğunu söylüyorum. Leanne'imi bana bırak diyorum. Sana bakmak benim işim. Artık seni sevmek benim işim. Onun işi değil," dedi İngilizceyle mücadele vererek. "Seninle ilgilenmek benim işim." Elleri hâlâ yüzümdeydi. Gözlerinin sıkıntılı bir hal almasını izledim.

"Nikolai?"

"Ben sana asla böyle bir ev alamam. Sana hiçbir zaman böyle güzel şeyler verememem. Ben Sean gibi zengin adam değilim. Ben yoksulum, ama sevgide zenginim."

Ne yapmıştım da Nikolai kadar harika bir adamı bulmuştum, asla bilemeyecektim. "Eskiden bunların hepsine sahip olduğumu ve isteyerek vazgeçtiğimi bilmiyor musun? Bir zamanlar Sean'la paylaştıklarımdan hiçbiri ruhuma mal olacak kadar değerli değildi. Sean'la yüz yıl geçireceğime seninle beş dakika geçirmeyi tercih ederim."

O gün ilk kez olarak Nikolai'ın omuzlarının gevşediğini ve gülümsediğini gördüm. "Amerika'daki en şanslı adamım," dedi, sonra kıkırdadı. "Seni sevdiğim için dünyanın en şanslı adamıyım."

Tuhaftı, şanslı kişinin ben olduğumu düşünüyordum.

Şükran Günü ziyafetimiz gerçekten harikaydı. Geleneksel Tayland yemeklerini, Nikolai'ın ekmeğini ve Sun Young'ın

nefis çorbasını paylaştık. Ben karamelli yerelmasıyla meyve salatası götürdüm, Cirafesi'ler domuz rostosu ve içi dolgulu hamur köfteleri getirdiler.

Yedikten sonra toplanıp bir futbol maçı seyrettik. Göçmen arkadaşlarımın bu spora ilgileri pek yoktu, bu yüzden elimden geldiğince ben açıkladım. Hem babam hem de amcam ateşli taraftarlardı, bu nedenle maçı çoğu kişiden daha iyi anlardım.

Gün sonunda paltomla çantamı aldım, cep telefonumu çıkarıp Jake'e mesaj attım. Sorunu ne olduğunu bilmiyordum, ama üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Babanı kontrol etmen gerekiyor.

Cevabı çabucak geldi.

Şu anda onunla birlikteyim. Yaptığın hoş değil.

Ne yapmıştım ki? Şükran Günü kutlamalarımdan zaman ayırarak Sean'ı alıp eve götürmüştüm çünkü kocam oğlumuza ulaşamamıştı. Daha cevap veremeden ekranımda Jake'ten başka bir mesaj parladı.

Göçmen erkek arkadaşınla babama yaptığı hatayı hatırlatmana gerek yok. Sen de Nichole kadar kötüsün. Bu sana yakışmıyor anne. Sana ve ESKİ karıma saygımı kaybediyorum.

Jake'in içkili olduğundan kuşkulandım, bu yüzden mesajı görmezden geldim. Onunla tartışmak kimsenin hayrına değildi ve aslında incitmekten daha fazla zarar verebilirdi.

Pazar öğleden sonra Nichole Owen'la ablasının düğününden döndü. Onlara yemek yapmıştım ve uzun hafta sonunun detaylarını dinlemek için sabırsızlanıyordum. Benim evimde birlikte yerken Nichole Şükran Günü'mü sordu.

"Nikolai ve sınıftan arkadaşlarla güzel bir gün geçirdim." Sean'la olanlardan ya da Jake'in mesajından söz

etmedim. "Düğün iyi geçti mi?" Nichole'un kardeşleri ve Rocco'yla geçirdiği zamanı dinlemeyi tercih ediyordum.

Nichole'un yüzünü hülyalı bir ifade kapladı. "Ah, Leanne, düğün çok güzeldi. Ablamı bundan daha mutlu ve ışıl ışıl görmemiştim. Bana Steve'le ikisinin hemen bir aile kurmak istediklerini söyledi." Gelinimin Owen'ın tek çocuk olarak kalmasını istemediğini biliyordum. Yeniden evlenmeye karar verecek olursa başka çocuklar isterdi. Durum böyle olursa, onların da büyükannesi olmayı dört gözle bekliyordum.

Nichole koltuğunda kıpırdanarak başka tarafa baktı. "Jake sarhoş halde resepsiyona geldi."

Kalbim sıkıştı. Oğlumun nesi olduğunu bilmiyordum. Bunu yapmaması gerektiğini bilmesi gerekirdi. "Ah, Nichole, çok üzgünüm. Olay çıkardı mı?"

Omzunu silkti. "O kadar kötü değildi. Birkaç kişi fark etse de kutlama durmadı. Rocco'yla Steve, Jake'i balo salonundan çıkardılar, sonra da güvenlik onu devraldı."

"Sanırım Şükran Günü'nde bana mesaj yolladığında da sarhoştu." Oğlum için endişeleniyordum. Bu her zamanki davranış şekli değildi. Sean'la konuşup bir şey bilip bilmediğini öğrenmem gerekecekti.

"Sean'dan bahsetmişken, o nasıl?" Nichole konuyu değiştirmeye istekli görünüyordu ve onu suçlayamazdım.

"Sean iyi. Hastaneden eve gittiğinden beri onunla sadece bir kere konuştum."

"Test sonuçlarından haber var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Tatil yüzünden laboratuvarlar çalışmıyor. Pazartesiye kadar öğrenemeyecek."

"Bu çok kötü."

Onunla aynı fikirdeydim. Sean'ın endişeli olduğunu biliyordum, kim olmazdı ki? Yine de bunu iyi gizliyordu.

Eski kocamın kanserle uğraşmak zorunda kalmaması için dua ettim.

Pazartesi ikindi vakti Sean aradı, ekranda onun adını görünce doktordan haber aldığını anladım.

"Sean, haber aldın mı?" diye sordum haberi duymak için sabırsızlanarak.

"Evet, doktorla az önce konuştum." Üzgün ve korkmuş ses tonundan o anda anladım. "Kanser, değil mi?"

"Evet."

Derin bir nefes aldım. "Ah Sean, çok üzgünüm." Artık karısı değildim. Tek bağımız Jake'ti. Korkunç bir evliliğimiz olmuştu, yine de Sean'ın başına bunun gelmesini istemezdim.

"Biliyorum, ben de üzgünüm." Kendi içinde bir savaş veriyormuşçasına sustu. "Bir karar vermek zorundayım ve zor geliyor. Umarım bu konuda beni desteklersin."

Ürperdim. "Nedir konu?"

"Radyasyon ve kemoterapi öneren onkologla konuştum, ama bunun aksine karar verdim."

Soluğumu tuttum. "Sean, bunu neden yaptın?"

"En iyi ihtimalle altı ayla bir yılım var." Kanserin saldırgan bir türüne yakalandığını açıklayarak çok az ümit olduğunu söyledi.

"Hayır," dedim, şoke olmuştum.

"Madem bu kadar kısa zamanım kalmış, bunu acı dolu tedavilerle heba etmek istemiyorum."

"Ah Sean." Söylediklerini kavramakta güçlük çekiyordum.

"Lütfen beni bundan vazgeçirmeye çalışma. Çoktan kararımı verdim."

Dökülmemiş yaşlarla boğazım tıkanmıştı. "Tamam."

"Şu hayatındaki adamın benimle görüşmeni istemediğini biliyorum. Şükran Günü'nde açık açık söyledi. Senden sa-

dece bir şey istiyorum, ondan sonra seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

"Evet, elbette, nedir?"

Sean sanki yıkılmaya yakınmış gibi konuşuyordu. "Bunu istememin çok fazla olduğunu biliyorum, ne var ki güvenebileceğim başka biri yok."

"Sean, nedir?"

"Tabutumu seçmeme yardım eder misin?"

27

Nichole

Şükran Günü'nden bir hafta sonraki cuma gecesi, "Ablanla kocasını sevdim," dedi Rocco. Onu bütün hafta görmemiş ve özlemiştim. Gerçekten özlemiştim. Hayatımın önemli bir parçası haline gelmeye başlamıştı. İşi onu meşgul ediyordu ve birlikte olduğumuz zamanlar inanılmazdı.

Beni bir seferinde götürdüğü barda yemeğe gitmeyi önerdim, Rocco'nun orada eğlendiğini biliyordum. Onun dünyasında rahat ettiğimi bilmesi önemliydi. Onun arkadaşları benim arkadaşlarımdı.

Bir masaya oturarak birayla Rocco'nun en sevdiği yemek olan tavuk kanadı sipariş ettik. Müzik gürültülü, kalabalık şamatacıydı. Motosikletçilerin ya da bu kulübün üyesi olmak isteyenlerin takıldığı bir yerdi. Uygun giyinmek için elimden geleni yapmıştım. Dar kot, kırmızı V yakalı kazak ve diz boyu çizmelerimi giymiştim. Kazağımda çobanpüskülü şeklinde bir broş vardı. Ne de olsa tatil sezonuydu. Buna rağmen baştan aşağı siyah giymemiş tek kişi bendim.

"Karen'la Garth harika bir çift."

Ona katılsam da biraz şaşırmıştım çünkü Rocco'nun onlarla pek konuştuğunu görmemiştim.

"Aslında Cassie ve Steve'den bahsediyordum."

"Elbette." Yetişkin hayatımın çoğunu Cassie olmadan geçirmiştim. Rocco'nun Karen'la Garth'ı kastettiğini düşünmem çok normaldi. "Benimle düğüne gelmene çok sevindim."

"Ben de." Rocco bir tavuk kanadı daha aldı. O üç tane yerken ben bir tane yemiştim ve çatal bıçakla yediğim için Rocco eğlenmişti. Gerçek şuydu ki, benim için biraz fazla baharatlıydı. Ben de acılı kanat seviyordum, tabii ağzımdaki yanmayı dindirmek için itfaiyeci hortumu gerektirecek kadar değil.

Rocco parmaklarını yaladı, bana bakmıyordu. "Jake, Owen için geldi mi?"

İki erkeğin aslında birbirlerinden nefret ettiklerini biliyordum. Düğün resepsiyonunda hisleri gözlerinden anlaşılıyordu.

"Owen'ı kreşten aldı, böylece konuşmak zorunda kalmadım."

Başımı kaldırdığımda Rocco bakışlarıyla beni olduğum yere mıhladı. "Düğünden beri onunla hiç konuştun mu?"

"Jake'le konuşmak mı?" Konuşmuştum ve hiç de hoş geçmemişti. Jake birkaç dakika benim Rocco'yla çıkmam hakkında atıp tutmuştu. Rocco'nun oğlumuz üzerindeki olumsuz etkisi hakkında bir sürü laf etmişti.

"Sorudan kaçınıyorsun." Rocco'nun bakışları sertleşti. "Gene mi canını sıktı?"

Omzumu silktim, eski kocamdan bahsetmek istemiyordum. "Sorun değil Rocco." Akşamımızı Jake'ten konuşarak harcamak istemiyordum.

"Onunla erkek erkeğe konuşmamı ister misin?"

"Hayır!" İstediğim son şey buydu ve bir faydası olacağını sanmıyordum.

"Onu hizaya getirmekten mutlu olurum."

Bunu yapacağından emindim, ayrıca pek fazla konuşma gerekeceğini de sanmıyordum. "İzin ver Jake'i ben halledeyim," diye üsteledim. Eski kocamdan bahsetmek bile sinirimi bozmuştu ve ikinci birayı sipariş ettim. Rocco beni kuşkuyla süzdü.

"Bunu istediğinden emin misin?"

"Evet." Jake beni içmeye sevk ediyordu.

Rocco durgunlaştı. "Jake'in seni üzdüğünü düşünmekten nefret ediyorum."

"Önemli değil," dedim ve öyleydi. Eski kocam kiminle çıktığımı kontrol edemeyeceğini yakında öğrenecekti.

Rocco dikkatle beni inceleyerek suskunlaştı.

"Ne?" diye sordum bu kadar dikkat kesilmesine gülerek.

Bana zayıf bir tebessümle gülümsedi. "Seninle her şeyi doğru yapmak istiyorum Nichole. Bana Jake'ten uzak dur dersen yaparım. Hoşuma gitmez, ama istediğin buysa yaparım." Bir an önüne baktı, sonra bakışlarını tekrar kaldırdı. "Böyle bir ilişkim hiç olmadı. Bir kadınla bir erkek arasında neler olduğunu bilmiyorum... yani duygusal yönünü. Fizikseli biliyorum, ama bu yürek sızlatan *senin için ölürüm* duygusu şimdiye dek yaşadığım her şeyin ötesinde."

Tek yapabildiğim gözlerimi dikip Rocco'ya bakmak oldu. Sözcüklerle arasının iyi olmadığını, kendini iyi ifade edemediğini söyleyen bir adam için harika bir iş çıkarıyordu.

"Birlikte olduğumuzda birisine önem vermenin ne demek olduğunu bana zengin, derin ve güçlü bir şekilde gösteriyorsun. Bunu bizim için istiyorum. Henüz buna hazır olmadığını biliyorum..."

Arkadaşı Sam yaklaşınca Rocco durdu. Sam'in bir süredir içtiğini söyleyebilirdim.

Sam ellerini masanın kenarına koydu, bana doğru eğildi

ve benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırıttı. "Görüyorum ki hâlâ bu puştla çıkıyorsun..."

"Sam!" diye terslendi Rocco lafını keserek. "Nichole bu lisana alışık değil, bu yüzden konuşmalarına dikkat et."

"Rocco," diye fısıldadım. "Endişelenme."

"Hayır," diye hızla karşı çıktı Rocco. "Senin yanında böyle konuşulmasını istemiyorum."

Sam sanki Rocco saldırmış gibi karşılık verdi. "Dalga geçiyor olmalısın. Sorun nedir? Kediye mi dönüşüyorsun?"

"Kadınıma saygı göstermeni istiyorum," dedi Rocco. "Sen iyi bir arkadaşsın Sam ve öyle kalmasını istiyorum. Nichole özel ve ona saygısızlık etmeni istemiyorum. Anladın mı?"

Sam'in gözleri kocaman açıldı. "Tek gece kuralı olan adam bunu söylüyor."

"Bir nesi?" diye sordum şaşırarak.

Sam bana baktı. "Bahse girerim bunu bilmiyorsun, değil mi?"

Rocco onu duymazdan gelerek bana baktı. "Buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Haklı olduğunu söyleyebilirim," dedi Sam gülerek. "O buraya uygun değil ve söylediklerine bakılırsa sen de değilsin. Artık değil." Burnundan soluma sesi çıkardı ve gitti.

Rocco kesinlikle rahatsız görünüyordu.

"Tek gece kuralı derken ne demek istedi?" diye sordum merakla.

"Uzun zaman önceydi," dedi başını iki yana sallayarak. "Kaylene'in velayetini aldığımdan beri o kişi değilim. "

"Rocco, söyle." Bilmeye hakkım olduğunu düşünüyordum.

Bir of çekip benden öteye baktı. "Pekâlâ," dedi zoraki, "sana daha önce bir geçmişim olduğunu ve o günlerde oldukça delişmen olduğumu söylemiştim. Bundan daha kötüsünü de duyabilirsin. Tek gece kuralı bir kadınla sadece

bir kere yatmam anlamına geliyordu, istediğimi aldıktan sonra kadını hayatımdan çıkarıyordum. Devamı olmazdı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Ama Rocco bana karşı her zaman açık ve dürüst olmuştu. Bildiğim kadarıyla bana hiç yalan söylememişti.

"Ben artık o kişi değilim Nichole," diye tekrarladı. "Yıllardır o adam değilim."

"Biliyorum."

"Seni buraya getirmek hata oldu." Hesabı eline aldı ve masaya birkaç banknot bıraktı. "Hadi gidelim."

"Tamam." Güzel başlayan akşam keskin bir dönüş yapmıştı. Rocco paltomu giymeme yardım ettikten sonra elimi tuttu. Dışarı çıkınca beni bırakarak ellerini kotunun arka ceplerine soktu. "Sam için özür dilerim. Biraz fazla içmiş. Genelde böyle değildir. Senin için neler hissettiğimi biliyor."

"Sorun değil," diye temin ettim onu. Rocco lisede ders verdiğimi ve çocukların durmadan küfrettiklerini unutmuş görünüyordu. Elbette bundan hoşlanmıyordum ve kesinlikle böyle bir çevrede yetiştirilmemiştim. Babam küfürlü konuşanların söz dağarcığını gözden geçirmesi gerektiğini çünkü derdini anlatmanın daha uygar yolları olduğunu söylerdi.

Kolumu Rocco'nun koluna geçirdim. "Şimdi nereye gitmek istersin?" diye sordum.

Rocco derin derin düşünüyordu, beni duyduğundan emin değildim.

"Benim eve ne dersin?" diye önerdim. "Kanepeye kıvrılıp bir film izleriz. Patlamış mısırım var."

Rocco bana sanki Niagaa Şelalesi'nden atlamayı önermişim gibi baktı.

"Ne var?" diye sordum. Şahsen bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordum.

Rocco sadece başını iki yana salladı. "Olmaz."

"Neden olmasın?"

"Anlasana Nichole. Sana el sürmemek için zaten yeterince zorlanıyorum. Ayrıca sen iki bira içtin.

"Ne çıkar ki bundan. Hem bana el süremeyeceğini kim söyledi?" diye sordum.

Ters ters bana baktı. "İstemediğin şeyleri söyleme."

"Şaka yapıyor gibi miyim?" Elimi belime koydum. Biralara gelince, olsa olsa beni biraz gevşetmişti.

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Bir şeyi anlaman gerekiyor. Buna başlayınca geri dönüş yok."

Bunun neye yol açtığından emin değildim. "Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes alıp elimi tuttu. "Ben öyle düşünmüştüm."

"Ne?" diye sordum, ona ayak uydurmak için az kalsın tökezleyecektim. Çizmeler harika görünüyordu, yine de hızlı yürümek için uygun değildi. Bir kere kaydım ve Rocco beni yakalamasaydı takla atacaktım. "Nereye götürüyorsun beni?" diye sordum.

"Senin evine değil."

"Değil mi?" Hayal kırıklığımı saklama zahmetine girmedim. "Senin evine mi gidiyoruz?" diye sordum.

"Kaylene evde."

"Ya."

"Seni sinemaya götürüyorum."

"Sinema mı?" diye bağırdım hayal kırıklığı içinde. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır." Başını geriye yatırıp gökyüzüne baktı. "Keşke yapsaydım. Tanrı ne istediğimi biliyor."

"Pekâlâ, madem istediğin sinemaya gitmek, öyle olsun." Hayal kırıklığına uğramış ve kırılmıştım.

"Sana patlamış mısır alacağım," dedi moralimi düzeltme çabasıyla.

"Tereyağlı mı?"

"Tereyağlı."

Seçimi bana bıraktı ve kadınlara yönelik bir filmde karar kıldım. Ama yarısında Rocco uyuyakaldı. Onu uyandırmak zorunda kaldım, esnedi ve beni eve götürdü. Asansörün dışında beni öptü ve her zaman yaptığı gibi daireme götürmedi.

"Yakında görüşür müyüz?" diye sordum.

"Tabii ki bebeğim," diye güvence verdi bana.

Daireme girerken düşüncelerim karmakarışıktı. Saat hâlâ erkendi ve Rocco'nun ruh halini merak etmekten kendimi alamıyordum. Ne düşüneceğimden emin değildim. Aramızdaki her şey iyiydi, diye düşündüm.

Ablamın düğünü bir hafta önce yapılmış, hemen hemen her dansa kalkmıştık. Rocco harikaydı ve ailem onu gerçekten sevmişti, özellikle de Steve. İkisi birçok bakımdan yakındı. İkisi de kendi işlerinin sahibiydi. İkisi de spor konuşmaktan ve bira içmekten keyif alıyorlardı. Hiç kimse bundan söz etmemesine rağmen, ikisinin de derinden ve özveriyle seven erkekler olduğunu biliyordum.

Evime girdiğimde, ruhumun daraldığını hissettim. Düşünmeden Leanne'i ziyaret etmeye karar verdim. Sean'la alakalı kötü haberi aldığından beri onunla konuşmamıştım. Sean'ın kanser olduğunu öğrenmenin onu sarstığını biliyordum.

Leanne, Sean için korkunç hissediyordu. Anlıyordum. Hayatının çoğunu Sean'la geçirdikten sonra ona karşı hisler beslemeye devam ediyordu. Öyle olmaması mümkün değildi. Eskiden hissettiği türde bir sevgi olmayabilirdi, yine de önemsiyordu. Leanne böyle biriydi.

Çekinerek kapıyı çaldım, Nikolai ziyarete gelmiş olabilirdi. Leanne o sabah son konuştuğumuzda bir şey yapacaklarından söz etmemişti.

Leanne kapıyı açtığında memnuniyetini hissettim. "Bu gece Rocco'yla dışarı çıkıyorsunuz sanıyordum?" dedi beni

içeri alarak. Peşinden mutfağa gittim ve mutfak tezgâhında salata olduğunu gördüm. Yememiş gibi görünüyordu. Akşam yemeği için geç kalmıştı.

"Yemeğini böldüm," dedim suçlu hissederek. "Akşam dışarı mı çıktın?"

Leanne sorumu yanıtlamadı. "Hayır, pek iştahım yoktu ve daha sonra belki biraz acıkırım diye düşündüm, ama acıkmadım."

Bir, iki lokmadan fazla yememiş gibi görünüyordu. "İyi misin sen?" dedim.

"İyiyim. Sean'la olup bitenler beni üzdü. Sadece altı ay yaşayacağını düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Nikolai'ye söyledin mi?"

"Daha değil. Onun deyişiyle Sean'ın hizmetçisi olmayacağıma söz verdim, ama Sean'ın yardıma ihtiyacı olacak."

"Birini tut," diye önerdim. Bu mantıklıydı. Kuşkusuz gitgide zayıf düşeceği için Sean'ın kendisine bakacak ve ilgilenecek birisine ihtiyacı olacaktı, ama bu yükü omuzlayacak kişinin Leanne olması anlamına gelmiyordu. Bu konuda Nikolai'ın tarafındaydım.

"Bu iyi bir fikir."

"Bu görevi Jake üstlensin. Babasına yardım etmek için sorumluluk alması gerekiyor." Sean ameliyata girdiğinde ailesiyle birlikte olmak için işinden izin almamasına sinirlenmiştim.

Benim önerime Leanne gözlerini devirince az kalsın gülecektim. Bakışları her şeyi anlatıyordu. Jake sorumlu bir oğul da değildi.

"Mesaj anlaşıldı." Tezgâha oturarak dirseklerimi dayadım. Leanne beni bildiğinden hemen bir fincan kahve hazırladı.

"Peki Rocco'yla durumlar nasıl?" diye sorarak fincanı önüme koydu.

"Bilmiyorum. Rocco'nun en sevdiği mekâlardan birine gittik. Arkadaşlarının takıldığı bir bar. Sam ve Rocco yıllardır arkadaşlar. Daha önce tanışmış ve birlikte bilardo oynamıştık. İyi bir adam, tabii sarhoşken oldukça kaba oluyor. Durmadan küfürler savuruyor."

Leanne bahsettiğim türden kişileri tam olarak tanıyormuş gibi başını salladı. "Diğer bir deyişle Rocco gibi, ama annesinin ağzını sabunla yıkaması gereken türde."

"Kesinlikle. Rocco'yla oturduğumuz yere gelerek konuşmaya başladı. Sam'in konuşma tarzına Rocco hemen tavrını koydu. Mesele şu ki Sam aynı küfürlü sözleri bilardo oynarken de kullanmıştı ve Rocco o zaman itiraz etmemişti."

"Muhtemelen yapmamasının bir nedeni vardı."

Bunun ne olduğunu hayal edemiyordum.

Leanne sanki dile getirilmemiş sorumu duymuş gibi cevapladı. "Rocco senin tepkini görmek için beklemiş olabilir," diye önerdi. "Ya da..." Durdu, tebessümü sanki gülüyormuş gibi iyice yüzüne yayıldı.

"Ne?" diye sıkıştırdım öğrenme isteğiyle.

"Veya sana eskisinden daha fazla önem veriyor olabilir."

Gülümsedim, durumun öyle olmasını umuyordum. Rocco'nun kadınlarla ilişkisinin nasıl olduğuna dair Sam'in diğer söylediklerinden bahsetmedim. Rocco'nun bana dediği gibi, bu yıllar önceydi. Kaylene'in annesinin bu tek gecelik birlikteliklerden birinin sonucu olduğundan kuşkulanıyordum.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Leanne, beni tekrar o âna döndürerek.

"Sam ve Rocco atıştılar, Rocco'nun öfkelendiğini görebiliyordum." Rocco'nun sadece Sam'le değil, Jake'leyken de kendine hâkim olmasına hayran kalmıştım. Kolay kolay kavgaya kışkırtılmıyordu.

"Oradan çıkıp sinemaya gittik ve Rocco uyuyakaldı. Ateşli randevum için bu kadarı çok fazlaydı." Benimle birlik-

te evime gelmediği için hayal kırıklığına uğramıştım. Kırılgan bir porselen parçası gibi muamele görmek istemiyordum.

Evime dönünceye kadar bekledikten sonra Rocco'ya bir mesaj attım.

Ben: Evde misin?

Rocco: Evet.

Ben: Neden evime gelmedin?

Rocco: Sebebini biliyorsun.

Ben: Keşke gelseydin.

Bekledim, bir süre hiç cevap gelmedi.

Rocco: Sen hazır değilsin. Yakında bebeğim, yakında ve bir dahaki sefere bira yok.

Ben: Bir dahaki sefere patlamış mısır ve bahane de yok.

Rocco: Benim için bir zevk ve umarım senin için de öyledir.

28

Leanne

Pazar günü öğleden sonra Jake'in evine uğramak için bir bahane uydurdum. Önceden arayarak Owen'ı almayı teklif ettim. Jake seve seve kabul edince özellikle Cassie'yle Steve'in düğün resepsiyonundaki davranışından dolayı Nichole'dan kaçındığından şüphelendim.

Gittiğimde Owen'ı televizyonun karşısına oturmuş film izlerken buldum. Torunum beni gördüğüne sevinerek yerinden fırladı ve oturma odasında yalınayak koşarak kollarıma atıldı.

"Annem nerede?"

"Evde," diyerek onu kaldırıp kalçama yasladım. Bunu yapmama izin vermesi çok uzun sürmeyecekti. Owen kendini büyük bir çocuk olarak düşünmeyi seviyordu, özellikle de şimdi okul öncesi sınıfa gittiği için.

"Babanla iyi vakit geçirdin mi?" diye sordum.

Owen başını salladı. "Beni Noel Baba'yı görmeye götüydü ve golf ayabasını süymeme izin veydi."

Oğlumla bakıştım ve başparmağımı kaldırarak çok iyi işareti yaptım. Owen çoğu zaman babasında kaldığı haf-

ta sonlarında kendisine bakan bakıcılardan söz ediyordu. Jake'in oğluyla vakit geçirmemesi ben endişelendiriyordu.

"Sana bir şey ikram edebilir miyim anne?" diye sordu Jake.

"Su," dedim susamadığım halde. Ben peşinden mutfağa giderken Owen şimdiye dek bin kez izlediği çizgi filmini seyretmeye geri döndü.

Jake buzdolabından iki şişe su çıkarıp birini bana verdi. Bakışları meydan okur gibiydi. "Sanırım geçen hafta sonu için bana nutuk çekmeye geldin. Öyleyse hiç zahmet etme."

"Böyle bir niyetim yoktu."

"İyi."

"Baban hakkında konuşmak için buradayım."

Jake suyunu açıp bir yudum aldı. "Ne olmuş babama?"

Sean'ın haberi Jake'e söylememiş olabileceği aklıma geldi. İkisinin ne kadar yakın olduğunu bildiğimden buna inanmak zor geliyordu. "Onun için endişeleniyorum."

"Hepimiz öyle, ama daha fazla yapabileceğimiz bir şey yok."

Oğlumuzun babasının ölüyor olmasına verdiği tepkiye inanmakta zorlanıyordum. "Bence ikimiz de bundan sonraki altı ay boyunca ona yardım etmek için elimizden geleni yapmalıyız," dedim manalı şekilde.

"Ne yapabilirim ki?" diye sordu Jake kollarını iki yana açarak. "Her şeyden önce benim kendi hayatım var. Haftada elli saat çalışıyorum ve sonra da hafta sonu Owen'ı alıyorum. Şu haliyle kendime bile ayıracak zamanım yok. Elimden geleni yapacağım anne, bunu biliyorsun. Yine de elimden geldikçe uğramaktan fazlasını gerçekten yapamam."

"Baban için bir bakıcı arayıp bulabilirsin diye umuyordum."

"Ne?" dedi Jake. "Babam bundan nefret eder."

Jake'in haklı olduğunu biliyordum. Sean birisinin onu yıkayıp yedirmesinden çok rahatsız olacaktı. "Hemen değil ama biliyorsun, daha sonra."

Jake omzunu silkti. "Bunu Barbara halletsin."

Barbara. Ben bir Barbara tanımıyordum.

Yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalıydı çünkü ekledi: "Babamın *özel* arkadaşlarından biri."

Detay vermesine gerek yoktu, ne demek istediğini biliyordum. Bunu söylemek istemezdim ama eminim ki Sean'ın sağlığı bir bakıcıya ihtiyaç duyacak kadar bozulduğunda, Barbara çoktan gitmiş olacaktı.

"Evi gördün mü?" diye sordum. "Babanın kesinlikle bir temizlikçiye ihtiyacı var."

"Öyleyse birini işe alsın. Ben onun dadısı değilim." Gözlerini devirerek su şişesini aldı, biraz daha içti. "Anne, katı konuşmak istemiyorum ama benim kendi hayatım ve sorunlarım var. Benim için kesinlikle hiç kolay olmadı. Babam için elimden geleni yapacağım ve yapacağımı biliyorsun."

Bu gözlerimi açan bir konuşma olmuştu. Oğlumun ne kadar bencil ve kibirli olduğunu fark etmemiştim. Jake pek çok bakımdan gerçekten babasının oğluydu. "Belki bir temizlikçi tutmak da Barbara'ya bırakmam gereken başka bir şeydir," dedim alaylı bir tebessümle.

"Kötü bir fikir değil," dedi Jake sırıtarak. "Ama bilmelisin ki o kadın tembel ve pasaklı."

Bu, evin neden felaket bir halde olduğunu açıklamaya yardımcı oldu. "Baban hastanedeyken onun için evi temizledim. Kanepe minderinin altında bulduğum küçücük külot onun olmalı."

"Ya da Candace veya Susan'ın."

Ah. Elimi kaldırdım. İsimleri bilmeme hiç gerek yoktu. Ciddileşme zamanının geldiğine karar verdim. "Baban benden tabut seçmeye yardım etmemi istedi."

"Ne?" Jake neredeyse ağzındaki suyu püskürtüyordu. "Bu biraz ölümü hatırlatmıyor mu?"

"Belki de," dedim. Sean'ın kanser olduğunu kavramakta zorlanıyordum. "Erken görünebilir ama benden yardım istedi ve reddedemedim."

Jake gözlerini devirdi. "Babam abartıp ilgi çekmeyi hep sevmiştir."

"Onunla gitmeye söz verdim." Artık Jake'in inkâr içinde olduğu ve babasının sadece altı aylık ömrü kaldığını kabul edemediği anlaşılıyordu.

Oğlum bir mutfak sandalyesine çöktü. "Nikolai'a bunu söyledin mi?"

Söylememiştim. "Daha değil."

Su şişesinin kapağını çevirerek tekrar kapattı. "Babamla onun kavga ettiklerini duydum. Babam, Nikolai'ın artık *senin erkeğinin* kendisi olduğunu açıkça belirttiğini söyledi. Görünen o ki babama aptal olduğunu söylemiş." Jake kıs kıs güldü. "Bence bu alçakça, babam hastaneden eve yeni gelmişken ne kadar zayıf olduğunu görmüş."

"Ne konuştuklarını bilmiyorum. Nikolai bana arabada beklememi söylemişti."

Jake başını eğik tutmaya devam etti. "Görünen o ki hayatına devam eden tek sen değilsin. Nichole da kesinlikle öyle yapıyor."

"Öyle görünüyor," dedim.

Jake elini yüzünde dolaştırdı. "Cassie'nin düğününde olay çıkarmakla aptallık ettim, "diye mırıldandı, içtenlikle pişman gibi konuşuyordu.

Kasten cevap vermedim. Zaten bildiği bir şeyi teyit etmeme gerek yoktu.

"Görüştüğü şu adamı sevmiyorum," dedi ve çenesi kasıldı.

Jake'in Nichole'la ilgilenen her erkek için aynı şekilde hissedeceğini düşündüm. "Rocco iyi bir adam."

"Değil anne." Bakışlarını kaldırdı, gözleri yoğundu. "İkiniz adamı ne kadar tanıyorsunuz ki?"

"Sadece Nichole'un bana anlattığı kadar." Rocco'nun geçmişini araştırmış değildim. "Bekâr bir baba olduğunu biliyorum. Potter Çekici'nin sahibi ve uzun saatler çalışıyor."

"Saldırıdan ve tutuklamadan kaçınmaktan sabıkası olduğundan haberiniz var mıydı? Ayrıca bir dolu meselesi var." Jake sanki bundan gurur duyuyormuş gibi söylemişti. "Oğlumun birlikte olmasını isteyeceğim türden bir adam değil."

"Bu ne kadar zaman önceymiş?" diye sordum çünkü bu benim tanıdığım Rocco'ya benzemiyordu. "Birkaç yıl, ama sicil kaydında var. Kendi şirketi olmasaydı muhtemelen iş bulamazdı. O saldırı ve hapis cezasıyla olmazdı."

"Owen onu seviyor." Sözler çıktığı anda söylemenin yanlış olduğunu biliyordum.

"Bu ayrı bir konu," diye parladı Jake, şimdi öfkeliydi. "Owen'ın tek konuştuğu Rocco şöyle, Rocco böyle. Bunun bana neler hissettirdiğini sanıyorsun? Ben Owen'ın babasıyım." Her sözcükte sesi yükseliyor, neredeyse bağırıyordu. "Rocco oğlumu benden çalıyor gibi geliyor. Bu sabah lanet soğuk ve yağmurda golf arabamla çıktım, çünkü bir hapishane kuşuyla rekabet etme gereği hissettim. Bu işte yanlış bir şeyler var."

"Owen seni seviyor."

"Elbette seviyor, yine de Nichole'a şu aptal tulumu evde bırakmasını söylemem gerekiyor çünkü Owen'ın tek giymek istediği şey o tulum. Sadece bu da değil, sürekli oynadığı şu lanet çekici kamyon da. Çocuğa bir iPad mini alıyorum, bunun yerine plastik kamyonla oynuyor."

Rocco'nun aldığı işçi tulumunun tartışma konusu olduğunu biliyordum. Nichole her hafta sonu Jake'in yok etmesi korkusuyla evinde tutmak için savaş veriyordu.

"Owen bir kamyon döneminden geçiyor. Merak etme, bundan kurtulacak."

"O adamın karımı ve oğlumu benden çalmasına izin vermeyeceğim. Sana söylüyorum, böyle bir şey olmayacak."

Onunla tartışmadım. Hiçbir işe yaramayacaktı, hem zaten sallantılı olan ilişkimize fazladan gerginlik eklerdi.

Jake'in babasının kanser olmasına karşı rahat tavrından rahatsılık duysam da konuşmamızın geri kalanı oldukça iyi geçti. Jake bunun gerçekliğini ve babasının ölüyor olduğunu henüz kabul edememişti.

Sean'la Jake pek çok bakımdan benzeşiyorlardı, özellikle de mizaç bakımından. Araları limoni olduğunda tatlıya bağlayan hep ben olurdum. Şimdi bu durumun dışındaydım ve ikisinin kendi hallerinde kalması bana aralarında hep bir yanlış anlaşma olduğunu düşündürüyordu.

"Babanla aranızda her şey yolunda mı?" diye sordum olur da haklı çıkarım düşüncesiyle.

Jake omzunu silkti. "Sorunumuz yok. Bu konuda endişelenme anne."

Ama artık Sean'la evli olmadığım ve oğlumla sallantılı bir ilişkim olduğu halde endişeleniyordum.

Pazartesi öğleden sonra Nikolai'ın vardiyasının bittiğini bildiğim saatte şarküteriye uğradım. Beni görür görmez yüzü mutlulukla aydınlandı. Daha önce bir erkekten hiç bu türde bir tepki görmemiştim ve bağımlılık yaratıyordu.

"Leanne'im benim." Onun güçlü aksanıyla ismimin söylenmesini seviyordum. Bazen, Nikolai etrafta değilken onu

özlediğimi fark ettiğimde, gözlerimi kapatıp aklımda ismimi söylemesini duyuyordum.

Nikolai ellerimi tutunca hafifçe sıktım, eğilip yanağımdan öptü. "Burada olduğun için mutluyum."

"Birkaç dakikan var mı?" diye sordum.

"Senin için her gün her zaman, daima." Kolunu belime dolayarak beni şarküteriden içeri soktu. "Neye ihtiyacın var, söyle bana? Bu gece okuldasın, değil mi?"

"Evet."

"Bu derse kadar bekleyemiyor mu?"

"Dersten önce konuşmamız daha iyi olur diye düşündüm."

"Konu nedir?" diye sordu, sonra konuyu tahmin etmiş gibi kasıldı. "Bu seni sevmeyen adamla alakalı olmalı, değil mi?"

"Geçen pazartesi Sean beni aradı..."

Beni bırakıp bir adım geri çekildi. "Bana söylemek için bütün hafta mı bekliyorsun?"

Üzüldüğünü görebiliyordum. "Nikolai, kiminle konuşup konuşmayacağımı sana söyleme mecburiyetim yok. Eğer olduğunu düşünüyorsan o zaman ciddi bir şekilde konuşmamız gerekiyor."

Bundan hoşlanmadığını söyleyebilirdim, ama yavaş yavaş başını sallayarak kabullendi, "Bu konuda haklısın. Tek istediğim seni korumak."

Kolumu koluna geçirdim, bir hedef olmadan yürümeye devam ettik. "Sean'a artık senin kadının olduğumu söylediğini duydum."

Nikolai huysuzca soluğunu bıraktı. "Bu da mı benimle ciddi konuşmak istemene sebep oluyor?"

"Hayır." Böyle hissettiğini bilmek bende onu doya doya öpme isteği uyandırıyordu. "Ona söylediğine son derece mutlu oldum."

Columbia Nehri kadar geniş bir tebessümle gülümsedi, sonra kendini toparladı. "Sean seni niçin aradı? Gene mi

onun için temizlik yapmanı istiyor? Senden bunu isterse bu işe burnumu sokarım. Benim kadınım o adam için temizlik yapamaz."

"Sean ölüyor Nikolai. Kanser." Gerçeği yumuşatma gereği duymamıştım.

Nikolai yürürken durdu. "Kanser mi?"

"Doktor hayatını uzatacağı umuduyla onun için kemoterapi ve radyasyon planlamıştı."

"Çok üzgünüm Leanne'im. Çok üzgünüm." Beni kendine çekip sarıldı. Kollarının arasında kendimi sıcak ve güvende hissediyordum. Sonunda ayrılarak yürümeye devam ettik.

"Onun için ben de üzülüyorum. Sean beni arayıp bu tedavilerden hiçbirini kabul etmeyeceğini söyledi."

"Bunu neden yapıyor ki?"

Ben de aynı soruyu soruyordum. "Kemoterapi ve radyasyon sadece hayatını uzatır. Kanseri tedavi etmez. Doktoru tedavisiz altı ay, tedaviyle bir yıl ömrü olacağını söyledi. Sean hayatının son aylarını dolu dolu yaşamaya karar verdi."

"Sadece altı ayı mı var?"

"Sean için yemek ya da temizlik yapmayacağıma sana söz verdim."

"Katiyen olmaz. Kızman umurumda değil. Ciddi konuşma yaptın ve bu fikrimi değiştiremiyor."

Ah, Nikolai'yi nasıl da seviyordum. Beni o kadar mutlu ediyordu ki onu sevmemek zordu. "Dün oğlumla babası hakkında konuştum. İkisinin arasında bir şeyler oluyor, ama ne olduğunu bilmiyorum. Jake babasına kızgın, yine de benimle konuşmayı reddediyor." Jake'in bu şekilde hissetmesi beni üzmüştü.

"Duyduklarına üzüldüm," diye fısıldadı Nikolai.

"Bu sabah Sean'la konuştum ve onun için bir temizlikçi tutmamı isteyip istemediğini sordum. Yaparsam çok sevineceğini söyledi."

"Sen temizlemiyorsun, değil mi?" diye netleştirdi.

"Hayır, ama gelip halledecek bir şirket bulacağım."

"Sean bunu kendi başına yapamaz mı?"

Gerçek şuydu ki Sean bunu yapabilirdi, ama şimdiye dek yapmamıştı. İtiraf etmektense kurnazca konuyu değiştirdim. "Birkaç gün içinde işe geri dönüyor ve teşhisi ofisteki hiç kimseye söylemememi istedi."

"Benim başıma gelirse insanların bilmesini istemem," diye kabul etti Nikolai.

Anlayışı için minnettardım.

Kısa bir mesafe yürüdükten sonra, "Bütün yaptığın bu kadar değil mi? Temizlikçi bulmak?" dedi.

"Daha sonra bir hastabakıcı tutabilirim." Bu görev için Jake'e ya da kaypak Barbara'ya güvenmiyordum.

"Zamanı gelince yardım ederim. Tamam mı?"

"Tamam."

Kolumu Nikolai'ın koluna daha sıkı geçirdim. "Sean'ın bu hafta onun için yapmamı istediği bir şey daha var."

"Her neyse ben de seninle giderim."

"Bu sefer olmaz Nikolai. Bunu Sean'la benim yalnız yapmamız gerekiyor."

"Senden her ne istediyse hoşuma gitmiyor." Gözlerini kıstı. "Şimdi senden ne istiyor?"

"Sean cenazesini planlamaya ve tabutunu seçmeye yardım etmemi istiyor."

Nikolai durgunlaşarak sustu. "Hoşuma gitmiyor. Bu adama güvenmiyorum, ama madem yapman gerektiğini hissediyorsun, o zaman tamam. Seni verdiğin sözden alıkoymuyorum."

"Teşekkür ediyorum Nikolai."

"O seni sevmiyor."

"Biliyorum."

"Seni seven benim."

"Ben de seni seviyorum."

Nikolai ışıl ışıl gülümseyerek beni arabaya götürdü. Onu o akşam daha sonra görecektim ve sabırsızlıkla bekliyordum.

29

Nichole

Jake salı günü öğleden sonra benimle görüşmek isteyince kabul ettim. Cassie'nin düğününden beri konuşmamıştık ve özür dileyeceğini tahmin ediyordum. Resepsiyondaki davranışı tamamen karakterine aykırıydı. Zaman verilirse olay çıkardığı için pişman olacağını biliyordum.

Liseye yakın bir Starbucks'ta buluştuk. Oraya gittiğimde pencere tarafındaki köşede bir masaya oturmuş beni bekliyordu. Bana da içecek bir şeyler aldığını gördüm. Ben yaklaşırken ayağa kalktı, gözleri karanlık ve ciddiydi.

"Her zamanki gibi..." Durup boğazını temizledi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Yerime otururken gözlerindeki pişmanlığı gördüm. Jake aldatmasının sonuçlarını hesaba katsaydı, hayatlarımız ne kadar farklı olabilirdi.

"Sana orta sertlikte bir kahve aldım," dedi ve kahveyi masada benim tarafıma biraz daha yaklaştırdı.

Bunun favorim olduğunu hatırlıyordu. "Çok düşüncelisin." Eski kocamın hayatın küçük detaylarında böyle düşünceli ve kibar olabilmesi ama en temel olan şeyleri

göz ardı etmesi benim için sonsuza dek bir gizem olarak kalacaktı.

Jake kahvesini yudumladı. "Konuşma zamanımızın geldiğini düşündüm."

"Katılıyorum."

"Her şeyden önce Cassie'nin düğününe geldiğim için üzgünüm. Aptalca davrandım."

"Katılıyorum," dedim önceki sözümü tekrarlayarak. "Özrün için teşekkür ederim Jake. Düşman olmamızı istemiyorum. Biz Owen'ın ebeveyniyiz ve birbirimize saygılı davranmamız çok önemli."

"Bunu ben de istiyorum." Kıpırdanarak hafifçe öne eğildi. "Bu öğleden sonra buluşmak istememin başka bir sebebi var."

"Tamam." Noel yaklaşırken çözmemiz gereken pek çok detay olabilirdi. Uygun bir ebeveynlik planımız vardı ve bu yıl Noel gününde Owen'ı alma sırası onundu. Oğlumun yanımda olmaması fikrinden hoşlanmıyordum, ama ben adil biriydim.

"Bunu aramızda yasal bir savaş başlatmak için yapmıyorum, bunu bilmeni isterim Nichole."

"Yasal bir savaş mı?" diye tekrarladım, aynı anda hem bocalıyordum hem de alarma geçmiştim. "Ne demek istiyorsun?"

"Uzun sözün kısası Rocco'yla çıkman konusunda iyi hissetmiyorum. Onunla nasıl bir ilişkin olduğunu ya da onunla yatıp yatmadığını bilmiyorum..."

Lafını kestim. "Rocco'yla aramda ne olduğu seni hiç ilgilendirmez." Öfkemin kabardığını hissettim ve dizginlemeye çalıştım. Kahvemi daha sıkı kavradım. Jake'in Rocco'dan hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değildi. Jake'in kiminle çıktığım konusunda söz hakkı yoktu.

"Adamın poliste kaydı var."

"Bunu biliyorum." Jake bana bilmediğim bir şey söylemiyordu. Rocco başından beri bana dürüst davranmıştı.

"Hapiste kalmış."

"Bunların hepsini biliyorum," diye tekrarladım bu sefer biraz daha etkili bir şekilde. "Suçun cezasını çekmiş ve hayatına devam etmiş. Dersini almış. Rocco on beş yıl önceki adam değil."

Jake'in gözleri kısıldı, yüzü suçlamayla dolmuştu. "Onu savunacağını biliyordum. Onu seviyorsun, değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"İşte burada yanılıyorsun. Bu beni çok ilgilendirir."

"Sanırım konuşmamız burada bitmiştir." Kalkmaya davrandım, ama Jake sıkı sıkı bileğimi kavradı.

Hızla çekip kurtulmak istedim ve gözlerindeki sert bakış olmasaydı yapacaktım. "Otur, Nichole. Bu konuşmayı bitirmemiz gerekiyor, aksi halde benim yerime avukatım yapacak."

Kalbim deli gibi çarparken kesik kesik nefes alarak tekrar oturdum. Jake bileğimi bırakınca kahvemi yudumladım, birden ağzım kupkuru olmuştu.

"Owen yüzünden kiminle çıktığın beni ilgilendiriyor. Oğlumun sabıka kaydı olan biriyle ilişkisi olmasını istemiyorum. Bu beni kötü bir insan yapıyorsa öyle olsun."

Birdenbire bunun nereden çıktığını anladım. Jake, Rocco'nun Owen'ı kendisinden çalmasından korkuyordu. "Owen'ın Rocco'yu sevmesini kıskanıyorsun," dedim onu ikna edeceğimi umarak, "ama Jake, oğlumuz seni de seviyor. Owen daha üç yaşında. Yüreğinin kapasitesi çok büyük."

Jake başını iki yana sallayarak dinlemeyi reddetti. "Rocco olumsuz bir etki yaratıyor."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Rocco tanıştığımız andan itibaren Owen'a harika davranıyor."

"Bundan fazlası var," diye üsteledi Jake.

"Ne demek istiyorsun?"

"Pekâlâ, öyle olsun, madem bilmen gerekiyor, oğlumuzun kamyon kullanmaktan daha büyük özlemleri olmasını istiyorum," diyerek bu düşünceden tiksiniyormuş gibi başını iki yana salladı.

Muhtemelen gülmek iyi bir fikir değildi, ama kendimi tutamadım. "Owen daha üç yaşında," diye hatırlattım ona. "Büyük kamyonları sevdiği bir devreden geçiyor. Bence şu anda kariyer tercihi konusunda endişelenmek için biraz erken."

"Sence komik mi bu?" diye sordu Jake, sesi çivi kadar sertti.

"Doğrusu evet."

"İnan bana değil Nichole. Burada bir seçimin var ve eğer bunun blöf olduğunu sanıyorsan tamamen yanılıyorsun. Hayatımda hiç olmadığım kadar ciddiyim."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum, tüm konuşmayı akıl almaz bulmuştum. Sadece belli bir süre içinde Jake'in ne kadar saçma konuştuğunu anlayacağını umabilirdim.

"Rocco'yla görüşmeye son vermeni istiyorum."

Afallamıştım. "Kesinlikle olmaz. Sadece çekici kamyon kullanmasını beğenmediğin için Rocco'yla veya başka bir erkekle ilişkime karışmanı kabul etmiyorum."

"İşinden çok daha fazlası var Nichole. Mesele geçmişi."

Geçmişinin Rocco'nun aleyhine kullanılmasını kabul etmiyordum. "Söz ettiğin her şey yıllar önce olmuş."

"Umurumda değil. Ya ilişkini kesersin ya da Owen'ın tam velayetini almak için dava açacağım."

Konuşamadığım çılgınca bir an boyunca tek yapabildiğim eski kocama bakmak oldu. Şokun ardından içimi öfke kapladı. Beni aldattığını öğrendiğim andan itibaren Jake'e göğüs germiştim. Güçlüydüm, ama iş oğluma ve onu kaybetme ihtimaline gelince, anında dehşetle dolmuştum. Jake,

Owen'ın zayıf yönüm olduğunu biliyordu. Oğlumu benden almasına izin veremezdim.

"Mahkemeye Rocco'nun geçmişinin kanıtlarını sunduğum anda tutunacak dalın kalmaz. Bu klişeyi kullandığım için üzgünüm, ama ne demek istediğimi biliyorsun."

"Sen ciddi misin Jake?" Şoktan sersemlemiştim. Jake'le savaşmak için avukat ücretlerini hiçbir şekilde karşılayamazdım. Aniden midem bulanmaya başlamıştı.

"Mahkeme belgelerini şimdiden hazırlattım." Ceketinin iç cebinden belgeleri çıkarıp bana uzattı. Sayfaları açıp içeriği okudum. Bu bir tehdit ya da şaka değildi, Jake ciddiydi. Başım fırıl fırıl dönüyor, eski kocamın bunu yapacağına inanamıyordum.

"İstediğimi yapacak mısın, yoksa bu kadar çirkinleşmesini mi istersin Nichole?"

Uzun bir süre ona bakarak yasal bir mücadeleye girmenin ne anlama geleceğini düşündüm.

"Bunu bencilce nedenlerle yaptığımı düşünüyorsan şunu bilmelisin ki ben de biriyle tanıştım. Carlie iyi bir insan; işyerinde tanıştık ve Owen için harika bir üvey anne olur. Bu bir blöf değil Nichole. Dava açmak istemiyorum, ama yaparım."

Jake son derece ciddiydi.

"Ya Rocco'dan ayrılırsın ya da mahkemeye gideriz. Oğlumun bir suçluyla vakit geçirmesine izin vermeyeceğim. Ve sadece Rocco da değil. Rocco çalışma izinli mahkûmları işe alıyor. Senin veya oğlumuzun bu adamın yakınında olması güvenli değil. Ne düşünüyorsun Nichole? Oğlumuzla aldığın riski anlamıyor musun?"

Gözlerimi kapatarak öfkemi bastırmaya çalıştım. "Beni... tehditlerle beni manipüle etmene izin vermeyeceğim."

"İyi o zaman. Dilekçeyi veriyorum." Ayağa kalktı ve blöf yapmadığını biliyordum.

"Tamam, tamam," dedim panik içinde, nefes alamıyordum. "Yapacağım." Midem bulanıyor, başım zonkluyordu. Jake'in Rocco hakkında söylediği her şey doğruydu. Sabıka kaydı vardı, çalışma izni olan mahkûmları işe alıyordu. Tüm bunların mahkemede nasıl görüneceğini biliyordum. Her zaman güçlü davranmış, Jake'e karşı direnmiştim. Daha önce zor kararlar almıştım. Ancak Owen benim zayıf yönümdü ve Jake bunu biliyordu. Oğlum her şeyimdi. Rocco ne kadar önemli olursa olsun, Owen'ın velayetini kaybetme riskine giremezdim.

"Netleştirdiğimizden emin olmak istiyorum," dedi Jake. "Rocco'yla ilişkini kesmeyi kabul ediyor musun?"

Yüreğim ağzımda başımı salladım.

"Söyle."

"Rocco'yu bir daha görmeyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Jake sesi yumuşayarak. "Bunu kendi bencil nedenlerimden yaptığımı düşünüyorsun, ama öyle değil. Bunu oğlumuzun iyiliği için yapıyorum."

Arabada oturup Leanne'i arayarak Owen'ı benim yerime kreşten almasını istedim. Sesimden çok üzgün olduğumu anlamış olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ben... Rocco'yla konuşmam gerekiyor." Jake'in ültimatomu üzerine kafamı hâlâ tam olarak toparlayamamıştım. Kesin olan bir şey vardı ki onunla ilişkimi bitirmek zorundaydım. Midem düğüm düğüm olmuştu, ilişkimizi ne kadar erken bitirirsem o kadar iyi olacaktı. Bu konuda çok düşünecek olursam Jake'e karşı koymaya kalkışabilirdim. Konu oğlumun velayeti olmasa yapardım. Ne var ki risk çok büyüktü.

Potter Çekici'ye gittim ve birkaç dakika arabada otura-rak ne diyebilirim, bunu yapmak için nasıl bir yol bulabili-rim diye düşündüm. Rocco bana her zaman dürüst davran-mış, geçmişini hiç saklamamıştı. İlk günden beri tamamen açıktı. Bana ve Owen'a karşı sadece iyi ve nazik davranmış bu adamı kıracağımı bilmek beni öldürüyordu.

Rocco gerçeği hak ediyordu, yine de vereceği tepki yü-zünden ona söylemeye cesaret edemiyordum. Rocco'nun Jake'e meydan okumasından korkuyordum. Jake sataşıp Rocco'yu kavgaya sokmanın yolunu arayacak, sonra da saldırı yüzünden onu tutuklatacaktı. Bu, gün gibi ortadaydı.

Jake'in isteklerinin temelinde, Rocco'nun bana ya da Owen'a olumsuz örnek oluşturması korkusu yoktu. Jake kıskanıyor, başka bir adamı sevmem düşüncesine katlana-mıyordu. Egosu Owen'ın Rocco'ya hayranlık duymasını ve örnek almasını kabul edemiyordu.

Titrememe yatışınca arabadan inip ofise gittim. Shawntel-le beni gördüğü anda masasından kalktı ve alelacele camlı bölmeden çıktı. "İyi misin arkadaşım?" diye sordum. "Ha-yalet gibi solmuşsun."

Gülümsemeye çalıştım. "Rocco buralarda mı?"

"İşe çıktı, yarım saat içinde döner. Gel otur. Sana biraz su ya da kahve getireyim veya ne istersen."

"Su," dedim susamaktan ziyade bir şeyle uğraşmak için.

Shawntelle beni kendi ofisine götürüp masasının kar-şısında bir koltuğa oturttu. Rocco bir iyilik edip ona şans vermişti ve Rocco'yu onu işe almakta gösterdiği isteklilik için seviyordum.

Shawntelle bir şişe su getirerek bana verdi. Şişeden yu-dumladım.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Ediyor muydum? "Evet, teşekkürler."

"Ölü gibi görünüyorsun," dedi, sonra eliyle ağzını ka-

pattı. "Birini mi kaybettin tatlım? Ah şu boşboğazlığım. Burnumu sokmadan yapamıyor gibiyim. Üzgünüm."

"Hiç kimse ölmedi." Gerçi ölen bir şey vardı. Kalbim ölmüştü. Kalbimin tek işinin kan pompalamak olduğunu, duygusallığa kapılmamam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyordu. Özellikle acı çekmem veya birisine acı vermem anlamına geliyorsa.

"Jerome'la hâlâ görüşüyorum," dedi Shawntelle hafifçe kızararak, "ve benimle yatağa girmekten bahsetmesine de izin vermiyorum." Biraz hoppaca güldü. "İstemediğimden değil. Sana söylüyorum, bu adam öpüşmeleri için ödül alabilir. Yemin ederim ki öpücükler külotumu eritecek kadar güçlü. "

Neler hissettiğini tam olarak biliyordum. Rocco'nun öpüşleri de bana aynı şeyi yapıyordu. Bir daha kollarında olamayacağımı düşününce içime bıçak gibi bir acı saplandı.

"Onu çocuklarımla tanıştırmayı düşünüyorum. Bildiğim kadarıyla, beşiyle tanıştıktan sonra hâlâ beni isterse, o zaman yanımda tutmaya değer. Eğer benden olabildiğince uzağa kaçarsa, tüm istediğinin yatmak olduğunu anlayacağım ve bunu sineye çekmem."

"Akıllı kız."

Shawntelle masasının arkasında ayağa kalktı. "Sanırım şu içeri giren Rocco."

"Teşekkürler," diyerek suyumu bitirdim. Plastik şişeyi geri dönüşüm kutusunu atarak ofisten çıktım ve otoparka gittim.

Rocco'nun içine doğmuş olmalıydı ki beni görünce gülümsemedi. Çekici kamyondan inip bana doğru yürüdü. Rüzgâr soğuktu, ama hissettiğim ürpertinin hava durumuyla alakası yoktu.

"Nichole?"

"Bir dakikan var mı?"

"Tabii ki." Takip etmemi bekleyerek ofise doğru yürümeye başladı.

"Bunu özel olarak yapabilirsek iyi olur," dedim, sesim daha şimdiden titremeye başlamıştı. "Pekâlâ."

Duygusal olarak kendini benden uzaklaştırdığını hissettim, ona neden geldiğimi söylemem gerekiyordu. Altdudağımı kemirerek avluda etrafıma bakındım. Rocco'nun Owen'ı kaç kez kamyonla gezdirdiğinin sayısını unutmuştum. Owen, Rocco'nun kucağına oturuyor, Rocco oğlumun direksiyonu çevirmesine izin verirken ihtiyaten ellerini direksiyonda tutuyordu. Owen da Rocco'yu benim kadar özleyecekti.

Rocco beni boş garaj bölmelerinden birine götürdü.

"Ne oldu?" Gözlerimin içine bakıyordu.

Ona bakamıyordum, bu yüzden beton zemine odaklandım. "Son zamanlarda çok düşündüm, bir süre birbirimizi görmemenin iyi bir fikir olabileceğini düşünüyorum."

Sözlerim sessizlikle karşılandı, sonunda dayanamayıp bakışlarımı kaldırdım. Rocco şu ya da bu şekilde hiçbir duygu göstermiyordu. Benimle tartışmaya kalkışmadı, hiç soru sormadı. Kararımı tamamen kabullenmiş görünüyordu. Aslında hiçbir şey sormadı.

Aramızdaki sessizlik korkunçtu. "Üzgünüm," diye fısıldadım, başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Temel olarak bir ara vermek istediğini söylüyorsun."

Başımı iki yana salladım.

"Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak.

"Bu iş bitti."

Rocco'nun tamamen duygudan yoksun olması beni sarsmıştı. İnanamayarak şaşkına dönmüştüm. "Söyleyeceğin sadece bu kadar mı?"

"Bir kez daha düşünmen için yalvarmamı mı istiyorsun? İstediğin bu mu?" Bakışları sert ve soğuktu.

"Hayır," diye fısıldadım, ağzımdan zorla çıkmıştı.

"Bunun beni şaşırttığını mı sanıyorsun?"

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Daha en başından senin bu ilişkiyi bitireceğini az çok bekliyordum, özellikle geçen cumadan sonra."

Bu davranışımın onun hakkında öğrendiklerimle alakalı olduğunu sanıyordu: Rocco'nun tek kadın tek gece kuralı. Mesele bu değildi, yine de ona aksini söyleyemezdim.

Tartışma isteğime karşı koydum, zaten görünüşe göre dinlemek de istemiyordu.

"Söyleyeceğini söyledin. Git şimdi. Çık git buradan."

Tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

"Git," dedi güçlü bir şekilde.

Öfkesi iki adım geri çekilmeme neden oldu.

"Çık git hayatımdan," diye parladı.

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Git," dedi. "Sadece git."

Arabama yürüdüm, orada kendimi şaşkın, terk edilmiş ve yalnız hissederek durdum. Arabamın kapısını açacak gücü bulmadan önce beş dakika geçmiş olmalıydı.

Arkamda korkunç bir kargaşa meydana geldi. Rocco olması gerektiğini biliyordum. Garajda kalmıştı. Bir şeylerin kırıldığını duydum. Gürültüyü bir başkası, sonra bir başkası izledi. Her kulak tırmalayan gürültüyle yerimden sıçrıyordum.

Uzaklaşırken kayıp hissiyle neredeyse içim eziliyordu. Uyuşukluk iliklerime kadar işlemişti. Yolda nasıl gittiğimi, hatta eve kadar arabayı nasıl kullanabildiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim sonraki an, apartmanın park alanındaydım ve oraya nasıl ulaştığımla alakalı hiçbir şey hatırlamıyordum.

Gene birkaç dakika arabamda oturdum, kalbimdeki ölmüş duygular hareket etmemi engelliyordu. Rocco'dan ne beklediğimi bilmiyordum, ama sanki beni bir daha görmemenin pek bir önemi yokmuş gibi bu kadar soğuk ve sert bir kabullenme değildi.

30

Leanne

Nichole bana Jake'le görüşmesini anlattığında çok kızdığımı söylemek zorundayım. Geçen pazar onunla konuştuğumda bir şeyler sakladığını tahmin etmem gerekirdi. Rocco'nun Nichole ya da Owen için tehdit teşkil etmediğini biliyordu. Aksini iddia etmek oğlum için yeni bir rezillikti. Jake'le konuşmadan önce öfkemin yatışması gerekiyordu, ama konuştuğumda fikrimi yüksek sesle ve net olarak duyacaktı. İkisinin arasındaki ilişkinin dışında kalmak için elinden geleni yapmıştım, ne var ki bu sefer sessiz kalamazdım.

Esas endişem Nichole'du. Kalbi kırıktı ve onun için samimi olarak endişeleniyordum. Sisler içinde yaşıyor gibiydi. Jake'in sadakatsizliğini ilk öğrendiğinde öfkelenmiş ve acı çekmişti. Yaptığı ilk işlerden biri avukat olan üniversiteden bir arkadaşını aramak olmuştu. Kendisini maddi açıdan korumak için ne gerektiğini tam olarak öğrenmişti. Durumu kontrol altına almasına ve üstesinden gelmesine hayran kalmıştım. O zamanlar bir sürü duygusuna tanık olmuştum. Yıkılmıştı, yine de nasıl başının çaresine bakacağını biliyordu.

Şimdi öyle değildi. Boğazına kadar üzüntüye batmış gibiydi. Ders vermeyi ve günlük programını yürütmeyi nasıl başardığını anlamak beni aşıyordu. Onunla birkaç kez konuşmaya çalışmıştım, ama sadece gözlerini dikip uzaklara bakıyordu. Beni duyduğundan bile şüpheliydim.

Sean'la cuma günü öğleden sonra cenaze düzenlemelerini yapmak için cenaze evine gidecektik. Görünüşe göre Sean'ın söylediği kadar basit bir işlem değildi.

Nikolai bunu yapmamdan hâlâ memnun değildi, yine de işimiz biter bitmez onu arayacağıma söz vermiştim.

Onu Lake Oswego'ya gitmeden önce aradım.

"İşin biter bitmez arıyorsun, değil mi?" diye sordu Nikolai.

"Arayacağım."

"Artık benimle olduğunu hatırlıyorsun."

"Hatırlıyorum," dedim, bunun ona yeterli güvence vereceğini umuyordum.

"Sen arayana kadar nefes almak için bekliyorum."

Ne olabileceğini düşündüğünü hayal edemiyordum. Sean'ın üzücü haberinden kahrolarak onunla tekrar evlenecek değildim. Bu o kadar ihtimal dışıydı ki sesli olarak güldüm.

Sean'la evde buluştum. O hafta işe geri dönmüştü ve bütün gün çalışmıyordu. Söylediğine göre, tam zamanlıya dönmesi ihtimal dışıydı. Sean kendi işini üstlenecek kişiye devretmeden önce hesaplarını düzenlemek için mümkün olduğunca uzun süre çalışmak istiyordu. Geleceğinin olmamasından konuşmanın onun için zor olduğunu biliyor, bu yüzden bu konudan kaçınıyordum.

Sean kapıyı açtı, evin *yine* kargaşa içinde olduğunu görebiliyordum. Mükemmel önerilerle gelen bir temizlikçiyle konuşmuş, temizlik için eve yollamıştım.

"Bunun için teşekkürler," dedi, hatırlayabildiğimden çok daha çekingen bir ifadeyle. "Benimle gelmene ne kadar min-

nettar olduğumu sana anlatamam Leanne. Bunu tek başıma başarabilir miydim, hiç bilmiyorum."

Evde göz gezdirdim. "Temizlikçi işe yaramadı mı?"

"Ne yazık ki hayır."

"Ne oldu ki?"

Omzunu silkti, kendinden utanmış gibi görünüyordu. "Kötü bir gün geçiriyordum. En sevdiğim kahve fincanını kırdı ve bir hiddet anında onu kovdum." Utanmış gibi bakışlarını çevirdi. "Aptallık ettim. Neredeyse hemen pişman oldum ve temizlik şirketini arayarak özür diledim."

"Ne dediler?"

"Sadece onlar için uygun görülmediğimi. Onları suçladığımı söyleyemem; ben kötü davrandım."

Hatalı olduğunu bile itiraf etmesi ve pişman olması beni etkilemişti. Onun için elimden geleni yapmıştım. Başka bir temizlik şirketi aramayacaktım. Nikolai'ın bana hatırlattığı gibi, Sean pekâlâ kendisi bulabilirdi.

"Her zaman Barbara'dan senin için toparlamasını isteyebilirsin," diye takıldım.

Sean'ın yüzünü bir şaşkınlık ifadesi kapladı. "Sen Barbara'yı biliyor musun?"

"Ve Brenda ve Susan. Onlardan Jake söz etti."

Yüzü düştü ve başka tarafa baktı. "Barbara kanseri duyar duymaz telefonlarıma cevap vermekten vazgeçti. Sanırım ölmekte olan biriyle çıkmak istemiyor."

Bu eski kocamın ilişki kurmayı tercih ettiği kadınlar hakkında çok şey anlatıyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Boşanmadan önce ve sonra hayatından gelip geçen diğer kadınları ona hatırlatmadığım için ödülü hak ediyordum.

Gitme zamanı geldiğinde Sean güvenlik kodunu ayarladı ve arabaya yürüdük. Benim kullanmam iyi olacaktı. Arabaya rahatça yerleşir yerleşmez ona sordum. "Jake'le aranızda her şey yolunda mı?"

Yine huzursuz görünüyordu. "Çoğunlukla."

"Sanırım senin kanser olduğunu görmezden geliyor."

Sean kabul etti, gözleri kederliydi. "Ben de o izlenimi edindim. Bugünlerde beni pek aramıyor. Beni görmez ya da konuşmazsa, o zaman etrafta olmayacağım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmayacak."

Sean'ın haklı olmasından kuşkulanıyordum. Kaçınmak Jake'in babasından miras aldığı bir şeydi.

Sean Lake Oswego'dan birkaç kilometre uzakta bir cenaze evi seçmişti. Yaşadığı bölgeye yakın bir yer seçeceğini tahmin etmiştim. Bana yön bilgilerini vererek açıkladı.

"İnternette birkaç mezarlığa baktım ve bunu seçtim çünkü çok güzel bir deniz manzarası var."

Bunu neden önemli bir kriter kabul ettiğini merak ederek kaşlarımı çattım. Ona manzaranın keyfini süremeyeceğini hatırlatmak insafsızlık olacaktı, aklımı çelse de bunu söylemedim.

Oraya vardığımızda randevu için bol bol zaman vardı. Müdür bizi karşılayarak ikimizi de ofisine götürdü. Sean'ın cenaze ve defin ayrıntılarını konuşurken duygusallaşmaya başladığımı hissettim. Tüm gerçek yüzüme çarpılıyor gibiydi. Bu şaka değildi; Sean ölüyordu.

Bir zamanlar tüm kalbimle sevdiğim bu adam yakında hiç beklemediğim bir hisle, bana acı vererek hayatımdan çıkacaktı. Sorunlarımız vardı, yıllardır olmuştu. Onu boşamıştım. Onunla yaşamayalı iki yıldan fazla olmuştu, yine de başına bunun gelmesini asla istemezdim.

Beni en çok şaşırtan Sean'ın ölümünü bu şekilde kabul etmesiydi. Ortalamanın biraz üzerinde belli bir mali plan seçti, ama fazla değildi. Bir dizi seçeneği, çiçekler, müzik ve hiç aklıma gelmeyen birçok başka küçük ayrıntıyı gözden geçirmeyi bitirdiğimizde tabutların sergilendiği bir odaya götürüldük.

Sean maun renkli birinin üzerinde elini gezdirirken yüzündeki kanın çekildiğini fark ettim. Bir an için bayılabileceğini sandım. Kolumu ona doladım, zayıf bir tebessümle bana teşekkür etti. "Bu iyi," diye fısıldadı.

"Sakıncası yoksa bunu daha ilerideki bir tarihte halletsek nasıl olur?" dedim. "Kocam halsiz. Onu eve götürmem gerekiyor."

"Tabii, tabii. Yapabildiğinizde arayın, başka bir randevu ayarlayalım."

"Teşekkür ederim." Sean'ı çıkarıp arabaya götürerek binmesine yardım ettim.

Konuşmadan önce yanına oturmamı bekledi. Elime uzandı ve acıtacak kadar sıktı, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı kırık dökük bir ifadeyle, yardım etmemden daha fazlası için teşekkür ettiğini biliyordum.

"Seni hiç hak etmedim," diye ekledi, sesinde gözyaşları duyduğuma yemin edebilirdim.

Lake Oswego'ya dönerken sürekli Sean'ı izliyordum. Başını yolcu tarafındaki pencereye yasladı ve gözlerini kapattı. "Benim için kocam dedin," diye fısıldadı.

"Otuz beş yıl boyunca öyleydin."

"Otuz dört."

Bu kadar küçük bir ayrıntıyı hatırlamasını şaşırtıcı bulmuştum. "Tamam, otuz dört yıl ve yedi ay."

Eve vardığımızda Sean'ın içeri girmesine yardım ettim. Ağırlığını bana vererek yaslandı ve onu yalnız bırakmaya korktum. "Sana bir şey getireyim mi?" diye sordum.

"Üşüyorum," diye fısıldadı.

"Sana bir battaniye getireyim," dedim, ta ki boşanırken en iyisini yanımda götürdüğümü hatırlayıncaya kadar. Sean çok nadir evde olduğundan hiç kullanmazdı. Koridordaki dolapta başka bir tane buldum. Açıp üstüne örttüm, omuzlarının etrafına doladım. "Daha iyi mi?" diye sordum.

Gülümseyerek teşekkür etti.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordum.

Korkunç yorgun görünüyordu. "Bu sabah."

Ben de bundan korkuyordum. Buzdolabına gidip ekmekle tereyağının yanı sıra Şükran Günü'nde aldığım yumurtaları çıkardım. Tavayı ocağa koymuştum ki Sean beni durdurdu.

"Lütfen yapma."

"Yemek yememişsin Sean. Midene bir şeyler girmesi lazım. Halsiz ve solgun olmanda şaşacak bir şey yok."

"Nikolai... bunu yapmanı istemezdi."

Bu hatırlatma beni gafil avlamıştı. Nikolai'a bir daha Sean için yemek veya temizlik yapmayacağıma söz vermiştim, yine de bunlar özel koşullardı.

"Bunun üstesinden gelmesi gerekecek," dedim, kâsenin kenarına vurarak yumurtaları kırdım.

"Aranızda sorun yaratmak istemiyorum."

"Yaratmazsın." Ve sorun yaratmayacaktı. Bunu sağlayacaktım.

Sean'a bir omlet yaptım, bir bardak portakal suyu ve iki dilim tereyağlı kızarmış ekmekle birlikte bir tepsiye yerleştirip televizyon koltuğunun önüne koydum. Sean aç kurtlar gibi yedi. Yemeğini bitirince bulaşıkları yıkadım. Lavabonun içindeki diğer herşeyi görmezden gelmek biraz saçma görünüyordu.

Bulaşık makinesini kirli tabak çanakları yerleştirmeyi bitirdiğimde tamamen dolmuştu. Makineyi çalıştırdım ve içine sığmayan kapları elde yıkadıktan sonra mutfak tezgâhlarını sildim.

Sean'a göz attığımda derin bir uykudaydı. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm. Onu rahatsız etmek istemedim. Tekrar yemek yemesi için belli bir süre geçeceğini biliyordum. Elektrikli güveç tenceresinde en sevdiği

yemeklerden biri, böf straganof pişirmeyi düşündüm. Buzluğa baktığımda et gördüm, diğer malzemeleri de dolapta buldum. Her şeyi bir araya getirip elektrikli tencereyi kısığa ayarladım. Sean bundan birkaç öğün yemek çıkarabilirdi ve bunu hazırlamak benim için zor değildi.

Sean'ı uyur bırakıp evden gizlice sıvışmak üzereydim ki oturma odasının düşündüğüm kadar dağınık olmadığını gördüm. Gazeteler ve postalar dikkatsizce konmuştu, ama genel olarak bu kadardı. Gazeteleri hallettim, sonra minderleri kabarttım. Bir kez başlamışken durmak saçma geldi. Evden çıktığımda çarşafları değiştirmiş, banyoyu da temizlemiştim.

Portland dönmek için yola koyuluncaya kadar Nikolai'ı arayacağıma söz verdiğimi hatırlamadım. Bana bozulacağını biliyordum, ama araba kullanırken cep telefonumu kullanmaya cesaret edemedim. Bunca zaman beklemiştim, birkaç dakika fazla olması bir şey fark etmeyecekti.

Kendi binama geldiğimde girişte volta atan Nikolai'ı görünce çok şaşırdım.

"Nikolai, burada ne arıyorsun?" diye sordum ne düşüneceğimi pek bilemeden.

"Ciddi konuşuyoruz," dedi karanlık ve düşünceli gözlerle. Asansöre birlikte bindik. Daireme girer girmez bana döndü. Gözleri doğruca bana odaklanmış lazer ışını gibiydi. "Neden telefonuna cevap vermiyorsun? Arıyorum arıyorum cevap vermiyorsun."

Telefonu çantamdan çıkardım ve cenaze müdürüyle konuşurken sessize aldığımı hatırladım. "Çok üzgünüm," diyerek açıkladım.

"Neden bu kadar uzun sürdü? İki saat, belki üç diyorsun. Neredeyse yedi saat gidiyorsun."

Gerçekten o kadar uzun mu sürmüştü? Belli ki öyleydi. "Sean yorgundu ve yemek yememişti, bu yüzden ona omlet yaptım..."

"Onun için yemek mi pişiriyorsun?" Nikolai'ın gözleri açılmıştı. "Bir daha yapmayacağına söz vermiştin."

"Biliyorum ama Nikolai..."

"Yumurta pişirmen bu kadar saat sürmez." Ellerimi tutup baktı. Gözleri irileşti. "Temizlik de yapıyorsun. Bana yapmayacağına söz vermişken bu adama hizmetçilik yapıyorsun."

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. "Biraz merhamet et, Nikolai," dedim, onunla tartışmak istemiyordum. "Sean hasta. Günbegün zayıf düşüyor."

Nikolai gözlerimdeki yakarıyı süzerek sanki ilk kez görüyormuş gibi bana ters ters baktı. Ne görüp de bir adım geri çekildiğini bilmiyordum. Üstüne üzgün bir hal gelmişti. Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Sözleri söyleyebilmek için ikinci bir hamle yaptı. "Onu hâlâ seviyorsun."

Sözleriyle sarsıldım ve içimi kaplayan duyguları kontrol altına almak için çaba sarfetmek zorunda kaldım. Nikolai haklıydı. Sean'ı seviyordum. Bunun şoku yumruk gibi indi. Tüm hissettiğimin sempati, merhamet olduğunu sanıyordum ama daha fazlaydı. Boşanmış olmamıza rağmen Sean'ı hâlâ önemsiyordum. Kalbimde yer tutmaya devam ediyordu. "Biz evliydik..." Cenaze müdürünün ofisinde otururken, boşandığım adamın yakında bu dünyadan ayrılacağını bilerek ezici bir kayıp duygusuna kapılmıştım.

"Bu farklı," dedi Nikolai. "Bana bir seferinde bir anıyı sevdiğini söylüyorsun. İlk evlendiğin zamanki adamı seviyorsun, ama bu sevgi kuruyup ölüyor. Geriye kalan gençlik sevgisi değil. Başka bir şey."

Konuşmayı çok iyi hatırlıyordum. "Sen de Magdalena'yı sevdin."

"O beni sevdi. Bu adam seni sevmiyor. Seni kullanıyor. Sana kâğıt mendilmişsin gibi davranıyor. Sana burnunu silip sonra da çöpe atıyor."

"Yanılıyorsun Nikolai," diye savundum. "Bu farklı. Sean farklı." Eski kocamın sanki onu gitmekten alıkoyan tutunduğu tek şey benmişim gibi elimi tutmasını hatırladım.

"Hayır," dedi Nikolai yüksek sesle, beni ürküterek. "Hayır, farklı değil. Farklı olan sensin."

Kanapeye çökerek ellerimle yüzümü örttüm. Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. O anda Nikolai'ın haklı olduğunu biliyordum. Onca yıl kocamın sevgisi için can atmış, buna ihtiyaç duymuştum ve şimdi ölüyor, umutsuzca bana ihtiyaç duyuyordu. Sean'ın değişip değişmediğini kesin olarak söyleyemezdim, yine de değiştiğini biliyordum. Ne kadar zor olursa olsun, Nikolai'a karşı duyduğum hisler ne olursa olsun, Sean'a yardım etmek yapmam gereken bir şeydi. Tabii ki Sean için, ama aynı zamanda kendim için.

"Ne diyorsun?" diye sordu Nikolai. "Söyle bana, ne diyorsun?"

Başımı iki yana salladım, ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye fısıldadı. Yavaşça şöminenin yanında karşımdaki koltuğa oturdu. "Ölen adamla savaşmam. Kazanmam. Şimdi seni bırakıyorum. Sana bir daha ekmek yapmıyorum."

Bağırarak onu durdurmak istesem de haklı olduğunu biliyordum. Kapı hafifçe tıkırdadı ve tek yapabildiğim kapıya bakmak oldu. Nikolai beni terk etmişti. Gitmişti, içgüdüsel olarak geri gelmeyeceğini biliyordum.

Tüm hafta sonu boyunca güçbela yemek yiyip uyudum. Sean beni iki kez aradı, yardımıma ihtiyacı vardı ve her şeye rağmen ona giderek yemek ve temizlik yaptım. Ağlayacak kadar minnettardı. Onu terk edemezdim.

Pazartesi gecesi derse gittiğimde Nikolai otoparkta beni beklemiyordu. İçeri girdiğimde Nikolai Janchenko'nun dersi bıraktığını haber veren bir not verdiler.

31

Nichole

Ders vermek benim için işkenceye dönmüştü. Çocukların akıllarının Noel'de ve yaklaşan kış tatilinde olması da işi hiç kolaylaştırmıyordu. Sonraki iki hafta boyunca günbegün bir şekilde üstesinden gelecektim. Her ders beni yorgunluğun sınırına getiriyordu. Tüm istediğim tortop olup kış uykusuna yatmaktı. Tabii mümkün değildi.

Jake onu boşadığım için beni cezalandıracak bir yol arıyorsa, o zaman mükemmel işkenceyi bulmuştu. Rocco kendini bana kapatmadan önce gözlerinde bir an yanıp sönen acı dolu bakışı ölene kadar hep hatırlayacaktım. Rocco bana karşı harika davranmaktan başka bir şey yapmamıştı ve onu özlüyordum.

Owen her gün Rocco'yla Kaylene'i tekrar ne zaman göreceğini soruyordu. Ağlama krizine girinceye kaar onu savsaklamıştım. İlk haftadan sonra oğluma muhtemelen Rocco'yu bir daha göremeyeceğimizi söylerken zorlandım. İşte o zaman ilk kez acı ve kayıp sisinin içinden çıktığımı hissettim.

Cuma öğleden sonra koridorda gözüme Kaylene ilişti. Öğrenciler kalabalık koridorda bir aşağı bir yukarı dolanıyor, sınıflar arasında koşturuyorlardı. Ben donakaldım, Kaylene'e de öyle oldu. Gözleriyle beni esir aldı, sonra gözlerini kıstı. İkimizin her zaman harika bir ilişkisi olmuştu. Yüreğim hemen sorularla doldu. Rocco'nun nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum. Onu incittiğimi bilmek içimde taşıdığım sürekli bir acıydı. Ben de acı çekiyordum, hem de sandığımdan çok daha fazla.

Kaylene'in bakışları ancak nefret olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle mızrak gibi bana saplandıktan sonra arkasını döndü ve ters yöne doğru yürüdü. Günün geri kalanında bakışlarını aklımdan çıkaramadım. Okuldan sonra sınıfımda oturup dirseklerimi masama dayadım. Yardıma ihtiyacım vardı. Bunu daha fazla yapamazdım. Böyle bir günle daha karşı karşıya kalamazdım.

Seçeneğim yoktu, köşeye sıkışmıştım. Jake beni oğlumun velayetini almakla tehdit etmişti. Aslında Owen'ı yanında istemediğini biliyordum. Üç yaşında bir çocuğa bakmak zorunda kalmak yaşam tarzına gölge düşürecekti. İstediği şey Rocco'yla ikimizi üzmekti ve başarmıştı, ben de bize bunu yapmasına izin vermiştim.

Şimdiye dek bu konuda Leanne dışında kimseyle konuşmamıştım. Leanne Jake'e çok kızmış ve onunla konuşacağına söz vermişti. Öyle bir şey olmamıştı. Sean her gün biraz daha yokuş aşağı gidiyor gibiydi ve Leanne çoğu zamanını onunla geçiriyordu. Ayrıca kendi yürek sızısıyla uğraşıyordu. Nikolai'la aralarında ne geçtiğini bilmesem de artık görüşmediklerini biliyordum.

Owen hafta sonu babasına gidiyordu, Jake onu kreşten almıştı. Bu şekilde olmasını tercih ediyordum, Jake için de öyle olduğunu biliyordum. İyi uyuyamamıştım ve cumartesi günü *Başarı İçin Giyin*'de çalışma programım olduğuna

şükrediyordum. Evde kalıp düşünmektense yapacak bir şey çıkmış oluyordu. Noel ağacımız daha kurulmamıştı, henüz hiçbir süsleme yoktu. Hiç Noel havasında değildim.

Dükkâna gideli daha yarım saat olmadan Shawntelle içeri daldı, kapıyı öyle sertçe açmıştı ki camın nasıl paramparça olmadığını merak ettim. Elleri belinde, beni görene kadar etrafı kolaçan etti.

Bu kadın öfkelendiğinde dikkat edilmesi gereken bir güçtü. Şu anda onu görmek düpedüz korkutucuydu. İşaretparmağını bana doğrultarak bağırdı. "Sen ve ben, kardeşim, ikimiz ciddi bir konuşma yapacağız."

Noel alışverişi için birkaç kadın uğramıştı. Shawntelle'e şöyle bir baktılar ve sanki hayatları tehlikedeymiş gibi kapıya yöneldiler. Bana gelince olduğum yerde kök salmış, hareket edemiyordum. Shawntelle'in neden benimle konuşmak istediğini açıklamasına gerek yoktu. Zaten biliyordum.

Bir kraliçe gibi azametle yürüyerek yanıma geldi. "Rocco'ya yaptıkların için umarım iyi bir sebebin vardır," dedi.

Ona şöyle bir bakarak gülümsemeye çalıştım. "Nasıl o?" diye umutsuzca Rocco'dan haber almak için sordum.

"Nasıl olmasını bekliyorsun ki? O adam acı çekiyor. Şimdiye dek kimse onu böyle görmemiş. Garajı neredeyse mahvetti, bulabildiği her aleti etrafa fırlattı, duvarı yumrukladı ve şimdi de öyle berbat bir ruh halinde ki kimse onunla konuşmaya cesaret edemiyor."

Gözlerimi kapattım, tek kelime mırıldanacak olursam gözyaşlarımı tutamayacağımdan korkuyordum.

"Neyin var senin kızım? Kendine iyi bir adam buldun, sonra da böyle davranıyorsun öyle mi?" Gözleri tiksintiyle doluydu. "Düşündüğüm kadının yarısı bile değilsin."

Haklıydı ve bunu biliyordum.

"Jerome, Rocco'yla bira içti ve Rocco ne dedi biliyor musun? 'Her zaman bir kadını canı gönülden sevmenin na-

sıl bir şey olduğunu merak ederdim. Şimdi biliyorum ve tek söyleyebileceğim korkunç olduğu.'"

Elimi ağzıma götürüp örttüm. Bacaklarım beni taşımayacak gibi geliyordu. Yere yığılma korkusuyla uzanıp bir rafa tutundum.

"Ne biçim bir kadınsın sen?" dedi Shawntelle tükürür gibi. "Doğru dürüst bir nedenin olmadan adama bunu nasıl yaparsın?"

"Oğlum için," diye fısıldadım.

"Söylediklerinin hiçbir anlamı yok. Önemli değil çünkü arkadaşım değilsin. Artık değilsin. Senin farklı olduğunu sanmıştım. Rocco da öyle ama ikimize de nasıl biri olduğunu kanıtladın. Seninle alakalı başka bir şey duymak istemiyorum." Söyleyeceklerini söyledikten sonra başı havada yürüyerek, azametle dükkândan çıktı.

Birkaç saniye boyunca dükkân ölüm sessizliğine büründü. Yeniden nefes almam uzun zaman aldı.

Eve varınca cep telefonumu alıp uzunca bir süre baktım. Konuşacak birine, bu duygusal mayın tarlasında yolumu bulmama yardım edecek birine ihtiyacım vardı. Ablam Cassie'nin başından çok daha kötüsü geçmişti ve kendi sorunlarımı onu sıkmaktan nefret etsem de hızla umutsuzluğa kapılıyordum.

Hemen bağlandık. "Hey, Nichole, ne var ne yok?" diye sordu, neşeli ve mutluydu, öyle olmaya her bakımdan hakkı vardı.

"İyilik. Sadece yeni evlileri kontrol ediyorum. Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" Neşeli konuşmak için elimden geleni yapıyordum.

"Çok memnunuz. Steve'le günümüzü evimi satışa çıkarmak üzere hazırlamakla geçiriyoruz."

"Harika."

"Owen nasıl?"

"İyi." Zorlukla yutkundum.

"Rocco?"

Sanki bende ters giden bir şeyler olduğunu anlamış gibi, sesinde hafif bir tereddüt duydum. İşte o zaman kendimi kaybettim. Bir duygu fırtınasıyla gözyaşlarına boğuldum, Jake'le Starbucks'ta buluşmamdan başlayıp Shawntelle'in sabahki ziyaretiyle biten tüm korkunç hikâyeyi anlatıverdim.

"Nichole, Nichole," dedi Cassie beni durdurarak. "Böyle ağlarken söylediklerini anlayamıyorum."

"Hangi kısmını anlamadın?" diye sordum hıçkırakları arasında.

"Tamam, bakalım seni doğru anlamış mıyım. Jake seni Owen'ın velayetini almakla tehdit ettiği için Rocco'yla görüşmüyor musun şimdi?"

"Evet," diye cevap verdim hıçkırarak.

"Ve Shawn senden nefret ediyor, öyle mi?"

"Shawntelle... Rocco'nun yanında çalışıyor ve benim arkadaşım. Ya da eskiden öyleydi. Şimdi benden nefret ediyor ve onu suçlayamam." O anda dünyada hiç arkadaşım kalmamış gibi hissediyordum.

"Rocco'yu sevdiğin için mi hıçkıra hıçkıra ağlıyorsun?"

"Evet. Ve onu çok kötü kırdım."

Cassie derin derin içi çekti. "Beni aradın çünkü perişansın ve ne yapacağını bilmiyorsun."

"Başka kiminle konuşacağımı bilemedim," dedim, ağlamayı kesmek için elimden geleni yaparak.

Cassie ne dediğini çıkaramadığım, duyulamayacak bir sesle bir şeyler mırıldandı. Sonra tam on dakika süren bir tirada başladı. "Jake'in seni böyle manipüle etmesine izin vereceğini mi söylüyorsun bana? Hadi Nichole, sen bundan daha iyisini yapabilen bir kadınsın. Güçlü ve korkusuzsun..."

"Ama konu oğlum," dedim lafını kesip bağırarak.

"Blöf yapıyor. Jake'i bilirsin. Gerçekten ciddi olduğunu mu düşünüyorsun? Peki öyle olsa ne olur? Çocuğun annesiyle daha iyi olacağını bile bile aklı başında hiçbir hâkim Owen'ı babasına vermez."

"Evet, ama..."

"Neyin var senin? Hadi, ona biraz gücünü göster."

Ben mi? Anlayamıyordum.

"Jake'in bu gibi taleplerde bulunmasına izin verme," diye devam etti. "Bu çakalın Owen'ın velayetini almakla sokaktaki bir yabancıdan fazla ilgilendiği falan yok. Senin Rocco'yu sevdiğini biliyor ve ikinizin de hayatını mahvetmek için uygun bir bahane bulmuş. Sen de aptallık edip ona izin veriyorsun."

"Ama oğlumu kaybetme riskine giremem ve onunla savaşmak için avukata para ödeyemeyeceğimi biliyor," dedim inleyerek.

"Elbette ödeyemezsin. Ama o da yapamaz, bu yüzden blöfüne hodri meydan de."

"Hodri meydan mı?" dedim hıçkırarak.

"Beni duydun. Yap şunu. O kadar hızlı vazgeçecek ki başın dönecek."

Bunun doğru olup olamayacağını düşündüm. Tehlikede olan o kadar çok şey vardı ki Jake'e meydan okursam neler olacağından korkuyordum.

"Beni duyuyor musun?" dedi Cassie.

"Evet, sadece..."

"Sadece hiç. Jake'in karşısında yılmıyorsun."

"Tamam." Kalbimdeki bu acıyı dindirmek için her şeyi yapmaya hazırdım.

"Şimdi anlaştığımıza göre Rocco'ya geri dönelim."

"Lütfen." Rocco'nun bana kızgın olduğunu, bana tekrar güvenmesini sağlamanın kolay olmayacağını biliyordum.

"Steve'le Rocco iyi anlaşıyorlar. İkisi o kadar çabuk kardeş gibi samimi oldular ki. Rocco Steve'e seninle tanışıncaya kadar hiçbir kadını sevmediğini ve senin dünyasını değiştirdiğini söylemiş. Sana deli oluyor ve yemin ederim aranızı düzeltmek için bir yol bulmazsan Steve seni affetmeyebilir."

"Ne yapacağım ben?" diye yalvardım.

"Her şeyden önce özür dile, sonra da açıkla. Eğer ona dürüstçe gerçeği söyleseydin tüm bunları önleyebilirdin. Aptallık etme Nichole. Sen bundan daha akıllısın."

"Peki ya Rocco benimle alakalı hiçbir şey duymak istemezse?" Doğrusu bana sırtını dönerse onu suçlayamazdım ve öyle yapacağından şüpheleniyordum.

"Sabırlı ol. Seni seviyor. Ne kadar inatçı olursa olsun, bunu sürekli hatırla."

"Öyle yapacağım," diye söz verdim. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum.

"İki göz iki çeşme ağlaman bitti mi?" dedi Cassie.

"Evet," dedim neredeyse iki haftadır ilk kez gülümseyerek.

"Öyleyse oraya git küçük kardeşim, dünyanın kaç bucak olduğunu ona göster."

Usulca güldüm. "Teşekkür ederim Cassie."

"Hey, kız kardeşler ne için var? Seni seviyorum Nichole."

"Seni seviyorum."

Telefonu kapatınca hemen Jake'i aradım.

Telefonu aceleci ve asabi bir ifadeyle açtı. "Ne?" dedi sanki sesimi duymak gerçek bir külfetmiş gibi.

"Sana söyleyecek bir çift lafım var, Jake. Sadece iki kelime. *Ara avukatı.*" Sonra da telefonu kapattım. Nasıl rahatlamıştım. Havada yumruğumu salladım, paltomu alıp kapıdan çıktım.

Rocco'yu aradığımda yanıtlamayabileceğini söylemeye gerek yoktu. Bu konuda akıllıca davranmam gerekiyordu, bu yüzden Kaylene'i aradım. Rocco'yu bulmam lazımdı. Arabama oturup numarasını tuşladım.

Telefonu açtığında tutumu Jake'in tutumundan daha iyi değildi. "Ne istiyorsun?"

"Baban nerede?"

"Sana söyleyeceğimi düşündüren ne ki? Babamın görmek istediği son insan sensin."

Haklı olduğunu biliyordum. "Çünkü onu seviyorum."

"Hiç komik değil."

"Kaylene, lütfen, babanla konuşmam lazım. Evde mi, çalışıyor mu?"

Bana söylemekten emin değilmiş gibi duraksadı. "Onu incittin. Seni sevmişti."

"Biliyorum ve üzgünüm."

"Artık çok geç. Seni görmek istemiyor."

"Biliyorum." Tanrı'nın yardımıyla Rocco'nun fikrini değiştireceğini umuyordum.

"Senin yüzünden bir sürü şey kırdı."

Shawntelle zıvanadan çıkıp oraya buraya saldırdığını zaten söylemişti. "İkinize de telafi etmek için elimden gelen her şeyi yaparım."

Kaylene'in tereddüdü devam ediyordu; bunu sesinden anlayabiliyordum. "Babam seni gerçekten önemsiyordu."

"Lütfen," diye fısıldadım, gözlerimi kapatıp tüm yüreğimle bana yardım etmesi için dua ettim.

"Sana benim bilgi verdiğimi söylemeyeceğine söz verir misin?" Kaylene'in bocaladığını hissedebiliyordum.

"Söz veriyorum."

"Durum düzelince ona söyleyebilirsin, tamam mı?"

"Ne istersen yaparım, sadece onu nerede bulacağımı söyle."

Kaylene duraksadı. "Sana söylememin tek nedeni ikiniz ayrıldığınızdan beri çok kötü bir ruh halinde olması. Belki bunun bir faydası olur çünkü daha kötü bir hal alırsa ben taşınıyorum."

"Benimle yaşayabilirsin," diye söz verdim. Eğer biraz daha söylemezse çığlık atabilirdim.

"Babam bira içmeye gitti."

İçimden inledim çünkü Rocco'nun tam olarak nereye gittiğini biliyordum. Kaylene'e teşekkür ettim, anahtarımı kontağa takıp yola koyuldum. Ben amacı olan bir kadındım ve engel tanımayacaktım. Buz fırtınası tehdidi altında kötü bir hava vardı. Bangır bangır kasırga duyurusu yapsalar umurumda değildi, Rocco'yu bulacaktım.

Arabayı bara sürdüm, park ettim ve kendimi hazırladım. Canavarla karşılaşmaya hazırdım. İçeri girdiğimde gözlerimin loş ışığa alışması biraz zaman aldı. Mekândaki her şey durmuş gibi geliyordu. Rocco'nun sırtı bana dönük, konuşma cesaretimi kıracak şekilde barda kambur şekilde oturduğunu gördüm. Atmosferdeki değişikliği fark etmiş olmalıydı çünkü omuzunun üzerinden baktı. Bakışları üzerimde durdu ama hiçbir tanıma belirtisi göremedim. Bomboş ifadesi değişmeyerek birasını içmek için arkasını döndü.

Sanki haftanın her günü yapıyormuşum gibi rahatça bara yürüdüm ve Rocco'nun iki tabure ötesine oturdum. Barmen önce bana, sonra Rocco'ya baktı.

"Sana ne verebilirim?" diye sordu.

"Bana sek viski ver," dedim içkiden cesaret arayarak. Hayatımda hiç sek içki içmemiştim. Bilardo oynadığımız gece Sam sipariş etmişti. Barmen bardağı önüme koydu. İlk yudumumu aldım, neyse ki gözlerim yaşarsa da boğulmadım. Yemin ederim dişlerimi yumuşatmıştı.

Rocco'ya bakmadım, o da bana bakmıyordu.

Beş dakika geçmişti ki Sam gelip Rocco'yla aramda iki tabure boşluk bırakarak öbür tarafıma oturdu. Sam barın yukarısında yaşıyor olmalıydı çünkü içeri her girdiğimde orada oluyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Omuzumu silktim. "Son zamanlarda pek iyi değil." Rocco'dan tarafa göz attım. Beni duyduğuna dair bir belirti göstermedi, böyle bir şey yapmasını beklemiyordum. "Aptalca bir hata yaptım," diye ekledim göz ucuyla Rocco'ya bakarak.

Hiçbir şey.

"Ne gibi bir hata?" diye sordu Sam.

Ben daha cevap veremeden Rocco taburesinden indi, tezgâha bir miktar para bıraktı ve paltosuna uzandı.

Onunla konuşuncaya kadar gitmesine izin verecek değildim. Çantamı alıp tezgâha para bıraktım ve peşinden dışarı çıktım. Koşar adım yürümeye başladı.

Elimden geldiğince ona ayak uydurmaya çalışıyordum, ta ki sonunda dönüp tehdit eden buz fırtınası kadar sert gözlerle karşımda duruncaya kadar.

"Ne?" Tek kelime mermi gücü ve hızıyla bana yönelmişti.

Çılgınca bir an tüm yapabildiğim ona bakmak oldu. Kollarına atılmamak için gücümün her zerresini kullanmak zorunda kaldım. Konuştuğumda doğrudan yüreğimden geliyordu. Tek yapabildiğim bunu görmesi ve içten olduğumu anlaması için dua etmekti.

"Seni seviyorum Rocco."

Başını iki yana salladı. "Yeterince iyi değil." Döndü ve yürümeye başladı.

Umduğum gibi gitmemişti. Peşinden koşturdum, kaygan kaldırımda çizmelerimin tabanları kaydı. "Yeterince iyi olmaktan çok daha fazla," diye bağırdım.

Hızını artırdı.

"Sadece senin için Owen'la kendi geleceğimi tamamen tehlikeye atıyorum."

Hiçbir şey. Kesinlikle hiç bir tepki göstermedi.

"Duydun mu beni?" diye bağırdım.

Hiçbir şey.

Köşeyi döndü ve üç boşluktan sonra park ettiği kamyonunu gördüm. Anahtarları elindeydi. Düğmeye bastı, araç kilidinin açıldığını belirten *klik* sesini duydum. Sürücü tarafına giderek kapıyı açtı.

Umutsuzluğum artıyordu. Dinlemesi gerekiyordu. Anlamak zorundaydı. "Jake velayet için benimle mücadele edecek..." Daha fazla ilave edemeden ayaklarım kayarak havalandı ve dengemi kaybettim. Kollarım havayı döverek kaldırıma devrildim. Yan tarafıma düşünce sertçe omzumu çarptım. Bir an kıpırdayamayacak, konuşamayacak ya da nefes alamayacak kadar sersemledim.

Rocco çoktan kamyonuna binip oturmuştu. Motoru çalışıyordu. Uzunca bir süre ikimiz de hareket etmedik.

Kalkmaya çalıştım, başaramayıp popoüstü kaydım. Kot pantolonuma soğuk ve buzun sızdığını hissedebiliyor, ama hâlâ hareket edemiyordum. Ağrı omzuma ve kalçama eşit derecede vuruyordu. Tek yapabildiğim kamyonunda oturup ters ters bana bakan Rocco'yu izlemekti.

Rocco kamyonundan indi ve gelip kaldırımda durdu. "Canın acıyor mu?" diye sordu sempatiden yoksun bir sesle.

"Kalkmak için bir el iyi olabilir." Kolumu uzattım. Tüm vücudum zonkluyordu ama yüreğimdeki acıyla kıyaslandığında hiçbir şey değildi.

Rocco ayağa kalkmama yardım ederken bakışlarıyla beni tartıyordu. "Bir yerine bir şey olmadığından emin misin?"

O sırada hiçbir şeyden emin olmadığım halde başımı salladım. Kaldırımda birbirimize bakmaktan başka bir şey yapmadan durduk. Konuşmaya çalıştım, ama yapamadım.

Yanaklarımdan aşağı gözyaşları akıyordu, yine de başımı çevirmedim.

Rocco'nun içten içe savaştığını görebiliyordum. Geri adım atınca beni bırakıp gideceğine inandım. "İlişkimizin bittiğini söylemiştim."

Yanıt olarak tek yapabildiğim başımı iki yana sallamak oldu.

Arkasını döndü.

Buna dayanamazdım.. Önüme bakarak gözlerimi kapattım. Burnumun ucundan gözyaşları damlıyor, kaldırıma düşüp hemen donuyordu. İşte Rocco'nun kalbi bunu yapıyordu. Beni donduruyordu.

"İstediğin bu mu?" diye sorarak onu durdurdum. Kamyonunun kapısı açıktı.

Sırtı bana dönük kıpırdamadan durdu.

"Demiştin ki... birisini onun için ölecek kadar sevmenin ne olduğunu bilmiyorum, demiştin."

Kıpırdamadı.

"Seni oğlumun velayetini tehlikeye atacak kadar seviyorum. Bu senin için yeterince iyi değilse Rocco, o zaman hiçbir şey olmayacaktır. Devam et, geri çevir beni..." Susmak zorunda kaldım çünkü sesim fena halde titriyordu. "Yapma, lütfen geri çevirme," diye yalvardım.

O sırada Rocco bir iniltiyle döndü ve saniyeler içinde kolları bana dolanmıştı. Dünya sona ermek üzereymiş gibi beni kendine çekti ve o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse nefes alamıyordum. Hıçkıra hıçkıra yüzümü boynuna gömdüm.

Ne kadar süre öyle durduğumuzu bilmiyordum. Hiç hareket etmeden durmamız umurumda değildi. Sonsuz gelen bir sürenin ardından Rocco titrekçe iç geçirerek kollarını gevşetince ayaklarım yeniden kaldırıma değdi.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen beni bir şans verecek kadar sev."

Hâlâ içten içe savaşıyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Rocco, lütfen," diye fısıldadım gene.

Nefes alıp verdi, sanki bu sözleri söylemek korkunç acı veriyormuş gibi gözlerini kısarak konuştu. "Tanrı şahidim olsun ki seni seviyorum."

"Korktum ve aptallık ettim. Jake'le mücadele ediyorum... Neye mal olacağı umurumda değil. Seni kaybedemem."

Bana daha sıkı sarılırken elleriyle paltomu kavradı. Bir kez hıçkırarak ona iyice sokuldum. O zaman dudaklarıyla cezalandırırcasına beni öptü, ama umurumda değildi. Sadece onun kollarında olmak cennette olmak gibiydi; yuvaya dönüşe benziyordu.

Öpmeyi keserek gözlerimin içine baktı. "Jake, Owen'ı senden almakla mı tehdit etti?"

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Velayet için dava açıyor. Onunla savaşmaya karar verdim." Cassie'nin söyledikleri doğruysa Jake cayacaktı. Her iki şekilde de eski kocamın beni manipüle etmesine izin vermeyecektim.

Rocco beni tekrar öptü. "Bu nedenle..."

Başımı salladım. Gözlerim yaşlardan bulandığı halde gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Bırak Jake'le ben uğraşayım," dedi Rocco usulca, öpüşü bir vaatti.

Bunu yapmasına izin veremezdim. "Bu benim savaşım."

"Hayır," diye üsteledi. "Bizim savaşımız."

Gitmek için davrandık, ilk adımı atınca bacağıma bir ağrı saplandı ve az kalsın düşüyordum. Neyse ki Rocco kolunu dolamıştı ve tekrar düşmeden beni yakaladı.

"Yaralanmışsın." Anında kaygılanmıştı.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Ömrümde hiç bundan iyi hissetmemiştim." Şayet bu düşme Rocco'yu bana geri getirdiyse on kırık kemik buna değerdi.

32

Leanne

Sean'ın sağlığının bu kadar hızla bozulması beni şoke etmişti. Yarım gün çalıştığı bir haftanın dışında ofise hiç geri dönmedi. Bir hafta daha evden çalıştıktan sonra tamamen vazgeçti.

Noel'e yaklaşırken gitgide onunla daha fazla zaman geçirdiğimi fark edince tamamen evde kalmak çok daha uygun geldi. Geceleri Sean'ı bıraktığımda endişeleniyor, yere düştüğü takdirde kalkacak gücü bulamayacağından korkuyordum. Bu kadar az gerçek arkadaşı olması beni dehşete düşürmüştü. Durumlarımız tersine olsa daima Kacey'nin destek olacağını biliyordum. Kulüpten birkaç kişi onu görmeye geldi, ama hepsi bu kadardı ve sadece bir kez uğramışlardı. Hatta yıllarca birlikte çalıştığı insanlar bile sadece göstermelik ziyaretler yapıyorlardı.

Nikolai'ı elimden geldiğince düşünmemeye çalışıyordum. Beni düşünüp düşünmediğini, beni hayatından kesin bir şekilde çıkardığı gibi kalbinden de çıkarıp çıkarmadığını merak ediyordum. Yüz kere, belki de daha fazla kez ona ulaşmayı, aramayı veya mesaj atmayı düşündüm. Sonra ya-

pamayacağımı fark ettim, Sean tüm ilgime ihtiyaç duyarken yapamazdım.

Noel'den önceki cuma günü babasını görmek için Jake uğradı. Sean bacaklarını örten battaniyeyle yatar koltukta oturuyordu. Isıyı ne kadar yükseltirsem yükselteyim Sean'ın üşümesi geçmiyor gibi görünmüyordu. İştahı hemen hiç yoktu, şimdiye dek yaklaşık yedi kilo kaybetmişti. Bir şeyler yemesini sağlamak için elimden geleni yapsam da genellikle başarısız oluyordum.

"Nasılsın baba?" diye sordu Jake, babasının koltuğunun yanına bir puf çekerek öne eğildi.

"Bugün daha iyiyim galiba." Sean oğluna cansızca gülümsedi.

Durumun böyle olmadığını biliyordum. Doktor midesini rahatsız ettiği için nefret ettiği ağrı kesicilerin dozunu yeni artırmıştı ve bulantı ilaçları etkili oluyor gibi görünmüyordu. Bu kadar uykulu olmasından uyuşturucu ilaçlar sorumluydu. Sean öğleden sonra birkaç saat uyuyor ve geceleri genellikle saat yedide yatmaya hazır oluyordu.

"Hayatın haberler, hava durumu ve gündüz televizyon programlarından ibaret olması ne tuhaf," dedi Sean, şaka yapmak için çaba harcayarak.

Bana baktı, sıcak bakışları sevgi ve minnetle doluydu. Boşandığım adamda bunu göreceğim hiç aklıma gelmezdi.

"Annen olmasaydı nasıl yaşardım bilmiyorum," dedi Jake'e. "O iyi bir kadın."

Jake bana bakıp başını salladı. "Öyle."

"Onu hiç gerektiği şekilde takdir etmedim ve bu bana pahalıya mal oldu."

"Ve bana," dedi Jake fısıldayarak.

Sean az sonra uyuyakaldığı için bunu duyup duymadığını bilmiyordum. Jake babasının izinden gittiği için kendi evliliğinin başarısız olmasını kastediyordu.

Oğlumuz mutfakta yanıma geldiğinde aklında bir şeyler olduğunu söyleyebilirdim. "Bir dakikan var mı anne?"

"Elbette, ne oldu?" diye sordum. Akşama Sean'a çorba hazırlamak için malzemeleri bir araya getirmekle meşguldüm. Dondurucum Nikolai'ın ekmeğiyle dolu olduğu için evden bir somun getirmiştim. Eski kocama harika ekmeğinden ikram ettiğimi bilseydi Nikolai'ın derinden kırılacağından emindim. Ama artık bunun için endişelenmem gerekmiyordu. Yürek burkan son konuşmamızdan beri Nikolai'dan haber almamıştım.

Jake mutfak tezgâhına bir tabure çekti. "Rocco Nyquist beni ziyaret etti."

Soğan doğrarken durdum ve bıçağı yana bıraktım. Bu ciddi bir konuydu. Bir tabure çekip oğlumun karşısına oturdum. Owen'ın velayeti için dava açması konunda hissettiklerimi saklamamıştım. Bildiğim kadarıyla Jake tehdidinin gereğini yerine getirmemişti. Yapmış olsaydı Nichole'un daha önce bundan bahsedeceğinden emindim.

"Ne dedi?" diye sordum, sakin kalmak için çok uğraşıyordum.

Jake ellerine baktı. "Tahmin edeceğin gibi onu görmekten memnun olmadım. Şaşırtıcı olan şu ki Rocco nazik davrandı. Nichole ve Owen hakkında erkek erkeğe konuşup konuşamayacağımızı sordu."

Oğlumla yüzleşmek Rocco için olduğu kadar Jake için de eşit derecede rahatsız edici olmalıydı. "Sen ne dedin?"

Oğlum neredeyse eğlenmiş görünüyordu. "Onun hakkında düşündüklerimi tam olarak söyleyerek başladım ve hiç kendimi tutmadım. Hapis yattığını bildiğimi söyledim. Nichole ve özellikle oğlum üzerinde olumsuz bir etkisi olduğunu bildirdim. Bu konuda kibar da davranmadım. Açtım ağzımı yumdum gözümü."

Gayet iyi hayal edebiliyordum.

Jake yüzünde aynı eğlenen ifadeyle lafına devam etti. "Doğrusu onu sinirlendirmeyi bekliyordum. Hatta bana bir yumruk savuracağını bile düşündüm. Bir bakıma yapacağını umdum, ne var ki yapmadı.

"Gerçek şu ki eğer böyle bir tiradı dinleyen taraf ben olsaydım, muhtemelen soğukkanlılığımı kaybederdim. Rocco yapmadı. Oturup dinledi ve lafımı kesmedi. Yavaşladığımda sadece işleri halletmeye hazır olup olmadığımı sordu. Anlayacağın bu beni şaşırttı."

"Peki ne diyecekmiş?"

"Esas olarak benim Nichole'la Owen'ı sevdiğimi bildiğini ve evliliğimiz yürümediği için üzgün olduğunu söyledi. Buna inandığımdan pek emin değilim, ama konuyu tartışmadım. Uzun lafın kısası o da onlar için aynı şeyleri hissediyor. Nichole'u ve Owen'ı seviyor, ama Owen'ı benden almaya hiç niyeti olmadığını açıkça belirtti."

Rocco beni etkilemişti. Doğal olarak Rocco'yla Nichole'un gene beraber olduklarını biliyordum ve bunu duyduğuma sevinmiştim. Birlikte iyiydiler, Rocco'yu seviyor, Nichole'la Owen'a davranışını beğeniyordum.

"Daha sonra bana velayet davasıyla alakalı tehdidimi sordu. Rocco fikrimi değiştireceğimi umduğunu, yine de davaya devam edecek olursam sonuçta benim kaybedeceğimi söyledi." Jake durdu, bu açıklaması en zor kısımmış gibi göğüs geçirdi. "Nichole ve Owen'la ne gibi bir ilişki umuyorsam, bunu mahvedeceğini söyledi. Uzun süreli bir davanın ikimizi de iflas ettireceğinden, özellikle işin içine avukatlar girdiğinde düşmanlığa yol açacağından emin konuşuyordu."

"Rocco haklı," dedim, ama Jake'in yorumumdan hoşlandığından emin değildim.

"İşe bu açıdan bakınca kabul etmek zorunda kaldım," dedi Jake, beni şaşırtarak.

Oğlumun kısa sürede üstesinden gelmesi gereken çok fazla duygusal yükü olmuştu. Boşanma, iş değişikliği, babasının kanseri ve şimdi de bu. Sanırım içten içe Nichole'u değişmiş olduğuna inandırarak kandıracağını düşünüyordu. Nichole'la boşanmayı unutup yeniden birleşmek için konuşabileceğini umuyordu. Planı başarısız olmuştu; Nichole onun ciğerini biliyordu. Oğlumun beklemediği şey Nichole'un hayatına devam etmesiydi. Hayatına devam ederek başka birisine rastlayacağını, özellikle de Rocco gibi mavi yakalı biri olacağını tahmin etmemişti.

"Rocco Nichole'u benden çok daha fazla sevip takdir ediyor," diye fısıldadı Jake. "Bunu kabullenmek kolay değil. Nichole'u, beni arayıp ikimizi de sonunda tek kaybeden ben olacağım uzun bir mahkeme savaşından kurtarmak için elinden geleni yapacak kadar seviyor. Buna saygı duyduğumu söylemeliyim. Benimle yüzleşmek için gardını indirmesi onun için kolay olmamıştır."

Rocco'ya duyduğum saygının birkaç derece arttığını itiraf etmeliydim.

"Yakın zamanda kanka olmamızı beklemiyorum," diye ekledi, "ama birbirimizi anladığımızı bilmek güzel. Rocco'nun belirttiği gibi Owen'ı ikimiz de seviyoruz ve birbirimize karşı olmak yerine birlikte çalışınca iki taraf da kazanmış oluyor."

Oğlum son bir saatte yıllardır olmadığı kadar olgun davranmıştı ve onunla gurur duyuyordum.

Jake babasına bakarken üstüne büyük bir keder çöktü. "Anne, biliyorsun ki Nichole'la işi berbat ettim. Babam... her zaman birlikte götürüyordu. Dışarıdan mükemmel bir hayatı vardı. Sen vardın, parası ve bunun yanı sıra biraz eğlence vardı. Sen hiçbir zaman bir şey söylemedin ve göz yumdun. Herkesin karısının öyle yapacağını sanıyordum."

Oğlumun söylediklerini duymak beni öldürüyordu çünkü özünde kocama karşı çıkıp evliliğim için savaşmayarak Sean'ın sadakatsizliğini onaylamış olduğumu söylüyordu.

"Nichole'un da aynı şeyi yapacağını düşünmüştüm," dedi Jake. "Öğrenirse hiç hoşuna gitmeyeceğini biliyordum, yine de bu beni durdurmadı. İki ilişkiyi yürütebileceğimi sanacak kadar aptaldım."

Zorlukla yutkundum.

"Geçen gece babamı kontrole uğradım. Sen birkaç eşya almak için evine gitmiştin."

Hatırlıyordum çünkü Jake'i arayarak ben yokken babasıyla oturmasını istemiştim.

"Babamla uzun uzun konuştuk. İkinizi birlikte görmek, bu kadar yakın olmanız şaşırtıcı bir durum ve babam da öyle düşünüyor. Bana seni sevdiğini çok geç fark ettiğini söyledi. Şimdi bunu söylemeyebilir, ama seni aldattığı için çok üzgün. Bunu gözlerinde yaşlarla söyledi. Bugüne kadar tanıdığı kadınların hepsine bedel olduğunu söyledi.

"Babam sen ona bakmasaydın şimdi nerede olacağını bilmediğini söyledi. Ben senin yaptığını yapamazdım. Büyük ihtimalle bir bakımevinde olup yabancıların insafına kalırdı."

Dikkatimi Sean'a odaklayarak yürekten konuştum. "Babanı her zaman sevdim Jake. Uzun zamandır bu sevgiyi küskünlüğümün altına gömmüştüm."

"Sen terk edinceye kadar babam hayatında ne kadar büyük bir yer tuttuğunu anlamadı. Seni ne kadar sevdiğini fark etmedi. Şimdi ölüyor ve anlıyor. Sadece birkaç ayı kaldığını kabul ediyor ve biliyor musun ne dedi? Babam bu tümöre şükrettiğini çünkü uzun zaman önce anlaması gerekeni ona gösterdiğini söyledi bana. Harika, verici, sevgi dolu bir karısı varmış."

Yapacağını yapmıştı; gözyaşlarımı bastırma çabasıyla altdudağımı ısırdım.

Jake devam etti. "Babam elimi tutup onunla aynı aptalca hataları yapmamam için yalvardı. Ona artık çok geç olduğunu, Nichole'u çoktan kaybettiğimi söyledim. Bunu cevap olarak kabul etmedi. Boşanmamdan bir şey öğrenip öğrenmediğimi sordu."

Kanıtlara göre Jake öğrenmemişti. Kacey'nin anlattığına göre, eve girip çıkan kadınlar vardı ve bazısı haftalarca kalıyordu. Hiçbiri yeterince uzun sürmüyordu. Baştan beri Jake'in Owen'a yaptığı babalıktan endişeleniyordum. Kendisi vaktini hafta sonlarını golf oynayarak ve sosyalleşerek geçirirken, oğlunun sorumluluğunu bakıcılara bırakmak için fazlasıyla istekliydi.

"Babamın sorusu geçen hafta boyunca aklıma takıldı ve itiraf etmek ne kadar zor olsa da son zamanlara kadar boşanmadan bir şey öğrendiğimi sanmıyorum. Nichole ilk terk ettiğinde, onu geri kazanabileceğime emindim. Onu elde etmek için ikna gücümü kullanıp bana bir şans daha vermesini sağlayacağımı düşünüyordum. Ama o zaman bile onun arkasından çıkıp başka kadınlarla buluşuyordum. Bana ikinci bir şans vermeyi reddettiğinde çileden çıktım."

"Boşanma sona erdikten sonra salakça davrandım, sağda solda başka kadınlarla gezdim, sıradan ilişkilere girip önüme gelenle düşüp kalktım. İşin özü perişandım ve Nichole'u suçluyordum."

Oğlumun dürüstçe konuştuğunu duymak içimi ferahlatmıştı.

"Rocco erkek erkeğe konuşmak için eve geldiğinde Owen'ın velayetini alma konusunda tutunacak dalım olmadığına neredeyse karar vermiştim. Nichole'un tek yapması gereken boşanmadan bu yana nasıl bir hayat yaşadığıma dair kanıt göstermek olacaktı. Ülkedeki hiçbir yargıç oğlumun velayetini bana vermezdi ve bunu yapmakta haklı olurdu."

Tezgâhın üzerinden uzanıp Jake'e sarıldım. Biraz tuhaftı ama onunla, yaptığı onca aptalca hatayı bu şekilde anladığı için gurur duyuyordum. Yıllardır ilk kez Jake'in sorumlu bir yetişkine dönüşeceğinden umutluydum.

Jake sarılmama karşılık verdi ve konuşmaya başladığımızdan bu yana ilk kez gülümsedi. "Bir süre önce birisiyle tanıştım. İsmi Carlie Olsson, benim ofisimde çalışıyor. Çok güzel ve akıllı. Beni önemsemedi, benimle çıkmak istemediğini söyledi. Benimle görüşmeyi kabul etmeden önce beş kere sordum." Tebessümü yayıldı. "İlk gece beş saat konuştuk. Çılgın kısmı o günden bu yana onu her gece gördüm ve henüz birlikte yatağa girmedik."

Elimi kaldırarak gülümsedim ve "Bu kadar detaya gerek yok," dedim.

Jake güldü. "Pardon. Sadece son birkaç yıldan bu yana bu rekor sayılacak bir şey. İşler umduğum gibi giderse bir gün onunla evlenmek istiyorum. Merak etme anne, bu kadını aldatmaya kalkışırsam aletimi kesmek için ikinci kez düşünmez."

İstemesem de güldüm. "Tam olarak sana gereken kadın gibi görünüyor."

Jake kabul etti. "Noel sabahı Owen bende olacak, gelip günün bir kısmını seninle ve babamla geçirmeyi düşündüm, olur mu?"

"Tabii ki."

"Owen'ın dedesiyle mümkün olduğunca çok anısı olmasını istiyorum."

"Bu ikisi için de iyi olur." Jake'i babasının çok çabuk yorulduğuna dair uyarmak istedim, yine de bunu yapmadım. "Kendimize özel bir yemek hazırlayacağım."

"Şu çok sevdiğim makarnadan yapabilir misin? Hatırlıyor musun, içinde istiridye olan? Owen makarna seviyor ve bunu onunla paylaşmak istiyorum."

"Elbette." Yemek tariflerimi karıştırıp malzemelerini edinmem gerekiyordu. Son pişirmemin üstünden birkaç yıl geçmişti.

"Çok uzun kalmayız, söz veriyorum," dedi Jake yeniden babasına göz atarak.

"Merak etme oğlum. Owen'ı görmek babana iyi gelecektir."

"Owen yarından başlayarak bende olacak. Sence babamı o zaman ziyaret etmesi çok mu fazla olur?"

"Hiç de değil."

"Carlie'yle de tanışmanızı istiyorum."

Nichole'la ne kadar yakın olduğumu bildiğinden, isteyeceğimden emin değilmiş gibi söylemişti. "Onunla tanışmak isterim Jake. Ayrıca Nichole konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Nichole yaşamına devam etti. Senin de aynısını yapmanı istediğini biliyorum."

İçi rahatlamış gibi bir oh çekti. "Umarım birbirimizle içten olabiliriz."

"Owen'ın velayeti için dava tehdidinden vazgeçmen buna katkı sağlayacaktır."

Jake sırıttı, neredeyse çocuksu görünüyordu. "Carlie'ye tehdidimden söz ettiğimde söylediklerini duymalıydın. Bana fikrini söylerken neredeyse çileden çıktı."

"Bir başka deyişle, Rocco'yla konuşmadan önce az çok fikrini değiştirmiştin."

"Hayır, pek sayılmaz. Muhtemelen kaybedeceğimi bilmeme rağmen, onunla savaşmak istiyordum. Rocco'yla konuştuktan sonra bu düşüncemin ne kadar berbat olduğunu anladım. Ayrıca Carlie'yle ciddi bir ilişkim olacaksa tutumumu düzeltmeliyim."

"İlerleme kaydediyor gibi görünüyorsun."

"Bu kesin. Şu bir ay benim gözümü açtı."

Oğlumun gözlerini açan her şeye minnettardım.

"Ya sen anne? Senin için nasıl gidiyor?"

Aklım anında Nikolai'a gitti ve üstüme bir üzüntü çöktüğünü hissettim. "İyi."

"Babama bakmanın artık tüm zamanını aldığının farkındayım. Ders verdiğin şu sınıflara ne oldu?"

"Yarıyıl bitti ve kontratımı yenilemedim." Nikolai'sız son birkaç ders benim için işkence olmuştu. Sınıfın ön tarafındaki boş yerini görünce yüreğim sancıyordu. Ders vermeye devam etmek istesem bile artık zamanım yoktu. Sean'ın bana ihtiyacı vardı.

Jake az sonra gitti ve Sean uyandı. Banyoya gitmesine yardım ettim, biraz çorbayla ekmek yemeye ikna ettim. Çaba sarf ederek beni sevindirdi. Yemesinin tek sebebinin onun için yemek yapmamı takdir ettiğini göstermek olduğunu biliyordum.

Akşamleyin yanına oturduğumda elimi tuttu. Bunu birkaç kez yapmıştı. Doğrusu kocamın en son ne zaman elimi tutmak istediğini hatırlamıyordum. Sanırım Jake'in doğumundan kısa süre sonraydı.

Sean'ın pişmanlıkları olduğunu biliyordum ve Jake'e bunlardan bahsettiği için seviniyordum. Oğlumuzun bunları duyması gerekiyordu, ayrıca bazı konuşmalarını benimle paylaşmasından memnundum. Geriye dönüp baktığımda Sean'ın bunu beklediğine inanıyorum. Çünkü bunları bana Sean'ın söylemesi duygusal olarak çok zor olacaktı. Sözcükler önemli değildi. Sean'ın onca yılı boşa harcadığını anladığını zaten biliyordum. Bunu konuşmasak daha iyi olurdu. Kalan aylarını sıkıntı ve gerginlikten arınmış olarak geçirecektik.

Sean yattıktan sonra mutfağı temizleyerek artanları kaldırdım. Gözlerim artık Nikolai'la tek bağlantım olan ekmeğe takıldı. Kayıp duygusunu bastırarak elimdeki işe geri döndüm.

33

Nichole

Noel günü Owen'sız zor olacaktı. Şükran Günü'nde bende olduğu için Noel'de oğlumuzu Jake'in alması adildi. Jake, Owen'ı cuma öğleden sonra geç vakit aldı. Leanne önceden arayarak Jake'in babasını ziyaret ettiğini ve iyi geçtiğini haber vermişti.

Jake'i görme konusunda biraz gergindim. Oğlumuzun velayeti için dava açacak olursa onunla savaşa karar verdiğimi söylediğim zamandan beri konuşmamıştık. Yılbaşından sonrası için boşanma avukatımdan şimdiden bir randevu almıştım.

Dairemin dışında durdu, Owen sırt çantasını toplamak için koşturunca onu içeri davet ettim. "Baban nasıl?" diye sordum, sohbet yaratarak.

Yüzünü bir üzüntü ifadesi kaplayınca farklı bir konu seçmem gerektiğini anladım.

"Pek iyi değil."

"Üzgünüm Jake."

"Evet, berbat. Dinle," dedi yere bakarak, "sana dava açma konusunda söylediklerimi unutabilirsin. Sen iyi bir annesin ve ben çizgiyi aştım."

Bu büyük bir sürprizdi.

"Owen'ın sana ihtiyacı var."

"Sana da ihtiyacı var." Sadece zamanın çoğunda değildi. Gelecek yıllarda durum değişebilirdi, şu anda bunu düşünmek istemesem de farkındaydım.

"Bu noktaya kadar iyi bir iş çıkarmadım. Yine de bilmeni isterim ki Nichole, bundan böyle daha iyi bir baba olmaya niyetliyim. "

Bir an şaşkınlıktan konuşamadım. "Fikrini değiştiren ne?"

"Birçok şey. En çok Rocco'yla konuşmam."

"Rocco mu?" Başım dönmeye başlamıştı. Rocco bu konuda hiçbir şey söylememişti. Jake'le konuşmak istediğinden bahsetmişti, ama o zamandan beri bundan hiç söz etmemişti.

Jake başını kaldırıp beni daha da şaşırtarak ekledi: "Rocco iyi bir adam. Seni onun yarısı kadar sevmiş olsaydım oğlumuzu tatillerde ve hafta sonlarında değiş tokuş etmezdik. Anneme dediğim gibi, Rocco'yla ikimiz kanka olacak değiliz ama seninle Owen için doğru olanı yapacağına güveniyorum."

Leanne bu konuşmadan haberdardı ve bana hiçbir şey söylememişti. Beynimin kaç şoku kaldırabileceğini bilmiyordum. Belki de zaten bildiğimi düşünmüştü.

Jake'i daha fazla sorgulayamadan oturma odasına Owen daldı. "Ben hazıyım baba. Noel Baba geliyoy ve hediyeleyi açabiliyim, di mi?"

"Doğru koca adam." Jake Owen'ı kaldırıp kucağına aldı, ta ki oğlum inmek için eğilip bükülünceye kadar. "Hadi baba, buyadan sıvışalım."

Gülümsemek zorunda kaldım çünkü bu Rocco'nun söylediği bir şeydi. Sanırım normal koşullar altında Jake buna itiraz ederdi, tabii bunun yerine gülerek Owen'ın elini tuttu.

Eski kocamla oğlum gider gitmez telefonumu elime aldım.

Ben: Hey, neler dönüyor? Sen ve Jake?

Rocco: Yoldayım. Ökseotunu ortaya çıkar ve dudaklarını büz senin tadına bakmak için ölüyorum.

Ben: Jake'le aranda geçenleri anlatıncaya kadar olmaz.

Rocco: Önce öpüşmeler.

Ben: Göreceğiz.

Bu kaybetmekten mutlu olacağım bir tartışmaydı.

Noel'i Rocco ve Kaylene'le onların evinde geçirdik. Rocco'nun çalışanlarından bir kısmı eski mahkûm olduğu için çoğunun aile bağlantıları yoktu, bu yüzden Rocco onlar için bir ziyafet hazırlamıştı. Aksi halde günü yalnız geçirmeleri gerekecekti.

Açık büfeye yardım etmek için gönüllü olduğumda, Rocco orada olmamdan fazlasıyla mutlu oldu. İkimiz sabahın büyük bir kısmını ve öğleden sonranın erken saatlerini mutfakta geçirdik, spagetti sosunun yanı sıra sarımsaklı ekmekler ve yeşil salata hazırladık.

Marul doğramakla uğraşırken arkamı döndüm ve az kalsın Rocco'yla çarpışıyordum. Beni omuzlarımdan tuttu, gülümseyerek durdu. Gözlerindeki bakış dünyaya bedeldi. Daha ne olduğunu anlamadan birbirimizin kollarındaydık. Sadece ufak bir tereddüdün ardından beni öptü. Öylesine güçlü bir öpüşmeydi ki Shawntelle'in sözleriyle bir kızın külotunu anında ıslatmaya yeterliydi.

"Baba," diye bağırdı Kaylene tam bir tiksintiyle. "Sizin mutfağın orta yerinde öpüşüp koklaşmaktan daha önemli işleriniz yok mu?"

Rocco'nun gözleri âdeta ahlaksızca benimkilere odaklandı. "Olduğunu söyleyemem."

"Utandırıyorsun."

"Alış buna," dedi Rocco kızına, kolunu belime kaydırıp beni neredeyse yarı yarıya kolunun üzerinden geriye bükerek tekrar öptü.

"Baba, ben ciddiyim."

Rocco istemeye istemeye öpmeyi kesti. "Ben de öyle," diye fısıldayarak derin derin gözlerime baktı. "Çok ciddiyim."

Genç kız bir oflama sesi çıkararak diğer odaya geri döndü.

Yemek hazırlarken tüm *ara vermelere* rağmen, Rocco'yla ikimiz masaya her şeyi zamanında koyduk. Bir zamanlar annemin kullandığı tariflerden yapılmış ev yapımı kurabiyeler ve şekerlemeler getirmiştim. Karen'la Cassie'nin de aynı tariflerden yemek yaptığını bilmek keyif veriyordu. Her birimizin annemin bir zamanlar sevgiyle hazırladığı şekerlemelerle alakalı mutlu anılarımız vardı.

İlk gelen Jerome'la birlikte Shawntelle oldu. "Aklını başına devşir" konuşmamızdan bu yana onunla konuşmamıştık. Eve girdiği anda kollarını havada savurarak doğruca bana yöneldi.

"Göründüğün kadar aptal olmadığını biliyordum," diye bağırdı, iki ayağımı yerden kesecek kadar güçlü ve kaba bir kucaklamayla sarıldı. "Aptallık etmiyorsun. Tıpkı benim gibi iyi bir erkeği bulduğunda anlıyorsun." Beni tekrar yere indirdi ve Jerome'un elini tutarak öne çekip benimle tanıştırdı. "Bu Jerome. Çocuklarımla tanıştı, beşiyle de ve hâlâ benimle birlikte," diye övündü.

Jerome uzun boylu ve inceydi, yani Shawntelle'in tam zıttı bir adamdı. Yanında bu kadın varken tek kelime edebildiğinden kuşkum vardı, ama bakışlarından Shawntelle'in onun için her şey olduğunu söyleyebilirdim.

"Merhaba Jerome," dedim ikisine de sırıtarak. "Çocuklardan söz açılmışken, onlar nerede?"

"Kuzenimle birlikteler. Charise'i hatırlıyor musun? Onlara birkaç saat bakması için rüşvet vermem gerekti, sonuçta Jerome'un bir molaya ihtiyacı var."

"Molaya senin ihtiyacın var," diye karşı çıktı Jerome.

Rocco yanımıza gelerek kolunu belime doladı. "Neye kulak misafiri oldum?" diye sordu beni inceleyerek. "Shawntelle'le ikiniz uzun bir konuşma mı yaptınız?"

"Elbette yaptık," dedi Shawntelle, hikâyeyi anlatmaya hevesliydi. "Bu kadının ağzının payını verdim, aklının bir kısmını kaybettiği ve yardımıma ihtiyaç duyduğu açıktı." Konuşurken elini beline koymuştu. "Dinleyerek doğru karar verdiğini söylemem lazım."

"İyi olduğu doğru," diye kabul etti Rocco, beni o kadar sıkı tutuyordu ki yan tarafına yapışmıştım. Bu Rocco'nun bir daha gitmeme izin vermeyeceğini söyleme yoluydu. Bunun hakkında tartışacak değildim. Bulunduğum yerden kesinlikle memnundum.

Sonraki saat içinde ev çalışanlar ve arkadaşlarla dolmuştu. Sam ve bardan tanıdığım birkaç başka arkadaşı da uğradılar. Hem Rocco hem de ben ev sahipliği görevlerimizle meşguldük.

Çalışanlarıyla daha önce sadece birkaç kez karşılaştığım halde herkes kim olduğumu biliyor gibiydi. Tahminimce bunun Rocco'dan ziyade Shawntelle'le alakası vardı. Gün sonunda hepsinin ismini öğrenmiştim ve her birinin hakkında biraz daha bilgim olmuştu.

Rocco her biri için riske girmiş ve hiçbiri onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. İyi bir insan sarrafı olduğunu, kimin devam edip kimin etmeyeceğine karar vermesinin uzun zamanını almadığını söylemişti. Odadaki her kadın ve erkeğin onun için seve seve hayatını ortaya koyacağı benim için açıktı. Rocco onlar için işverenden fazlaydı. Onların

arkadaşıydı ve birkaçı için belki de hatalarının ötesine bakıp bile isteye bağımsız olmaları için ikinci bir şans veren ilk insandı.

Sona kalanlar da gittiğinde hepimiz bitkindik. İçinde gerçek bir yaşam belirtisi kaldığını gösteren tek kişi Kaylene'di.

"Şimdiye kadarki en güzel Noel," diye övdü genç kız.

"Geçen yıldan daha mı iyi?" diye sordu Rocco, sonra kulağıma fısıldadı. "Listesinin başında olan bir iPad *ve* bir cep telefonu aldı."

"Evet, geçen yıldan bile iyi."

"Nedenmiş o?" diye sordu babası.

Kaylene kanepede Rocco'yla benim çöktüğümüz yerin yanına pat diye kendini attı. "Çünkü babamı hiç bu kadar mutlu görmemiştim," dedi. Bana bakarken gözleri parlıyordu. "Teşekkürler, Nichole."

"Kıskanabilirdin, biliyorsun." Bekâr babanın kızının, babasının sevgilisiyle alakasına içerlediği bir sürü hikâye duymuştum.

"Sanırım olabilirdi," dedi Kaylene sözcüklerimi tartarak.

"Aklına sokma," diye fısıldadı Rocco, sonra kulakmememi dişleyerek sırtımda ürpertiler dolaşmasına yol açtı.

"Sadece babam için iyi olmakla kalmıyorsun," dedi Kaylene dalgınlaşarak, "benim için de iyisin. Bana kadın olmayı öğretiyorsun."

"Öyle mi?"

"Artık pizzayı çatalla yiyor," diye mırıldandı Rocco, bundan pek de memnun görünmüyordu.

"Hem de modayı biliyorsun," diye devam etti Kaylene, "makyajı ve benim yaşımda bir kadının bilmesi gereken her şeyi biliyorsun."

"*Kadın* mı?" diye tekrarladı Rocco, sorgulayarak kaşlarını kaldırdı.

"Ben bir kadınım baba," diye üsteledi Kaylene. "Televizyon seyredebilir miyim? İzlemek istediğim bir film var."

"Elbette," dedi Rocco.

Kaylene kanepeden kalkıp diğer odaya yöneldi.

Rocco kolunu bana doladı. Yorgun ayaklarımı yan tarafına kıvırıp toplayarak başımı omzuna yasladım.

"Shawntelle'i Jerome'la görmek hoşuna gitmedi mi?" diye sordu Rocco.

İkisini hatırlayınca gülümsedim. "Kesinlikle garip bir çift."

"Biz de öyleyiz," dedi Rocco.

"Hayır, değiliz," diye savundum başımı omzundan kaldırarak.

Görünüşe göre karşı çıkamayacak kadar yorgundu. "Jerome'un ona nasıl baktığını fark ettin mi? Sanki kadının hiçbir hatası olamazmış gibi."

Fark etmiş ve Jerome'un Shawntelle'e sevecen bakışlarından etkilenmiştim.

"Ben fark ettim çünkü ben de sana öyle bakıyorum," diye fısıldadı Rocco, burnunu saçlarıma sürttü. "Kokunu ne kadar sevdiğimi sana hiç söylemiş miydim? Bu adlandırabildiğim bir şey değil; gül ve badem karışımı bir şey." Duraksadı, sonra inledi. "Sakın bundan arkadaşlarıma bahsetme, yoksa bir kadına dönüştüğümü düşünecekler."

"Dudaklarım mühürlendi."

Bir şeyler söylendi ama yakalayamadım. Gözlerimi kapattım. Rocco'nun kolları arasında hemen oracıkta uyuyabilirdim.

"Seni seviyorum Rocco," dedim bir esnemenin ardından.

Durgunlaşarak sessizleşince bir an için yanlış bir şey söylediğimden korktum. Bazı erkeklerin kadınlar duygularını ifade ettiklerinde şaşkına döndüklerini biliyordum. Ayrıca bu ilk kez değildi. Bunu kaldırımda düştüğüm gün de söylemiştim.

Birkaç kişi Rocco'nun beni sevdiğini söylemişti, bu yüzden kalbimdekileri söylememin onu altüst etmesini beklemiyordum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından. "Benimle görüşmeyi kesmek istediğini söylediğinde tüm dünyam yıkılmış gibi gelmişti. Bir bakıma günün birinde benimle ilişkini koparmak isteyeceğini bekliyordum, tabii gerçekten olduğunda tahminimden çok daha kötüydü. Bundan daha dibe vurduğum tek zaman hapse atıldığım zamandı."

"Benim için de dibe vurmak oldu," dedim. "Sonrasında yarı canlı bile değildim. Leanne'e sor. Hatta Jake'in beni aldattığını öğrendiğim günden bile kötüydü. Kocamın başka bir kadını hamile bıraktığını öğrendiğimde haklı bir öfkeyle dolmuştum. Senden ayrıldığımda tek hissettiğim korkunç bir acı oldu. Bununla kıyaslayabileceğim tek durum annemle babamın öldüğü zamanki hislerim."

"Bana karşı dürüst davranmalıydın."

Geriye dönüp baktığımda haklıydı; Jake'in tehdidini hemen Rocco'ya söylemeliydim. Bu ikimizi de gereksiz ıstıraptan kurtarmış olurdu. Yine de her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna inanıyordum. Başka koşullarda Rocco büyük bir öfkeyle ve kafasını bulandıran içerlemeyle konuşabilirdi.

"Leanne Jake'in bugünlerde görüştüğü kadınla, Carlie'yle tanışmış," dedim Rocco'ya, "ve kesinlikle oğlunun ihtiyaç duyduğu türden bir kadın olduğunu düşünüyor."

"Sen de bu adamın tam olarak ihtiyaç duyduğu türden bir kadınsın," dedi Rocco. "Ve sana çok ihtiyacım var."

Bu adamın söylediklerini duymayı nasıl da seviyordum.

"Seni benimle evlenmeye ikna etmem ne kadar sürer sence?" diye sordu.

Bu çarpıcı bir soruydu. "Birbirimizle o kadar uzun za-

mandır görüşmüyoruz," diye hatırlattım. "Muhtemelen en az bir buçuk yıl zaman versek daha iyi olur."

"Benim için altı dakika daha beklemek bile zor," diye homurdandı. "Yanıma taşınacaksın, değil mi?"

"Hayır." Ama teklifin cazip geldiğini de itiraf etmeliydim.

"Bunu söyleyeceğine dair bir hisse kapılmıştım."

"Ciddi bir taahhüt altına girmeden önce bir yıl verelim."

"Bir yıl," diye homurdandı, sanki gerçekten çok uzun zamanmış gibi. "O kadar uzun beklememi istiyorsun. Mantıklı ol kadın. Bu adam seni seviyor ve sen de beni seviyorsun."

"Öyle," diyerek kalbimde birikmiş tüm aşkla onu öptüm.

"Öyleyse neden bana böyle acı çektiriyorsun? Sana ihtiyacım var. Kaylene'in sana ihtiyacı var."

"Emin olmak istiyorum, Rocco."

"Kimsenin seni benden daha fazla sevmeyeceğini kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor?"

Kendini tekrar tekrar kanıtlamış bu adamın tadına varmak için sıkı sıkı sarıldım. "Bilemiyorum... bir yıl bekleyelim, böylece ikimiz de duygularımızdan emin olabiliriz. Tüm bildiklerine karşın iğrenç alışkanlıklarım olabilir."

"Yani pizzayı çatalla yemekten başka bir şeyi mi kastediyorsun? Yoksa acayip pahalı bir çikolatayı yemeden önce dört parçaya bölmek gibi mi?" diye mırıldandı gözlerini devirerek.

Kaburgalarına dirsek attım, tabii ki onu hiç etkilemedi. "Buna benzer şeyler," diye mırıldandım.

"Bir yıl," dedi homurdanarak.

"Sana söz veriyorum beklemeye değecek."

"Seni aksine ikna edemez miyim?" diye sordu gene kulağımı dişleyerek.

"Eh, belki..."

"Hadi bunu tartışalım," diye fısıldadı, beni yeniden kollarına alarak ikna etmeye devam etti.

34

Leanne

Sean 15 Şubat'ta, Sevgililer Günü'nden sonraki gün öldü. O sıralarda artık ihtiyaçlarını tek başıma halledemediğim için ölümcül hastaların olduğu bir bakımevinde kalıyordu.

Hem Jake hem de ben ölürken yanındaydık. Ellerini tutarak yatağının iki yanında oturduk. Ben kocam son nefesini verirken dua ediyordum, Jake kendi tarzında acı çekerek sabırla boşluğa bakıyordu. Sean'la ikimiz cenaze hazırlıklarını çoktan yapmıştık ve şimdi o kararları almak zorunda kalmadığım için şükrediyordum. Mezar yerini ve taşını satın almıştık.

Cenaze tahminimden kalabalık oldu. Saygılarını sunmak için ortaya çıkan arkadaşlarıyla onur duydum. Kilise doluydu ve papaz Sean'ı sadece son haftalarında tanımasına rağmen harika bir konuşma yaptı. Kocamın nihayet huzur içinde olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı.

Mezarlığa geldiğimizde etraftaki manzaraya baktım ve manzaralı bir mezar seçtiği için sevindim. O sırada saçma gelmişti, şimdi manzaranın onun için değil, benim için olduğunu anlıyordum.

Nichole dini törene Rocco'yla birlikte katıldı. Mezarlıkta ikisi Jake ve Carlie'nin yanında, tabutun önünde yan yana durdular. Owen bir eliyle annesinin, diğeriyle babasının elini tutarak iki çiftin arasında duruyordu. Artık dört yaşındaydı ve ne olduğunu ya da neden olduğunu tam olarak anladığından emin değildim. Jake orada olmasını istemişti.

Sean son haftalarında torununu derinden sevmeye başlamıştı. Kocamın bendeki son resminde Owen göğsüne yatmış, küçük kolları büyükbabasının boynuna dolanmıştı. İkisi de derin derin uyurken sevimli başı Sean'ın omzuna yaslanmıştı. Resmi, pek tanımadığı büyükbabasının anısı hafızasında eskidiği zamanlar için Owen'a saklıyordum.

Evliliğim özellikle son on yıl mutlu bir evlilik olmamıştı. Boşanmıştım ama Sean bu son üç ay boyunca aklımda kocam olarak devam etmişti. Onunla geçirdiğim haftalar genç bir kadınken Sean'a neden âşık olduğumu hatırlamama yardımcı olmuştu. Hasta ve genellikle acı içinde olmasına rağmen hiç belli etmiyor, nadiren şikâyet ediyordu. Ölümle karşı karşıyayken gösterdiği cesarete, kabullenmeye ve en sonda inancına hayran kalmıştım.

Öldüğünde heba olmuş onca yıl için ıstırap çekerken, onu tekrar sevme fırsatı verdiği için Tanrı'ya şükrediyordum. Benim ilgim için ne kadar minnettar ya da beni incittiği için ne kadar üzgün olduğunu unutmama hiç izin vermemişti. Sanırım sadık olsaydı yaşayacağımız tüm o yakınlık ve dostluk için kendini cezalandırdığını fark etmişti.

Cenaze töreni bittikten sonra Jake topraktaki tabuta bakarak mezarın yanında kaldı. Nichole'la Rocco'nun Carlie'yle konuştuklarını gördüm. Oğlumun yanına gidip elimi omzuna koydum. Jake'in omzu yürek burkan hıçkırıklarla sarsılıyordu. Babasının ölümünden beri oğlumun ağladığını ilk kez görüyordum.

Carlie gelip yanında durdu, kolunu Jake'e dolarken eli elime değdi. Onunla birkaç kez karşılaşmış ve çok hoşlanmıştım. Abuk sabuk bir kadın değildi ve birbirlerine çok uyduklarını düşünüyordum. Geleceğin onlara ne getireceğini bilmiyordum, ama Jake ona karşı ciddi görünüyordu. Bunu gördüğüme seviniyordum. Onu toparlayacak bir kadına ihtiyacı vardı.

Jake'i Carlie'yle bıraktıktan sonra yanıma Nichole geldi ve kolunu belime doladı.

"İyi misin?" diye sordu.

Nazik ilgisi yatıştıran bir merhem gibi geldi. Nichole bana sanki kendim doğurmuşum kadar yakındı. Başımı omzuna yasladım. "Daha iyiyim."

"Kuşkusuz."

"Uyanık kalıp Sean'ın başında mı bekledin?" diye sordu.

Ona öyle olduğunu söyledim. Resepsiyon şehir kulübünde yapıldı. Yiyecek içecek temin etmiştim. Jake'le ikimiz kalabalığa karışarak arkadaşlarımızın taziyelerini kabul ettik. Sean çiçek yerine Amerikan Kanser Derneği'ne bağış yapılmasını istemişti. Şimdiden onun adına birkaç yüz dolar bağışlandığını duymuştum. Sean hastayken ziyaretine öyle az kişi gelmişti ki cenazesine bu kadar katılım sürpriz olmuştu. Tabii ki bunlara Jake'in iş arkadaşlarıyla benim arkadaşlarım da dahildi.

Resepsiyonun sonunda bitkindim, gevşemeye ve yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Eve döndüm. Artık satışa çıkacaktı. Sean boşandığımız zaman vasiyetini değiştirmişti ve mülkün büyük kısmının Jake'le Owen'a veya belki de hayır kurumlarına gideceğini tahmin ediyordum. Son iki buçuk ayda her şeyden söz etmiştik, yine de bu konuyu Sean'la hiç konuşmamıştık. Boşanma anlaşması beni maddi olarak iyi bir durumda bırakmıştı. Sean'dan başka bir şeye ihtiyacım yoktu ve bunu biliyordu.

Cenaze töreninden bir hafta sonra, Sean'ın vasiyetini değiştirdiğini ve evi bana bıraktığını öğrendim. Geri kalan hemen hemen her şey Jake ile Owen için kurulmuş bir üniversite fonuna gitti. Sean'ın avukatı evin bana miras kaldığını bildirdiğinde şaşırdım. Sean'a bakarken orada geçirdiğim zaman dışında o evi düşünmemiştim hiç. Hayatıma devam etmiştim. Kendi dairem hayli büyüktü ve Portland şehir merkezinde yaşamaya devam etmek niyetindeydim. Şehir hayatını seviyordum.

Artık Nichole'la Rocco'nun ciddi bir ilişkisi olduğu için, şimdi oturduğum mahallede bir apartman dairesi satın almayı planlıyordum. Bununla birlikte, acelem yoktu.

Sean'a bakmak enerji ve zaman aldığı için, dairemdeki hayatıma döndüğümde boşlukta kalkmaktan korkmuştum. Öyle olmamıştı. Duygusal ve fiziksel olarak bitkin olduğumu fark etmiştim. Günlerim beni evde tutan, uzun süre ertelenmiş projelerle doluydu. Kendimi edebiyata kaptırmış, birbiri ardından kitap okuyordum. Sabahları gazetelerin bulmacalarını çözüyor, sonra da Sudoku kitaplarıyla uğraşıyordum. Her öğleden sonra, bazen iki saat kadar uyuyordum. Vücudum bunu talep ediyordu.

Daha farkına bile varmadan mart ayı geçip gitti. Bir sabah ekmek yapma dürtüsüyle uyandım. Nikolai'a bir daha hiç ekmek makinesi kullanmayacağıma söz vermiştim ve sözümü tuttum. Un ve suyu mayayla karıştırma konusunda bana söylediği her şeyi hatırlıyordum. Hamur yoğurmak terapi gibi gelmişti. İlk somunum kusursuz olmuştu. Ekmeği Nichole ve Owen'la paylaştım.

Nichole bana iyi not verdi. "Bu şimdiye kadar tattığım en iyi ev yapımı ekmek. Yani, şeyden sonra..." Söylemesine gerek yoktu, Nikolai'dan söz etmek üzereyken son anda durduğunu biliyordum.

Nichole'un cesaretlendirmesiyle ekmek yapmaya devam ettim: Tarçınlı ekmekler, küçük yuvarlak ekmekler, ilgimi çeken her şeyi yapıyordum ve ilgimi çeken çok şey vardı. Her dakikası hoşuma gidiyordu.

Her gün kendimi daha canlı hissediyordum. Beni tüketen keder yavaş yavaş, azar azar geçti. Çok geçmeden yeniden gülümseyebildiğimi, tekrar gülebildiğimi fark ettim. Öğleden sonraları uzun yürüyüşler yapmaya başladım, şekerleme süremin yerini egzersiz almıştı. Daireme tazelenmiş ve canlı hissederek geri dönüyordum.

Ekmek yaptıkça aklım daha fazla Nikolai'a gidiyordu. Bunca ay ondan haber almamıştım ve hayatına devam ettiğini tahmin ediyordum. Bir öğleden sonra Koreski Şarküteri'ye yürüdüm. Nikolai için bir somun ekmeğim vardı ve ekmekle sözlerle söyleyemediklerimi söylemeyi umuyordum. Şarküterinin fazla kalabalık olmadığını bildiğim bir saati seçmiştim.

Ben yaklaştığımda Bay Koreski tezgâhın arkasında duruyordu. Başını kaldırdı, gözlerinde kim olduğumdan emin değilmiş gibi garip bir bakış vardı.

"Bay Koreski, ben Leanne Patterson."

Gözlerinde tanıma ifadesi yanıp söndü. "Ah evet, şimdi hatırlıyorum. Nikolai'ın arkadaşısın."

"Evet." Bunca zaman sonra Nikolai'ın beni hâlâ arkadaş, hatta çok daha fazlası olarak kabul ettiğini içtenlikle umuyordum.

"Onun için bir şey getirdim, bir sakıncası yoksa benim için ona verirsen sevinirim."

Şarküteri sahibinin yüzü asıldı. "Nikolai artık burada çalışmıyor. Onu özlüyorum."

Şoktan kalbim sıkıştı. Sevdiği işi bırakacağını hiç düşünmemiştim. "Ya," demeyi başardım bir süre sonra. Ekmeği tezgâha bıraktım. "Öyleyse lütfen bunu kabul edin ve tadını

çıkarın." Ona cevap verme fırsatı vermeden aniden dönüp oradan ayrıldım.

Nikolai'ın şarküterideki işinden daha fazlasını bırakmış olmasından korkuyordum. Sanki bana da kapıyı kapatmış gibi geliyordu. Evime döndüğümde içimi bomboş, kendimi kaybolmuş ve yalnız hissettim. Daha da kötüsü, Sean'ı ilk terk ettiğimdeki gibi yaşlı ve tükenmiş hissediyordum.

Ertesi gün Kacey telefon edip beni yemeğe götürmeyi teklif etti. Reddetmek pek işe yaramayacaktı. Kacey hayır kelimesini cevap olarak kabul etmemekte kararlıydı ve inandırıcı bir bahanem yoktu, bu yüzden kabul ettim. Haftalardır peşimdeydi ve artık kabuğumdan çıkma zamanı gelmişti. Bunu daha önce Nikolai'la denemiş, sonra çabucak güvenli hissettiğim yere geri çekilmiştim.

Kacey her zamanki gibi iyimser ve canlıydı, kulüpten hikâyelerle, artık yaşamadığım bir hayatla beni eğlendiriyordu. Sean hastayken bana omuz olmuştu. Fırsat buldukça Sean'la otururak bana çok ihtiyaç duyduğum molaları sağlamıştı. Pek iyi bir aşçı olmasa da bize güveç ve diğer yemeklerden getirmeye, sadece Sean'ın bakımına odaklanmam için imkân vermeye çaba harcamıştı. Arkadaşlığına daima değer verirdim ve bu, şimdi her zamankinden de fazlaydı.

Öğle yemeğimizden sonra kendimi daha iyi hissettiğimi itiraf etmeliyim. Yürüyüşümü her zamankinden daha geç vakitte yaptım. Nisan ayında hava durumu her zaman tahmin edilemez olurdu, bu yüzden üstüme su geçirmez ceketimi giydim. Gökyüzü bulutluydu ve telefon uygulamam öğleden sonra yağmur gösteriyordu. Her ihtimale karşılık yanıma şemsiyemi de aldım.

Yolum bir parktan geçiyordu, Kacey'yle konuşmalarımı düşünürken birisinin yaklaşıp yanımda yürüdüğünü hissettim. Dönüp baktığımda Nikolai olduğunu gördüm. Yüreğim ağzıma geldi ve donakaldım.

Tebessümü sıcak ve canlıydı. "Merhaba Leanne'im."

"Nikolai." Gerçekten o olduğuna inanamıyordum. Hayal gücümün bir parçası olmadığından emin olmak için uzanıp yanağına dokundum.

Bileğimden tuttu, avucumu dudaklarına götürüp oradaki hassas tenimden öptü.

"Bana ekmek yaptın," dedi, sanki ona dünyanın en büyük elmasını hediye etmiştim.

"Nasıl... nereden biliyorsun?"

"Bana arkadaşım söylüyor. Ekmekle şarküteriye geldiğini söylüyor."

"Bay Koreski artık orada çalışmadığını söyledi."

"Hayır, ayrılıp kendi işimi yapıyorum."

"Öyle mi?" Bunu planladığını bilmiyordum.

"Evet. Şimdi restoranlar için ekmek yapıyorum. Mutfak kiralıyorum."

Gözlerimi ondan ayıramıyor, nereden başlayacağımı bilemiyordum. Tek yapabildiğim ona bakmaktı. Sonunda gözlerim dolu dolu konuşabildiğimde dudaklarımdan titrekçe dökülen sözcüklerim duyguyla doluydu. "Sensiz bir an bile yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Kocaman bir tebessümle beni kollarına çekti. Duygu dolu sesiyle Ukraynaca konuşuyordu. Tek kelime anlamadığım halde ne dediğini tam olarak biliyordum. Beni sevdiğini ve özlediğini söylüyordu. Sonra öpmeye başladı, yüzümü kaba ellerinin arasına alarak alnımdan çeneme kadar öpücükler kondurdu. Dudaklarıma ulaşması sonsuz zaman almış gibi geldi. Kollarının arasında hissettiğim özen ve sevginin zevkiyle eriyordum.

Birbirimize sarılarak evime geri yürüdük. Asansörde öpüşürken benim katımı kaçırınca tekrar aşağı inmek zorunda kaldık. Sonra da kendi aptallığımıza güldük. Evime

girer girmez tekrar tekrar öpüştük. Yüzümü yukarı kaldırıp sanki onun olduğuma inanamıyormuş gibi bakarken gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Sean'la olduğum tüm o süre boyunca kalbim bir yandan Nikolai'daydı. İki erkeği aynı anda sevmenin nasıl mümkün olduğunu hiç anlayamamıştım. Şimdi anlıyordum.

"Sean?" diye sordu Nikolai.

"Şubat ayında öldü."

Nikolai kaybımı ve acımı alırcasına bana sarıldı. "Üzgünüm."

"Biliyorum." Başsağlığı dileyenlerin hepsinden daha içten olduğunu biliyordum. O da karısını gömmüştü ve çoğu arkadaşımdan daha iyi anlıyordu.

"Uzun aylar boyunca üzülürsün."

"Evet. Şimdi daha iyiyim." Nikolai yine hayatımda olduğu için binlerce kez daha iyiydim.

"Sana üzülmek için bir yıl veriyorum," diye fısıldadı Nikolai, sonra fikrini değiştirdi. "Hayır, altı ay. Üzgünüm, daha uzun bekleyemem."

"Daha uzun beklemek mi Nikolai? Ne için?"

Şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Seni karım yapmak için. Şimdi *benim* Leanne'imsin." Elini kalbine götürdü. "Seni ilk gördüğüm andan beri buradasın. Sana bakıyorum ve o anda biliyorum ki bu kadın benim için."

"Ama beni terk ettin," diye fısıldadım.

Başını iki yana sallayarak aramızda olanları yadsıdı. "Hayır aşkım, sen beni terk ettin. Sean'a gidiyorsun ve sana benden fazla ihtiyacı var. Ben seni asla terk etmem, sakın unutma. Daima burada, tam kalbimdesin. Bir gün geri geleceğini biliyorum. Bekliyorum. Dua ediyorum. Tanrı'nın seni geri getireceğine güveniyorum. Tanrı dualarımı duyup seni bana yolluyor."

Nikolai'ı incelerken gücümün azaldığını hissediyordum. Konuştuğu sırada gözlerinden yüreği görünüyordu.

"Bana ekmek yapıyorsun," diye devam etti. "Tıpkı benim gibi, sözlerle söylemesi çok zor olanları ekmekle söylüyorsun. Ekmeği duyduğum anda kalbim şakıyor ve beni unutmadığını anlıyorum."

"Asla," diye fısıldadım. "Seni asla unutamam."

"Biliyorum. İçten içe biliyorum. Bekliyorum ama beklemek zor. Her gün mum yakıyorum."

"Sean için mi?"

"Hayır, senin için. Dua ediyorum çünkü seni tanıyorum. Beni unutmaman için dua ediyorum. Çoğunlukla sana duyduğum sevgimi hissetmen için dua ediyorum."

"Hissediyorum... hissettim."

"Sana tüm verebileceğim altı ay. Daha fazlasına ihtiyacın varsa, çok kötü." Tebessümü beni neredeyse kör edecekti.

"Seni ne kadar sevdiğim hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum Nikolai'a.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama bana göstermene izin veriyorum."

"Sana göstereceğim," diye söz verdim.

"Ben de sana göstereceğim. Geri kalan hayatımızın her gününde."

Benim için bu kadarı yeterliydi.

Böyle bir aşkı bulmayı hiç beklemezdim. Hayatıma devam edecek cesareti bulduğum için nasıl da mutluydum.

Sonsöz

Nichole

Üç yıl sonra

Portland Lisesi'ndeki diğer öğretmenler ve arkadaşlarım Rocco'yla oğlumuzun doğumundan bir ay önce sürpriz bir hediye partisi düzenlediler. Kaylene ve Shawntelle'den çok yardım almışlardı.

Rocco yeni bir aile arabası satın almak istediği için ısrar ederek cumartesi günü öğleden sonra beni erkenden evden çıkardı. Araba alışverişiyle hiç ilgilenmediğim halde iyi bir eş olarak ona eşlik etmeyi kabul etmiştim. Sorun şuydu ki değerli, sevgi dolu kocam beni göz önünden ayırmamak için ayak diriyordu. Sanki dünyada doğum yapacak tek kadın benmişim gibi davranıyordu.

Şikâyet edince Rocco, "İstediğin kadar tartış, yine de benim oğlumu doğuracak dünyadaki tek kadınsın," diye yanıtladı.

Test sonucu olumlu çıktığı andan itibaren Rocco etrafımda dönüp durmuştu. Her doktor ziyaretine geliyor, doğum derslerine ve diğer her şeye katılıyordu. Benim için

yaptıkları yeterli gelmiyordu. Hamilelikten önce de beni seviyordu ama bebeğimiz olacağını öğrendiğinden beri sevgisinin on kat arttığına yemin edebilirdim.

Çoğu sabah eli şişkin karnımın üzerinde, oğluyla usulca konuştuğunu duyarak uyanıyordum.

Aynı fikirde olmadığımız tek şey isimdi. Ben bebeğe Jaxon Rocco Nyquist adını vermek istiyordum, ama Rocco daha geleneksel bir isim istiyordu: Matthew Saul Nyquist. Çocukken yakın olduğu ama çocukken yitirdiği, Saul adında bir amcası vardı. Oğlumuza Saul adını vermem mümkün değildi ve ona kesinlikle babasının ismini vermek istiyordum.

Araba bulma gezisinden döndüğümüzde sokakta park etmiş arabaları fark ettim.

"Komşular parti veriyor olmalı," dedi Rocco.

"Ve bizi davet etmediler," diye şaka yaptım.

Sokak kapısından girdiğimizde ilk gördüklerim ablalarım Karen ve Cassie oldu. Oda bağırtılarla doldu: *Sürpriz!* Cassie'nin yanında iki yaşındaki oğlu Myles vardı ve küçük bir kıza hamileydi.

Suçlarcasına Rocco'ya baktım. "Sen bunu biliyor muydun?"

Gülümseyerek omzunu silkti. "Biliyordum, ama bir şey söyleseydim uzun süre yaşayacağımı sanmıyorum."

"Hayır, yaşamazdı," diye üsteledi Shawntelle. "Bu bebek yakınlarda doğsa iyi olacak çünkü ofiste kimsenin onun yanında olmaya daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum. Telefon her çaldığında hastaneye gitmeye hazır ve çekici şirketinde telefon çok çalıyor."

Leanne ile Nikolai gelmişlerdi ve bir yığın leziz tarçınlı ekmek rulosu getirdiklerini görebiliyordum. Artık ikisi birlikte çalışarak bölgedeki restoranlara ekmek ve hamur işleri yapıyorlardı. O kadar başarılı olmuşlardı ki iki fırıncı işe

almışlardı. Leanne'in iki buçuk yıldır Nikolai'la mutlu bir evliliği vardı. Kimsenin onlara bakıp da aralarındaki güçlü sevgi bağını görmemesi mümkün değildi.

Ben de mutluydum, mümkün olduğunu hayal bile edemediğim kadar mutluydum. Kocalarımızı terk ettiğimizde Leanne'le ikimizin kalbinin ne kadar kırık olduğunu hatırlıyordum. Başarısız bir evliliğin bizim başımıza geleceğine asla inanamazdık. Yenik, depresyonda, sevilmediğimize ve sevilebilir olmadığımıza inanmış olarak kalmıştık. Rocco'yla Nikolai bize bunun aksini göstermişti.

"Anne, hediyeleri açmana yardım edebilir miyim?" diye sordu Owen.

"Elbette," dedim ona. Yedi yaşında büyük bir yardımcıydı. Rocco ve Jake oğlum için güçlü baba figürleriydi ve birlikte çalışmalarından çok memnundum. Carlie'yle olmak Jake'e iyi gelmişti, onun hayatına denge getirmişti. Benimle yaptığı hataları tekrarlarsa cezasız kalacağından kuşkuluydum. Carlie'yi iyi tanımasam da Owen'a iyi bir üvey anne olduğu için minnettardım.

Herkes toplanınca ilk hediyeyi alıp önümde bağdaş kurmuş oturan Owen'a verdim. Kartı koparıp okumam için bana verdi.

Başımı kaldırıp baktığımda odanın öbür tarafında Nikolai'la konuşan Rocco'yu gördüm. Göz göze geldik ve arabamın hendeğe düştüğü günü hatırladım. O sırada kendime kızmış, belki de hayatımın en şanslı günü olduğunu hiç fark etmemiştim.

Leanne'le birlikte hayatımıza devam etmek için liste oluşturduğumuzda bunun beni nerelere götüreceğini hiç düşünmemiştim. Liste yola çıkmamıza yardım etmiş, bizi iyileşmeye ve aşka götürmüştü. Rocco'ya ve Nikolai'a.